

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KALPSİZ

NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI
GENA SHOWALTER

Sisters Planet

KADERE MEYDAN OKUYANLAR, SONUÇLARIYLA YÜZLEŞİR

On altı yaşındaki Aden Stone, felaket gibi bir hafta geçirmektedir. Öfkeli cadılardan işkence görmüş, kindar bir peri tarafından hipnotize edilmiş ve gelmiş geçmiş en güçlü vampir, peşine düşmüştür.

Daha da kötüsü öldürülmüştür... Hem de iki kez.

Vampir kız arkadaşı onu hayata geri döndürmüştür ancak Aden bu kez kontrolü tamamen yitirmek üzeredir. İçinde bir karanlık; onu ele geçiren, değiştiren bir şey vardır. Üstelik, atlatmayı başardığı ölüm, şimdi tekrar peşinden gelmektedir. Her gün, son günü olabilir.

Ona yardım edebilecek, kafasının içinde mahsur kalmış ruhlar ise giderek zayıflamaktadır ve Aden, vampir güçleri kazanırken kız arkadaşı Victoria bu güçlerini kaybetmektedir. Bildikleri ve sevdikleri her şey tehlikededir.

Hayat daha beter olamaz... değil mi?

"Okumaya başladıktan sonra bitirinceye kadar duramadım. Muhteşem!"

Kristin Cast

Pegasus Yayınları: 1134

Gençlik: 203

Kalpsiz

Gena Showalter

Özgün Adı: Twisted

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2015

ISBN: 978-605-343-634-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Gena Showalter, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GENA SHOWALTER

KALPSİZ

İngilizceden Çeviren:

Barış Mol

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
PEGASUS YAYINLARI

Olağan şüphelilere: Haden, Seth, Chloe, Riley, Victoria, Nathan, Meg, Parks, Lauren, Stephanie, Brittany ve Brianna'ya. Ne diyebilirim ki, çocuklar? Benim Karar Verme Kraliçesi olduğum bir dünyada vampir dişleri çıkıyor. Pençeler çıkıyor. Karanlık iniyor. Rica ederim.

Yeniden dâhice sezgileri ve kendini adanmış olduğu görev-gerekliliklerinin-ötesindeki-çalışması için Muhteşem Kadın, editör Natashya Wilson'a. Evet, tüm bu cümle parçasını az önce tirelerle tek kelime haline getirdim. "Bilmiyorum. Daha sonra düşünürüm," dediğimde bir kez olsun paniğe kapılmadı. (Ki bu da benim yazma sürecimi özetliyor.)

Beni içlerine alıp kendilerinden biri yapan Harlequin'in muhteşem çalışanlarına.

Geçen sene bana *Karmaşık* bilmece yarışmasını yürütmemde yardım ettikleri için P.C. Cast, Rachel Caine, Marley Gibson, Rosemary Clement-Moore, Linda Gerber ve Tina Ferraro'ya. Çok eğlenceliydi. Size borçluyum, hanımlar!

Bir kızın sahip olabileceği en iyi kayınvalide Pennye Edwards'a. Tanrı şahidim olsun, bu kitabı yazarken aklımı başımda tutmamı sağlayan odur. Yani benim gibi bir kızın aklımı başında tutabileceği kadar.

Aşk Tavşanıma. Ben kendimi yazım mağarama kilitlediğimde, canavarın beslendiğinden emin olmuştur. Hatta yemeği kapının altından itip hayatını kurtarmak için kaçmak zorunda kalsa bile.

Jill Monroe ve Kresley Cole'a. Eğer ben çoktan evlenmemiş olsam ve onlar da çoktan evlenmemiş olsalar, onlarla evlenirdim. Gerçekten.

Ve bu kez kitabı kendime değil, Loreal saç rengine (orta/koyu kahverengi) ithaf edeceğim. Bu kitabı yazdıktan sonra, bu mucize yaratıcısına her zamankinden çok ihtiyaç duydum.

BİR

Aden Stone aşağıdaki kayalık çardakta uyuyan kıza baktı. Kış gecesi renginde, karanlık ama karın üzerindeki ay ışığı gibi parıldayan uzun saçlar, narin omuzlardan dökülüyordu. Sivri uçlu, siyah kirpikler, cırıkkık, modellerinki gibi keskin elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu. Dolgun, pembe dudaklar, nemin ısıltısıyla parlıyordu.

Aden o dudakları yalayışını birkaç kez izlemişti ve biliyordu. Her ne kadar uykusunda kaybolmuş olsa da, lezzetli bir şeyin kokusunu alıyor ve tadına bakmayı arzuluyordu.

Tadına bakmayı... Evet...

Teni kar beyazıydı ancak bütün doğru noktalarda sürekli kızarıp koyu bir gül rengine dönüyordu. Tek bir kusuru bile yoktu. Seksen yaşının üzerinde olmasına rağmen tek bir çizgisi ya da kırışığı yoktu.

Kendi türüne göre gençti.

Kollarının hemen altından ayak parmaklarının uçlarına kadar dökülen siyah, yırtık pırtık bir cübbe giyiyordu. Ya da eğer kumaşı bir bacağından yukarı kıvrırmamış olmasaydı, giyiyor olurdu. İnce bacağı kıvrılmış ve dışarıya doğru çevrilmişti. Aden'in gözlerine bayram, hatta belki de bir "uyluğumdaki damardan içmeni istiyorum" davetiyydi.

Karşı koymalıydı.

Karşı koyamıyordu.

O, Aden'in gördüğü en güzel dişiydi. Kırılgan görünümlü, zarifti. Gezdiği tek müzedeki paha biçilmez bir sanat eseri gibiydi. Müze müdürü dokunmaması gereken bir şeye dokunmaya çalıştığı için elini tokatlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onu korumaya gerek yok, diye düşündü hafif bir gülümsemeyle. O kendini koruyabilir, bileğini azıcık bükerek bir adamın boynunu kırabilirdi.

O bir vampirdi. Aden'in vampiri. Aden'in hastalığı ve şifası.

Aden bir dizini eğreti yatağa koydu. Kızın altında gergince duran, onun için hafifçe bir yastık vazifesi gören tişört, Aden'in ağırlığıyla kızı Aden'in tarafına yuvarladı. Kız, bir insanın yapabileceği gibi inlemedi ya da soluğunu bir ah çekerek bırakmadı. Sessizdi, hem de ürkütücü bir şekilde. Yüzünün ifadesi aynı kaldı: huzurlu, masum... güven dolu.

Bunu yapmamahsın.

Aden bunu yapacaktı.

Yırtık, kan lekeli bir kot pantolon giyiyordu. İlk randevularının gecesinde giydiği kot pantolondur. Bütün dünyasının değiştiği gece. Kız bir cübbeden başka bir şey giymiyordu. Bazen giysileri, birbirlerinden içmenin ötesinde bir şey yapmalarını engelleyen tek şey oluyordu.

Birbirlerinden içmek. Ya da "beslenmek". Olanların yanında çok hafif bir kelimeydi. Aden onu asla kasten incitmezdi ancak onu bir delilik sardığında —hatta kızı bir delilik aldığında— şefkat unutuluyordu. Hayvana dönüşüyorlardı.

Bunu yapmamahsın, diye tekrarlardı vicdanından geriye ne kaldıysa.

Bir kez daha içeyim, sonra onu rahat bırakacağım.

Son defasında da bunu söylemiştin. Ondan önceki seferde de. Ve ondan önceki.

Evet ama bu sefer ciddiym. Öyle umuyordu.

Bir zamanlar kafasının içinde mahkûm kalmış üç ruhla konuşuyor olurdu. Fakat artık ruhlar, onun değil, kızın kafasının içindeydiler ve Aden da yeniden kendi kendine konuşmaya dönmüştü. En azından canavar uyanıncaya dek. Bu bilincinin içinde sinsice dolanan, kükreyen, kan arzulayan gerçek bir canavardı. Uyuyan kızın ona bilmeden verdiği, Aden'm yeni en sevdiği sporun —şahdamarından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kan akıtma– sorumlusu olan canavar. Sonra ise artık hiç kimseyle konuşmuyordu.

Aşağı... Aden göğsü vampirinkine yaslanana kadar aşağıya eğildi. Ellerini onun şakaklarına koydu ve ağırlığını dengeledi. Burunlarının uçları birbirinden sadece bir fısıltı kadar uzaktaydı ama ona daha yakın olmak istiyordu. Daima daha yakın.

Aden sol eline daha fazla baskı uyguladı, kızın saçlarının yumuşak tutamları, tişört kadar sıkı bir biçimde çekilerek başının o yöne sallanması ve uzun, zarif boyununun ortaya çıkmasını sağladı. Boyunun alt kısmında nabızı sabit bir şekilde küt küt atıyordu.

Efsanelerdeki kan emicilerin aksine, kız ölü değildi. O yaşayan, nefes alan bir canlıydı, yaratılmamış, doğmuştu ve Aden'in tanıştığı herkesten daha canlıydı. Tabii Aden onu yanlışlıkla öldürmezse.

Öldürmeyeceğim.

Öldürebilirsin. Bunu yapma.

Sadece bir yudum...

Aden'in ağız sulandı. Nefesini içine çekti... ve sanki ilk defa nefes alıyormuş gibi hissetti. Her şey çok yeni, fevkaladeydi... nefesini tuttu... tuttu... kızın kanının tatlılığını neredeyse şimdiden duyabiliyordu... yavaşça nefesini bıraktı. İçi ferahlayacak gibi değildi, sadece o daima mevcut açlığı daha çok fark eder olmuştu. Dilini dişlerinde, ağrıyan dişetlerinde gezdirdi. Vampir dişleri yoktu ama ah, onu ısırarak istiyordu. Onu sonuna kadar içmek istiyordu. Tadını çıkarmak, tekrar içmek. İçmek, içmek, içmek.

Vampir dişleri olmaksızın bile onu ısırabilirdi. Ve kız bir insan olsaydı, onu kurutuncaya dek içerdi. Ancak kız bir vampir olduğu için cildi cilalanmış fildişi gibi sert ve pürüzsüzdü. Dişleriyle bir damara ulaşması imkânsızdı. O fildişinin içinden yakarak geçebilen tek madde olan *je la nune*'a ihtiyacı vardı. Sorun, ellerinde kalmamış olmasıydı. Şimdi istediğini alabilmenin tek bir yolu vardı.

"Victoria," dedi boğuk bir sesle.

Victoria son seferden sonra henüz toparlanamamış olmalıydı çünkü Aden'ı duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Aden'in açlığını bir suçluluk alevi delip geçti. Kalkıp ondan uzaklaşmalıydı. Dinlenmesine, iyileşmesine izin vermeliydi. Victoria onu son birkaç gündür, haftadır, belki de yıldır o kadar çok kanla beslemişti ki çok fazla kanı kalmış olamazdı.

"Victoria." Aden, onun adının dilinden dökülmesine engel olamıyordu. Açlık... Açlığı onu hakikaten de asla terk etmiyordu. Yalnızca büyüyor, etrafında yılan gibi sürünüyor, ruhunu sıkıştırıyordu. Hâlâ. Kendi kendine söz verdiği o tadı, sadece bir damlayı alacak ve ardından onu nihayet rahat bırakacaktı. Victoria uykusuna geri dönebilirdi.

Ta ki Aden'in daha fazlasına ihtiyacı olana kadar.

Daha fazlasını almayacaktın, unuttun mu? Bu sonuncu.

"Benim için uyan, bir tanem." Aden dudaklarını niyetlendiğinden daha sert bir şekilde Victoria'nın kılere bastırdı. Uyuyan Güzeli için bir öpücük.

Victoria peri masalındaki kız gibi göz kapaklarını kırıştırarak açtı, uzun kirpikleri ayrıldı, birleşti, temelli ayrıldı. Sonra Aden en saf kristalden gözlerin içine bakıyordu. Derin, dipsizdi. Kendi açlığıyla donuklaşmıştı.

"Aden?" Victoria bir kedi yavrusu gibi gerindi, kolları başının üzerine yükseldi, sırtı yay gibi kıvrıldı. Gırtlğından bir mırıldanma sesi çıktı. "Yine çok mu kötü?"

Cübbe, göğsünün üzerinde azıcık ama yeterince açık kaldı ve Aden'm gözüne Victoria'nın kalbinin üzerine işlenmiş dövme ilişti. Birbirini kesen ve ortada birleşen birçok çemberden oluşan, solgun ve yakında tıpkı öncekiler gibi tamamıyla ortadan kalacak bir siyah semboldü. Sadece güzel bir süsleme değil, bir koruma kilidiydi, onu ölümden korumak için tenine mürekkeple çizilmiş bir büyü ve kanının çoğunu o ilk sefer Aden'm boğazından boca ettiğinde hayatını kurtaran tek şeydi.

Aden bunun ne kadar zaman önce olduğunu bilmek isterdi ancak zaman, onun için var olmayı bırakmıştı. Sadece burası, şimdi ve Victoria vardı. Daima Victoria vardı. Daima bu vardı, açıklık ve susamışlığın birbirine karışarak vahşi, yakıcı bir dürtüye dönüşmesi.

Victoria'nın dizi yükselerek Aden'in kalça kemiğine yaslandı ve Aden yakınına daha sağlam bir şekilde yerleşti. Çok samimi bir pozisyondu. Tadını çıkaracak zaman yoktu. Sesler, Victoria'nın konsantrasyonunu mahvetmeden ve yaratığın kükremeleri de Aden'inkini üzerine çekmeden önce bir, belki iki dakikaları vardı.

Doğalarının gerektirdiği kadar karanlık olmalarından önce bir dakika.

Aden'in tek söylediği, "Lütfen," oldu. Görüş alanında kara örümcek ağları oluşuyor, tek görebildiği Victoria'nın boynu oluncaya kadar kalınlaşıyor, kapanıyordu. Dişetlerindeki ağrı çekilmez boyutlardaydı ve salyalarının akmasından korkuyordu.

"Evet." Victoria tereddüt etmedi. Kollarını Aden'a doladı, tırnakları kafa derisine battı ve bir öpücük için onu aşağıya çekti.

Dilleri buluştu, birbirlerine saldırdı ve Aden bir anlığına kendini Victoria'nın tadında kaybetti. O kırmızıbiberle güzelce karıştırılmış yoğun çikolata gibiydi, kaymak gibi ama baharatlıydı.

Keşke Aden sıradan bir oğlan, Victoria da sıradan bir kız olsaydı, öpüşürler ve Aden da daha fazlası için çabalarsa. Victoria onu reddedebilirdi. Veya devam etmesi için yalvarırdı. Her halükârda, sadece birbirlerini önemserlerdi. Şimdiki durumlarında ise, hiçbir şeyin kandan daha çok önemi yoktu.

"Hazır mısın?" dedi Victoria fısıldayarak. Victoria, Aden'm torbacısı, tedarikçisi ve uyuşturucusuydu, hepsi aynı karşı konulamaz paketin içindeydi. Aden bu yüzden ondan nefret etmek istiyordu. Bir parçası –yeni, kötü niyetli bir parçası– ondan nefret de ediyordu. Geri kalanı ise onu sınırsızca seviyordu.

Ne yazık ki bir gün bu iki parçanın savaşmasından korkuyordu. Savaşta daima birileri ölürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hazır mısın?” diye sordu Victoria yeniden.

“Yap şunu.” Öylesine boğuk bir hırıltıydı ki Aden’in sesi bir insandan çok hayvan gibi çıkmıştı.

Artık *gerçekten de* bir insan mıydı ki? Hayatı boyunca doğaüstü şeyler için bir mıknatıs olmuştu. Belki de hiç insan olmamıştı. Tabii şu anda cevabı umursuyor değildi. Kan...

Öpüşmelerindeki vahşet arttı. Victoria geri çekilmeden, dilini kendi vampir dişlerine batırarak dokuyu tam ortasından kesti. Tanrıların bal özü fişkırdı, çikolata ve baharatın tadı derhal şampanya ve balla değişerek Aden’i kendinden geçirdi. Bedeninin ısısı yükselirken, sersemlemesiyle başı döndü.

Victoria’nın yarası kapanmaya vakit bulamadan Aden çabucak kanı emdi, her bir damlayı olabildiğince alıyor, her yudum boğazından bir sevinç hırıltısının çınlamasına neden oluyordu. Ateş içine dolup onu yakıp küle dönüştürerek kavuruncaya dek ısısı bir derece, bir derece daha arttı.

Aden bu hissi tanıyordu. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, zihni erkek bir vampirinkiyle birleşmişti. Bir ölü yakma yığnında kavrulan bir vampir. Aden, alevlere boğulan sanki *kendisiymiş* gibi hissetmişti.

Bundan kısa süre sonra ise zihni bir perininkiyle birleşmişti. Göğsünde bir bıçak olan, bıçak gittikçe daha derine gömülürken kalbinin atışı artık onu kurtarmaktan ziyade mahveden bir peri.

Her iki olay da acılı bir ders olmuştu fakat ikisi de Aden’in kendisinin bıçaklanmasıyla, *kendi* vücudunun saldırıya uğramasıyla karşılaştırılmazdı. Ve eğer altındaki kız olmasaydı, ölmüş olurdu.

Aden ve Victoria bir cadılar meclisi ve periler birliğine karşı kazandıkları zaferi kutlamayı düşünmüşlerdi... yalnız başlarına, birlikte. Gölgelerden insan şeklinde bir iblis sıçramış, Aden gözünü kırpamadan, bıçağı Aden’in göğsüne gömülmüştü. Evet, herkes kalbi nişan alıyordu.

Victoria ölmesine izin vermeliydi. *Aden'in* bıçaklanması ruhlarından biri tarafından önceden tahmin edilmişti. Aden bunu bekliyordu. Bunun için hazırlanmış olmayabilirdi ama o noktadan sonra bir geleceğin yazgısında olmadığını biliyordu.

Ve sahiden de Victoria onun ölmesine izin verseydi Aden'la Victoria'nın durumları daha iyi olabilirdi. Gerçek şuydu ki bedel ödmeden kadere müdahale edilemezdi. Aden ölmüş, Victoria ise onun yükünden kurtulmuş olmalıydı. Ancak Victoria'nın içinde bir panik yeşermişti. Aden bunu biliyordu çünkü Victoria'nın tiz, tenor cıgırlıklarını hatırlıyordu. Aden'm hayatı bedeninden akıp giderken, Victoria'nın ellerinin ona nasıl yapıştığını, onu nasıl salladığını hâlâ hissedebiliyordu. Daha da kötüsü, Victoria'nın yüzünden kendi yüzüne akan sıcak gözyaşlarını hâlâ hissedebiliyordu.

Şimdi Victoria davranışlarının bedelini ödüyordu. Aden onu yanlışlıkla öldürünceye kadar ya da *Victoria, Aden'i* öldürünceye kadar da ödemeye devam edebilirdi. Bir cana karşılık bir can. Kâinat böyle işlemiyor muydu?

Bu kez Victoria'nın kanının, içinde yaratmakta olduğu cehen-nemden dolayı ölmeyi bekliyordu. Bunun yerine ise kendini... sakinleşirken buldu. Yalnızca sakinleşmiyor, ayrıca iyiye gidiyor, kolları güçleniyor, kemikleri enerjiyle titriyor, kasları kararlılıkla esniyordu.

Bu daha önce bir beslenme sırasında hiç olmamıştı. Şimdi de olmaması gerekiyordu. İçiyorlar, savaşıyorlar ve bayılıyorlardı. Aden bir pil gibi tekrar dolmuyordu.

Victoria'nın dilindeki kan -fazlasıyla erken- tükendiğinde, Aden *şimdi* duyduğu o ihtiyaç, ihtiyaç, ihtiyacı anımsadı ve sonuçlar hakkında endişelenmeyi bıraktı, tepkilerini önemsemeyi bıraktı.

"Victoria," dedi sesi çatlayarak.

"Daha çok mu istiyorsun?" diye sordu Victoria, kesik kesik nefes alıyordu. Tırnakları Aden'm ensesinde ve omuzları boyunca yol yol iz bırakıyordu. Açlık ona da bastırıyor olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Vampir doğasının atan kalbi olan canavarı ve Aden'in yeni menü seçiminin itici gücü olmadığı halde kanı arzuluyordu. Belki de bunun nedeni, tek bildiğinin bu olmasıydı. Belki de Aden'in bu kadar bağımlı olmasından dolayıldı.

"Daha çok," diye onayladı Aden.

Victoria bir kez daha dilini vampir dişlerinin üzerinden geçirerek sıyırdı. Yeni bir yara açıldı. Kan çıktı ama o kadar fazla ve hızla değil. Aden yine de emmeye, emmeye ve tekrar emmeye devam etti.

Yetmez, yetmez, asla yetmez.

Saniyeler içinde kan, sızmayı bıraktı. Victoria'nın canını yakmak istemiyordu, onun canını yakmak için kendine izin veremezdi ama kendini onun dilini ısırırken buldu; cildinin aksine, bu et yumuşak ve uysaldı. Victoria inledi fakat bu inleme acıdan değildi. Aden yanlışlıkla kendi dilini de kesmişti ve *kendi* kanı, *Victoria'nın* ağzına damlıyordu.

"Daha fazla," dedi Victoria, bu artık bir emirdi.

Aden'm elleri, yumruk şeklinde Victoria'nın uzun, ipeksi saçlarına dolandı. Victoria'nın başını çevirerek her ikisi için de daha derine erişim sağladı. *Çok güzel.*

Victoria bir seferinde ona, vampirler insanları dönüştürmeye çalıştıklarında insanların öldüğünü söylemişti. Ayrıca bu dönüşüme giren vampirlerin de öldüklerinden bahsetmişti. Aden o zamanlar nedenini anlamamıştı.

Şimdi anlıyordu ancak bu bilgi ona pahalıya patlamıştı.

Victoria, Aden'in kalan kanını alıp kendi kanını onun ağzına boşalttığında, DNA'larını değiş tokuş etmekten, Aden'm ruhlarına karşılık Victoria'nın canavarını takas etmekten daha fazlasını yapmışlardı. *Her şeyi* değiş tokuş etmiş, takas etmişlerdi. Hatıraları, beğendikleri, beğenmediklerini, kabiliyetleri ve arzuları, Aden artık neyin kendisine, neyin Victoria'ya ait olduğunu anlayamayınca kadar aralarında bir ileri bir geri, bir ileri bir geri gidip gelmişti.

Aden bir zamanlar dokuz kamçılı bir kırbaça mı dövülmüştü? Bir seferinde bir insanı kurutuncaya kadar kanını mı içmişti? Bir

defasında hasta bir biçim değiştiren ayı kabilesiyle karşılaşmış ve tedavi edip iyileştirmiş miydi?

Aklının gerilerdeki onları kısık bir kükreme sesi –esneme miydi?– Aden’m dikkatini çekti. Canavar. Aslında Isırgan için *iblis* daha iyi bir tanımlamaydı. Aden kendini tamamen onun tarafından ele geçirilmiş hissediyordu. Bu, alışmış olması gereken bir duyguydu. Fakat Isırgan ruhlara hiç benzemiyordu. Julian gibi cana yakın, Caleb gibi sapık ya da Elijah gibi şefkatli değildi. Isırgan sadece kanı ve acıyı düşünüyordu. Kan almayı ve acı vermeyi.

Kontrolü Isırgan ele geçirdiğinde, Aden bir adamdan çok yırtıcıya dönüşüyordu. Victoria’dan nefret ettiği kadar kendinden de nefret ediyordu. Ki bu da gerçek olamazdı. Isırgan, Aden’a tapıyordu. Hakikaten de tapıyordu. Aden’m kafasının içinde olmaktan hoşlanıyor ve onu terk etmek için her zaman Victoria’yla savaştığı gibi savaşıyordu. Ama buna rağmen Isırgan’m vahşi bir tabiatı vardı ve bu vahşi tabiat, gereğinin yerine getirilmesini bekliyordu.

Bazen Aden ve Victoria yer değişiyordu, ruhlar Aden’a dönüyor, Isırgan, Victoria’ya dönüyordu. Ancak hızla tekrar yer değiştireyorlardı. Tekrar tekrar tekrar. Ve her sefer, onları deliliğe daha da yaklaşıtıyordu. Çok fazla anı, çok fazla çelişkili ihtiyaç bir girdap gibi birbirine karışıyordu. Yakında bir gün, o uçurumdan tamamen yuvarlanıp düşeceklerdi.

“Aden,” dedi Victoria nefes nefese, adı kırık dökük bir şekilde. “Benim... mecburum...”

Aden şimdi ne olacağını biliyordu.

Victoria, Aden’ın başını tıpkı Aden’ın ona yaptığı gibi çevirdi ve bir saniye sonra dudakları onunkilerden ayrıldı. Aden bundan hoşlanmadı. Victoria’nın vampir dişleri Aden’ın şahdamarına saplandı. Aden bundan da hoşlanmıyordu ve bir tıslamayla nefesini bıraktı. Bir zamanlar Victoria’nın ısırtığı *güzel* geliyordu. Victoria o bilinçsiz açlık haliyle ustalığını yitirmiş ve vampir dişleri, bir siniri biçmişti.

Fakat Aden onu durdurmaya çalışmadı. Victoria'nın da kendisi kadar içmeye ihtiyacı vardı.

Mağaralarının içinde ayak sesleri yankılandı, bir zil gibi çınlıyordu.

Aden paniğe kapılmadı. Victoria daha önce bulunduğu her yere ısınanabilirdi, hatta Aden'in bıçaklandığı gece onları buraya kaçırmıştı. Aden "burasının" neresi olduğunu veya Victoria'nın burayı ne zaman ziyaret ettiğini bilmiyordu, sadece uzun yürüyüşlere çıkanların bazen yollarını şaşırıp içeri girdiğini biliyordu. Hiçbiri bu kadar ileriye ve derinlere kadar gelmemişti ve Aden bunun değişeceğinden kuşkuluydu.

Kendisinin ve Victoria'nın başka bir yere, daha da uzak bir yere gidebileceğini tahmin ediyordu. Uygarlıktan olabildiğince uzak olmak daha güvenli olabilirdi. Sonuçta Victoria'nın babası tahtını geri kazanmak üzere ölümden döndüğü için Aden sırtında bir hedef tahtasıyla geziyordu. Daha doğrusu Kazıklı Voyvoda tahtını geri kazanmaya çalışıyordu.

Aden bir insan olabilirdi –burada *belki* kelimesini vurgulamak gerekiyordu– ancak şimdi *o* vampir kralıydı. Hükmetme hakkı için öldürmüştü. Yani tahtı geri kazanacak olan *oydu*. Tabii kendini Victoria'nın kanından vazgeçirebildiği anda.

Bunların kendi düşünceleri mi yoksa canavarın mı olduğunu merak etti.

Daha sonra kendisinin olduğuna karar verdi. Kendisinin olmalıydı. Beslenmek istediği kadar büyük bir hevesle, kral olmak da istiyordu.

Daha önce istemiyordun. Aslında yerine geçecek birisi için arayıştıydı.

O öncedendi. Hem en sonunda halkım için planlar yapmaya başlamıştım.

Halkı mı?

Öyle konuşmanı sağlayan adrenalindi.

Öyle mi? Böyle konuşmamı sağlayan da benim. Kapa çeneni.

Ayak sesleri yankılandı, daha yakın... daha yakın...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Victoria dişlerini Aden'in boynundan çekip çıkardı ve mağaranın tek girişine doğru tısladı. Normalde aklı başında olsaydı, ziyaretçiler içeri girmeden önce onları uzaklaşmaya zorlardı. Sesi güçlüydü ve hiçbir insan Victoria'nın emrettiği bir şeye karşı koyamazdı. Aden dışında. Aden o sese karşı bir bağışıklık geliştirmiş olmalıydı çünkü Victoria artık sihrini onun üzerinde kullanamıyordu. Burada, mağarada denemişti ve her seferinde aklını kaçırarak gibi olmuştu. *Başını eğ, boynunu uzat...* Fakat Aden sadece kendi istediğini yapmıştı.

Victoria, "Eğer insan daha fazla yaklaşırsa, ciğerini yiyip kalbini sökeceğim," diye hırladı.

Aden bunun Victoria'nın gerçekleştirmeyeceği bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Şu son birkaç günde –yıl da?– tıpkı Aden'm sadece onunkini arzulaması gibi, Victoria da sadece Aden'm kanını arzulamıştı. Aden da tıpkı Victoria'nın yapabildiğini bildiği gibi, yürüyüş yapanların kokusunu mağaraların dolambaçlı labirentlerine girdikleri anda alabiliyordu ama içlerinden birinin hayatını kurtarmak için bile olsa kanını içme düşüncesi, midesinde asit ve safranın kabarmasına neden oluyordu. Ve yine de bu mekânda kalmasının nedeni onlardı. İsteseler de istemeseler de Aden ya da Victoria'nın bir başkasının kanına ihtiyacı olsaydı, bunu elde edebilirlerdi.

Gittikçe yaklaşan ayak sesleri şimdi kararlı bir şekilde hızlanmıştı. "Orada biri mi var?" Adamın sesi hafiften aksanlıydı. İspanyol olabilirdi. "Size zarar vermek istemiyorum. Sesler duydum ve yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Victoria kalktı ve bir saniye sonra Aden, Victoria'nın yastık olarak kullandığı ince tişörte yüzüstü çarptı. Uzun, sırk gibi, koyu renk saçlı ve tenli, belki kırklı yaşlarında olan bir adam gizli sığınaklarına girdi. Victoria insanın gömleğini kavradı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Aden sadece bir karaltı görmüştü. Adamın sırt çantası, su matarasına karşı takırdadı. Bileğinin hafif bir vuruşuyla –işte– adamı daha da içlere fırlattı.

Adam sert bir pat sesiyle düştü, duvara çarpana kadar geri kaydı. İçgüdüsel olarak yuvarlanıp doğruldu. Yüzünde şaşkınlık ve korku, üstünlüğü ele geçirmek için savaşıyordu.

“Ne...” Ellerini koruyucu bir hareketle önünde tuttu.

Karaltı halinde bir hareket daha oldu ve Victoria bir anda adamın önüne çömelmiş, çenesini tutuyordu. Ağzının kenarlarından Aden’in kanı damlıyordu. Simsiyah saçlar başının çevresinde vahşi bir karmaşa gibiydi ve vampir dişleri üst dudağından uzamış, alt dudağına batıyordu. Akıldan çıkmayacak kadar güzel bir görüntüydü, meleksi olduğu kadar kâbus gibiydi.

Adamın alnında küçük ter damlaları belirdi. Gözleri kocaman oldu, korku en sonunda galip gelmiş ve irislerini cam gibi yapmıştı. Göğsü hızla, kesik kesik inip kalkıyor, nefesi burun deliklerinden hırıltıyla çıkıyordu.

“Ben... Ben üzgünüm. Niyetim... gideceğim... asla anlatmayacağım... yemin... sadece beni bırakın... lütfen, *lütfen*.”

Victoria onu sanki tekerlekteki bir fareymişçesine incelemeye devam etti.

“Ona gitmesini söyle,” dedi Aden. “Unutmasını söyle.” Victoria masum bir insana zarar verseydi kendinden nefret ederdi. Bir gün. Bugün değil, muhtemelen yarın değil ama akıllarını başlarına topladıkları bir gün.

Toplayabilirlerse.

Sessizlik. Victoria adamı daha sıkıca kavradı. O kadar sıkıyordu ki adam acıyla yüzünü buruşturdu, şimdiden çenesi boyunca morluklar yayılmaya başlamıştı.

Aden bir komut daha vermek için ağzını açtı fakat aklının bir köşesinde bir gürlleme daha duydu. Bu kez daha güçlüydü, bir esnemenen fazlasıydı. Vücudundaki bütün kaslar gerginleşti.

Isırgan uyanmıştı.

Aden’in içini bir telaş duygusu kapladı. “Victoria. Hemen! Yoksa yemin ederim seni bir daha beslemeyeceğim.”

Bir saniye daha sessizlikle geçti ve ardından Victoria, sesinden bastırılmış güç uğultuları yayılarak, “Buradan gideceksin,” dedi. Ama niye bastırılmıştı? “Kimseyi görmedin, kimseyle konuşmadın.”

Daha öncekilerin aksine, insanın Victoria’nın emrine yanıt vermesinden önce birkaç saniye geçti. Sonunda kahverengi gözleri donuklaştı ve göz bebekleri küçüldü. “Sorun değil,” dedi dümdüz bir ses tonuyla. “Gidiyorum. Kimse yok.”

“Güzel,” dedi Victoria, şimdi çevresine bir öfke yayıyordu. Kolu yanına düştü. “Git. Çok geç olmadan.”

Adam ayağa kalktı. Girişe doğru yürüdü. Arkasına bakmadan çıktı. Ölüme ne kadar yaklaştığını asla bilmeyecekti.

Aden’m kafasındaki gürleme yine şiddetlendi. Artık her an bu gürleme...

Bir kükremeye dönüşebilirdi.

Çok yüksek sesli, insanı tüketen, Aden’i ruhunun derinliklerine kadar sarsan bir kükreme. Aden bu hareketin ne kadar etkisiz olduğunu bildiği halde, sesi engellemeyi umarak kulaklarını kapattı. Gittikçe yükselirken kükreme bir çığlığa dönüştü, tizdi, Aden’in aklım bir jilet gibi kesiyordu, ta ki düşünceleri parçalanarak üç kelime tek ilgi odağı olup yollarındaki her şeyi doğrayıncaya kadar.

Beslen.

İmha et.

Hayır, hayır, hayır. *Zaten beslendim*, dedi Isırgan’a. *Bunu yapmayalım...*

BESLEN. İMHA ET.

Görüşüne kırmızı aralıklı örümcek ağları geri döndü. Her ikisi de Victoria’ya odaklanmıştı. Victoria hâlâ çömeliyordu, bakışları Aden’a yoğunlaşmış, tedbirliydi. Az sonra ne olacağını biliyordu.

BESLENİMHAET.

Evet. Aden taşlık çardaktan yuvarlanarak indi ve ağırlığını titrek bacaklarına verdi. Victoria doğrularak dimdik durdu, dal gibi ince ve güzeldi. Vahşiydi. Elleri kıvrılarak yumruk haline geldi. Aden daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yeni yemişti, doğru ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasını yemesi gerekiyordu.

“Beslen,” dediğini duydu kendisinin, iki ses katmanlaşarak birleşmişti, bir tanesi tamdık, diğeri dumanlı ve haşindi. Bununla savaşıması gerekiyordu. Isırgan’ın onun kukla iplerini çekmesine izin veremezdi.

Kulaklarını tırmalarken Victoria’dan bir inilti sesi çıktı. Ruhlar uyanıyor olmalıydı. Aden ruhların sesinin ne kadar yüksek olabileceğini biliyordu. Isırgan’ın kükremesi kadar yüksek.

“Koru,” dedi Victoria, gözleri aniden kahverengi, yeşil ve mavi renklerde parlıyordu. Ah, evet. Ruhlar içindeydi, çene çalıyorlardı.

Victoria’nın da dediği gibi onu korumalıydı. Aden, Victoria’yı korumalıydı. Fakat dışlarının arasından, “İmha et,” dedi. Ve her ne kadar ayaklarını yere yapıştırmaya çalışsa da, kendini ağzı sulanarak Victoria’ya doğru sinsice yaklaşırken buldu.

İmhaetimhaetimhaet. İMHAETİMHAETİMHAET.

Isırgan her zaman ısrarcı olmuştu. Ama bu... bu en esas haliyle canavarlıktı.

Her nasılsa, bir şekilde Aden’in Victoria’yla olan zamanı sona ermek üzereydi. Bu bilgi, birden iyileşmiş yüreği kadar büyük bir parçası haline geldi ve içinden bir ses, aralarından yalnızca birinin buradan çıkacağını söylüyordu.

İki

Kazıklı Voyvoda'nın kızı ve Eflak'ın üç prensesinden biri olan Victoria Tepeş, kendini darbeye hazırladı. Bu iyi de oldu. Bir saniye sonra Aden ona çarptı ve onu Victoria'nın insanı fırlattığı mağara duvarına vurdu. Elveda, sevgili oksijen.

Ciğerlerini yeniden doldurmak için zaman da yoktu. Aden'in bir eli Victoria'nın boğazını sardı ve sıkı. Ona zarar vermek için yetersiz ama kapana kısırmak için yeterliydi. Aden bütün gücüyle canavarın arzularına karşı savaşıyordu, Victoria bunu biliyordu. Yoksa Victoria'yı çoktan ezmiş olurdu.

Aden yakında bu savaşı kaybedecekti.

Aden'i itmek için öfke işe yarardı ama Victoria tek bir öfke kıvılcımı bile yaratamıyordu. Bunu Aden'a o yapmıştı ve suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu, tedavisi olmayan kötü huylu bir kanser gibiydi. Aden ona, onu kurtarmaya çalışmamasını söylemişti. Bunu yaparsa kötü şeylerin olacağını söylemişti. Ancak sevmeye başladığı bu çocuğa, hiçbir koşul ya da beklenti olmaksızın Victoria'yı olduğu gibi kabul eden tek kişiye baktığında, ölmesine izin verememişti. *O benim, ona ihtiyacım var*, diye düşünmüştü.

Bu yüzden de ölüm onu almadan, Victoria harekete geçmişti. Yaptığından hâlâ pişmanlık duymuyordu. Nasıl duyabilirdi ki? Aden buradaydı! Ve suçluluk duygusunun onu yiyerek içinde bu kadar büyük bir delik açmasının nedeni de *buydu*. Sevgili Aden'i, dönüşmekte olduğu şeyden tiksiniyor olmalıydı. Saldırgan, zorba... ruhu olmayan bir savaşçı.

Aden normalde Victoria'ya karşı nazikti, ona değerli bir hazineymiş gibi davranıyordu, Victoria'yı koruma ihtiyacı bir şekilde beynine işlenmişti. Victoria onu saniyeler içinde paramparça edebilecek olsa bile. Daha doğrusu, *eskiden* edebilecek olsa bile. Zihinsel olarak değişmenin ötesinde, Aden fiziksel olarak da değişiyordu. Şimdiden daha uzun, daha güçlü, daha hızlıydı ki zaten başından beri uzun, güçlü ve hızlı olmuştu.

Genelde (bir zamanlar) sahip olduğu ruhlar, içinden bakarken ısıldayan renklerin bir kolajı olan gözleri, şimdi menekşe renginin ürkütücü bir tonundaydı. "Susuz," dedi Aden çatallanan sesiyle ve Victoria ondan yayılan dumanın yaktığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Ne harika, değil mi, diye daldı bir erkek sesi zihnine. *Yine vampirle birlikteyiz.* Ve bu ölümlere fısıldayan adam Julian'dı. Ölümleri mezarından çıkarabiliyordu. Ancak şimdiye kadar tek çıkarabildiği, Victoria'nın tansiyonu olmuştu.

Süper! Hey, Vicki. Başka bir ses hemen sohbete katıldı. *Bir duş almalısın. Bilirsin, o kanı üzerinden temizlemelisin. Ve iyice ovalamayı da unutma. Her yerini. Temizlik imandan gelir.* Bu ses, bedenleri ele geçiren ve çıplak kıvrımlar hastası Caleb'a aitti.

"Aden'in bedenini ele geçirmeme izin ver," dedi Victoria. Aden'in komuta dizginlerini kaparak başka insanların içine girip kaybolduğunu görmüştü. Birden *güm*, bir saniye oradayken az sonra onların bir parçası oluyor, onları her istediğini yapmaya zorluyordu.

Aden'm bu görevi gerçekleştirebilmesi için artık Caleb'm yardımına ihtiyacı yoktu. Bu yeteneği kontrol edebiliyor, istediği gibi açıp kapatabiliyordu. Ama Victoria yapamıyordu. Defalarca denemiş ve acıklı bir şekilde başarısızlığa uğramıştı. Belki nedeni, ruhların onun varlığının doğal bir uzantısı olmamasıydı. Belki de nedeni, ruhların onun için yeni olması, onlarla baş etmenin belli bir yolu olması ve Victoria'nın henüz bu yolu bulamamış olmasıydı. Belki de nedeni, ruhların onunla devamlı kavgaya etmesiydi. Nedeni ne olursa olsun, Victoria'nın bunları kullanması için onların iznine ihtiyacı vardı... ıyy.

Bir *hayır*, *hayır*, *hayır*, korosu yankılandı. Her zamanki gibi.

“Ona karşı dikkatli olacağım,” diye ekledi Victoria. “Bu çılgınlık geçinceye kadar onu hareket etmeden oturmaya zorlayacağım.” Yapabilirse. Bazen çılgınlık Victoria’yı ele geçiriyor ve o da amacını unutuyordu.

Hayır, üzgünüm. Çocuklar ve beni –bir dakika, çocuklar ile beni– bir dakika, bunu düzgün bir şekilde nasıl söyleriz?

“Fark eder mi?” diye tersledi Victoria.

Her neyse, diye rahatça devam etti Caleb, konuştuk ve sana bizi kullanman için yardım etmeyeceğiz. Bu, kalıcı bir bağlantı oluşmasını sağlayabilir, anlıyor musun? Bir bağ gibi. Sen seksisin ve ben de seninle aramızda bir bağ oluşmasını çok isterim ve aslında oymu senin lehine kullandım fakat çoğunluğun sözü geçer ve biz burada gereğinden fazla kalmayacağız. Şimdi şu düş konusunda...

“Bu küçük konuşmanız için tebrik ederim. Eğer Aden incinirse, suçlusu siz olursunuz.”

Hayır, olmayız. Çünkü haklısın. Bunun sonu iyi bitmeyecek, diye aniden araya girdi ölüm kâhini Elijah. Asla söyleyecek iyi bir şeyi olmuyordu. En azından Victoria’ya.

Caleb kabaca güldü. *Ağzından yel alsın, E. Ne yaptığını biliyorsan düşlerin sonu hep iyi biter.*

Aden, Victoria’yı salladı, dikkatini çekme isteğiyle onu daha sıkı kavradı. “Susuz,” diye tekrarladı, Victoria’dan bu konuda bir şeyler yapmasını beklediği ortadaydı.

“Biliyorum.” Yani Victoria kendi başıydı. Budala ruhlar. Sadece ona yardım etmeyi reddetmiyor, konsantrasyonunu bozup kendine yardım etmesini de engelliyorlardı. “Ama benden içemezsin. Son seferkinden sonra henüz tam anlamıyla iyileşmedim.” Özellikle de *son seferkinin* aşağı yukarı beş dakika önce gerçekleştiği düşünülürse. Aden bu kadar çaresiz olmamalıydı.

“Susadım.”

“Beni dinle, Aden. Bu sen değilsin, bu Isırgan.” Böylesine yırtıcı bir yaratık için çok aptalca bir isimdi. “Onunla savaş. Onunla savaşmaya devam etmek zorundasın.”

Ona laf anlatamazsın, dedi Elijah. Victoria ruhun yeni takma adının Müjde Böceği olmasına karar verdi. *Bu çarpışmanın sonunu gördüm. Aden kayıp durumda.*

“Ah, kapa çeneni!” diye tersledi Victoria. “Senin yorumuna ihtiyacım yok. Ve ne var, biliyor musun? Daha önce yanıldığın oldu! Aden bıçaklandıktan sonra ölmedi. Her iki seferinde de!”

Evet ve bunun ikinizi de getirdiği noktaya bak.

Aşıkâr olanı dile getiriyordu. Ne aşağılık bir saldırı. “Kapa. Çeneni.”

O renkli gözlerde titreklemp bir sempati belirdikten sonra soğuk, köpüren açlık geri döndü. “Susadım. İçmeliyim. Şimdi.” Aden, Victoria’nın boynuna doğru dalmadan hemen önce ona dişlerini gösterdi. Victoria’nın damarına ulaşamayacağını bir dereceye kadar biliyordu fakat bu onu denemekten asla alıkoymamıştı.

Victoria onu saçlarından yakaladı ve fırlattı. *Nazik ol, nazik.* Aden mağaranın karşı duvarına uçtu ve Victoria irkildi. *Eyvah.* Aden’m çevresinde toz ve yıkıntı parçaları havaya uçtu ve Aden yere kayarken, tozlar Victoria’ya doğru geldi. Victoria çok ihtiyaç duyduğu nefesi içine çekti, ardından da boğazını molozdan temizlemek için öksürmesi gerekti.

Hey! Oğlumıza karşı dikkatli ol, diye emretti Julian. *Biliyorsun, tekrar onun içine taşınmayı düşünüyorum.*

Victoria, “Dikkatli olmaya çalışıyorum,” diye çığlık atmak istiyordu. Aden bu varlıklarla hayatı boyunca nasıl başa çıkmıştı? Devamlı gevezelik ediyor, *her şeye* yorum yapıyorlardı. Julian, Victoria’nın her hareketinde bir yanlış buluyor, Caleb hiçbir şeyi ciddiye almıyordu ve Elijah ise tüm zamanların en büyük moral bozucusuydu.

Dürüst olmak gerekirse, Victoria onunla konuşmaktansa aşırı dozda yatıştırıcı olarak daha çok eğlenebilirdi.

Hayatına son vermek istediğin zaman insan keşler nereye kayboluyordu?

Aden ayağa kalktı, bakışları Victoria'ya kilitlenmişti.

Ona zarar vermeden nasıl durdurabilirim? Victoria bunu daha önce binlerce kez merak etmişti ancak aklına bir çözüm hiç gelmemişti. Mutlaka bunu kolaylaştırmanın bir yolu...

Hey, kendimi biraz garip hissediyorum, dedi Caleb, sesi sanki dünya tarihinde ondan ve onun duygularından daha önemli hiç kimse ve hiçbir şey olmamış gibi gürliyordu.

Şuna artık bir son verir misin? Görünmez pantolonunun içinde garip bir his var ve seni düzeltmenin tek yolu, Victoria'nın soyunması. Biliyoruz! diye çıkıştı Julian. *Neden oğlumuz Aden'a bir iyilik yapıp kız arkadaşıyla Edepsiz Duş Vakti oynamaya çalışmayı bırakmıyorsun?*

Victoria ruhlara ulaşır sonunda onları öldürmeye uğraşarak kulaklarını tırmaladı. Çok gürültülüydüler. Fazlasıyla *oradaydılar*, kafatasının içinde sinsice ilerleyen dokunulmaz, ne zaman yaklaşıp ulaşamayacağı bir yere sığıran gölgeler gibiydiler.

Hayır, ben abazan değilim. Zahmetli bir duraksama. Yani öyleyim ama şu anda bahsettiğim şey bu değil. Ben... Sanırım benim... başım dönüyor.

Caleb doğru söylüyordu. Bu baş dönmesi şimdi Victoria'nın içine işliyordu ve Victoria ayaklarının üzerinde sallandı.

Hey, dedi Julian bir saniye sonra. *Benim de dönüyor. Bize ne yaptın, Prenses?*

Elbette onu suçluyordu, hem de bu, Victoria'nın suçu olmasa bile. Baş dönmesi Aden'a dönmelerinden hep birkaç dakika önce onları vuruyordu ve her seferinde şaşıyorlardı.

Aden geliyor, diye uyardı onu Elijah. *Umarım gözler önüne serilmek üzere olan değişikliklere hazırsındır. Ben olmadığımı biliyorum.*

Hey, düşmana yardım etme! diye homurdandı Julian.

“Ben düşman...” Ona ilk gelen Aden’in kanının kokusu oldu, etkili ve kışkırtıcıydı, Victoria’nın ağzını sulandırıyor, ona *kendi* bedeninin ihtiyaçlarını anımsatıyordu. Sonra aniden yere düştü, sert eller onu aşağıya çekti. Soğuk taş sırtını sıyırdı ve Victoria cümlesinin geri kalanını son bir solukla söyledi: “... değilim.”

“Besle.” Aden’in ağırlığı Victoria’yı yerine mıhlamıştı, bir saniye sonra dişleri boynunu kemiriyordu. Victoria yeniden onun saçlarını yakaladı ama bu kez çektiğinde Aden –onun damarının *içini*– daha sertçe ısırdı. Derisi gerçekten de yarılmıştı.

Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı ve Victoria acıyla bir çığlık bastı. Başladığı gibi hızla ölen bir çığlık. Beklenmedik, gelgit dalgası gibi bir yorgunluğun eşlik ettiği baş dönmesi dönerken, boğazı tikandı. Kasları titredi ve Caleb’in inlediğini duyduğunu düşündü.

Caleb. Onun varlığını anımsayarak, soluk soluğa ismini söyledi, kendisine yardım etmesi için ruha yalvarmaya artık razıydı. “Aden’in bedenini...”

Caleb’m ikinci inleyişi sözünü yarıda kesti. *Bana neler oluyor?*

“Odaklan. Lütfen. İzin ver...”

Ölüyor muyum? Ölmek istemiyorum. Ölmek için çok gencim.

Caleb ve gevezeliğinin bir yararı olmazdı. Ne de diğerlerinin. Julian ve Elijah da inliyordu. Fakat Victoria’dan ayrılmıyorlar, Aden’a geri dönmüyorlardı. Ve ardından inlemeleri bağrıslara dönüşerek Victoria’nın zihnini boğuklaştırdı, sağduyusunu yok etti.

Aklmdan hızla görüntüler geçti, görüntü değiştiren bir kamera gibiydi. Koruması Riley, uzun boylu ve koyu renk saçlı, hınzır esprilerle gülerken. Her ikisi de sarışın ve güzel olan, kız kardeşleri Lauren ve Stephanie, Victoria’yla acımazsızca dalga geçerlerken. Etrafında dönerken sallanan, geceyarısındaki gökyüzü kadar siyah saçlarıyla annesi Edina. Uzun zaman önce kaybolan, unutması emredilen ve kardeşi uzaklaşıp asla ardına bakmazken Victoria’nın unutmaya çalıştığı ağabeyi Sorin.

Daha fazla görünü, artık kamera sadece siyah ve beyaz ortaya koyuyordu. Kibar, şefkatli, ilgili oda arkadaşı Shannon. Hayır, onun oda arkadaşı değil, Aden'in oda arkadaşı. Onu reddettiği halde Shannon'ın çıkmak istediği çocuk Ryder. Son birkaç aydır evi olan D ve M Çiftliği'nin sevgili sahibi Dan. Hayır, *Victoria'nın* evi değil. Aden'm.

Kendi düşünceleri ve anıları Aden'inkilerle karşıyor, Victoria'nın çevresinde sisli bir bulut yaratıyordu. Sonra görüntüler hep birlikte kayboldu. Victoria güçsüzleşiyordu... uyuma ihtiyacına karşı savaşıyordu...

Haydi, Tepeş! Sen kraliyet ailesindensin. Bunu başarabilirsin!

Kendi kendine yaptığı bir moral konuşması... işe yarayan bir konuşma. Bunu gerçekten de *başarabilirdi*.

Azmin güç verdiği Victoria, Aden'in saçını çekip başını kaldırmayı başardı. Maalesef onu fırlatacak kadar kuvvetli değildi. Bu kez değil. Ve bir anlığına bakışları çarpıştı. Şimdi Aden'in gözleri kırmızıydı, parlıyordu. Şeytaniydi. Ağzından kan damlıyor –Victoria'nın kanı– ve Victoria'nın çenesine sıçırıyordu. Victoria'nın umutsuzca koruması gerektiği kan.

Victoria korkmuş olmalıydı. Çünkü yarattığı canavara baktığında kendi ölününü gördü. Mantıklı bir ölüm. Elijah, Aden'in artık canavara yenik düştüğünü ileri sürmüştü ve Elijah asla yanılmazdı. Ama...

Kan... Victoria'nın kendi açlığı yeniden yükselerek içini kapladı, bildiği tek şey bu olurken onu güçlendirdi. Kendisi *Aden'in* tadım çıkarmadan alaşağı edilmeyeceğine karar verdi.

Isırmak için hızla yükselirken vampir dişleri keskinleşti. Ancak Aden'm derisini delemiyordu. Onu bir şeyler engelliyordu. Ne engelliyordu? Victoria engeli kaldırmaya kararlı bir şekilde baktı fakat sadece Aden'm cildinin bronz rengini gördü. Küt küt atan o nabız hiçbir şey kapatmıyordu.

Tat, tat, tadını almalıyım. Bu, suçunu ruhlara atamayacağı bir sözdü.

Victoria hırlayarak Aden'in saçlarını bıraktı ve onu tırmaladı. Tek yapması gereken ufak bir çizik açmaktı. Çok kolaydı fakat tırnakları da onu dişleri kadar kesin bir şekilde yüzüstü bıraktı.

"Besle." Aden tekrar daldı. Belli ki Victoria'nın şahdamarı, en sevdiği çiğneme oyuncagıydı.

TAT. Victoria hızla yükselerek yeniden Aden'i ısırmaya çalıştı.

"Tat," dedi yaratık, sanki Victoria'nın düşüncesini duymuş ve onu yansıtmış gibi.

Üstünlük için mücadele ederek yerde yuvarlandılar. Victoria ne zaman Aden'i atıp uzaklaştırmayı başarsa, Aden göz açıp kapayıncaya kadar tekrar uçarak geri dönüyordu. Duvarlara çarptılar, çardağa girdiler ve sığ su birikintilerine düştüler.

Kim kazanırsa beslenecekti. Kim kaybederse kanı kurutulacak ölecek, yaşam çarkı bir kere daha kanıtlanmış olacaktı. Çünkü sadece en güçlü olan hayatta kalabilirdi; diğer herkes meze olurdu. Aden'a kadar, Victoria'nın her hareketi bu prensibe göre motive olmuştu. Aden'dan sonra ise kendinden daha zayıf olanları korumak için savaşmıştı. Kendi alma, sahip olma dürtüsüyle savaşmıştı. Şimdi savaşmıyordu. İstiyordu. Elde edecekti.

Fakat çok erken bir şekilde, Aden onu olduğu yere mıhladı ve bu kez o kadar sert bir biçimde tuttu ki Victoria güreşerek kendini özgür bırakamadı. Hâlâ mücadeleye devam ederken bedenleri birbirine sürtündü, kolları ve bacakları birbirine karıştı. Aden en sonunda Victoria'nın bileklerini yakalayıp başının üzerinde bağlamayı başardı.

Oyun sona ermişti. Victoria kaybetmişti.

Victoria durumu değerlendirdi. Nefes nefeseydi, terliyordu, boynu zonkluyordu, aklı tek bir düşünceye kilitlenmişti: TATTATTAT.

Evet.

"Bırak," diye hırladı.

Üstünde duran Aden hareketsiz kaldı. O da nefes nefeseydi ve terliyordu. Gözleri hâlâ o parlak kırmızı renkle ışıldıyordu ancak şimdi kırmızıyla karışmış kehribar benekler vardı. Kehribar, onun

doğal rengiydi. Bunun anlamı, Elijah'nın bir kere olsun yanıldığıydı. Aden gerçekten de hâlâ oradaydı, kontrolü ele geçirmek için yaratıkla savaşıyordu.

Victoria'dan da daha azı beklenemezdi.

Hayatı bu düşünceye bağlıydı ve Victoria ona sarıldı. Kendi solumasına, yavaş ve ölçülü bir biçimde alıp vermeye odaklandı. Kendisinininkinin dışındaki sesler farkındalığını delip geçmeye başladı.

"Daha kötü hissediyorum," diyordu Caleb.

Baş dönmesi daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Ve değiştir-değiştir-değiştir bir kez başladığında, ruhların oldukları yerde kalamamaları gerekiyordu. Niçin Victoria'dan ayrılmamışlardı?

Hepimiz sakın durmalısınız, dedi Elijah. *Tamam mı? Bize bir şey olmayacak. Bir şey olmayacağını biliyorum.*

Yalan söylüyorsun. Julian sözcükleri geveleyerek söylemişti. *Bir şey olmayacak şey, bu kadar can yakmaz.*

Evet, yalan. Caleb'm sesi panik doluydu. *Bu korkunç, ben ölüyorum ve sen de ölüyorsun. Hepimiz ölüyoruz. Öldüğümüzü biliyorum.*

Ölmek kelimesini söylemeyi bırak ve sakınleş, diye buyurdu Elijah. *Derhal. Senin bu küçük endişe nöbetlerin Aden ve Victoria'ya daha büyük bir tehlikeye sokuyor.*

Nihayet biraz kaygı. Fakat bu hem geç hem de güç olmuş bir kaygıydı. Çoktan tehlikedelerdi.

Ben sadece... Benim ihtiyacım olan...

Caleb! Bizi tehlikeye atıyorsun. Lütfen, sakınleş.

"Susadım," dedi Aden, pürüzlü sesi Victoria'yı nefret edilesi şimdiki zamana sürükledi.

Gözlerindeki kehribar rengi kayboluyor, kırmızı büyüyordu. Savaşı kaybediyordu... kısa bir süre sonra Victoria'ya saldıracaktı, bakışları kan sızdıran boynundaki yaraya yoğunlaşmaya başlamıştı. Aden dudaklarını yaladı, Victoria'nın damağında kalan lezzetinin zevkine varırken gözleri kapandı.

Victoria tekrar daha kötücül arzularına geri dönerken, bunun saldırmayı için mükemmel bir zaman olduğunu düşündü. Rakibinin dikkati dağınmıştı. “Tat,” dedi, kelime bozuk bir şekilde çıkmıştı.

Victoria. Aden'i seviyorsun. Onu kurtarmak için savaştın. Kontrol edebileceğin bir açlığa boyun eğerek kendi çabalarını baltalama. Victoria'nın aklının kaosu içinde mantığın sesi. Ama elbette kâhin Elijah, ona ulaşabilmek için ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi. Tamam mı? Oldu mu? Baş dönmesinin üzerine şu anda bir de seninle ve Caleb'la uğraşamam. Birinizin yetişkin gibi davranması lazım. Ve sen de seksen küsur yaşında olduğuna göre seni seçiyorum.

Aden'in göz kapakları aniden açıldı. Gözleri parlak kırmızıydı, insanlığından geriye artık eser kalmamıştı.

Kendini kontrol etmek, evet. Bunu yapabiliirdi. Yapardı. “Aden, lütfen.” Onu kurtarmak, evet. Bunu da denerdi. Aden onun için her şey demekti. “Beni duyabildiğini biliyorum. Beni gerçekten incitmek istemediğini biliyorum.”

Ağır ve gerginlikle dolu bir duraksama. Sonra mucizevi bir şekilde o sevgili gözlerin derinliklerinde bir kehribar titreşimi daha. “İncitemem...” dedi Aden. “İncitmek istemiyorum.”

Victoria'nın kirpiklerinde iç rahatlamasından doğan gözyaşları birikti, yanaklarına aktı. “Ellerimi bırak, Aden. Lütfen.”

Bir duraksama daha, bu seferki sonsuza dek sürüyordu. Yavaşça, çok yavaşça, parmaklarını açarak Victoria'nın bileklerini bıraktı ve kollarını kaldırarak Victoria'dan uzaklaştırdı. Victoria'nın üzerinde oturur pozisyona gelinceye kadar doğruldu, dizleri onun kalçalarına bastırıyordu.

“Victoria... üzgünüm, çok üzgünüm. Zavallı, güzel boynun.” Biri Aden'in, diğeri yaratığın olan çift seste, sempati ve duman filizleri birbirine karışıyor, Victoria'ya sürükleniyordu.

Victoria onun için hafif bir gülücük gösterdi. “Özür dileyecek bir şey yok.” *Bunu sana ben yaptım.*

Benim... ihtiyacım... senin yapman gereken... Caleb tam olarak nefes alamıyordu. Ve aniden Victoria da tam olarak nefes alamıyordu. Bir şeyler oluyor... Yapamıyorum...

Beni iyi dinle, Caleb, diye sert bir tepki gösterdi Elijah. Henüz Aden'a geri dönemeyiz. Yoksa ölürüz.

Ölür müyüz? Caleb'm soluğu kesildi. Belliydi. Öleceğimizi biliyordum.

Ölmek demekle ne kastediyorsun? diye homurdandı Julian.

Siz ikiniz buna devam etmediğiniz sürece iyi olacağımızı kastediyorum. Paniğiniz bizi Victoria'dan çıkaracak ve Victoria'yı bırakamayız. Henüz değil. Bu yüzden de size söylediğim gibi sakinleşmek zorundasınız. Beni duyuyor musunuz? Aden'a daha sonra dönebiliriz. Şeyin sonrasında... sonra işte. Julian, Caleb, siz beni dinliyor mu...

Konuşması aniden kesildi. Caleb çığlık attı, ardından Julian çığlık attı, sesler Elijah'nın ani endişe iniltisiyle karıştı. Hayır, dinlememişlerdi.

Görünüşe göre Victoria da dinlememişti. Bir sonra çığlık atan Victoria oldu ve bunun sesi kulak zarlarını patlattı. Çok, çok, çok yüksek bir sesti. Çok, çok, çok acıtıyordu. Sonrasında ise umurunda değildi. Acı onu terk etti ve çığlığı yumuşayarak bir mırıltıya dönüştü.

Her nedense, bir şekilde içinde müthiş bir güç doğmuş, dışına o taşmış, Victoria'yla kaynaşmıştı. Çok, çok, çok güzel.

Onlarca yıllık hayatında birkaç cadıyı içip kurutmuştu. Bu, vampirler için kötü bir şeydi. Cadılar onların seçim şansları olmayan uyuşturucularıydı ve bir kez denendiğinde başka herhangi bir şeyi düşünmek zordu. Victoria bunu gayet iyi biliyordu. Son âleminin üzerinden yıllar geçmiş olsa da, bazı günler onu bir tür aşerme sarıyor ve kendini ormanda koşarken, çaresiz bir halde cadı ararken buluyordu. Herhangi bir cadı. Ve bu da cadılar ve vampirlerin birbirlerinden kaçınmasının bir numaralı sebebiydi.

Ama ah, bu ani güç patlaması... bu cadılarla beslenmeye benziyordu, mest ediciydi, sıcaklık ve güneş ışıışı ama bir kar fırtınası gibi soğuktu. Baş döndürücü, ezici, her şey ve hiçbir şeydi. Victoria mağaradan alınıp götürülmüş, bulutların üzerinde süzülüyordu. Su ayaklarına vururken bir sahilde uyukluyordu. Biz çocuk kadar gamsız bir şekilde yağmurda dans ediyordu.

Onu burada çok güzel bir sonsuzluk bekliyordu. Asla ayrılmak istemiyordu.

Ruhların hafifçe, neredeyse çocuklar gibi ağladığını duyduğunu düşündü. Onlar da bunu tecrübe etmiyorlar mıydı?

Neşesini bir kükremler delip geçti. Bu kükremler incecik dokunaçlar uzattı ve bu dokunaçlar onu şaşırtıcı derecede güçlü bir biçimde sararak çekip uzaklaştırdı. Victoria kaşlarını çatarak topuklarını yere gömdü. *Ben burada kalıyorum!*

Kafasının içinde bir kükremler daha duyuldu, şimdi daha yüksek sesli, tehditkâr, soğuk, yapış yapış, parlak bir terin onu kaplamasına neden oluyordu.

Victoria bir anda şimdiki zamana çekiliverdi. Ve bu kadar basit bir şekilde huzur duygusu ortadan kayboldu. Hayır. Hayır, hayır, *hayır*.

Ah, evet. Ruhlar artık gevezelik etmiyor, çılgılık atmıyor, ağlamıyor, *hiçbir şey* yapmıyorlardı ve güç hissi de huzurla birlikte buharlaşmıştı. Dahası, Isırgan geri dönmüştü ve Victoria'nın Aden'i incitmesini istemiyordu.

Daha önce yarattığı ona her dönüşünde, mızrak gibi keskin bir kabullenme yaşamıştı. Daha fazlası değil. Ardından yaratık onu tekrar terk ederdi. Sonra dönerdi. Victoria ve Aden durmaksızın içerken bu, sonsuz bir döngüydü. Ama bu... Bu farklı bir şeydi. Daha güçlü bir şey. Belki de enerjinin bir aktarımıydı. Yoksa bu devamlı değişen sahiplenme döngüsünün son kırılması mıydı?

Isırgan'ın açlığı kendisinininkiyle karıştı, tanıdık ama tamamen nahostu çünkü Isırgan, Victoria'nın bu konuda hiçbir şey yapmasına izin vermezdi. Asla vermiyordu, Aden'la birlikteyken değil.

Victoria gözlerini kırıştıtarak açtı, nefesi kesildi. Mağaradan hiç ayrılmamıştı ancak *meşgul olduğu* belliydi. Ayaktaydı, kollarını uzatmıştı. Parmaklarının arasında altın renkli bir parlaklık yayıldı, söndü... kayboldu. Aden karşı duvarda büzülmüş bir tepe halinde yatıyordu. Bilinci yerinde değildi, kıpırdamıyordu, hatta belki de... hayır. Hayır!

Aden'a doğru hızla koşarken taşlar Victoria'nın çıplak ayaklarına battı. Ona ulaştığı anda çömeldi ve nabzını yoklamaya başladı. *Hayır, hayır, hayır. Lütfen, lütfen. İşte!* Hızlı, çok hızlıydı ve çok zayıftı ama vardı. Hayattaydı.

İç rahatlamasıyla doldu, bunu bir pişmanlık takip etti. Aden'a ne yapmıştı? Dövmüş müydü? İçerek kurutmuş muydu? Hayır, bunu yapmış olamazdı. Isırgan buna da izin vermezdi. Öyle değil mi?

"Ah, Aden." Aden'ın alnındaki saçları düzeltti. Yüzünde yara bere yoktu, boynunda hiçbir delik yoktu. "Senin neyin var?"

Kulağına bir ses geldi. Victoria kaşlarını çatarak eğildi. Aden... şarkı mı mırıldamıyordu? Victoria gözlerini kırıştıtarak daha dikkatle dinledi. Evet, evet, şarkı mırıldanıyordu. Ve eğer şarkı mırıldanıyorsa, canı yanmıyordu. Öyle değil mi? Bir tür coşku yaşıyor olmalıydı. Hatta belki de Victoria'nın zevkle yaşadığı coşkunun aynısını yaşıyordu. *Öyle değil mi?*

Lütfen, öyle olsun.

Aden'ı daha dikkatle inceledi. Yüz ifadesi huzurluydu, dudaklarının kenarları yukarı kalkmıştı. Çocuksu, masum, neredeyse melek gibi görünüyordu. Öyleyse gerçekten de bir coşku yaşıyordu.

Victoria gevşeyerek parmak ucunu Aden'ın saç çizgisinde gezdirdi. Siyaha boyanmış saçları ve o beş santimlik sarı saç kökleriyle çok göz alıcıydı. Mükemmel kıvrımlı kaşları, mükemmel şekilde yukarı çekik gözlerinin üzerinde yükseliyordu. Burnu mükemmel bir şekilde eğimliydi. Dudakları yumuşak, çenesi inatçıydı. Yine mükemmel bir şekilde. Onunki, bir kızın bakmaktan asla usanmayacağı bir yüzdü. Belki de bunun sebebi her yeni bakışın daha önce keşfedilmemiş ince

bir ayrıntıyı ortaya koymasıydı. Bu defa kalın, tüylü bir pervane gibi olan kirpiklerini gördü, mağaranın pusunda altın renkli bir çikolata gibiydi.

“Benim için uyan, Aden. Lütfen.”

Hiçbir şey yoktu. Yanıt yoktu.

Belki Victoria gibi o da ayrılmak istemiyordu. Bu çok kötüydü. Konuşmaları gerekiyordu.

“Aden. Aden, uyan.”

Yine hiçbir şey olmadı. Hayır, hiçbir şey olmamış değildi. Aden kaşlarını çattı ve kaşlarını çatma kısa bir süre sonra yüzünü ekşitmeye dönuştü.

Victoria’nın kalbi göğüs kafesinin içinde dörtmala koşuyordu. Pekâlâ. Ya Aden havada süzölmüyor ve gamsız değilde? Ya mahsur kaldıysa? Daha da kötüsü, ya büyük acı içindeyse? Yüzünü öyle ekşitmesi...

Aden soluk soluğa bir, sonra iki nefes verdi, derin değilde, törpü gibiydi. Çatlak. Victoria bu çatlak sesi daha önce duymuştu: Bir insandan fazladan her kan alışında.

O ölmeyecek. Ölemez. Bir haftadır buradalardı. Yedi gün, üç saat, on sekiz dakika. Bütün bu zaman boyunca kavga etmişler, öpüşmüşler ve birbirlerinden kan içmişlerdi. Aden bunların hepsinden sağ çıkmıştı; muhakkak bundan da çıkardı. *Bu* her ne idiye.

Utancı aniden Victoria’nın daimi suçluluk duygusuna ağır bastı. Ve belki de yaratığını sınırlayıp daha önce her seferinde yaptığı gibi serbest kalmak için çığlık atmasını engelleyen şey de bu utançı.

Bir dakika. Isırıcı çığlık atmıyordu. Bunu anlaması, Victoria’nın şaşkınlıkla gözlerini kırpmasına neden oldu. Göğsüne hızla bir bakış attı ve *tüm* koruma kilitlerinin kaybolduğunu gördü. Buna rağmen yaratık hâlâ sessizdi. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Farklı olan başka ne vardı? Bakışları Aden’in boynuna, nabzının tek tük attığı yere döndü. Victoria’nın ağzı sulandı ancak o arzu, o heyecanlandırıcı onu ısırtma *ihitiyacı* yerinde yoktu.

Hayır, bu doğru değildi. Vardı, sadece o kadar güçlü değildi. Kontrol edilebilirdi. Buna rağmen susamıştı, *birilerinden* kan içmeye can atıyordu. Ve eğer *Victoria* şimdi başka birinden kan alabilirse, belki Aden da alabilirdi. Eğer böyleyse...

Aden kurtarılabilirdi. Tam anlamıyla. Victoria öyle umuyordu. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Hâlâ güçsüz olsa da parmaklarını Aden'inkilere geçirdi ve gözlerini kapatarak Crossroads, Oklahoma yakınlarında olan vampir kalesindeki yatak odasını hayal etti. Beyaz halı, beyaz duvarlar, beyaz yatak örtüleri.

Lütfen işe yara, diye düşündü. Lütfen.

Soğuk bir esinti çıkarak Victoria'nın saçlarını yukarı aşağı uçurdu, tutamlar kıvrılarak birleşti ve düğümlendi. İşe yarıyordu! Aden'ı daha sıkıca tuttu ve dudakları kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. Zemin çekilerek onları havada asılı bıraktı. Şimdi her an onlar...

Victoria'nın ayakları yumuşak, pelüş bir dayanağa bastı. Halı. Ev. Evdeydiler.

Üç

Üç gün sonra

Yatak odasının kapısı duvara çarparken sert bir erkek sesi, “Odana adım atan herkesi karınlarını deşmekle tehdit ettiğini duyuyorum. İşte buradayım. Ama benim karnımı deşmeden önce, bana neler olduğunu anlatsan iyi edersin,” diye hırladı.

Victoria volta atmayı bıraktı ve davetsiz misafirle yüzleşmek için hızla döndü. Riley. Koruması. En iyi arkadaşı. Uzun boylu, Aden’in şimdi olduğu kadar kash, hayat ve yumruklu kavgaların sertleştirdiği bir yüze sahip arkadaşı.

Victoria’nın göğsü sıkıştı. Riley, Aden gibi Hayallerindeki Prens tarzında değil, Ne Pahasına Olursa Olsun Seni Pataklayacağım ve Üzerine de Güleceğim tarzında yakışıklıydı ve Victoria’nın şu anda ihtiyacı olan da tam olarak buydu. Ne gerekiyorsa yapmak için isteklilik.

Riley ona yardım edebilecek tek kişi olabilirdi.

Ve her ne kadar burnundan soluyor, gözleri öfkeli bir ateşle parlıyor olsa da, Victoria’nın günlerdir gördüğü en iyi şeydi. Koyu renk, kabarık saçları, en siyahından uzun kirpiklerin çevrelediği parlak yeşil gözleri ve sayılamayacak kadar çok defa kırılmış, ortasında hafif bir çıkıntısı olan bir burnu vardı. Bazı yaralar defalarca tekrarlandığında düzgün bir biçimde iyileşemiyordu.

Yeşil bir tişört ve kot pantolon –ya da kot pantolona benzer bir şey– giyiyordu çünkü Victoria bunun gerçekten kot kumaşı olmadığını biliyordu. Victoria’nın bulutlar kadar beyaz yatak odasında Riley, tek renk darbesiydi.

“Güzel bluz,” dedi Victoria. Birincisi, sırlarını açıklamadan önce Riley’nin öfkesini unutturmak için ve ikincisi, çaresizce geliştirmeye çalıştığı mizah anlayışını sergileyebilmek için. Bir zamanlar Riley’nin insan kız arkadaşı Mary Ann Gray, Victoria’yı çok iç karartıcı olmakla suçlamıştı.

“Bulabildiğim tek şeydi. Victoria. Konuş. Derhal. Ben en beteri-nin olduğunu varsayıp evdeki herkesi öldürmeye başlamadan önce.”

Sahte mizah anlayışı kayboldu ve Victoria’nın gözlerini yaşlar, Birleşik Devletler’e gelmeden önce hiç dökmmediği aptal insan yaşları doldurdu. Riley’ye doğru koşup kendini onun kuvvetli, kabiliyetli kollarına attı.

“Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Seni konuşmaya zorlamak durumunda kalırsam o kadar da mutlu olmayabilirsin.” Tehdidine rağmen, tıpkı daha küçüklerken, diğer vampirler Victoria’yla oynamayı reddettiklerinde yaptığı gibi ona sıkıca sarıldı.

Victoria, Kazıklı Voyvoda’nın kızı olduğu için herkes, onların gözetimi altındayken yaralanır –ya da daha kötü bir şey olur– diye ceza almaktan korkuyordu. Ama Riley korkmuyordu. Riley asla korkmazdı. Riley, Victoria’nın hep istediği kardeş gibiydi, onun avutucusu ve siperiydi.

Ah, bir kan kardeşi vardı. Sorin. Ancak Voyvoda, Victoria’yı erkek kardeşine bakmaktan, onunla konuşmaktan ve hatta onu tanımaktan men etmişti. Sevgili babası tek oğlunun “çok yumuşak” kızları tarafından lekelenmesini istememişti. Hatta Aden ilk tanıştıkları zaman Victoria’ya kardeşlerini sorduğunda Victoria sadece kız kardeşlerinin isimlerini anmıştı. Kazara en son duyduğuna göre, Sorin Avrupa’da vampir ordusunun yarısına komuta ediyor, İskoç grubunun lideri olan Kanlı Mary’yi dizginliyordu. Bütün bunlar toplanacak olursa, Sorin sayılmazdı.

Hem Voyvoda, Victoria’nın bakımı görevini çok uzun zaman önce Riley’ye vermişti ve kurt biçim değiştiren de bu işi ciddiye almıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Bunun nedeni sadece görev duygusu ya da başarısızlığa uğrarsa işkence görmesi ya da ölmesinden duyduğu korku değil, Victoria'yı sevmesiydi. Öncelikle arkadaşlardı, diğer her şey ikinci plandaydı.

"Ama *neden* buradasın?" diye sordu Victoria, Riley'nin talebini kulak ardı ederek. Yine.

"Kardeşlerim izimi sürdürdü ve bana senin tımarhaneyi boyladığını söylediklerinde beni hayatımın iki yüzyılına yetecek kadar korkuttular. Şimdi, benden bu kadar konuştuğumuz yeter." Riley geri çekildi, Victoria'nın yanaklarını ellerinin arasına alarak kendisine bakmaya zorladı. "Doğru düzgün beslendin mi? Rezalet görünüyorsun."

Riley'nin endişesi –ve hakareti– diğer her şeyin yapabileceğinden daha fazla içini rahatlatmıştı ve o kadar muhteşem bir şekilde Riley'ye özgüydü ki Victoria onun onaylayacağını bildiği şekilde cevap verdi. "Evet, babacığım. Doğru düzgün beslendim." Doğruydum. Eve varıp Aden'i kendi yatağına yerleştirdikten beş dakika sonra, vampir dişlerini kalede yaşamakta olan kan kölelerinden birine derinlemesine geçirmişti.

O kadar susuzdu ki insanın neredeyse bütün kanını emip kurutacaktı. Kız kardeşi Lauren onu tam zamanında geri çekmeyi başarmıştı. Diğer kız kardeşi Stephanie ona ikinci, üçüncü, dördüncü insanı bulmuş ve Victoria da midesi artık daha fazlasını alamayınca kadar içmişti.

"Ukala." Riley'nin dudakları keyifle kıpırdandı. "Dokundurma yapmayı ne zaman öğrendin?"

"Tam olarak anımsayamıyorum." Victoria'nın tek bildiği, bir seçimi olduğuydu. Başına gelenlerdeki mizahı bulmak ya da kendi perişanlığı içinde boğulmak. "İki hafta önce olabilir."

Zamandan bahsedilmesi Riley'nin keyifli yüz ifadesini silerek onu soğuk bir şekilde çatılmış kaşlarla bıraktı.

Onu yalnızca bir kişi bu şekilde etkilerdi. Mary Ann Gray. Bu kız Aden'in bıçaklandığı gece tek başına yola koyulmuş ve Karasev-

dalı Kurt Riley de başına gelebilecek her şeye rağmen, Mary Ann'i korumaya kararlı bir şekilde peşinden gitmişti.

"İnsanın nerede?" Bir dakika. Mary Ann artık tam olarak insan değildi. Bu kız, cadılardan büyü, vampirlerden yaratıkları, perilerden gücü ve kurtlardan şekil değiştirme yeteneğini içen bir enerji emiciye dönüşmüştü. Bu, Victoria'nın önceden hiç tahmin etmediği bir şeydi.

Victoria, hayatı boyunca Mary Ann'in hiç insan olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Sonuçta periler de enerji emiciydi. Farkı, perilerin açıklarını ve beslenmelerini kontrol edebilmeleriydi. Mary Ann edemiyordu. Hâlâ. Bu, ürkütücü bir sorunun ortaya çıkmasına neden oluyordu. Mary Ann bir insan/peri melezi olabilir miydi?

Victoria böyle bir çifti hiç duymamıştı ancak öğrenmeye başladığı gibi, her şey mümkündü. Eğer Mary Ann gerçekten de bir şekilde melezse bu kaledeki –elbette Riley dışındaki– bütün vampir ve şekil değiştirenler kızın ölmesini isterdi. Şu anda istediklerinden daha da fazla. Fae Bir Numaralı Düşmandı. Aşırı derecede tehlikeliydiler. Diğer dünyanın varlığına karşı bir tehditler.

Riley bir yanıt vermeyince Victoria, "Evet?" diye ısrar etti.

"Onu kaybettim." Riley'nin gözünün altındaki bir kas seğirdi, üzüntüsünün kesin bir işaretiydi.

"Bir dakika. Uzman bir iz sürücü olan sen, görünmez olsa bile nasıl saklanacağını bilemeyecek bir yeniyetmeyi mi kaybettin?" Bu da Mary Ann'in görüldüğünden çok daha fazlası olduğuna dair başka bir işaretti.

Seğirme Riley'nin çenesine geçti. "Evet."

"Utanmalısın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Riley. "Senin hakkında konuşmak için buradayım. Nasılsın? Gerçekten."

"Ben iyiyim."

"Pekâlâ. Buna inanıyormuş gibi yapacağım. Babandan bir haber var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır.” Voyvoda, Aden’in idam edilmesini emrederken gölgelerin içinde kalmaya devam etmişti. Hâlâ terk etmediği gölgeler.

Victoria babasının aşırı gururuna hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Babası daima yenilmez görünmek istiyordu. Böylece buradaki kimse Voyvoda’nın hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu ve eğer Victoria’nın istediği olursa, asla da bilmeyeceklerdi. Aden resmî olarak kral tacı giymeden önce vampirler ona karşı ayaklanabilirlerdi ve o bu durumdayken ayaklanırlarsa Aden kaybederdi. Çektiği her şey boşa giderdi.

Sağlıklı ve zindeyken bile elde edebileceği bütün avantajlara ihtiyacı vardı. Sadece başta kalmak için değil, aynı zamanda hayatta da kalmak için.

Şu anda zamanı vardı. Victoria babasını tanıyordu. Voyvoda gücünün zirvesinde oluncaya kadar geri dönmezdi. Sonrasında ise... evet, sonrasında bir savaş olurdu. Voyvoda, Aden’in hükümdarlığına boyun eğenleri cezalandırırdı. Victoria ve Riley dâhil olmak üzere. Aden’i ibret olması için cezalandırırdı. Ve babasının en sevdiği, Victoria’nın adlandırdığı şekliyle “ibret verme” yöntemi, kesilmiş bir kelleyle bir kazığa oturtup bu kazığı ön kapısında sergilemekti.

Aden onunla savaşır mıydı? Savaşırsa kazanma umudu var mıydı?

“Aden nasıl?” diye sordu Riley. Kurt, aura’ları okuyabiliyordu ve muhtemelen Victoria’nın düşüncelerinin kaydığı yönü sezmişti. “O... hayatta kaldı mı?”

Hem evet, hem hayır. Victoria’nın midesi binlerce düğümle kasıldı. Riley’nin ellerinden kaçtı, döndü ve elini sallayarak yatağı işaret etti. “İşte. Kralımız.”

Yeşil gözler yatağın üzerindeki tepeyi delip geçerken kısıldı. Beş kendinden emin adımdan sonra biçim değiştiren, yatağın yanında durmuş aşağı bakıyordu. Victoria da ona katılarak Aden’i Riley’nin gördüğü gibi görmeye çalıştı.

Aden sırtüstü yatmış, bir ceset kadar hareketsizdi. Normalde bronz olan cildi solgundu, ağa benzeyen damarları belirgindi. Ya-

nakları içine göçmüş, dudakları çatlamış ve yanılmıştı. Saçları terle sırlıslıkla olmuş ve kafa derisine yapışmıştı.

“Onun neyi var?” diye cevap bekledi Riley, sessiz ama bu yüzden de çok daha sert bir ses tonuyla.

“Bilmiyorum.”

“Bir şeyler biliyorsun.”

Victoria yutkundu. “Evet, sanırım sana Tucker’m onu bıçakladığını söylemiştim.”

“Evet ve Tucker bunun için ölecek.” Bu, gerçeğin duygusuz, soğuk bir ifadesiydi. “Yakında.”

Bu cinai itiraf Victoria’yı şaşırtmadı. Misilleme, Riley’nin tarzıydı. Kısasa kısas, asla ortası yoktu. Düşman bu şekilde sana asla ikinci kez zarar vermeye çalışmazdı. “Onu kurtarmak istedim... yani Aden’i kurtarmak demek istiyorum, bu yüzden de ben... ben...” *Söyle şunu.* “Onu çevirmeye çalıştım. Bunu da sana söylemiştim.”

“Ben de senin fikrini değiştireceğini, yola geleceğini sanmıştım.”

“Ama gelmedim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapamadım... İstemedim... Onu hayatta tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım!”

“Aden sana Elijah’nın kehanetlerinden birine karışmanın sonuçlarını söylemişti, Vic. Aden’in karıştığı birkaç kehanette, insanlar Aden onları rahat bıraksaydı çekeceklerinden daha çok çekmişler.”

Victoria’nın sırtı baston yutmuş gibi dikleşti, burnu havaya kalktı. “Evet, söylemişti ve hayır, bu ne beni durdurabildi ne de fikrimi değiştirdi. Onu kanımla besledim, elimden geldiğince her damlasıyla, onun kanını içtim ve sonra o benim kanımı içti. Bu işlemi defalarca tekrarladık.”

“Ve?”

Riley hikâyenin daha fazlasının olduğunu tabii ki biliyordu. Victoria’nın omuzları düştü. “Ve... nasıl olduysa ben onun ruhlarını kafamın içine çektim, o da benim yaratığımı çekti.”

Riley’nin ağzı bir karışık açık kaldı. “Ruhlar sende mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Artık değiller. Karşılıklı değişim yapıp durduk ve neredeyse hiçbir şeyimiz kalmamış olmasına rağmen birbirimizden içmeye devam ettik. Birbirimizi öldüreceğimizi sandım. Neredeyse... öldürdük de.” Çenesi titreyince cümlesini zor bitirdi.

“Daha fazlası var. Anlat bana.” Riley bir şey istediğinde merhametsiz olurdu ve şu anda da bilgi istiyordu. Eğer Victoria’yı konuşmaya zorlamak durumunda kalırsa bundan hoşlanmayacağı konusunda uyarılmıştı ve Victoria da bu tehdidi ciddiye almıştı.

“Mağaradaki son günümüzde ona bir şey yaptım. Ne olduğunu bilmiyorum ve bu beni öldürüyor! Bayıldım ve kendime geldiğimde Aden bu haldeydi.”

“Sadece bayıldın mı? Ne kadar zamanlılığına?”

“Evet ve bilmiyorum.”

“Aden’in kanayan bir yeri var mıydı?”

“Hayır.” Bu doğrudu. Ama bu, Victoria’nın onun iç organlarına zarar vermediği anlamına gelmiyordu.

Neler olduğunu niye hatırlayamıyordu?

“Onu neden buraya getirdin? Bu haldeyken zayıf ve savunmasız. Ona saldırmak için daha iyi bir zaman olamaz. Halk ayaklanıp asla istemedikleri insan kraldan kendilerini nihayet kurtarabilirler.”

Victoria’nın burnu tekrar havaya kalktı. “Başında nöbet tutuyorum ve hiç kimse odama girmeye bile çalışmadı. Sanırım yaratıklarının Aden’i ne kadar çok sevdiklerini hatırlıyorlardır.” Her vampirin bir yaratığı vardı ve derilerine dağladıkları koruma kilitleri olmadan o yaratıklar çıkabilir, somut bir şekle girebilir ve saldırabilirlerdi. Ve saldırdıklarında kimse, özellikle de vampir “sahipleri” güvende olmazdı.

Ve buna rağmen bu yaratıklar Aden’in yanında eğitilmiş, salyası akan ev köpekleri gibi davranıyor, emrettiği her şeyi yapıyor, onu her türlü tehdiye karşı koruyorlardı.

“Belki de halk henüz Aden’in burada olduğunun farkına varmamıştır,” diye sözünü bitirdi Victoria.

“Ah, farkındalar. Karşılaştığımı herkesin sinirleri gergindi. Yaratıkları içlerinden çıkmak ve burada, Aden’in yanında olmak istiyor.”

Victoria işte buna inanırdı. Mağarada, o son dakikalarda yaşadığı paha biçilmez sessizlik, eve vardığı anda sona ermişti. Isırgan, temelli olarak Aden’in kafasının içine taşınmak istiyor ve Victoria’yla kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu kükreyerek göstermekten çekinmiyordu.

Victoria’nın, Isırgan’ı besledikten sonra onu sessizleştirebilmek için koruma kilitlerini ikiye katlaması gerekmişti.

“Aden artık bir vampir mi?” diye sordu Riley.

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Bayılmadan önce canı kan istiyordu. Benim kanımı.” *Bütün kanımı.* Victoria bu ufak cevheri kendine sakladı. Riley’nin nasıl tepki vereceğini tahmin etmenin imkânı yoktu.

Riley uzanıp Aden’in dudaklarını dişlerinden ayırdı. “Vampir dişleri yok.”

“Evet ama derisi...”

“Seninki gibi mi?” Riley’nin kaşları daha da çatılırken pençelerini çıkardı, tırnakları uzuyor, keskinleşiyordu. Victoria karşı çıkamadan, o pençelerle Aden’in yanağını sıyırdı.

“Sakin...”

Tek bir yara açılmadı.

“İlginç.” O pençelerin uçlarında boncuk boncuk berrak bir sıvı –*je la nune*– belirdi ve Riley bir kez daha Aden’in yanağını sıyırdı. Bu defa deri yarılrken cazırdadı.

“Kes şunu!” Victoria tiz bir çılgınlıkla kendini Aden’in vücudunun üzerine atarak Riley’nin ona yeniden yaklaşmasını engelledi. Tabii Riley de buna uğraşmıyor değildi.

“Haklısın. Vampir derisine sahip,” dedi Riley.

“Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum!” Victoria’nın inanmadığı, henüz inanmadığı için itiraf edemeyeceği şey ise, kendisinin artık *insan* derisine sahip olmasıydı. Hassas, kolaylıkla zarar verilebilecek bir deri. Beslenmek de bu zararı tersine çevirmemişti. Herhangi bir

şeyin çevirebileceğinden de emin değildi. “Onu bu şekilde incitmene gerek yoktu. *Je la nune* bir insanı da yakardı.”

Riley ona aldırış etmedi. “Ne zamandır bu durumda?”

“Üç gündür.” Victoria, Aden’in yanından ayrılmadan doğruldu ve fedaisine öfkeyle bakarak onu suçlaması için kafa tuttu.

“Kafadan hesaplamam için bana bir dakika izin ver.” Riley neredeyse hiç ara vermeden ilave etti: “Evet, bu, gereğinden üç gün daha uzun demektir. Yakınlarda beslendi mi?”

“Evet.” Victoria, Aden’in içmesine izin verdiği bütün kan kölelerini test etmiş, kölelerin güvenli olduklarını anladıktan sonra Aden’in nasıl tepki vereceğini ölçmek için ona her seferinde azar azar vermişti. İyi ya da kötü hiçbir tepki vermemişti, Victoria da kan artık neredeyse Aden’in gözeneklerinden sızmaya başlayıncaya dek ona gittikçe daha fazla vermişti. Yine de tepki vermiyordu.

Victoria saatlerce Aden’a *kendi* kanından daha fazla vermenin ne kadar akıllıca olduğunu düşünüp taşınmıştı. Ya yeniden bağımlı olsaydı? Sonra da, ya Aden hâlâ bağımlıysa ve yalnızca kendi kam ona yardımcı olabilirse, diye düşünmüştü.

Böylece bunu yapmıştı. Canını çok yaksa da kendi bileğini kesmiş, kanını doğrudan Aden’in boğazına akıtmıştı. Yara, Victoria’ya göre yavaş, bir insana göre hızlı iyileşmişti ancak Aden bu sırada birkaç defa ağzı dolusu kan içmişti. Yanaklarına birden renk gelmiş, Victoria her ikisi için de umutlanmıştı. Fakat birkaç dakika sonra renk solmuş, sonra tamamıyla kaybolmuş, Aden’in uykusu da rahatsız hale gelmişti. Fazlasıyla rahatsız. Acıyla inlemiş, kıvranmış ve en sonunda kusmuştu.

Victoria bunların hepsini Riley’ye açıkladı.

“Öyleyse belki de sorun budur,” dedi Riley. “Belki de kana ihtiyacı yoktur.”

“Yirmi dört saat boyunca kansız durmasına izin verdim ve daha da kötüleşti. Onu biraz besleyince biraz iyileşip bu koma durumuna geçti.”

Ağır bir iç çekiş. “Pekâlâ, şöyle yapacağız,” dedi Riley, sorumluluğu her zamanki gibi üstüne alarak. “Kapına muhafızları göndereceğim. Bu odaya senin ve benim dışımda kimse girmeyecek. Anladın mı?”

“Hayır. Çünkü ben aptalım. Flaş haber vereyim, Riley. Odaya giren herkesin karnını deşmekle tehdit etmem bu yüzdendi.” Vay vay. Stres ve uyku eksikliği Victoria’yı asabileştiriyordu.

Riley istifini bozmadan devam etti: “Aden’i tam olarak şimdiye kadar yaptığın şekilde kanınla besleyeceksin ve bir değişiklik olursa bana bildireceksin. Herhangi bir değişiklik. D ve M Çiftliği’ne gidip Aden’in ilaçlarını alacağım.”

D ve M Çiftliği. Aden’in evi. Yani belki de artık eski evi olmuştü. Orada sorunlu gençler yaşıyordu ve burası kurtuluşa ya da lanetlenmeye giden yoldaki son duraktı. Tek bir kural çiğnense bu gençler oradan kovuluyordu. Bu çiftliğin sahibi Dan’le iletişime geçmeden oradan ayrılmak, büyük ihtimalle yapılmaması gereken şeyler arasında ne kötüsüydü.

“Victoria, beni dinliyor musun?”

“Ne? Ah, evet. Üzgünüm.” Victoria’nın dikkati hâlâ çok kolay dağılıyordu. “Ama Aden ilaçlarından nefret eder.” Ve o çiftliğe geri dönmek isterse, Victoria bunu gerçekleştirdi. Birkaç komut verdikten sonra oradaki insanlar, Victoria onların ne düşünüp yapmalarını istiyorsa onu düşünüp yaparlardı.

Tabii hâlâ o Ses’e sahipse, diye düşündü bir dehşet çalkantısıyla. Son derece sağlam olan derisini kaybetmişti ve son derece güçlü sesini de kaybetmiş olabilirdi. Döndüğünden beri birkaç insan köleyi kendi emirlerini gerçekleştirmeye zorlamaya uğraşmıştı. Köleler Victoria’ya gülümsemiş ve onlara söylediklerini *yapmadan* yollarına koyulmuşlardı.

Ne zamandır pratik yapmadın, hepsi bu ve hâlâ gücünü tam olarak geri kazanmış değilsin.

Moral konuşması Victoria’yı rahatlatmayı başaramadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sen Aden’den da betersin,” diye homurdandı Riley. “Ve Aden’in ilaçlarından nefret edip etmemesi umurumda değil. Onu daha önce bu halde görmüştük. Tabii kan arzusu olmadan ve ona yardımı olan tek şey ilaçlardı. Eğer daha önceki gibi bundan sorumlu olan ruhlarsa, onları bir süreliğine uyutmamız gerek.”

“Ya Aden artık bir kan içicisi olduğu için ilaçlar ona zarar verirse?”

“İnsan ilaçları sana pek zarar vermediği için hiç sanmıyorum. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?”

İyi bir noktaya değinmişti. Victoria’nın canını sıkan bir noktaya. Aden’m hayatındaki çoğu kimse onun şizofren olduğunu düşünüyordu. Sadece küçükken ailesi ondan vazgeçmemiş, üstüne bir akıl hastanesinden diğerine sürüklenmişti. Yıllarca farklı “tedaviler” gırtlığına zorla sokulmuş ve Aden da hepsinden nefret etmişti.

Ve gerçekten de Aden gürültülü ve iğrenç de olsalar ruhları seviyordu ve son ilaç perhizi ruhları tamamıyla devre dışı bırakıyordu. Fakat Riley haklıydı. Aden bu halde çok fazla dayanamazdı. Bir şeyler, herhangi bir şey denemeleri gerekiyordu. Her şeyi denemeleri gerekiyordu.

“Pekâlâ.” Victoria bunu düşünmemiş olmaktan nefret ediyordu. İşe yararsa Aden’i üç günlük... endişeden mi kurtarmış olurdu? Acıdan mı? Zihinsel azaptan mı? Muhtemelen üçünün bir karışımından. “Deneyeceğiz.”

“Güzel. Geri döneceğim.” Riley arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

“Riley.”

Riley durdu ancak Victoria’ya bakmadı.

“Dikkatli ol. Thomas’m hayaleti hâlâ orada.” Riley ve Aden’m Victoria’yı kurtarmak için öldürdükleri peri prensi Thomas. Şimdi fazlasıyla kötü olan hayaleti, çiftliğe dadanıyor ve intikam almayı arzuluyordu.

“Olacağım.”

“Ve teşekkür ederim.” Riley için burada olmak büyük ihtimalle zor bir şeydi. Mary Ann onun aşkıydı ve Victoria’nın onu tanıdığı

kadarıyla Mary Ann'in ortadan kaybolması, onu sinirden kudurtuyormalıydı. Mary Ann'i aramak için muhtemelen sabırsızlanıyordu. Buna rağmen Victoria ona ihtiyaç duyduğu için burada kalmıştı.

Victoria, Aden iyileştiğinde Riley'nin Mary Ann'i aramasına yardım etmeye karar verdi. Victoria'nın sevdikleri için bir tehlike olsa da, olmasa da.

Başını sertçe salladıktan sonra Riley gitmişti, ardından kapı kapandı. Victoria iç geçirerek Aden'a döndü. Güzel Aden'ma. O kafasından neler geçiyordu? Nerede olduğunun farkında mıydı? Victoria'nın tahmin ettiği gibi canı yaniyor muydu?

Mağaralarındaki o son birkaç dakikada Victoria'nın ona ne yaptığını biliyor muydu?

Parmaklarını Aden'ın saçlarında gezdirerek saç tutamlarını kaldırdı ve sarı saç diplerini ortaya çıkardı. Uçlarda hafiften kıvrıkcıktı, saç lüleleri Victoria'nın parmak boğumlarına dolanıyordu. Aden, Victoria'nın alışkın olduğu gibi onun dokunuşuna doğru uzanmadı ve bu Victoria'yı üzdü.

Bir çocuk yıkılmadan önce daha ne kadar karmaşaya katlanabilirdi? Victoria hayatına girdiğinden beri Aden yalnızca savaş ve acı görmüştü. Victoria yüzünden goblin zehri Aden'ı harap etmişti. Victoria yüzünden cadılar Aden'ın arkadaşlarını ölümle lanetlemişlerdi. Victoria yüzünden periler, D ve M Çiftliği'ni ele geçirmeye çalışmışlardı.

Tamam. Belki bütün bunlar tam olarak onun yüzünden olmamıştı fakat Victoria yine de kendini sorumlu hissediyordu. Keyifsizce kahkaha attı. Ne kadar da insancıldı. Her şeye rağmen suçun ağırlığını yüklenmek. Aden çok gurur duyardı.

"Daha önce buna benzer bir şeyden sonra uyandın," diye fısıldadı. "Bu sefer de uyanacaksın." *Lütfe*n.

Ayrılma düşüncesine dayanamayarak yarım saat sonra Riley gelinceye kadar olduğu yerde kaldı. Riley'nin üzerinde bluzu yoktu ve daha iliklenmemiş yeni bir pantolon giyiyordu. Victoria, Riley'nin

alalecele giyindiğinden, diğer kıyafetlerinin kurda dönüşürken mahvolduğundan emindi.

Kurtlar kolayca yırtılan kıyafetler giyme eğiliminde olurlardı. Çünkü kurda dönüştüklerinde, üstlerinden düşmeyenlerle kalırlardı. Ve kurt şeklindeyken insan iç çamaşırı giymek, kaçınmayı tercih ettikleri bir durumdu.

İlaçlarla dolu, küçük bir hasır sepet taşıyor, hap şişeleri birbirlerine çarpıp takırdıyordu. Victoria hoplayarak ayağa kalktı ve Riley, sepeti Victoria'nın oturduğu yere koydu.

"Çok uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Thomas sana dert oldu mu?"

"Hayır. Gözüme bile ilişmedi. Ama Aden'in aksine ben asla ölüleri görüp duyabilmiş değilim. Gecikme ilaçlarla alakalıydı. Oğlumza hangilerini vereceğimizi bilmiyordum ve yanlış bir bileşime tepki vermesini istemedim, bu yüzden de üzerlerinde ismi yazan şişeleri kaptım, odama uğradım ve Google'dan baktım."

Riley'nin söylemediği şey: Mary Ann'in Google kraliçesi olduğu ve arama motorunu kullanmayı ona Mary Ann'in öğrettiği idi. Gerçi bunu bir "motor" olarak adlandırmak her zaman Victoria'nın kafasını karıştırmıştı. Görebildiği işleyen hiçbir parçası yoktu.

"Peki, çiftlikte neler oldu?" diye sordu Victoria.

"İşte. Kendin gör." Boş elini uzattı ve Victoria parmaklarını onun kollarla kenetledi. O kadar uzun zamandır birliktelerdi ki çok güçlü bir zihinsel bağ kurmuşlardı ve tecrübelerini "paylaşabiliyorlardı."

Sanki Victoria'nın zihninde doğrudan Riley'nin gözlerinin gördüğünü gösteren bir televizyon ekranı açılmış gibi eski Amerikan futbol yıldızı, uzun boylu, sarışın ve haşın Dan'in çiftliğin mutfağında durduğunu gördü. Minyon, güzel karısı Meg etrafında koşuşturuyor, yemek malzemelerini bir tencerenin içine atıyordu.

"... gerçekten endişeliyim," diyordu Meg.

"Ben de. Ama ilk kaçan Aden değil. Sonuncusu da olmayacak."

Kabulleniyormuş gibi konuşsa da ses tonu öyle değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ama seni yaptıklarıyla ilk şaşırtan o.”

“Evet. O çok harika bir çocuk. Kocaman bir yüreği var.”

Meg yumuşak gülümsüyordu. “Ve neden ayrıldığını bilmemek seni öldürüyor. Biliyorum, bebeğim.”

“Umarım iyidir. Belki ona daha çok zaman ayırsaydım o...”

“Hayır. Sakın kendine bunu yapayım deme. Başkalarının davranışlarını kontrol altında tutamayız. Tek yapabileceğimiz onları desteklemek ve bir fark yaratabilmek için dua etmek.”

Riley'nin ana evden sessiz bir şekilde ayrılıp arkasındaki barakaya yönelmesiyle sohbet yavaş yavaş kayboldu. Aden'm arkadaşları oradaydı. Seth, Ryder ve Shannon kanepede kaykılmış, televizyon izliyorlardı. Terry, RJ ve Brian bilgisayarın önünde oyun oynuyorlardı. Bunlar rahatlatıcı aktivitelerdi ancak bütün çocuklardan inkâr edilemez bir gerginlik yayılıyordu.

Onlar da Aden'in yokluğunu hissediyor olmalıydılar.

Bunu düzeltmeliyim, diye düşündü Victoria.

Shannon ayağa kalktı, açık kahverengi yüzü kireç gibiydi, gözleri odada gezdi ve Riley'ninkilere kenetlendi.

Şimdiki zamanda Riley, Victoria'nın elini bıraktı, görüntüler titreyerek yok oldu ve Victoria yeniden yatak odasının içindeydi.

“Shannon seni görmüş,” dedi.

“Evet ama hiçbir şey yapmadı ve ben de ihtiyacımız olanı olay çıkmadan alabildim.” Riley sepetin içini karıştırıp istediklerini bir kenara ayırdı, istemediklerini ise attı. “Çok fazla bir bilgi yoktu, sadece bana Aden'in antipsikotiklere ihtiyacı olduğunu anlatacak kadarı vardı. Bu, bu ve bu.” Riley konuşurken istenen ilaçları Victoria'nın avcuna koydu.

Victoria bunları inceledi. Bir tanesi sarı ve yuvarlaktı, bir tanesi mavi ve dikdörtgen, bir tanesi de beyaz ve ortasından çizgiliydi. Kendisi edemiyorken bu ufak şeyler mi Aden'a yardım edecekti?

“Banyomdan bir bardak su kapıp gel,” dedi Victoria.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Riley genelde emirlere karşılık vermezdi fakat duraksamadan itaat ederek az sonra istenilen bardağı Victoria'nın eline tutuşturuyordu. Aden için duyduğu kaygı, Victoria'nınki kadar büyüktü.

Victoria, "Başını kaldırıp geriye yasla," dedi ve Riley yine hemen komuta uydu.

Victoria, Aden'in ağzını zorla açtı ve hapları diline koydu. Ardından bardağın kenarını ağzına dayayıp suyu akıttı. Sadece biraz ama yeterliydi. Gözlerini ayırmadan uzandı ve kalan suyu komodinin üzerine koydu. Ya da koymaya çalıştı. Hedefi tutturamadı ve bardak pat diye yere düşüp suyu yere sıçrattı. Victoria umursamadı. Bir eliyle Aden'in ağzını kapattı ve diğeriyle de bütün haplar midesine gidinceye kadar boğazını ovdu.

Bunun halledilmesiyle birlikte doğruldu ve hastasına yukarıdan baktı. Herhangi bir tepki bekleyip... hiçbir tepki alamazken, "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

"Şimdi," dedi Riley sert bir şekilde, "bekleyeceğiz."

DÖRT

Mary Ann kütüphanenin arkasındaki köşe masasında oturmuş, sayısız mikrofişi okuyordu. Bu, bir haftadır her gece yaptığı şeydi. Günler birbirine karışmaya başlıyordu, şakakları zonkluyor, sırtındaki kaslar düğümleniyor ve el koyduğu, küplere bindirecek kadar rahatsız sandalyenin ayaklarıyla mükemmel uyum içinde olan, poposu ve uylukları boyunca ilerleyen (muhtemelen kalıcı) izler vardı.

Birilerinden kaçan insanlar için yazılmış bütün “Nasıl Yapılır” yazılarına göre rutin işlere girmenin kötü olduğunu biliyordu. Tıpkı başının üzerinde ok şeklinde bir neon lamba yakmak gibiydi. Sorun, bu rutinin gerekli olmasıydı.

“Yarım saate kadar kapatıyorlar, biliyorsun.”

Yanındakine sinirli bir bakış attı. Yanındaki kişi, yani namıdiğer ne yapmaya çalışırsa çalışsın bir türlü ekemediği çocuk. Hem de çok şey denemişti. Yemeğini yediği gibi kaçmayı. O eski “burada bekle, ben hemen gelirim” taktiğini. Klasik “oradaki şey ne?” ve hatta gaddar bir dürüstlikle, “Beni rahat bırak, senden nefret ediyorum,” demeyi.

“Ben de yarım saate kadar işimi bitiririm,” dedi Mary Ann. “Şimdi kaybol.”

“Yine bu tartışmayı başlatmayalım.” Tucker Harbor, Mary Ann’in masasının kenarına tüneyip kitapları ve gazeteleri iterek değerli sayfalarını kırıstırdı. Sırf onu sinirlendirmek için yapıyordu, Mary Ann bundan emindi. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

“İzin verir misin? Bunlar çok önemli.”

“Hayır, vermem, sorduğun için teşekkür ederim,” dedi Tucker, olduğu yerde kalarak.

Mary Ann başını kaldırıp ona öfkeyle baktı. Sarı ve kahverenginin bir karışımı olan saçlar, bir meleğin çocuğu yüzünün çevresinde kaba bir biçimde duruyordu. Ki Tucker'ın bir iblisten peydahlandığı düşünülecek olursa bu tamamıyla yanlış bir betimlemeydi. Yoksa şeytandan peydahlandığını ını söylemek gerekirdi?

“Ne aradığını bana ne zaman söyleyeceksin?” diye sordu Tucker.

“Nefes borunu parçalamak istemeyi bıraktığımda. Diğer bir deyişle, hiçbir zaman.”

Tucker sahte bir umutsuzlukla başını iki yana salladı. Sırttığı için bunu başarmak zor bir işti. “Bu merhametsizlikti, Mary Ann. Büyük merhametsizlik.”

Tucker çok can sıkıcıydı. Mary Ann onunla aylarca çıkmış, sonra da kendisini en iyi arkadaşı Penny'yle aldattığını öğrenince onu kulanılmış bir prezervatifmişçesine atmıştı. Şimdi Tucker'ın bebeğine hamile olan Penny'yle.

Mary Ann'in affettiği ve hâlâ aradığı Penny'yle. Bugün itibarıyla arkadaşı gün boyu süren mide bulantıları çekiyordu. Buna rağmen Mary Ann'in babasını kontrol etmek için yatağından sürünerek çıkmayı başarmıştı.

Arkadaşının sözleri aklında canlandı.

“Aman Tanrım, Aksi Mary,” diye cızırdadı Penny'nin sesi hatta. “Baban sanki yaşayan bir ölü gibi. Artık işe bile gitmiyor. Sadece evde duruyor. Dün gece gizlice pencereden baktım ve senin fotoğrafına bakıyordu. Benim bir kızın olabileceği kadar sağlam olduğumu bilirsin ama bu beni neredeyse yıkıyordu.”

Beni de, diye düşünüyordu şimdi Mary Ann. Ancak bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ben onun hayatını kurtarıyorum. Onu ikinci bir perinin asla odasından çıkmamaya ve çevresindeki her şeyi görmezden gelmeye zorlamasından kurtarmıştı. Bu yeterli olmalıydı. Mary Ann'e ulaşmaya çalışırken öldürülmesindense umutsuzluğa kapılması daha iyiydi.

Ve şimdi kafasındaki konuyu değiştirme zamanıydı. Daha önce neyi düşünüyordu? Ah, evet. Tucker'ı.

Bir grup vampir, Tucker'ın vücudunu aperiati olarak kullandığında neden Aden, Riley ve Victoria'yı Tucker'm hayatını kurtarmaya ikna etmişti ki? Etmemiş olsaydı, Tucker, Aden'ı kalbinden bıçaklamak üzere hayatta olmayacaktı.

Garip olan, Tucker'm Mary Ann'in yönlendirmesi olmadan suçu itiraf etmiş olmasıydı. Hatta anlatırken ağlamıştı. Tabii Mary Ann onu affetmiş değildi. Belki şok geçince ederdi. Ama belki o zaman da etmezdi.

"Senin Aden'a yaptığın merhametsizlikti," dedi hafifçe Mary Ann.

Tucker'ın beti benzi attı ama yine de uzaklaşmadı. "Sana söyledim. Bana bunu Voyvoda yaptırdı."

"Peki, Voyvoda'nın emirleri yüzünden burada olmadığını, beni izleyip yaptıklarını rapor etmediğini nereden bileceğim?"

"Çünkü öyle olmadığımı sana söyledim."

"Sen de doğruluk ve dürüstlüğüne mi tanınırsın?"

"İğneleme çirkin bir şeydir, Mary Ann. Bak, onun istediğini yaptım ve sonra da kaçtım. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım."

"Haber aldım" kısmı Mary Ann'i duraksattı. Voyvoda'nın yanında durmadığı ve fısıldamadığı halde sanki yanında duruyor ve fısıldıyormuş gibi Tucker'ın kafasının içinde konuştuğunu biliyordu. Belki Tucker şu anda doğru söylüyordu ama belki de söylemiyordu.

Sonuç olarak: her an Voyvoda fısıldayabilir, Tucker'a Mary Ann'i eve sürüklemesini, zarar vermesini, gömmesini emredebilir ve Tucker da tereddüt etmeden itaat ederdi. Mary Ann bu riske girmeye gönüllü değildi.

Bu yüzden, "Nedenlerin ya da çaresizce başvampirden kaçmak istiyor olman umurumda değil. Gerçek şu ki sen Penny'yi incittin, Aden'ı incittin ve bir yüksün. Sana güvenmem için aptal olmanı gerekir," dedi.

“Bana güvenmek zorunda değilsin. Sadece beni kullanmalısın. Ve *yine* kendimi savunmam gerekirse, Aden hâlâ yaşıyor. Onun çekimini hissedebiliyorum.”

Mary Ann de hissedebiliyordu ve bu da Tucker'ın nefes borusuyla yakın ilişkilere girme tehdidinin sonunu getirmemesinin tek nedeniydi. Tamam, tek nedeni bu değildi. Mary Ann özünde şiddete başvuran biri değildi. Genellikle.

Aden da değildi fakat hayat onu, Mary Ann'den daha farklı şekillendirmişti. Mary Ann ailesinin sevgisinin rahatlığında büyürken, Aden akıl hastanelerinin soğuk, aldırışsız duvarları arasında büyümüş, doktorları sürekli ona haplar dayamıştı. Aden'm istemediği ve hoşuna gitmeyen haplar.

Doktorlar onun deli olduğunu varsaymış, gerçeğe ulaşabilmek için asla daha derine inmemişlerdi. Ve gerçekte, Aden doğaüstü bir mıkmatı. İnsanüstü yetenekleri olan herkes ve her şey ona çekiliyordu ve her ne yetenekleri varsa bunlar artıyordu.

Diğer yandan Mary Ann tam olarak onun zıddıydı. O daha çok doğaüstü yaratıkları püskürtüp güçleri bastırıyordu.

Bu bastırma olayı, Tucker'ın Mary Ann'e yapışmasının sebebiydi. Mary Ann'in yanındayken, Tucker'ın iblis doğasının en karanlık dürtüleri hafifliyor, hatta unutuluyordu. Tucker bundan hoşlanıyordu. Aslında Mary Ann'le çıkmasının nedeni *buydu*. Onu çekici bulmamış, kendini normal hissetmekten hoşlanmıştı.

Bu *hiç de* gurur okşayıcı bir durum değildi.

“Bak,” dedi Tucker. “Sana yardım ettim, değil mi?”

Mary Ann onun, son birkaç gündür kendisine yardım ettiğini itiraf etmeyi reddetti. Hâlâ Tucker'ın defolup gitmesini istiyordu.

“Riley sana yaklaşıyordu ve ben de bir illüzyon yaparak seni onun içinde sakladım. Yanından geçti.”

Oltaya gelme. Ve sakın Riley'yi düşünüyim deme! Riley, şimdi muhtemelen... *of!* Mary Ann dudaklarını sımsıkı kapatarak yine sessiz kaldı.

Tucker içini çekti. “Ne inatçı kız.”

Mary Ann durdurmaya çalışsa da Riley’yle ilgili düşünceler ak-
ma doluşmaya devam etti. Mary Ann’in annesi hakkındaki gerçeği
öğrendiği gece peşinden koşan Riley. Mary Ann’i yakalayıp arabasına
taşıyan Riley. Onu öpen Riley. Teselli eden. Eğer izin verseydi Riley
onu şimdi de teselli ederdi. Fakat onu ne kadar görmek isterse iste-
sin bunu yapamazdı. Ona kesinlikle zarar verir ve büyük ihtimalle
de öldürürdü.

Ve gerçekten de, Riley’yi o son seferinde, onun Tucker’ın illüz-
yonunun içinde gizlendiğinin farkında olmadan yanından geçtiğinde
görmek, *Mary Ann*’i neredeyse öldürmüştü. O çocuğu seviyordu. O
kadar seviyordu ki ona bekâretini vermeye çok yaklaşımıştı. İki defa.
Her iki seferinde de onları durduran Riley olmuş, Mary Ann’in hazır
olduğundan emin olmak istemişti. Olanlardan pişmanlık duymaya-
cağından. Riley’yi istediği için onunla birlikte olduğundan, başka
hiçbir nedenle değil.

Şimdi Mary Ann bunu yapmadıkları için pişmanlık duyuyordu.

Riley’den uzaklaşmak, ayaklarının onu taşıyabileceği kadar
hızla kaçmak zor olmuştu. Hâlâ zordu. Her geçen saniye daha da
zorlaşıyordu. Riley’yi arayıp kendisini almasını istemek ne kadar
kolay olurdu? Aşırı kolay. Riley de bunu yapardı. Mary Ann’in is-
tediği yerde onunla buluşur, onu alır ve arabasıyla güvenli bir yere
götürürdü. Riley böyle biriydi.

Bu yüzden Mary Ann’in de ona karşı böyle davranması gereki-
yordu. Onun güvende olması için her şeyi yapması. Bunun anlamı,
ayrı olmak olsa bile. Sonsuza dek.

“Senden çok uzakta durmak zorundaydım,” diye devam etti Tucker,
ya Mary Ann’in içindeki karmaşadan bihaberdi ya da umursamıyordu.
“Böylece afsunumu bozmamış olurdun. Bilirsin, yani tıkayamazdın.”

“Hayır, afsunun ne olduğunu bilmiyorum çünkü ben gerizekâliyim.”

“Yine iğneleme. Cidden, bunu bir daha düşün. *Her neyse*. Yine de Riley’yi sadece benim görmesini istediğimi görmeye zorlayabilmek için de sana yeterince yakın olmalıydım. Bu kolay değildi.”

Mary Ann abartılı bir şekilde öne doğru eğilip ekranı “inceledi”. Ama aslında kelimeler bulanıklaşıp birbirine karışmıştı ve bir süredir de bu durumdaydı. Bugünlerde bitkinlik onu çok yıpratıyordu. Kendini yıllardır uyumamış gibi hissediyordu.

Her gece başını parasının yettiği hangi motel yastığına koysa ya da parası yetmediğinde, hangi binaya denk gelse aklı fi tarihinden kalma gibi gelen, şahit olduğu ve yaptığı şeylerin içinde kaybolarak dönüp duruyordu.

Vay canına. Aslında iki rezalet hafta önce olan bir fi tarihi. Bedenler her yanında acı içinde kıvranmıştı. Mary Ann *yüzünden*. İnsanlar merhamet dilemişlerdi. Mary Ann yüzünden. Çünkü ellerini onların göğüslerine yaslamış, güçlerini, sıcaklıklarını ve enerjilerini emerek onlara hiçbir şey bırakmamış, onları içi boş kabuklara çevirmişti.

“Kurdu görmek *istemiş miydin?*” diye sordu Tucker, Mary Ann’in yüz ifadesini tartarken başını bir yana yatırarak.

“Evet.” Mary Ann durduramadan gerçekler ağzından çıkıvermişti. Riley ne kadar büyük, güçlü ve işinin ehli görünmüştü. Ne kadar yılgın ve öfkeli. Ne kadar... korkmuş. Mary Ann için korkuyordu.

Tucker hüsrarla kollarını havaya kaldırdı. “Öyleyse neden ondan kaçıyorsun?”

Çünkü Mary Ann tehlikeliydi. Bunu istemezdi ancak bir gün Riley’nin de enerjisini emerdi. Ona *dokunmadan*. Gerçekten de insanları öldürmek için onlara dokunması gerekmiyordu. Dokunmanın faydası oluyordu, evet ama sadece önlerinde durup kazara yaşam güçlerini kendi bedenine çekmeye başlayabilirdi.

Sonuçta bu yaşam güçleri onun besini olmuştu.

Her ne kadar denemiş olsa da henüz Tucker’m gücünü emmemişti. Nedense bunu yapamıyordu. Tucker’da bir tür engel vardı. Ya

bu yüzdendi ya da Mary Ann'in önceki büyük ziyafeti, beslenmesini engellemiştir. Şimdiye kadar.

Bunu denediği için suçluluk duymalıydı çünkü eğer başarılı olsaydı Tucker asla düzelemezdi. Cadılar düzelmemiştir. Periler düzelmemiştir. Yalnızca Mary Ann'in onlara ulaşmasından önce kavgadan ayrılanlar bu katliamdan sağ çıkmışlardır.

Mary Ann içini çekti. Tucker konusundaki başarısızlığına rağmen açlığının tam olarak geri dönmesinin sadece bir an meselesi olduğunu düşünüyordu. Birkaç saatte bir hafif sancılar hissediyordu. Bu sancıların sadece artacağından korkuyordu. Görünmez kollar çıkarıp uzanmalarından, Mary Ann'in yakınlarında bulunan her tür yaratığı yakalamalarından korkuyordu.

Şansı varsa bir numaralı kurban Tucker olurdu.

Mary Ann kendini iblislerin tadının nasıl olduğunu merak ederken buldu ve bu düşüncüyü aklından çıkarmak zorunda kaldı. İşte. Doğasının bu yeni yönünü kontrol edemiyordu. Safra boğazını yakarak yükseldi. Oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Mary Ann sandalyesinde kendi çevresinde döndü, arkasına yaslandı ve ellerini karnına koydu. Eski sevgilisine kirpiklerinin kalın zırhının ardından bakarak, "Tucker, ben sana iyi gelmem. Hazır yapabiliyorken gitmelisin," dedi. Tucker'ı bir kez uyaracaktı. Sadece bir kez.

Tucker kaşlarını çatı. "Bu ne demek oluyor?"

"O gece ne yaptığımı gördün." Bu bir beyandı, soru değil. Ayrıca hangi geceden bahsettiğini açıklaması gerekmiyordu.

"Evet." Tucker kaşlarını çatmayı bıraktı, onun yerine genişçe sırıttı. "Ve bu acayip etkileyiciydi."

Etkileyici mi? Pek sayılmaz. Mary Ann'in yanaklarını ısıyla bir kızarıklık kapladı. "Eğer kalırsan bunu sana da yapacağım. Bunu yapmak istemeyeceğim, en azından beni sorgulayan herkese söylediğim şey bu ama yapacağım."

Mary Ann'in yanındaki üniversiteli bir kız onu susturdu. "Burada çalışmaya uğraşıyoruz."

"Biz de burada konuşmaya uğraşıyoruz," dedi Tucker, kıza sert sert bakarak. "Hoşuna gitmiyorsa uzaklaşabilirsin."

Kız, atkuyruğu kızgınca sağa sola sallanarak uzaklaştı.

Mary Ann küçük bir kıskançlık dalgasıyla boğuştu. Daima güçlü ve kendine güvenen biri olmak istemişti ve her ne kadar bunun üzerinde çalışıyor olsa da henüz o noktaya varmış değildi. Tucker'daysa bu özellikler hiç çaba sarf etmeden oluşuyordu.

Tucker bir kaşını kaldırarak Mary Ann'i inceledi. "Bu hoşuna gitti, değil mi?"

Bu bir Herkül gücü gerektirdi ama Mary Ann yüzünü ifadesiz bırakmayı başardı. "Hayır."

"Yalancı." Tucker gözlerini devirdi, sonra da dirseklerini dizlerine yasladı. "Tartıştığımız konuya *dönelim*." Son kelimeyi şimdi dört masa uzakta olan kıza doğru söyledikten sonra tekrar Mary Ann'e yoğunlaştı. "Diyelim ki ben hayatı uçlarda yaşamayı seviyorum ve senin bir gün bana zarar verebileceğin gerçeği beni heyecanlandırıyor. Ama bil bakalım ne oldu, bebeğim? Bana ihtiyacın var. Seni takip eden sadece Riley değildi, bunu biliyorsun."

"Ne?" Bu, Mary Ann için yeni bir haberdı.

"Evet. İki kız. İkisi de sarışm. Onlarla daha önce savaştığın söylenebilir." Tucker kısık ve rahatsız edici bir ıslık çaldı. "Ve bu arada kızlar çok seksi."

Safra, Mary Ann'in boğazını bir kez daha yaktı. "Cübbe mi giyorlardı? Kırmızı cübbe mi?" Eğer öyleydiyse...

"Evet. Onları bu civarlarda gördün mü?"

"Hayır." Fakat daha önce "savaştığı" seksi sarışınlar nadirdi. Bu nedenle de Mary Ann, Tucker'ın tam olarak kimden bahsettiğini biliyordu ve aniden kusmak istedi.

"Çok kötü. Bana referans olabilirdin. Çünkü evet, onlarla olurdum."

“Referans mı?” Mary Ann alayla dudaklarını büktü ancak içten içe titriyordu. “Ne zaman birileriyle oldun ki? Hadi canım.” Sarışınlar cadiydi, ona şüphe yoktu. Mary Ann’in gazabından kaçan cadılar. Kardeşlerini yok ettiği için şimdi ondan nefret eden cadılar. Hayal edilemeyecek kadar güçlü cadılar.

Mmm, güç...

Korku bir anlığına kayboldu ve Mary Ann’in ağzı sulandı. Cadıların tadı çok güzel oluyordu...

Aklıma ne tür düşüncelerin doluştuğunu fark edince kendi ya-nağını tokatladı. *Kötü Mary Ann! Kötü!*

“Pekâlâ, *bu da* neyin nesiydi?”

Yeni önceliğine konsantre olmak için Tucker’ı duymazdan geldi. Daha fazla koruma kilidi. Eğer cadılar onun peşindeydiyse, saldırılarına karşı hazırlıklı olması gerekiyordu. Ve saldırırlardı da. Yeni kilitler, cadıların yapabileceği belli başlı büyülere karşı onu korurdu. Ölüm, yıkım ve hatta zihin kontrolü büyülerine karşı.

Evet, Kırmızı Cübbeli Alçaklar o kadar ileri gidebilirdi.

“Hey, gittikçe sararıyorsun. Endişelenmen için hiçbir neden yok. Onları da tıpkı kurt gibi uzaklaştırdım. Ah, seni takip eden diğer grubu da uzaklaştırdım. Parıltılı ciltleri olan kadın ve erkeklerden oluşan karışık bir grup.”

Lütfen olmasın. Sakın...

“Periler,” dedi Tucker. “Kesinlikle periydiler.”

Onay. Harika. O kadar çok periden enerji emmişti ki onlar da cadılar kadar intikam istiyor olmalıydı. Tucker onları uzaklaştırmış olabiliirdi ancak geri dönerlerdi. Hepsi.

“Peki, her gün buraya ne okumaya geliyorsun, hım?” diye sordu Tucker, konuyu değiştirerek. Mary Ann’e sakinleşmesi için zaman vermek için mi? Dikkatini dağıtmak için mi? “Bana söyle, belki sana yardımcı olabilirim. Yani daha çok. *Daha çok* yardımcı olabilirim.”

Kurnazcaydı. “Bu, Aden ve onun benimle paylaştığı sırlarla ilgili. Ve bu sırları seninle *paylaşmıyorum*.”

Sessizlik içinde bir saniye geçti. Ardından Tucker devam etti: “Sırlar, sırlar, bir bakalım. İçlerinden seçilebilecek o kadar çok sır var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Voyvoda, ben Aden’i bıçaklamadan önce onu araştırmamı istedi ve bil bakalım ne oldu? Araştırma yapmakta iyi olan bir tek sen değilsin.”

Mary Ann, kalbi bir dehşet fırtınasıyla çarparken hızla doğruldu. “Ne öğrendin?” Aden kimsenin onun hakkında bilgi edinmesinden hoşlanmazdı. Utanıyordu ama aynı zamanda tedbirliydi. Eğer onunla ilgili yanlış birisi bilgi edinse ve hakikaten gerçeklere inansa Aden kullanılabilir, test edilebilir, hapsedilebilir, öldürülebilirdi. İstediklerinizi seçin.

Tucker bir elini kaldırdı ve sanki bir listeyi okuyormuş gibi işaretler koymaya başladı. “Kafasının içinde mahsur kalmış üç tane ruh var. Dört tane vardı ve bir tanesi senin annendi. Gerçek annen, seni kendi çocuğuymuşsun gibi büyüten teyzen değil ama artık Eve yok. Başka? Ah, evet. Aden artık vampirlerin kralı. Ta ki Voyvoda müdahale etmeye ve tacı geri almaya karar verinceye kadar.”

Bütün maddelerde haklıydı. Mary Ann’in ağzı kurudu ve boğuk bir sesle, “Tüm bunları nasıl öğrendin?” dedi.

“Tatlım, her zaman istediğim sohbeti dinleyebilirim ve kimse de orada olduğumu bilmez. Ve senin *yığınla* sohbetini dinledim.”

“Beni gözetledin.”

“Az önce benim de söylediğim şey bu değil miydi?”

Kaç defa? Neler görmüştü? Mary Ann dişlerini sıktı. Eğer Tucker’m enerjisini tamamen ememiyorsa, belki de tıpkı Tucker’m Aden’i bıçakladığı gibi Mary Ann de Tucker’ı bıçaklardı. “Neden Voyvoda’nım başarılı olacağımı düşünüyorsun?”

Gri gözler donuklaştı. “Hadi ama. Sanki bu iş başka şekilde sonuçlanabilirmiş gibi. Ben Voyvoda’yı da araştırdım ve o sayısız savaş kazanmış ve binlerce yıl hayatta kalmış bir savaşçı. Tam anlamıyla acımasız, sinsî biri ve şeref kavramına sahip değil. Aden ne? Voyvoda

gibi bir adam için bir torba etten başka bir şey değil. Neden? Çünkü Aden adil bir şekilde savaşmak isteyecek ve sahiden de sivil kayıpları önemseyecek ki bunların ikisi de ona engel oluşturalacak.”

Bu şekilde ifade edilmişken gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Mary Ann’ın asıl görevi için alabileceği bütün yardıma ihtiyacı vardı. Tucker gibi birinden bile.

Mary Ann sandalyesinde geriye yaslandı, gözlerini bir anlığına kapattı ve nefes aldı. Sadece nefes aldı. Rahatlamaya, yapmak üzere olduğu şeyle yüzleşmeye çalışarak nefes alıp verdi. Tucker ona ihanet ederse, arkadaşına iyilikten çok kötülük yapmış olacaktı. Eğer ihanet etmezse, eh, o zaman Aden’i hayatta tutmaya sahiden de yardımcı olabilirdi.

Yani inkâr etmek imkânsızdı. Mary Ann bunu yapmak zorundaydı.

“Tamam,” dedi, Tucker’ın doğrudan gözlerine bakarak. “İşte bütün hikâye, çıplak gerçekler.”

Tucker neşeyle ellerini ovuşturdu.

Bu, Mary Ann’ın içini rahatlatmadı, hatta gerginliğini daha da pekiştirdi. Ama anlatmaya başladı: “Birkaç hafta önce Riley ve Victoria, Aden’la bana bir liste verdi. Çünkü on yedi sene önce, 12 Aralık’ta...”

“Bir dakika. 12 Aralık, yani doğum günün mü?”

Mary Ann şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Tucker hatırlıyordu. Nasıl hatırlayabilmişti? “Evet. Her neyse, Aden ile benim doğduğumuz hastanede elli üç kişi ölmüş. St. Mary’s Hastanesi.” Tucker’ın şaşkın bakışlarının ardından ilave etti: “Doğum günlerimizin aynı olduğundan bahsetmeyi mi unuttum?”

“Evet ama ben zaten biliyordum.”

“Her neyse. O insanların çoğu bir otobüs kazasında ölmüş. Annem beni doğururken ölmüş.” Annesi Aden gibiydi, bir doğal fenomendi, “normal” insanların yapamadığı şeyleri yapabiliyordu ve bebek Mary Ann onun bütün enerjisini emmişti. *Bunu da düşünme, yoksa ne yapacaksın? Ağlayacaksın.* “O listenin bir yerinde Aden’in

yanlışlıkla kafasının içine çektiği diğer üç ruh var.” Belki, diye düşünüyor, umut ediyorlardı.

“Emin misin? Belki yakınlarda ölmüşlerdir ve isimleri orada yoktur.”

“Bu da bir ihtimal sanırım.” Şu anda değerlendirmeyeceği bir ihtimal. “Araştırma yaparken isimlerin yarısından çoğunun üstünü çizmeyi başardım.”

“Abartmışsın.”

Pek değil. “Kalan ruhlar erkek, bu da kadınları otomatikman elemiş oldu.”

Tucker bir kaşını kaldırdı. “Tabii transseksüel ruhlar değilse. Yani gerçekten. Aden kendi içinde pembe külotlu çorap partisine ev sahipliği yapacak tipte birine benziyor...”

“Tucker.”

“Ne? *Benziyor işte.* Ayrıca arkadaşı Shannon o kadar eşcinsel ki...”

“*Kapa. Çenenin. Erkekler,* hayattayken sahip oldukları özel yeteneklerin aynısına şu anda da sahipler. Bunu biliyorum çünkü annem de sahipti. Ben de isimleri tarayıp ölüleri diriltme, beden ele geçirme ve ölümü tahmin etmeyle ilgili hikâyeler arıyordum. En ufak bir ipucunu bile.”

Tucker bir anlığına düşündü. “Biraz geri git. Ruhların kimliğini tam olarak neden belirlemek istiyorsun?”

“Çünkü son dileklerinin ne olduğunu hatırlamaları ve bunu yapmaları gerekiyor. Sonrasında Aden’i bırakacaklar ve o da daha güçlü olup odaklanabilecek ve kendini Voyvoda’ya karşı savunabilecek.”

“Gerçekten bunun faydasının olacağını mı düşünüyorsun?”

“Nedir bu? Yirmi soru oyunu mu? Evet, gayet öyle düşünüyorum.” Öyle düşünmek zorundaydı. Yoksa arkadaşının şansı sıfırdı.

Tucker yine ona tepeden gözlerini kırparak bakıyordu. “Mary Ann, az önce küfrettin.”

“*Cehennem, küfür değildir.*”

“Benim için öyle.”

“Niye? Sonsuza dek zamanını orada geçirmekten korktuğun için mi?”

Tucker’m iyimser mizacı kaybolmuştu. “Onun gibi bir şey.”

O kadar üzgün görünüyordu ki Mary Ann huysuzluğu dolayısıyla kendini hakikaten de kötü hissetti. “Belki bu iş sona erdiğinde ben de senin hemen yanında kendime bir yer kazanmış olurum. Kavrulurken birbirimize arkadaşlık edebiliriz.”

Mary Ann’in umut ettiği gibi Tucker bir kahkaha patlattı ancak bu onlara Susturucu Kız’dan öfkeli bir bakış daha kazandırdı. Tucker, SK’ya orta parmağını gösterdi ve Mary Ann’e, “Seninle sonsuza dek zaman geçirmemi çok *isterdin* tabii. Peki, elinde hiç ipucu var mı?” dedi.

“Sen benim işimi bölmeden önce,” Mary Ann bir özür bekleyerek durdu ama elbette Tucker özür dilemedi, “hastanedeki bir levazımatçıyla ilgili bir hikâye okuyordum. Dr. Daniel Smart. Görünüşe göre orada öldürülmüş. Sanki birileri” ya da bir şeyler “onu ısırp yumruklarken kendini korumak için top gibi büzülmüşçesine kolları ve bacaklarında savunma yaraları var.”

“Harika bir hikâye. Ama bunun Aden’in ruhlarıyla alakası ne?”

“İçlerinden biri ölüleri diriltebiliyor. Ya Dr. Smart morgdaki bir ölüyü dirilttiyse ve o da doktoru öldürdüyse?”

“Ama daha öncesinde de ölü bir bedeni diriltmiş olmaz mıydı? Ve dirilttiyse, neden orada çalışmaya devam etsin? Devamlı tehlike altında olurdu ve sırrı açığa çıkardı. Ama çıkmadı, bu da demek oluyor ki diriltmedi.”

“Belki de yeteneğini kontrol edebiliyordu.”

“Belki edemiyordu.”

“Ne dediğin umurumda değil,” diye homurdandı Mary Ann, Tucker’m yine haklı olmasından nefret ediyordu. “Elimdeki en iyi ipucu bu.”

“*En iyi* kelimeleri için tanımımız farklı. Yine de,” diye devam etti Tucker kaygısızca, “bir kontrol etmeye değer.”

“Biliyorum.” Ne sinir bozucu! Sanki Mary Ann’in onun iznine ihtiyacı vardı. “Bu benim yapılacaklar listemde sıradaki iş.”

“Ya ebeveyni?”

“Kimin, Smart’ın mı?”

Tucker gözlerini devirdi. “Hayır, aptal. Aden’in.”

“Ne olmuş onlara?” Şu anki adresleri Mary Ann’e resmen batıyordu. Aslında bahsettiği bu yapılacaklar listesinde onları bulmak birinci sıradaydı ve çoktan bunun üstünü şoke edici bir rahatlıkla çizmişti. Bir arama motoru, Tucker’m ona verdiği (çalınmış) bir kredi kartı ve çat. Sonuç.

Hâlâ buradaydılar; ona gerçek anlamda yardım edebilecek tek insanlar olabileceklerine rağmen oğullarını terk etmiş olmanın utancı, onları buradan uzaklaştırmamıştı. Kararlarından memnunlar mıydı? Pişmanlık duyuyorlar mıydı?

Mary Ann bunu düşünüp taşınmıştı: Aden’i arayıp söylese miydi yoksa aramasa mıydı? Sonunda *aramamakta* karar kalmıştı. Şimdilik. Şu anda Aden’m uğraşması gereken yığınla şey vardı ve eğer Mary Ann çiftle buluşursa, tamam, onları gizlice gözetlerse, daha bilinçli bir karar verebilirdi.

“Bugünlük paydos et,” dedi Tucker, Mary Ann’i yeniden konuşmaya çekerek, “ve uyuyacak bir yer bulalım. Sonra yola koyulup...” Tucker bekleyerek duraksadı.

“Smart’ın karısı hâlâ burada, Tulsa’da, eskiden kocasının çalıştığı hastane olan St. Mary’s’te.” Tulsa, Oklahoma. Burası da Crossroads, Oklahoma’dan iki saat uzaklıktaydı. Riley’den iki saat uzaklıkta.

Tabii Riley’nin otopanın o kısmını bin defa arabayla geçeceğini düşünüyor değildi.

“Güzel.” Tucker başını salladı. “Adamın ölüm ilanını okudun mu?”

“Evet.”

“Ailesini kontrol ettin mi?”

“Elimden geldiğince.” Geride karısını bırakmıştı fakat başka hiç kimsenin sözü edilmiyordu.

“Ve tam adresleri var mı?”

“Hayır. Cennetten altın rengi bir güneş ışını parlayarak inip evi aydınlatmıca kadar arabayla dolanırım diye düşünüyordum.”

“Yine iğneleme. Böyle çok göz kamaştırıcı olmuyorsun.”

“O zaman aptalca sorular sormayı kes.”

Tucker varlığını sürdüren son akli başında adammış gibi içini çekti. “Oraya sabahleyin gideriz. Bu senin programına uyuyor mu?” Mary Ann’in cevap vermesine fırsat tanımadı. Elini uzatıp salladı. “Haydi.”

Mary Ann de iç geçirerek elini Tucker’ın avcuna koydu. Tucker doğrulurken, Mary Ann’i de çekip ayağa kaldırdı. Ceketini giymesine yardım etti ve mikrofiş alanından çekerek uzaklaştırdı. Ana kütüphaneye girmelerinden hemen önce biri çığlık attı. Bir kız. Susturucu Kız olabiliirdi. En kötü ihtimalden korkan Mary Ann dönüp neler olduğunu görmeye çalıştı. Tucker kolunu onun omuzlarına attı ve dikkatini önüne vermeye zorladı.

“İnan bana. Görmek istemezsin.”

Demek cadılar ve periler saldırmıyordu. Mary Ann sert bir şekilde, “Ne yaptın?” diye fısıldadı. Adi Tucker’ın bir şeyler yaptığını kesinlikle biliyordu.

“Kısaca masasının altındaki yılanın onunla muhabbet etmek istediğini söyleyelim,” diye yanıtladı Tucker, yine kötü kalpli bir sırtımayla.

Elbette.

Dışarıdaki ay ışığının altına, soğuğa çıktılar. Mary Ann ceketinin yakalarını çekip yanaştırdı ve başını kaldırıp Tucker’a ters ters baktı. “Bana bu kadar yakinken illüzyon yapamadığını sanıyordum.”

Tucker’ın sırtışı yüzüne yayıldı ve Mary Ann’in tek görebildiği, karanlıkta ona doğru parlayan düz, beyaz dişlerdi. Onu tekrar tekrar tokatlama arzusuna yenilmeden önce başını çevirdi. Arabalar sokaktan *vin, vin* şeklinde bir ritimle geçiyordu. Kaldırımında kimse

durmuyordu ve yakınlarda gizlenen sinsî gölgeler yoktu. Bunları aramak bir alışkanlık olmuştu.

“Evet?” diye üsteledi Mary Ann.

Tucker sanki edepsiz bir sırrı paylaşıyormuş gibi eğildi. “Yeteneklerimin zirve yapmakta olduğunu söyleyelim.”

Mary Ann birden kendi bastırma yeteneğinin kaybolmakta olduğunu düşündü ve gözleri kocaman açıldı. Ah, lütfen, lütfen, lütfen yeteneği kayboluyor olsun. Eğer güçleri bastırmayı bırakırsa, enerji emmeyi de bırakabilirdi. Ve bırakırsa Riley’yi yeniden görebilirdi. Onu yeniden öpebilirdi. Sonunda, en sonunda daha fazlasını yapabilirdi. Endişe etmeden.

“İyi de bu seni neden bu kadar mutlu etti?” diye sordu Tucker şüpheli bir şekilde.

Şüphelenecek neyi vardı ki? “Hiç.”

“Yalancı.”

“İblis.”

Tucker gülmemeye çalışıyormuş gibi boğazını temizledi. “Bunun benim için gerçekten bir hakaret olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum.” Mary Ann neredeyse beton yolda sekerek gidiyordu. Riley’yi güvenle görmenin *düşüncesi* bile keyfini yerine getirmişti. “Şu anın tadını çıkaralım, olur mu?”

Tucker, Mary Ann’in yanında kalabilmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. “Ne anı?”

“Bu anm.”

“Niye? Hiçbir özelliği yok ki.”

“Çeneni kaparsan olabilir.”

Tucker bu sefer açıkça güldü. “Bana neden seninle çıktığımı anımsat.”

“Hayır. Sadece ağzımın içine kusarım.”

“Çok güzel, Mary Ann,” dedi Tucker fakat hâlâ sırtıyordu.

“Elimden geleni yapıyorum.”

BEŞ

Aden'in aklını işkence gibi bir sonsuzluk boyunca yerle bir eden çılgınlıklar birden dindi ve artık tek bildiği sessizlikti. Ancak sessizlik daha kötüydü çünkü dikkatini dağıtacak bir şey olmayınca kötücül bir neşeyle kıvranan, kalın, kasvetli bir sisin onu sardığının farkına vardı.

Kaçması gerekiyordu. Burada kalırsa ölürdü. Bu sis onu kesin boğardı. Şu anda bile boğmaya çalışıyordu. Azimli bir şekilde tırnaklarıyla yolunu açtı, tırmandı... tırmandı... bedeni çöknüştü, zonklu-yordu... tırmandı... tırmandı... daha yükseğe, daha yükseğe, ta ki...

Göz kapakları birden açıldı.

İlk fark ettiği şey, sisin dağılmış olmasıydı. Yine de etrafındaki dünya sanki vazelin bulaştırılmış gibi bulanıktı. Kafasını toplamak için derin bir nefes aldı, ardından homurdandı. Havada tatlı bir şeyin kokusu vardı ve ağzı sulandı. Kanı kaynadı.

Tat...

Birileri adını söyledi. Bir kızdı, sesi kaygı ve içinin rahatlamasıyla yoğunlaşmıştı. Aden ince tabakayı yavaş yavaş temizleyerek gözlerini kırptı ve içinden geçen ağrı ve acıları umursamadan doğrularak oturdu. Gözleri... yatak odasında dolandı. Evet, bir yatak odasının içindeydi. Ya da kar fırtınasının. Bütün bu beyazlar, beyaz duvarlar, beyaz hah, beyaz mobilyalar tanıdık olduğu kadar boğucuydu da.

Bir kız ona yaklaştı, ellerini ovuşturuyor, siyah cübbesinin kumaşını kıvırıyordu. Nihayet beyazdan başka bir renk tonu vardı. Uzun, koyu renk saçlar dalga dalga narin bir omzun üzerinden dökülüyordu. Solgun, pürüzsüz ve kusursuz bir tene ve gördüğü en hoş mavi gözlere sahipti.

Kız yavaşça, çok yavaş bir şekilde Aden'm alnına dokunmak için elini uzattı. Havadaki tatlılık yoğunlaştı ve tadına bakma arzusu arttı. Kızı ısırarak istese de elinden uzaklaştı.

Kızın yüzüne incinmişlik hâkimdi.

Saniyeler içinde kız bu duyguyu gizledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Uyanmana sevindim," dedi, sesi de bütün duygulardan yoksundu.

Aden kızın dudaklarının arasından sivri dişlerin çıktığına dikkat etti. Vampir. Kız bir vampirdi. Bir vampir prensesi. Adı Victoria'ydı ve Aden'in kız arkadaşıydı. Detaylar Aden'm aklına bir fırlatma makinasından atılan beyzbol topları gibi geliyordu. Halbuki beraberlerinde bir tepki getirmiyorlardı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Victoria.

Aden öylece ona baktı. Hissetmek mi? Sinir uçları sakinleşmişti ve hiçbir şey hissetmiyordu.

Victoria yutkundu. "Yaklaşık dört gündür uyuyordun. Seni uyku halinde tutanın ruhlar olması ihtimaline karşı onları susturmak için sana ilaç verdik." Alt dudağını ısırarak omzunun üstünden baktı. "Başka bir seçeneğimiz olmadığını hissettik."

Biz, deyip duruyordu. Ona birilerinin yardım ettiğini ima ediyordu.

"Sana bir şey getirelim mi?"

Yine *biz*. Aden ikinci kez gözlerini odada gezdirdi ve karşı köşede bir adamın durduğunu fark etti. Uzun, güçlü kuvvetli, koyu renk saçlı, yeşil gözlü. Riley. Bir kurt biçim değiştiren ve her açıdan bir baş belası ama buna karşın iyi bir adamdı.

Yanında insan bir kız duruyordu. Aden onun insan olduğunu nereden bildiğinden emin değildi. Daha önce onunla hiç tanışmamıştı. Kız gergindi, ağırlığını bir sandaletli ayağından diğerine veriyor, kısa kesilmiş sarı saçları omuzlarının üstünde dans ediyor, kahverengi gözleri Aden dışında her yere bakıyordu ve çilli cildi kireç gibi beyazdı.

Havadaki tatlılık yine yoğunlaştı. Ama şimdi baharatlı bir şeyle karışmıştı ve Aden'in bütün vücudu beklentiyle titredi.

Beklenti. Uyandığından beri duyduğu ilk histi ve onu yiyip bitirdi.

“Susadım,” dedi çatlak bir sesle.

Victoria ona uzandı, Aden’a dokunmak için değil, bileğini sunmak içindi. Aden hayal meyal o bilekten içtiğini anımsadı. Gözlerini kaldırdı. Ve o zarif boyundan. Ve o nefis ağızdan. Muhtaçlık onu sarmış, düpedüz sarhoş etmişti. Ve kendinden nefret etmişti. Bunu da anımsıyordu.

Ayrıca *Victoria’dan* nefret etmişti. Ya da en azından bir parçası etmişti.

O parçası büyümüş, hâkimiyeti ele geçirmiş olmalıydı. Çünkü şimdi o çok hoş ve huzurlu olan Victoria’ya bakarken, kollarından yakalayıp onu sarsmak istiyordu. Tıpkı Victoria’nın onu incittiği gibi onu incitmek. Ona yaptıkları için Victoria’yı cezalandırmak.

Bu dürtüler onu şaşırttı. Victoria ona *ne* yapmıştı ki? Onu vampire dönüştürmeye çalışmak dışında. Onu beslemek ve ondan beslenmek dışında. Hayatta kalmak için onunla savaşmak dışında. Aden bunların hepsini anlıyor ve kabul ediyordu.

“Aden?” Victoria bileğini oynattı.

Aden’in ağzındaki ıslaklık ısınarak onu yaktı, dindirilmeyi istiyor... kan talep ediyordu. Aden bu duyguyu tanıdı ve daha hareket bile ettiğini algılayamadan ona doğru eğiliyordu. Dişlerini onun derisine saplamadan hemen önce durdu. Ne yapıyordu? Kana ihtiyacı vardı, evet ama onunkine değil. Victoria’nın kanı tehlikeliydi. Bağımlılık yapıyordu.

Titreyerek kolunu itti. Victoria’yı çok isteyen bir yanı buna karşı gelerek çılgılık attı. Victoria’nın teni ılıktı ve her ne kadar daha önceki kadar sıcak olmasa da Aden yine birbirlerine dokundukları yerlerinde ürperme hissediyordu. Tekrar, tekrar, tekrar dokunulmak istiyordu.

İnsana odaklan. “Sen,” dedi, kıza doğru başını sallayarak. Bir başka kızın büyüü altına girmeyi reddetti. Eğer girerse iyileşemeyebilirdi. Başka kimsenin onu Victoria gibi etkilemesine imkân yoktu. Kesinlikle. “Beni beslemek ister misin?”

O kara gözler nihayet Aden’a odaklandı. “E-evet.”

Doğru muydu yalan mı? “Tedirgin misin?”

“Sizden dolayı mı?” Tam bir inançla başını iki yana salladı ancak ardından kekelemesi, bu hareketle çelişiyordu. “Ha-hayır.”

Aden’dan korkmuyordu fakat bir şeyden gerçekten de korkuyordu. Bu, Aden’ı durduramazdı. “Güzel. Buraya gel.”

Riley ve Victoria birbirlerine uzun uzun, kasvetli bir şekilde baktılar. Bu aslında bir bakışmadan fazlasıydı. Riley’nin kendi düşüncelerini Victoria’nın aklına sokmakta olduğunu biliyordu ve omuzlarını silkti. Ne istiyorlarsa söylesinler ya da söylemesinler. Karar verdiği hareket planını hiçbir şey değiştirmezdi.

Victoria sonunda başını sallayıp geri çekildi ve kurt biçim değiştiren, insanı hafifçe Aden’a doğru itti. Kız, prensesin yanından kaçarak saldırı menziline dışındaydı ve Aden birden kızın mutsuzluğunun nedenini kavradı. *Victoria*’dan korkuyordu.

Akıllılık ediyordu. Victoria kızı kısıp gözlerin ardından izliyordu, her an saldırıya geçmeye hazır bir duruşu vardı. Düşman mıydılar? Hayır, olamazlardı. Kimse Victoria’ya karşı Riley’den daha koruyucu olamazdı ve eğer durum bu olsaydı, kurt asla insanın o kapıdan geçmesine izin vermezdi. Öyleyse... sorun neydi?

Kız ancak Aden’ın yanındayken rahatladı. Reverans yapıp gülümsedi. “Sizin için ne yapabilirim, Kralım?”

Aden, vampirini ve kızın sorusuna verdiği tepkiyi düşünmekten kendini men etti. “Kolunu alayım.”

Kız derhal uzandı. Aden parmaklarını onun bileğine sardı. Victoria’nın bileğinden daha kalındı, derisinin altında biraz daha et vardı. Aden’ın vücudu şu anda o kadar sıcaktı ki insan ona donmuş gibi geliyordu.

Kızın kokusunu içine çekerek test etti. İstedikinden daha sert olduğunu düşündü, tatlı olmaktan çok baharatlıydı ama idare edebirdi. Midesi şimdiden kasılıyor, düğümleniyordu. Kızı daha yakına gelmeye teşvik etti... ağzını açtı...

“Bekle. Ona zarar vereceksin,” diye çıkıştı Victoria, göz açıp kapayıncaya kadar kızın yanına gelmiş ve onu Aden’in elinden çekip almıştı.

İnsanın nefesi kesildi ve titredi.

Vampirin kokusu, içinde bir çeşit hayvanı uyandırmış olsa da Aden hırladı. Bu, duyguya hiç yerin olmadığı, yalnızca savaş alanında yontulmuş içgüdüye yer olan bir alanda onunla beraber yaşayan, vahşi bir şeydi.

Benim, dedi bu vahşi şey.

Asla senin değil, diye tısladı Aden’in diğer parçası.

“Vampir dişlerin yok.” Victoria çenesini kaldırdı. “Yani dediğim gibi, ona zarar vereceksin. Ben onu ısırır...”

“Onu *ben* ısıracağım.” Vampir dişleri olsun olmasın nasıl besleneceğini biliyordu. Bunu Victoria’ya defalarca kanıtlamamış mıydı?

Bunun hatırası, gözlerinin Victoria’nın nabzının hızla çarptığı yere, boynuna kaymasına sebep oldu. Dişetlerindeki ağrı geri döndü. *Benim*, diye düşündü tekrar. *Isırmak, içmek ve öpmek üzere benim.*

Ondan hoşlanmıyorsun bile. Artık değil.

“Ben onu ısırırım,” diye sözüne devam etti Victoria sıkığı dişlerinin arasından, “sen de ondan içebilirsin.” Aden’in cevap vermesine fırsat vermedi. Sadece kolu kaldırıp ısırıldı.

İnsan gözlerini kapattı, zevk almaya başlamasıyla inledi. Bu, Aden’in çok iyi bildiği ve ilgisiz kalma kararına rağmen hâlâ can attığı bir zevkti.

Vampir dişleri, deriyi uyuşturan ve doğrudan damarlara akarak insanı ısıtan, kendisini iyi hissetmesini, *fazlasıyla iyi* hissetmesini sağlayan bir tür uyuşturucu ürettiyordu. Bu kadar çok insanın bağımlısı olmasının, bir tane daha küçük ısırık için her şeyi yapmaya razı olmalarının sebebi de tam olarak buydu.

Aden bağımlı değildi. Asla değildi. Bir daha olmazdı.

Aradan bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Victoria başını kaldırdı. Kan, dudaklarını koyu bir al rengiyle ıslatmıştı ve Aden o

dudakları yalamak istiyordu. Bunun yerine gözlerini insanın bileğindeki iki deliğe odaklanmaya zorladı. Kan orayı da ıslatmıştı ve Aden inledi. Yapmadığı şey ise, ona itaat etmediği için Victoria'yı azarlamaktı. *Onu azarlamaya ne hakkım var ki?* Sadece ona sunulan kolu aldı ve yarayı ağzına götürdü.

Bir defa, iki defa yalayarak ilahi tadını alıp tekrar inledikten sonra emdi, nektarın ağzını doldurmasına izin vererek yuttu, gözleri, insanın yaşadığı teslimiyetin aynısıyla kapandı. Ancak yine de aklımın bir köşesinde bu kanın her ne kadar müthiş bir tadı olsa da, *daha lezzetli* olması gerektiğini düşündü. Çok hafif baharatlı, daha tatlı bir kan olmalıydı.

Aden yeniden etrafındakilerin farkına varırken Riley, "Dişleri yok ama *yine de* canı kan çekiyor," diyordu. "Bu duyulmadık bir şey."

"Belli ki öyle değil," dedi Victoria ters ters. "Ona bir bak. Bunun her saniyesinden zevk alıyor."

"Zevk mi alıyor? Gözleri ölü gibi görünüyor ve uyandığından beri de öyle göründü. Onda bir gariplik var."

Aden kendisi hakkında konuştuklarını biliyordu fakat tıpkı daha önceki gibi umursamadı.

"En azından kız zevk alıyor," diye ilave etti Victoria, sözleri bir kamçı kadar keskindi. "Onu zapt etmeseydim, Aden'a sürtünüyor olurdu."

"Benden bunu inkâr etmemi mi istiyorsun?" diye söylendi kurt. "Çünkü yalan söylemiş olacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Korkunç bir arkadaşsın."

"Her neyse. Sen sadece kızı sonradan öldürme. Onu ödünç almak için Lauren'a çamaşırlarını bir hafta boyunca yıkayacağına söz vermek zorunda kaldım. Ve eğer kölesine herhangi bir zarar gelirse bunu sonsuza dek yapacağına da söz vermek zorunda kaldım."

"Çok sağ ol. Lauren'dan bir erkek isteyemez miydin?"

İnsanı bir titreme sarstı. Korkudan mıydı? Yoksa hâlâ hangisi olduğunu önemsemeyecek kadar kendini fazlasıyla zevke kaptırmış durumda mıydı?

“Burada sadece bir tahminde bulunuyorum ama insanların, hatta eskiden insan olanların, bizim gibi olduğunu sanmıyorum. Beslenmekle seksi ayırt edemiyorlar. Aden’ın bir dişiyi beğeneceğini düşündüm.”

“Evet ama onu biraz fazla beğeniyor!”

Riley, Victoria’ya bakarak bir kaşını kaldırdı. “Kıskandın mı, prenses?”

“Hayır. Evet. O benim.” Bir duraksama. “Yani öyleydi. Şimdiyse... beni kendinden uzaklaştırdı. İki defa. Beni uzaklaştırmasını gördün mü?”

“Evet, gördüm ama o seni seviyor, Vic. Bunu biliyorsun.”

“Biliyor muyum?” diye sordu Victoria hafifçe.

Seviyor muydu? Aden bunu merak etti. Şu anda Victoria’dan hoşlanmıyor olsa bile mi? Çünkü birisini sevmek için ondan hoşlanmak gerekmediğini biliyordu. Bu, çocukken annesiyle babası onu teslim edip ardından dönüp gittiklerinde ve asla arkalarına bakmadıklarında öğrendiği bir dersti.

Aden onlardan hoşlanmıyordu, hatta onlardan nefret etmiş bile olabilirdi ama buna rağmen onları sevmişti. En azından başlangıçta. Fakat günler ilaçlı bir bulanıklık halinde geçerken, diğer hastalar Aden’i dövüp ona lakaplar takarken o sevgi solmuş, geride yalnızca nefret bırakmıştı. Sonra nefret de onu bırakmış ve Aden artık umur-samamaya başlamıştı. Onun ruhları vardı.

Ruhları. Onun ruhları neredeydi? Gevezelik etmiyorlardı ve Aden onları aklının bir köşesinde hissedemiyordu. Victoria’da mıydılar?

Victoria artık onu izlemiyordu. Bakışları Aden’ın omzunun hemen üzerine, hatta belki de odanın dışına dönmüştü. Gözleri daha önceki gibi maviydi, artık yeşil, kahverengi ve griyle karışık değildi. Hayır, ruhlar Victoria’nın kafasının içinde değillerdi.

Aden'in kafasında olmalıydılar ve ilaçlar da onları uyutmuş olmalıydı. Victoria'dan hoşlanmamak için bir neden daha. Ruhlar Aden'in en iyi arkadaşlarıydı ve son yıllarda birkaç defa da yaşamak için tek nedeni olmuşlardı. İlaç tedavisinden nefret ediyorlardı ve uyandıklarında da bundan memnun olmazlardı. Victoria bunu biliyordu ama yine de hapları Aden'm boğazına zorla tıkmıştı.

"Evet," dedi en sonunda Victoria. "Beni seviyor. Bunu biliyorum."

Biliyor muydu? Öyleyse Aden'dan bir adım öndeydi. Bir zamanlar Victoria'yı *sevmişti*; bu kadarını biliyordu. Neden sevmesindi ki? Victoria kusursuzdu, ayaklı bir fantezi gibiydi. Ama Aden onun hakkında gerçekten ne biliyordu?

Kötü yön: Victoria için insanlar yiyecekten fazlası değildiler. Kötü yön: Tek bir ısınkla onları köleleştirebilirdi. İyi yön: Ailesini önemsiyordu. Kötü yön: Victoria'nın babası, Aden'ı öldürmek istiyordu. İyi yön: Victoria, Aden'm diğer insan ve vampirlerden farklı olduğunu biliyor ve yine de ondan hoşlanıyordu. Kötü yön: İnsanlar ve onların ihtiyaçlarına karşı duyarsızdı. İyi yön: İnsanlara ve ihtiyaçlarına karşı duyarlı olmaya *uğraşıyordu*.

Tek randevularında Victoria, Aden'm etrafında dans etmiş, espriler yapmıştı. Bayat esprilerdi fakat deniyordu. Aden için. Aden'm istediği ve ihtiyaç duyduğu kişi olduğunu düşündüğü şekilde olmaya çalışıyordu. Yani evet, Aden onu sevmişti. Ama şimdi? Tek bir kıvılcım, o sevecenlikten bir eser bile bulamıyordu.

Ah, o çekim hâlâ yerindeydi. İnsanı bir yana itip vampirin üzerine atlamak istiyordu. Dişlerinin onun boynunda olmasını, bedeninin onun bedenini olduğu yere mıhlamasını istiyordu. Victoria'nın ellerinin kendi üzerinde, ağzının kendi üzerinde olmasını ve nefesi kesilerek Aden'm adını söylemesini istiyordu.

Düşünceler aklında dolanırken görüntüler şekillendi. Victoria'ya, Aden'a ait, ikisinin birlikte olduğu, tam olarak Aden'in istediği şeyleri yaptıkları görüntüler. Bunlar o kadar çok istediği şeylerdi ki Aden hakikaten de hırıldamaya başladı, gırtlaktan gelen ses boğazında

yükseliyor, yatak odasına dökülüyor, aralarında tehditkâr bir şekilde yankılanıyordu.

Victoria bu hırıltıların insan için olduğunu varsaymış olmalıydı. Birden öfke ve kaygıyla titremeye başladı. Aden gerçekten de duyguların havadaki tadını alabiliyordu ve bu duygular, insanı yeni bir coşkuyla emmesine neden oldu.

İnsan, onayını inleyerek gösterdi.

Kuvvet, hücrelerinin içine akyordu. Kasları büyüyor, kemikleri uğulduyordu. Vay canına. Eğer bu dişi insan onu bu kadar güçlü bir şekilde etkileyebiliyorsa, vampir nasıl etkilerdi?

"Tamam, yeter." Riley uzun adımlarla yatağa geldi, insanı tuttu ve onu Aden'dan uzaklaştırdı. "Git," dedi kurt, kıza.

"Ben... Ben..." Kız ayakta sallandı. "Evet, elbette." Ardından ayak sesleri, kapının çarpış sesi geldi.

"Victoria." Kurt, vampire bir elini uzattığında Aden ayağa fırladı ve dokunmalarını engelleyerek aralarına girdi. Ona ait olanı korumak için içgüdüsel bir istekti.

"Benimle mi yoksa Victoria'yla mı dövüşmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Riley, görünürde her iki seçim karşısında da kayıtsızdı.

"Hiçbirinizle." İkiisiyle de. Victoria'dan hoşlanmıyor olabilirdi ancak onu hâlâ istiyordu. Başka hiç kimsenin ona sahip olmasını istemiyordu. Ani istek... savaştan... iki ihtiyaç... Onun neyi vardı böyle? İki farklı kişi gibiydi.

"Pekâlâ. Pençelerin niçin dışarıda?"

Pençeler mi? Aden aşağı baktı, hakikaten de tırnakları uzayıp keskinleşmişti, parmaklarının ucunda küçük hançerler gibiydiler. Paniğe kapılması gerekirdi fakat sadece bu yeni gelişmeyi incelemek için ellerini ışığa doğru kaldıracı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Riley nefesini bıraktı. "Ya vampire tek tek değişiklikler şeklinde yavaşça dönüşüyorsun ya da ilk insan-vampir melezisin. Benim bildiğim kadarıyla. Şimdi, geri çekilecek misin yoksa ben mi seni geri çekeyim?"

Aden'in ağızından keyifli, küçük bir kahkaha kaçtı. Küçüktü, evet ama yine de sonuçta keyifti. "Deneyebilirsin."

Kurdun beklediği yanıt olmadığı açıktı. Gözlerini kırıp başını iki yana salladı. "Bak, sidik yarışına az sonra yine döneriz. Sende bir gariplik var ve sorunun ne kadar derine indiğini bilmiyorum. Bu yüzden de küçük bir sohbet edip bunu öğreneceğiz."

Aden, arkasında Victoria'nın ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini duydu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, derisinde o hafif ürpertiye hissetti. Kaşlarını çatı. Victoria'nın *o kadar* mı farkındaydı? "Bende bir gariplik yok. İşte, konuştuk. Şimdi halkımı büyük salonda topla."

Sözcükler tehditle yankılanarak Riley kadar Aden'i da şaşırttı. Aden hükmetme hakkını daha yeni kabul etmişti fakat bir kere olsun vampirleri "halkı" olarak düşünmemiştir. Ama öyleydiler ve şimdi onlara söyleyecek yığınla sözü vardı.

"Sende gerçekten de bir gariplik var, Aden," diye ısrar etti Riley. "Mary Ann'i sormadın bile. O kendi başına dışarıda bir yerlerde, belki de tehlikede. Artık onu umursamıyor musun?"

Aden'm göğsünde titrek bir duygu kıvılcımlandı, Aden daha ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bile anlayamadan söndü. "Ona bir şey olmaz," dedi.

"Bundan emin misin? Elijah mı söyledi?"

"Evet, eminim. Ve hayır, Elijah söylemedi."

Riley'nin gözlerinde umut parlamıyordu ve öldü. "O zaman nasıl emin oluyorsun?"

Çünkü öyle olmak istiyordu ve o anda Aden istediğini alacağından emindi. Daima. Almazsa, şartları değiştirmek için gereken her şeyi yapardı.

Bir dakika. Bu doğru muydu? Belirli bir örnek aklına gelmiyordu ama... bunu *biliyordu*. Aden omuzlarını silkti. Bu onun için yeterince iyiydi.

Belki de gerçekten onda bir gariplik vardı. Gerçi bunu umursamadığını da fark etti. Planlandığı gibi halkıyla konuşacaktı.

“Beni duymamış olabilirsiniz,” dedi Aden. “Toplayacağın bir halk var.”

“Onları kendin topla, *Majesteleri*.” Riley burnundan soluyordu, omuzları kalkıp dikleşti. Aden’ın dudakları yeni bir keyifle kıpırdandı ancak bunun kendisi için neden komik olduğundan emin değildi. “Ben Mary Ann’in peşinden gidiyorum. Victoria?”

“O kalıyor,” dedi Aden, kelimeler onları durduramadan ağzından çıkmıştı. Her şeye rağmen ya da belki bunun yüzünden Victoria’nın onunla olmasını istiyordu.

“Victoria?” dedi ters bir şekilde kurt.

“Bunu ona ben yaptım,” dedi yumuşak bir şekilde Victoria. “Onunla kalıp emin olmalıyım... bilirsin.”

Aden “bilinenin” ne olduğunu bilmiyordu ve yine de umursamadı. İsteddiği şeyi alıyordu: Victoria’nın varlığı. Bu yeterliydi. Şimdilik.

Riley dişlerini sıktı. “Pekâlâ. Cep telefonunu sürekli yanında tut ve bir şeye ihtiyacın olursa ara. Neye ihtiyacın olursa. Ben de bir şey öğrenirsem seni ararım. Dikkatli ol.”

“Daima.”

Aden’ın olduğu yöne doğru başını sertçe salladıktan sonra Riley arkasını döndü, düzenli adımlarla uzaklaştı.

Aden, Victoria’ya bir bakış bile atmadı ve kesinlikle ona teşekkür etmedi. Teşekkür edecek kişi kendisi değildi. Öyle değil mi? Yine de teşekkür etme isteği, Mary Ann için duyduğu o andlandırılmaz hissin olduğu yerde parladı, ancak hemen sonra söndü. Sadece halkım kendi başına çağırmaya kararlı bir biçimde odanın tek penceresine, bir balkona açılan bölmeye doğru uzun adımlarla yürüdü.

ALTI

Victoria olduğu yerde kalırken, Aden onun balkonunda durmuş, hiçbir şey yapmıyor... bekliyordu... ki Victoria onun ne için beklediğini bilmiyordu. Gerçi “halkıyla muhabbet” etmiyordu. Yalnızdı, ayakları çıplaktı ve çevresindeki hiçbir şeye aldırış etmiyordu. Ah, bir de damarlarında bir başkasının kanı akıyordu. Bu bilgi ona zevk vereceğine sinirlendiriyordu. Aden hayattaydı. Aden uyanmıştı.

Victoria yine de sinirleniyordu. Her şeye rağmen Aden’ın damarlarında *kendi* kanının olmasını istiyordu. *Kendi* kanının onu daha güçlü kalmasını istiyordu.

Kendine gel artık. Açık balkon kapıları soğuk sabah havasını odanın içine soktu ve Victoria titredi. Hayatında ilk defa bir ceketi memnuniyetle karşıladı. Açıktaki tenini neredeyse parlatan kırağıyı eritmek için ne olursa olsun.

Aden nasıl oluyordu da titremiyordu? Göğsü açıktı, hem de nefis bir biçimde. Karnında çizgi çizgi kaslar sıralanıyor ve sırtında muntazam desenler çıkartıyordu. Acı bir şekilde kot pantolon giyiyordu. En azından temiz bir pantolundu. Aden uyurken Victoria onu yıkamış ve üstünü değiştirmişti. Ayrıca münasebetsiz hiçbir şeye de bakmamıştı. O iki -dört- defanın dışında. Riley’nin dikkati bu süngerli banyolarla ilgili soru soramayacak kadar dağınıktı, Victoria da bunun için minnettardı.

Bakmaması gereken yere bakmak, ne kadar insansıydı. Bir zamanlar Aden bundan gurur duyardı. Şimdi... Victoria’nın onun aklından ne geçtiğine ya da herhangi bir şeye nasıl tepki vereceğine

dair hiçbir fikri yoktu. Yalnızca Riley'nin haklı olduğunu biliyordu. Aden'da bir gariplik vardı. Kendisi gibi değildi. Daha soğuk, daha sertti.

Zorluydu.

Vampirler zayıf ve savunmasız olanlara meydan okumaya bayılırlardı. Zayıf ve savunmasız olanlar da ya bu meydan okumaları kabul eder ya da reddederek sonsuza kadar köleliğe katlanırlardı. Sonra kaybettiklerinde, zaten sonsuza dek köleliğe katlanırlardı. Arasındaki fark, kabul edip kaybedince üstüne bir de dalga geçilip eziyet edilmemesiydi.

Elbette kuralları Voyvoda koymuştu. Zayıflık ve korkaklığı hakir gördüğünü söylerdi ve bu meydan okumalar, “değersiz olanları” ayıklama yoluydu.

Aden herkese meydan okumayı mı planlıyordu?

Gökyüzündeki bir kıpırtı Victoria'nın dikkatini çekti ve siyah bir kuşun hızla uçmasını seyretti. Güneş, gri bulutların, hatta belki de kalın bir cam gibi olan kırağı katmanının ardında gizliydi. Victoria'nın annesi, orada meleklerin buz pateni yaptığını söylerdi.

Annesi. Victoria onu nasıl da özlüyordu. Son yedi senedir annesi Romanya'da hapisti, vampirlerle ilgili bilgileri insanlarla paylaşmaktan suçlu bulunmuş bir tutukluydu. Voyvoda, halkının onun adını bile anmasını yasaklamıştı. Kuğu Edina.

Bunu düşünmek bile Victoria'yı heyecanlandırdı. İsyan onun için yeni bir şeydi.

Sonra Aden yetkili kişi unvanını alınca Victoria'nın isteğiyle annesini özgür bırakmıştı. Yeniden birlikte olabilmeleri için Victoria annesinin Crossroads'a ışınlanmasını beklemişti. Ancak Edina anavatanında kalmayı tercih etmişti.

Sanki Victoria onun için zahmet edilecek kadar önemli değilmiş gibi.

Victoria birileri için önemli olmak istiyordu. Ve olmuştu da. Aden için. Aden onu ilk gördüğü andan beri Victoria'ya kendini özel hissettirmişti. Şimdiyse...

Aden'in yanına gelirken midesi yerinde hopladı. Aden'in dikkati asla çevrelerindeki ormandan başka yöne kaymadı. Büyük meşe ağaçları o buz gibi gökyüzüne doğru bıçak gibi yükseliyor, bir parça kan kırmızısı yaprak onlara sınıksız tutunuyordu. Çoğu boğumlu olan dallar uzanıyor ve sanki ağaçlar el tutuşuyor, yaklaşan kışa karşı kendilerini hazırlıyormuş gibi birbirine kenetleniyordu.

Victoria, Aden'in elini tutmak istiyor ama onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Bence geçmişe zaman yolculuğu yapmalısın," dedi Victoria, sessizliği bozarak. Bunu bir süre düşünmüştü. Eğer Tucker'ın onu bıçakladığı geceye yolculuk ederse bunların hepsini önleyebilirdi. Sadece bıçaklamayı değil, Victoria'nın Aden'i dönüştürme girişimini de. Bir haftalık beslenmeleri, birbirlerini neredeyse kurutmaları, kavgaları, bu... bunların hiçbirini yaşanmazdı.

"Hayır."

Bu kadar mıydı? Onca kafa patlatmaya karşı aldığı yanıt bu muydu? "Hayır mı? Öylece mi?"

"Öylece."

"Ama Aden, Tucker'ı ilk ve son kez durdurabilirsin."

"Ters gidebilecek çok şey var ve yeni gerçeklikte ne olacağını bilmiyoruz. Bundan çok daha kötü olabilir."

Victoria bundan şüphe duyuyordu. "Kesin olarak bilmenin tek yolu var." Bu en sevdiği yeni cümlesiydi.

"Hayır."

Ne dik başlıydı. Bu gerçekliği *seviyor* olamazdı. Değil mi?

Aden, Victoria'ya babasını anımsatarak, "Bu gerçeklik benim," dedi, soğukkanlı bir şekilde.

Tamam, belki de seviyordu. "Evet," dedi Victoria ürpererek.

Aden bakışlarını altlarındaki toprağa çevirdi ve Victoria'nın gözleri de onu takip ederek Aden'in da görüyor olması gereken gizli toprak parçasını gördü. Çıplaktı ama hayatta kalmak için savaşıyordu. Bahçeyi tek bir çiçek bile renklendirmiyordu fakat çalılıklar, sarı ve

turuncu renkteydi. Sarmaşık hâlâ bütün sınırlara yapışıyordu ancak yapraklar hafif ve kırılğandı.

Avlunun ortasında büyük, metal bir çember, toprakla kaynamış bir koruma kilidi duruyordu, her santiminde görünürde masum olan girdaplar birbiriyle kesişiyordu. Bu metal hareket edip açılabilir, Victoria'nın babasının gömüldüğü mahzen mezara inen bir platform yaratabilirdi.

Aden tek kelime etmeden balkon tirabzanına tırmandı ve dik durdu, pek dengeli değildi.

“Ne yapıyorsun? Çok yüksekteyiz. Aşağı in! Sen...”

Aden tirabzandan indi.

Victoria tirabzandan sarkarken ağzından bir çığlık kaçtı, kalbi dururken Aden'in düşmesini... düşmesini... yere inmesini izledi. Aden, beklediği gibi ikiye bölünüp ayrılmadı. Sadece çömeldiği yerden kalktı ve acı bir zarafet ve ölümcül bir kararlılıkla arka avludan çıktı.

Victoria da aynısını daha önce binlerce defa yapmıştı. Belki de bu yüzden Aden'in peşinden gitmekte tereddüt etmedi. “Aden, bekle!” Soğuk, çivi gibi hava, saçını ve cübbesini havalandırdı.

Düz, sert zemine doğru düşerken yeni, insan derisini hatırladı. Geri tırmanmaya çalışarak çırpındı. Sonra artık çok geçti. Victoria...

Yere çarptı.

Dizleri darbeye titredi ve yere yığılarak koruma kilidinin metal parmaklıklarından birine çarptı. Bu darbe sırasında ciğerlerindeki oksijen çekildi. Daha da kötüsü, omzu yerinden çıktı ve acısı neredeyse işini bitiriyordu. Saatlerce, belki de yalnızca birkaç dakika, nefes nefese, soğuk ve şoktan titreyerek yaşlar gözlerini yakıp kırıpkirkinde birikirken yerde yattı.

“Aptal, aptal, aptal,” dedi takırdayan dişlerinin arasından. Her ne kadar güneş, o bulutların arkasında gizlenmiş olsa da, her ne kadar hava ayazla kalınlaşmış gibi görünse de, vampir olgunluğuna erişmiş ve yanıyormuş gibi derisi karıncalanmaya başladı.

Neyi vardı? Tabii son zamanlarda uğraştığı diğer binlerce şey dışında.

Ayak sesleri yankılandı ve Victoria birden havada Aden'in kokusunu alabildiğini fark etti. O muhteşem mis koku... Victoria koklayıp kaşlarını çattı. Aden farklı kokuyordu. Hâlâ muhteşemdi ama farklıydı. Tanıdıktı. Sandal ağacı ve yaprağını dökmeyen ağaçlar gibi. Çok eski zamanlardan ama buz gibi hayatta olan bir gizemci gibi ve artık insan kızın olduğu kadar baharatlı.

Kıskançlığın beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

Victoria gözlerini açtı, ne zaman kapattığından emin değildi. Aden yere eğiliyordu, bulutlu hapsinden kaçmış yaramaz ışınları üzerine çekmişti. Yüzündeki ifade daha önceki kadar vurdumduymazdı. Koyu renk saçlar ürkütücü bir... menekşe renginde olan gözlerine düşmüştü.

Victoria onu tanıdığından beri altın, yeşil, kahverengi, mavi ve siyah renkli gözlerle görmüştü fakat menekşe rengi, mağarada geçirdikleri zamana kadar ortaya çıkmamıştı.

Aden uzandığında Victoria kalkmasına yardım etmek istediğini düşündü. Ona küçük, solgun bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkür ederim."

"Senin yerinde olsam bana teşekkür etmezdim." Aden, Victoria'nın omzunu yakaladı ve Victoria'nın içini keskin bir acı sardı.

"Sen ne..."

Aden kemiği zorla yerine oturttu ve Victoria gerçek acının ne demek olduğunu keşfetti. İçinden parçalarcasına bir çığlık koptu. Kuşlar uçtu, büyük ihtimalle bu dehşetli, kulakları delen sestten kaçmaya can atıyorlardı.

"Bir şey değil," dedi Aden doğrularak.

Victoria bunun, *Seni incittiğim için gerçekten çok ama çok üzgünüm, aşkım* anlamına geldiğini düşünecekti. "Bir dahaki sefere..."

"Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak. Tırabzandan bir daha atlamayacaksın. Bana söz ver."

"Hayır, ben..."

“Bana söz ver,” diye ısrar etti Aden.

“Sözümü kesmeyi bırak.”

“Pekâlâ.”

Aden, onu kızdırarak başka hiçbir şey söylemeyince Victoria törpü gibi bir sesle, “Sen neden atladın? Alt kata inmek için evden dolaşabiliirdin,” dedi. Ve Victoria’yı da bir panikataktan ve çıkık omuzdan kurtarmış olurdu.

“Bu yol daha hızlıydı.” Aden sırtını döndü ve uygun adımla uzaklaştı. Yine.

“Bekle.”

Aden beklemedi.

Victoria sessizce küfrederken gücünü ayağa kalkacak kadar topladı. Dizleri titredi ama her nasılsa dimdik durma iradesini kendinde buldu. Kendini tasmalı bir köpek yavrusu gibi hissederek Aden’ın peşinden gitti. Yürüyüşe çıkmak istemeyen ve sürüklenmesi gereken kötü bir köpek yavrusu gibi.

Aden bir kez olsun Victoria’nın iyi olduğundan emin olmak ya da orada olup olmadığını görmek için ardına bakmadı. Umurunda değildi ve bu, Victoria’nın canını omzundan daha da beter yakıyor, içini kesip biçiyor, sinmesine neden oluyordu. Aden’a göre Victoria ya onu takip eder ya da etmezdi ve her iki seçenek de bir duygu uyandırmıyordu.

“Niye herkesle konuşmak istiyorsun?” diye sordu Victoria.

“Birkaç meselenin yoluna koyulması lazım.” Evin önüne, veranda basamaklarına doğru yürüdü ve yüksek, kemerli giriş kapılarının önünde durdu. Etraf puslu olmasına rağmen birkaç vampir günün bu saatinde dışarıdaydılar fakat yollarda boş boş dolaşanlar Aden’ı görünce şok içinde gözlerini kırıştırıp ardından saygılarını göstermek için hemen eğildiler.

Bir dakika geçti.

Birkaç dakika geçti.

“Şey, Aden. Bir eve girmek için kapıdan geçmelisin. Orada durmak hiçbir işe yaramaz.”

“Gireceğim. Önce bana ait olanı gözden geçiriyorum.”

Aden yine Victoria'nın babası –ya da eski nişanlısı Dimitri– gibi konuşmuştu ve Victoria tiksintiyle yanağının içini ısırdı. Her iki adama da pek düşkün değildi. *Lütfen, lütfen hapların etkisi geçince Aden normal haline dönsün.*

Dönmezse Victoria ne yapardı?

Şu anda bunu düşünemezdi. Sadece bugünü geçirir, Aden'in her nedense yaptığı toplantısını yürütmesine yardım eder, bu arada onu korur ve sonra gerekli olursa o zaman endişelenirdi.

“Gördüklerini beğendin mi?” diye sordu Victoria, Aden'i ilk defa buraya getirişini anımsayarak. Aden, Kraliçe Anne dönemi tarzı malikâneye bir defa bakmış –hepsi siyaha boyanmış asimetrik kuleler, gotik taşlar ve camcılık, öne çıkan payandalarının ölümcül olacak derecede keskinleştirilmiş uçları olan dar pencereler ve abartılı bir biçimde eğim verilmiş çatılar– ve yüzünü buruşturmuştu.

“Evet.”

Victoria tek kelimelik cevapların can sıkıcı olduğuna karar verdi.

Aden nihayet çift kapıları itip içeri girdi. Ferah antreyi inceleyerek siyah duvarlara, koyu kırmızı halıya, mükemmel bir parlaklığa varıncaya kadar cilalanmış antika mobilyalara dikkatle baktı ve kaşlarını çatı.

“Buranın planını biliyorum. Otuz tane yatak odası var, çoğu üst katta. Yirmi tane süslü şömine, birkaç parke döşemeli oda, birkaç kızıl kumtaşı oda, büyük bir salon, bir taht odası ve iki yemek odası var. Ama bu oda, senin yatak odan ve arka avludan başka yeri görmedim. Bu nasıl mümkün olabilir?”

Harika bir soru. “Belki... Belki o kadar zaman hatırlarımızı değiş tokuş ettiğimizde benim bazı anılarım sende kalmıştır.”

“Belki.” Aden ona boş gözlerle bir bakış attı. “Benimle ilgili herhangi bir şey anımsıyor musun?”

Ah, evet. Daha çok Aden'in kaldığı akıl hastanelerinde yediği dayakları hatırlıyordu. Victoria bundan sorumlu olanları cezalandırmak istiyordu. Ayrıca kaldığı değişik koruyucu aile evlerinde çektiği yalnızlığı, ebeveynlerin Aden'dan korktuğunu fakat beraberinde gelen maaş çeki için "bakımını" kabul etmeye razı olduklarını hatırlıyordu. Aden'in baş edemeyecekleri kadar farklı, fazla tuhaf olduğunu düşünen akranlarından çoğu kez çektiği dışlanma da cabasıydı.

Victoria'nın şimdi onu terk edememesinin nedeni buydu. Ne kadar uzak, ne kadar kendisi gibi olmasa da, Aden'i dışlayamazdı.

"Evet?" diye üsteledi Aden.

"Evet, anımsıyorum." Fakat Aden'a ne hatırladığını söylemedi. "Sen benimle ilgili belirli bir şey hatırlıyor musun? Bu evin dışında."

"Hayır."

"Ah." Bir hatıra, şefkatin tetiklenmesini sağlayabilirdi. Şefkat binlerce farklı duygunun tetiklenmesini sağlayabilirdi, bir tanesi de ona Victoria'yı ne kadar çok *sevdiğini* hatırlatabilirdi. Belki de böylesi daha iyiydi. Bir kızın, erkek arkadaşının onun hakkında bilmesini istemediği bazı şeyler vardı.

"Bekle," dedi Aden gözlerini kırparak, "bir şey hatırlıyorum."

Umut ve korku üstünlük savaşıma girdi. "Evet?"

"Mary Ann'le benim yanlışlıkla yarattığımız doğaüstü patlama tarafından çağrılıp Crossroads'a ilk geldiğinde, uzaktan beni gördün ve *onu öldürmeliyim* diye düşündün."

Of. İşte. *Bu* da onlardan biriydi. "Birincisi, bunu sana söylemiş-tim. İkincisi, anlamı saptırıldığında bu düşünce, olduğundan daha kötüymüş gibi geliyor."

"Yani anlamı korunduğunda beni öldürme arzusu iyi bir şey mi demek istiyorsun?"

Victoria'nın dişleri gıcırdadı. "Hayır ama senin çekiminin bizim için ne kadar garip olduğunu unutuyorsun. Bizi neden buraya çağırdığını, bizim için ne planladığını ya da düşmanımıza yardım edip etmediğini bilmiyorduk. Biz..."

“Düşmanlar.”

“Ne?”

“Bir tane düşmanınız yok, yığınla var. Aslında savaşta olmadığınız tek ırk kurtlar ve doğaları gereği bu kadar vefakâr olmasalardı onlar da sizinle savaşırdı.”

Vay vay vay. Aden bir duygu göstermişti. Sadece Victoria’nın istediği duygu değildi. Aden hayal kırıklığına uğramıştı. Victoria bunun nedenini anlamıyordu. “İrklar arasında yüzyıllar boyunca neler yaşandığı hakkında hiçbir fikrin yok. Nasıl olsun? Geceleri gizlice dolanan yaratıklardan habersiz bir şekilde, küçük insanlık balonunun içinde yaşıyordun.”

“Ama yine de ittifakların *kurulabileceğini* biliyorum.”

“Kiminle? Cadılarla mı? Kanlarını arzuladığınızı ve onların yanındayken açlığınızı kontrol edemediğinizi biliyorlar. Ateşkes yapmayı teklif etsen yüzüne gülerler. Peki, geriye kim kalıyor? Periler mi? Çocukları olduğunu düşündükleri insanlardan besleniyoruz. Yapabilseler bizim kökümüzü kuruturlar. Öldürülmesine yardımcı olduğun peri prensi ve ardından seni öldürmeye çalışan peri prensesi unutma. Peki ya goblinler? Bunlar sadece bir sonraki yemekleriyle ilgilenen akılsız varlıklar ki bu yemekler de canlı et oluyor. *Bizim* etimiz. Devam edeyim mi?”

“Evet.” Gözlerinde ışıltı, dudaklarında bir kıpırtı vardı. “Bana diğer vampir gruplarıyla niçin savaştığınızı açıkla.”

“Bana insanların niçin diğer insanlarla savaştığını açıkla.”

Aden dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Çoğu insan barış istiyor.”

“Ama yine de bunu kolaylaştıracak bir yol bulamadılar.”

“Vampirler de bulamadı.”

Orada sessizce durarak gözlerini birbirlerine diktiler. Victoria yine nefes nefeseydi, ağrıyan omzu konuya olan coşkusu tahrik ediyor ve Aden kendi düşüncelerini bu kadar sakince ifade etmişken belki de Victoria’yı olması gerekenden daha hırçın yapıyordu.

“Aden,” dedi ses tonunu yumuşatarak. “Barış, harika bir şeydir. Ama bundan ibarettir. Bir şey... bazen de yanlış bir şey. Barış adına vazgeçip babamın tahtını geri almasına izin mi vereceksin yoksa onunla savaşıyor mısın?”

“Savaşacağım,” dedi Aden tereddüt etmeden. “Sonra diğer vampir grupları dize gelinceye kadar savaş açacağım. Ve eğer dize getirilemezlerse yok edilecekler. Ders olsun diye cezalandırılacaklar ve barış en sonunda hüküm sürecek.”

Her ne pahasına olursa olsun savaş, klasik bir Kazıklı Voyvoda ideolojisiydi ve daha önce Aden Stone’un asla desteklediği bir şey olmamıştı. Ancak son beş dakikada Aden ikinci kez tıpkı babası gibi konuşuyordu. O gün ise üçüncü kez.

Victoria’nın aklından bir düşünce geçerken onu korkuttu.

Babasının bazı küçük parçaları bir şekilde Aden’m içinde hap-solmuş, onu tahrik mi ediyordu? Eğer öyleyse bu nasıl oluyordu? Aden’a *Victoria’nın* anıları karışmıştı, babasınıninki değil. Tabii... bun-lar *Victoria’nın* inancı değilmiydi? Bu inançlar Victoria’nın birtakım anılarıyla birlikte Aden’da mı kalmıştı?

Voyvoda bir zamanlar kendisi de insan olsa da, insanları her zaman yiyecek olarak görmüştü, daha fazlası değil ve çocuklarına da insanları aynı şekilde görmelerini öğretmişti. Victoria, gücün babasının başını döndürdüğünü tahmin ediyordu. Hepsinin başını döndürmüştü. Fakat babası kendini insanlardan üstün görmekten çok, *bütün* ırklardan üstün görmüştü. Kralların kralı, hükümdarların hükümdarı. Barış sonradan beliren bir düşünce, o barışa giden yol ise şiddetli ve dehşet verici olmuştu.

Voyvoda sıklıkla, başkalarının yaşayıp verdiği her talimata karşı çıkmalarındansa, köklerinin kazınmasının daha iyi olduğunu söylerdi.

Aden’la tanıştıktan ve sevdikleri için nelere katlanmaya razı olduğunu gördükten sonra Victoria’nın bakış açısı tamamıyla değişmişti. Voyvoda kırıp döküyordu. Aden onarıyordu. Voyvoda başkalarının

çöküşünden zevk alıyordu, Aden yasını tutuyordu. Voyvoda asla tatmin olmuyordu. Aden nereden olursa olsun neşe buluyordu.

Victoria bütün bunlardan dolayı Aden'a gıpta ediyordu. Artık tamamen savaşa karşı olduğu için değildi. Bir gün babasıyla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı. Bir gün Aden'ın hükmetmesine asla izin vermeyeceği için babasını yok etmek zorunda kalacaktı. Voyvoda sonuna kadar, merhametsizce savaşırdı. Dolayısıyla birinin o sonu getirmesi gerekirdi ve Victoria bu birinin kendisi olmasını tercih ederdi.

Aden'ın kafasının içinde bulunduğu için geçmişinin neşesini ne kadar derinden yaraladığını biliyordu. İnsanlara zarar vermişti. Başka bedenleri ele geçirmiş, onlara inandıklarındansa kendi istediklerini yaptırmıştı. Hepsi kendini ya da değer verdiklerini korumak içindi ama suçluluk duygusundan hiç kurtulamamıştı.

O duyguyu biliyorum. Victoria'nın hâlâ mağaralarındaki o son birkaç dakikada Aden'a ne yaptığına dair bir fikri yoktu ancak suçluluk duygusu onu lime lime ediyor, içinde yeni, açık yaralar bırakıyordu.

"Dikkatin mi dağınk?"

Victoria, Aden'a odaklandı. Dudakları bir sırtmaya dönüşmek üzere mi kıvrılıyordu? Kesinlikle öyle olmamalıydı. Bu, Aden'ı eğlendirdiği anlamına gelirdi. "Evet. Üzgünüm."

"Senin..." Aden kaskatı kesildi, kulakları seğiriyordu. "Biri geliyor."

Victoria başını kaldırıp baktı. Hakikaten de iki kız merdivenlerden ağır adımlarla iniyor, siyah cübbeler ayak bileklerinde dans ediyordu. Victoria, kendisi bile duymamışken Aden'ın onları nasıl duyduğunu sormak istiyordu fakat gözlem yeteneğinin ondan daha kötü olduğunu itiraf etmek istemiyordu.

Kızlardan biri son basamaktan bir öncekinde durup Aden'ı gördüğünde, "Kralım," dedi. Açık renk saçları bir omzuna düşerken mükemmel bir reverans yaptı.

"Benim... Aden'ım." Diğer kız da durdu. Onun reveransı biraz daha az incelikliydi ama belki de bunun nedeni Aden'a sanki bir şekermiş gibi bakması ve kızın bir tatlı düşkünün olmasıydı.

Victoria kızın Aden'ı çekici bulmadığını biliyordu. Hayır, koyu renk saçlı güzel, gücü çekici buluyordu. Bu da Aden'ın üzerindeki haklar için Victoria'ya meydan okumasının nedeniydi.

Kanunlarına göre, bütün vampirler başka bütün vampirlere insan bir kan kölesinin hakları için meydan okuyabilirdi. Aden temsili kral olmasına rağmen yine de insandı ya da meydan okunduğu sırada öyleydi ve Draven, Aden'm "bakımını" üstlenip kraliçe olmayı umarak bu yasal açığı kendi lehine kullanmıştı.

Daha dövüşmemişlerdi. Ama yakında. Yakında. Sadece Aden'ın nerede ve ne zaman olacağını duyurması gerekiyordu.

Victoria, haddini bildirip Draven'ı ait olduğu yere, dışarıdaki mahzen mezara, gönderme ihtiyacıyla yapıp tutuşuyordu. Görev icabı sevdiklerini korumak ayrı, sevdiklerini eğlencesine korumak ayrıydı. Draven ikincisini tadacaktı.

Sonuçta belki de Victoria hâlâ babasına benziyor olabilirdi.

"Bugün benim doğum günüm mü? Bakın kimler odalarında saklanmayı bırakmışlar," dedi Draven, Victoria'ya imalı bir şekilde bakarak. "Ne cesursun."

"Her zaman o kapıyı çalmanı memnuniyetle karşılardım. Ama çalmadın. Acaba neden."

Draven vampir dişlerini gösterdi.

Elinden geleni ardına koyma.

"Maddie. Draven." Aden ikisine de başıyla selam vererek kendini dâhil ettiği "sohbeti" devraldı. Daha fazla açılış konuşması yapmadan ekledi: "Taht odama git ve beni bekle. Burada yaşayan herkesle konuşmak istiyorum."

Victoria'nın elleri yan taraflarında yumruk oldu. Kız kardeşlerin isimlerini biliyordu ancak Aden'in daha önce Tath Maddie'yle tanıştığını düşünmemişti. Kurnaz Draven'la, evet. Ya da Victoria'nın aniden ona takmak istediği isim olan, Yakında Acı İçinde Ölecek Draven'la.

Vampir meclisi, kızlarının sarayla anlaşmaya varmasını isteyen anne ve babaları da sakinleştirirken, aynı zamanda Aden'in bir eş

seçeceğini de umarak onunla çıkması için içlerinden biri Victoria'nın kardeşi olan Stephanie dâhil olmak üzere dört diğer kızın yanında bu kahpeyi de –tüh, Victoria'nın öfkesi yine mi kendini gösteriyordu?– seçmişti. O zamanlar Aden yalnızca Victoria'yı istediğini iddia ediyordu.

Bu da mı diğer her şey gibi değişmişti?

“Bu toplantı neyle ilgili?” diye sordu Draven, gözlerini Aden'a doğru kırptırarak.

“Sen de diğer herkesle birlikte öğreneceksin.”

Victoria, Aden'in bu beklenmedik cevabına sevinirken, Draven parlayan öfkesini saklamakta güçlük çekiyordu.

Başardığında kalçasını dışa doğru çıkardı ve saçının lülesini parmağına doladı. “Kürsünde oturabilir miyim?”

Pişmiş kelle.

Bu düşüncenin şiddeti –*insanlığı*– Victoria'yı şaşırttı. En azından Aden, Draven'in ayartma girişiminden de diğer her şey kadar etkilenmemiş görünüyordu.

“Hayır, oturamazsın,” dedi, ardından da duygusuz bir şekilde, “Ama kürsünün yanındaki basamaklarda oturabilirsin. Bana yakın olmanı istiyorum,” diye ekledi.

Draven, Victoria'ya kendini beğenmiş bir bakış attı. “Güzel olduğum ve benden gözlerini alamadığın için mi?”

Maddie belli ki çenesini kapamak için Draven'i çimdikledi ama Draven onun elini itti. Draven daima kendisinin bir numaralı hayranı olmuştu.

Aden kaşlarını çatı. “Hayır. Açıkçası sana güvenmiyorum, senden hoşlanmıyorum ve ellerini kesin olarak görmek istiyorum. Eğer bir silaha uzanırsan vatan haini sayılacak ve hapsedileceksin.”

Draven'm yanaklarındaki renk çekildi. “N-ne?”

Pekâlâ, Victoria bu yeni Aden'i sevmiştir.

“Taht odasına girmeden önce kıyafetlerimizi değiştirebilir miyiz, Majesteleri?” diye sordu Maddie hafifçe ve Aden başını salladığında, kız kardeşi başka bir şey söyleyemeden onu oradan uzaklaştırdı.

Victoria'nın ağzı açıldı, hızla kapandı, yine açıldı ancak tek bir kelime çıkmadı. Ne söyleyeceğini biliyor da değildi. Bu harikulade bir şeydi. Harikulade.

İşin başına dönen Aden karşı duvara doğru uzun adımlarla yürüdü ve orada asılı olan altın işaret borusunu kaldırdı. Bu boru bir güzellik abidesiydi. Girift oymalı som altındandı, üst tarafından bir ejderha başı kıvrılıyor, alt taraftan pullu pençeler kıvrılıyor ve bir ağızlık yukarı yuvarlanarak kuyruk oluyordu. Aden bu ağızlığı dudaklarına dayadı.

"Bekle. Ne yapıyorsun? Sakın..." Victoria ona doğru koştu ancak Aden üflediğinde durdu. Tüm malikânenin içinde gürültülü bir feryat yankılandı, duvarlardan sekerek zemini titretip binayı temelinden sarstı. "... bunu yapma," diye sözünü bitirdi Victoria güçsüzce.

Aden "bunu yapma"yı "bir daha yap" olarak yorumlamış olmalıydı, bu *dinlemediğin* zaman yapılması kolay bir hataydı çünkü ikinci kez üfledi ve bir feryat daha koptu.

Victoria'nın içini bir korku kapladı ve burnunun kemiğini tuttu. Sonunda bu feryat sona ererek ardında garip, sağır edici bir sessizlik bıraktı.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Victoria.

"Neden?"

Victoria'nın eli yanına düştü. "Şey çünkü ben yapmamamı söyledim?"

"Boru ortada durmuş, kullanılmayı beklerken," diye devam etti Aden, "neden kullanılsın?"

"Yalnızca acil durumlar için ortada duruyor."

"Bu acil bir durum."

Ona bağırmayacağım. "Nasıl acil?" Bunu dişlerini gıcırdatarak fakat bağırmadan söylemişti. Güzel.

"Herkesi benim toplantımla ilgili bilgilendirmek için merdivenleri çıkıp aramak, mesaj atmak, e-posta göndermek ya da fısıltı gazetesini beklemek istemedim."

Ona tokat atmayacağım. Kesinlikle atmayacağım. “Peki, tembelliğinin neye neden olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Vampirlerimi çağırdım. Etkili bir biçimde. Hızla.”

Belki küçük bir tokadın zararı olmazdı. “Evet. Aynı zamanda müttefiklerini çağırdın ve düşmanlarının yardımı ihtiyacın olduğunu öğrenmesine izin verdin. Bir dakika. Daha farklı bir şekilde söyleyeyim. *Babamın* müttefiklerini çağırdın ve” Victoria kulak misafirlerinin olması ihtimaline karşı sesini alçalttı, “unuttuysan diye söylüyorum, babam senin ölmeni istiyor ve şimdi desteği olacak. Çünkü ortaya çıktıığında, ki çıkacak, onlar desteklerini senin yerine *ona* verecekler.”

Bunun anlamı da... Victoria, ağabeyinin döneceğini fark etti. Ağabeyi dönüp babasına yardımcı olacaktı.

Ağabeyi, erkek arkadaşıyla savaşırsa Victoria ne yapardı?

Victoria daima kendisini Sorin’den ayrı düşürmüş fermanan nefret etmiş, Sorin’in bir gün onu arayacağını ummuştı fakat ağabeyi hiç aramamıştı. İkisi de babalarının hiddetini üzerlerine çekme riskine girmeye gönüllü olmamışlardı. Ancak Victoria birkaç kez ağabeyini gizlice gözetlemiş, birlikte eğitim aldığı vampirleri soğukkanlılıkla sakat bırakmasından önce kadınlarla flört etmesini izlemişti.

Onu yarı saygısız bir velet, yarı adam öldürmeye meyilli bir manyak olarak düşünmeye başlamış ve ağabeyinin onun hakkında ne düşündüğünü veya öğrenmeyi bile umursayıp umursamayacağını merak etmişti. Ağabeyi daima Voyvoda’nın en sadık destekçisi olmuştu.

Aden’m Victoria’nın babasına karşı galip gelmesi zor işti ama Victoria’nın hem babasına *hem de* ağabeyine karşı galip gelmesi? İmkânsızdı. Çünkü doğranacak tek şey Aden olurdu.

Victoria, Sorin’le konuşur –hem de ilk defa konuşacaktı ve sırf bu düşünceyle bile gerginliğinden kusmak istiyordu– ondan savaşmamasını isterdi. Ve Victoria ondan bunu istediğinde ağabeyi de... Victoria, ağabeyinin ne yapacağını bilmiyordu.

“Eğer dediklerin doğruysa,” dedi Aden, “babam buraya gizlice girer ve boruyu kendi çalardı. Ama bunu yapmadı, bu da demek oluyor ki kimsenin çağrılmasını istemedi.”

“Ben...” Victoria’nın ileri sürececek bir savı yoktu ve Aden’in hakkı vardı. Olsun, yine de...

Aden omuzlarını silkti. “Bırak, babam ve diğerleri gelsinler.”

Aden’i bu duygusuz sarhoşluk halinden çıkarmak için ne gerekiyordu? “Bazıları etrafımızı saran ormana ısınlanacak. Bazıları insanlar gibi yolculuk edecek ama hepsi de sana zarar vermek için buraya gelecek.”

“Biliyorum. Ve bu da iyi bir şey. Muhafızlarımdan tek bir darbede, çabucak dağıtılmasını istiyorum.”

Yine Voyvoda’nım, Victoria’nın, felsefesini çığırmağa geri dönmüştü, değil mi? “Buraya gelenler arasında ağabeyim de olacak.”

“Biliyorum.”

Biliyor muydu? Ve umurunda değil miydi?

“O da diğerleri gibi ölecek.”

Hayır, umurunda değildi. Victoria, Aden’a uzun uzun sessizce baktı. “Kimsin sen?” Onun Aden’i bu kadar zalimce bir şeyi asla planlamazdı.

“Ben senin kralınım.” Aden, Victoria’yı daha yoğun bir şekilde incelerken başı hafifçe yana yattı. “Tabii artık babana hizmet etmek istemiyorsan?”

“Niye? Beni de mi öldürürsün?”

Aden’in yüzü, sanki gerçekten de yanıtının üzerinde düşünüyor-muş gibi düşünceli bir ifadeye büründü.

“Boş ver,” dedi Victoria sıkıdığı dişlerinin arasından. Bu konuşma onu sadece daha da kızdırıyordu. “Ama ağabeyim...”

“Tartışma konusu değil. Voyvoda kendini gösterecek cesareti toplayamadığı sürece küçük savaşımız başlayamaz. Ve bu sefer bitebilmesi için açık bir şekilde başlaması gerekiyor. Biri olmadan diğeri olmaz.”

Aden az önce *Victoria'nın* inançlarının bir başka yanının çığırtkanlığını yapmıştı. Yıllar boyunca Riley'ye kaç defa, *bir başlangıç olmadan sonun olamaz*, demişti? Sayısız kez. Tabii *Victoria* biçim değiştirenin ona yaramazlık yapması için izin vermesini sağlamaya çalışıyordu, düşmanlıkları artırmaya ikna etmek için değil. Ancak çağlar boyu kalacak soru şuydu: *Victoria* da bu kadar can sıkıcı olmuş muydu?

“Benim. Sinirlerimi. Bozuyorsun.”

Aden omuzlarını silkti fakat sıradan, kaygısız hareketin altında *Victoria*, Aden'in yüzünde beliren bir parça huzursuzluğu gördü. Önce düşünceli, şimdi huzursuzdu. *Victoria'yı* hüsrana uğratmaktan hoşlanmıyor olmalıydı. *Victoria* öyle umuyordu.

Bu, Aden, “Yeter. Yapılacak işlerimiz var,” deyip sonunda pek değerli toplantısına ev sahipliği yapmak üzere uzun adımlarla taht odasına yürüdüğünde yıkılan bir umuttu.

Victoria yine kendini Aden'in peşinden bir köpek yavrusu gibi giderken buldu. Ve kötü, çok kötü şeyler olacağını ona söylemesi için *Elijah'ya* ihtiyacı yoktu.

YEDİ

Aden taht odasına girdi, çıplak ayakları, doğrudan tahtına giden bir yol oluşturan pelüş kırmızı halıya basarken sessizdi. Bu halıya siyah kilitler dokunmuştu ve ilk defa bunlardan yayılan gücün tamamını, ayaklarının çevresinde dolanışını hissedebiliyordu. Her adımda bu güç gittikçe yükseliyor, baldırlarına, kalçasına, beline dolanıyordu. Karnına, göğsüne ve kollarına.

Derin derin nefes aldı, başındaki sürekli uğultu sonunda sessizleşiyordu. Güç bir girdap gibi dönerek sanki daha az önce parmaklarını bir elektrik prizine sokmuş gibi saç tellerini kaldıran bir hare yarattı.

Bir anda... *duygular* ürkütücü bir şekilde açıklık kazandı. Aniden Aden'di, bir şekilde dönüştüğü katı yürekli vampir kralı değil. *Hissediyordu*. Suçluluk, neşe, pişmanlık, heyecan, üzüntü... aşk.

Çok hafif bir şekilde olsa da Victoria'ya dokunma ihtiyacı duyarak arkasına doğru elini uzattı. Onun arkasında olduğunu biliyordu, her hücresi Victoria'nın her hareketinin, her nefesinin farkındaydı. Geçen her saniyenin.

Bir anlık duraksama, şaşkınlıkla nefesin kesilmesi. Parmakları kararsızca Aden'in parmaklarına kenetlendi, insanın içini eritecek kadar sıcak ve tanıdıktı. "Aden?"

"Evet?"

Victoria sendeledi ve Aden'a çarptı. Aden durup Victoria'yı kaldırmak için kolunu ona sardı, yan tarafına tam olarak uymasını seviyordu. Kaybettiği bir yapboz parçası gibiydi.

"Gözlerin... normal." Ses tonunun derinliklerinde umut kabarıyordu.

Normal mi? “Bunun iyi bir şey olduğunu varsayıyorum.”

“Çok iyi.”

Aden etrafına bakındı. Yan taraflarında uzanan beton basamaklarda siyah şamdanlar diziliydi. Aralarında kalm, mermer kolonlar vardı. “Buna inanamıyorum,” dedi, gerçekten burada olmaktan dolayı çok geçirerek. “Boruyu kullanarak sebep olduğum tehlikeyi unut. Herkesi buraya bir şeyi ispatlamak için çağırdım ve bu onları öldürebilir.”

“Nedir o?”

“Söylemeye çok utanıyorum. Benim... oturmam lazım.” Tekrar harekete geçti. Tahta vardığında yavaşça oturdu, etrafında daha çok mum titreyiyor, uçlarından döne döne dumanlar çıkıyordu.

Kafasının içindeki uğultu yine başladı. Bir an sonra bir gürleme duyuldu, yumuşadı ancak bu yüzden daha da yabani ve zalimdi. Ve birden o duygu perdesi kalkarak Aden’i hem çivi gibi bir soğuk hem de cayır cayır bir sıcakla bıraktı, ikisi de vampirlerine Voyvoda’ya karşı liderlik etme kararım gölgede bırakamazdı.

“O kadar mutluyum ki ağlayabilirim. Ne kadar da insan gibiyim, değil mi? Ama sanırım her geçen saniye daha da insanlaşıyorum. Ve bu iyi bir şey. Değil mi? İyi mi?” Gülümseyen Victoria, Aden’m önünde çömelerek avuçlarını onun kalçasına dayadı. “Haydi, yatak odama dönüp konuşalım. Biz...” Gülümsemesi yavaşça kayboldu. “Gözlerin.” Şimdi sesi donuktu.

“Ne olmuş onlara?”

“Yine menekşe rengindeler. Ölüler.”

Aden kaygısızca omuzlarını silkti. “Kafamın içinde Isırgan mı var?” Gürleme, başladığı kadar ani bir şekilde azalmıştı ancak Aden bilincinin bir köşesinde, bekleyen, dinleyen... belki de kontrol eden biri, bir şey, olduğunu biliyordu.

Eğer Isırgan değilse o zaman kimdi? Ya da... neydi?

Victoria yerinden doğrulurken kaş çattı. “Hayır. O benimle.”

Aden ona dikkatle baktı. Victoria uzun, siyah bir cübbe giyiyordu, ince askılar kumaşı omuzlarının üzerinden bağlıyordu. İki çekmeyle

o cübbe yere düşerdi ve Aden da onun boynundan, göğsünden, hatta kalçalarından kan içebilirdi. Aslında istediği her yerinden içebilirdi.

Ellerinin uslu duracağından emin olmak için tahtın som altından kolçaklarını sıkıca kavradı. Bu düşünceler de nereden geliyordu? Daha önce bu kızıdan hoşlanıp hoşlanmadığına bile karar verememişti. Şimdi onu soyup üzerinde ziyafet yapmayı mı düşünüyordu?

“Isırgan konusunda emin misin?” dedi sesi çatlayarak.

“Kesinlikle. Boynumdan ayak bileklerime kadar sırf onu kontrol altında tutabilmek için koruma kilitlerim var ama onu yine de duyabiliyorum.”

Aden'm bir kanıt istememesi mucizeydi.

“Bunu yarın ilaçlarının etkisi geçtikten sonra konuşalım,” dedi Victoria iç geçirerek. “Tamam mı?”

Victoria konuşurken Aden onun dudaklarını izliyordu. Kırmızı ve dolgun. Aden onları da ısırma istiyordu.

Belki de insandan yeterince kan almamıştı. Bir dakika. Belkiyi unut. Almamıştı. Yoksa ağzı sulanıyor olmazdı. Dişetleri ağrıyor, kasları kasılıyor olmazdı.

“Aden?”

Aden neredeyse tahttan zıplayıp kendini Victoria'nın üstüne atacaktı. Eğer başını çevirmezse kendini onun üstüne *atar* da. “Arkamda dur.” *Lütfen*.

Bu istek, niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı fakat özür dilemedi.

Victoria'nın narin hatlarına gücenme değil, şok hâkim oldu. Ardından gözleri kısıldı ve dönerek buyrulduğu gibi arkasında durmaktansa yanında durdu.

Aden hâlâ Victoria'nın vücudunun sıcaklığının, ılık nefesinin ağır ağır ona doğru yayılmasını hissedebiliyordu. Öyleyse her türden yakınlık sorunu olacaktı. Fakat Victoria'yı oradan göndermeden önce bir kızın inleme sesi yankılandı, bunu bir erkeğin hırıltısı takip etti. Aden içgüdüsel olarak ayak bileklerine bağlı hançerlere uzandı.

Ayak bileklerine bağlı bir hançer yoktu.

Fark etmezdi. Ayağa kalkıp taht odasını araştırdı. Vatandaşları henüz içeri girmemişti. Aden onların odanın dışında toplanıp onun ne istediği konusunda tahminlerde bulunduklarını duyabiliyordu. Daha ne kadar...

Solda, en uzak köşedeki kapıdan içeri, ateşli bir öpüşmeyle kenetlenmiş bir çift girdi. Erkek olanın sırtı Aden'a dönüktü, kızı bir kolona doğru götürerek oraya dayadı. Aden dağınık koyu renk saçlar ve kaburga kısımları parçalanmış bir tişört gördü. Bol ve ince kalçasından kaymak üzereymiş gibi görünen bir kot pantolon giyiyordu. Aslında o kot pantolonu yukarıda tutan tek şey kızın bacaklarıydı.

Toplantıyı duymamış olmalıydılar.

Kız, Aden'ın daha önce görmediği ama nedense tanıdığı bir sarı-sındı. Gözleri kapalıydı fakat Aden gözlerinin ela olduğunu biliyordu. Kan, çenesinden damlarken vampir dişleri alt dudağını ısıırıyordu. Bu işe başlamadan önce beslendiği açıktı.

Bu iş. Aden'ın taht odasında. Onun izni olmaksızın.

Aden'ın öfkesi arttı. Ancak çok ama çok derinlerde aynı zamanda eğleniyordu da. Hatta belki biraz da gıpta ediyordu.

Victoria olanları daha yeni fark ediyor olmalıydı çünkü nefesi kesildi. Yanaklarının güzel bir pembe rengi aldığını bilmesi için Aden'ın arkasına dönmesine gerek yoktu. Victoria'dan fışkıran sıcaklık yoğunlaşmış, Aden'ın etrafını görünmez bir zincir gibi sarıyordu.

Çiftin işinin bitip erkeğin pantolonunun fermuarını çekmesini ve kızın cübbesini düzeltmesini bekledi. Victoria'ninkine çok benzeyen bir cübbe. Uzun, koyu renk ve kolayca çıkarılabilir türden. *Onu karıştırma*. Diğerleri kapının dışında tartışmaya devam ettiği için çift şanslıydı.

Aden yeniden yerine otururken boğazını temizledi.

Çocuk arkasına döndü ve Aden'ın fark ettiği ilk şey, hâlâ parlak, kıpkırmızı bir nektar akıtmakta olan ve oraya dövmesi yapılmış yılanın gözlerine denk gelen, boynundaki mükemmel deliklerdi.

Ağzı yine sulandı. Salya da akıtıyor muydu?

Onu gören kız dehşet içinde nefesini tuttu ve başını eğerek dizlerinin üzerine çöktü. “Majesteleri. Çok üzgünüm. Kesin izniniz olmadan buraya girmemeliydim. Saçlarımı tıraş eder, derimi şerit şerit keser ve kendimi bir uçurumdan aşağı atarım. Siz söyleyin yeter. Sizi asla kasten sinirlendirmezdim.”

“Sessiz ol.” Kan... tat...

Aden gerilmiş veya ayağa kalkmaya hazırlanmış olmalıydı çünkü Victoria elini onun omzuna koyup bastırdı. Aden onu bir kenara itebilirdi ama yapmadı. Ne kadar hafif olsa da oradaki ağırlıktan hoşlanmıştı. Yalnızca bileğini kavrayıp çekmekle, Victoria’nın kucağında olacağını bilmekten hoşlanmıştı. Boynunun yakınında olacağını. Kanının ağzında olacağını.

Derin nefes al, derin nefes ver. Tekrar. Tekrar. Kan tutkusu hafifledi ama sadece biraz. Biraz ama yeterliydi.

“Hey, Ad,” dedi çocuk.

Aden aylar boyunca her gün gördüğü suratı inceledi. Serti, bazı yerlerinde yara izleri vardı. “Seth. Burada ne arıyorsun?”

Seth hiç de pişman olmayan bir şekilde sırttı. “Seni aramaya geldim. Dan endişeleniyor. Herkes endişeleniyor.”

Duygular bir sel gibi geri geldi, suçluluk duygusu başı çekiyordu fakat her bir his göz açıp kapatıncaya kadar buharlaştı. “Beni nasıl buldun?”

“Shannon. Senin çöplerinden bazılarını almak için odana gizlice giren arkadaşın Riley’yi izlemiş.”

Shannon D ve M’de yaşıyordu, Aden’in oda arkadaşı olmuştu ve iyi insanlardan biriydi. Aynı zamanda Aden’ın bilmediği iz sürme becerileri vardı.

“Ama itiraf etmeliyim ki *bunu* beklemiyordum.” Seth elini sallayarak gotik bir tarzda tasarlanmış odayı gösterdi. “Demek *vampirler*, öyle mi? İnanılmaz değil de ne?”

Aden'in dikkati hâlâ diz çökmüş, sessizce ağlarken bedeni sarsılan kıza döndü. "Yeter. Burada olmaya iznin vardı. Herkesi bir toplantıya çağırdım. Şimdi kalk ve bir yere otur."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim, Majesteleri." Kız doğruldu, Aden'la göz göze gelme cesaretini bulamayarak itaat etmek üzere geri geri çekildi.

Aden'ın bir parçası bundan müthiş tatmin oluyordu. Diğer parçası ise sıkıntılıydı. "Sana kan kölesi olarak sahip çıkıldı mı?" diye sordu Seth'e.

"Mümkün değil! Ben kimsenin kölesi değilim." Seth omzundan bir şey silkeler gibi yaptı. "Ama bana sahip çıkmaya çalışan biri oldu mu? Evet. Adamın biri. Ta ki ona seninle benim aramın ne kadar sıkı olduğunu söyleyene kadar, o zaman benden uzaklaşmak için eli ayağına karıştı. Bu, kızlarda tam tersi etki yarattı. Vücudum açık sezona girdi, bebeğim."

Sıkı mı? Bir zamanlar Seth, Aden'ı paramparça etmek ve o parçaları çiftliğin duvarlarına çivilemek istemişti.

"Burayı sır olarak saklamana şaşmamalı. Ortalık piliç kaynıyor."

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Victoria, sesi Aden'ın istediği hançerler kadar keskindi. "Kaç defa ısırıldın?"

Koyu renk gözler ona çevrildi. Ve orada kaldı. Ve onu inceleyerek dikkatle değerlendirdi. Aden kaskatı kesilerek pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendini kolçaklara sımsıkı tutunmaya zorladı. Adımı koymak gerekirse, arkadaşının göz yuvarlarını söküp almadan önce.

Bir kapı açılırken menteşeler gıcırdadı. Ayak sesleri geldi. Birkaç çift. Ancak konuşma yoktu. Konuşmalar sona ermişti. Vampirler ve kan köleleri ortaya çıktı, her biri emredildiği gibi nihayet oturma sıralarındaki yerlerini aldılar.

Seth dönüp onlara baktı, coşkuyla el salladı, sonra da dikkatini tekrar Aden'a verdi. "Buraya geleli çok olmadı," diye cevapladı. "Ve çok ısırıldım."

“Çok kan kaybetme belirtisi oluşmadı mı?” diye soran Aden’la aynı anda Victoria, “Isırılmayı arzuluyor musun?” diye sordu.

“Ne bu böyle? Ulusal Seth’i Sorgulayalım Günü mü? Belirti yok. Ve evet, arzuluyorum. O vampir dişlerinin ne kadar eğlenceli olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?”

Aden, Victoria’nın içine çektiği havanın keskin sesini duydu, kaygılı olduğunu ve kafasının karıştığını biliyordu. “Ama gözlerin donuk değil.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Seth. “Gözlerim cidden bir harikalar.”

“Ama...” Victoria saçlarının uçlarını parmağının çevresinde döndürdü. “Nasıl kan kölesi olup da ısırığa bağımlı hale gelmedin?”

Seth kaşlarını kaldırıp indirdi. “Belki de doğru kız tarafından ısırılmamışımdır. Hey, beni bir denemek ister misin?”

Victoria gözlerini devirdi, Aden ise dişlerini gıcırdattı. Prensesle flört etmeye izin yoktu. Asla. “Dan senin nerede olduğunu biliyor mu?”

Seth ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, nihayet rahatsız olmuştu. “Pek sayılmaz.”

“Yani sen de benim gibi *ortadan mı kayboldun*? Onu endişelendirdin mi?”

“Eh, artık ona ne bulduğumu söyleyebilecek de değilim, öyle değil mi?”

Salona gittikçe daha çok vampir tek sıra halinde giriyordu. Aden onların gözlerinin üzerinde olduğunu, meraklarıyla onu eleştirdiklerini hissedebiliyordu. Dahası, yaratıklarının arzularını hissedebiliyordu. O yaratıklar Aden’la birlikte olmak, ona dokunmak istiyordu. Aden’i özlemişlerdi.

“Ya diğer çocuklar?” diye sordu, Seth’le sohbetini devam ettirerek. O kraldı. Ne isterse yapardı. “Onlar nasıl?”

“Terry ve RJ planlandığı gibi taşıyorlar. Hatta önümüzdeki hafta. Ah, ayrıca Dan, Shannon ile Ryder’i birlikte yakaladı.”

“Ne?” Shannon’ın eşcinsel olduğunu biliyordu. Shannon’ın Ryder’in eşcinsel olduğunu düşündüğünü –olmasını umduğunu–

biliyordu. Fakat Shannon ona iş attığından beri Ryder, Shannon'a sanki bir salgın hastalıkmiş gibi davranmıştı. "Sonra?"

"Sonra Dan bu konuda gayet sakin davrandı. Onlara geri kalanlarımızın bu çiftlikte olduğumuz sürece kimseyle çıkmaya izni olmadığını, yani onların da izni olmadığını söyledi. Baş başa kalamazlar veya benzer bir şey yapamazlarmış."

Dan, Aden'in teslim ettiğinden daha iyi bir adamdı ki Aden ona hakkını fazlasıyla teslim etmişti. "Geri dönmelisin."

"Hayır. Hayatta olmaz. Burası aşırı tatlı bir yer. Hatunlar bana sanki ben balmışım onlar da sinekmiş gibi yazılıyorlar." Seth dudaklarını büzdü. "Yani onlar ayı, ben balmışım gibi."

Aden çocuğun kaç tane ayıyı eğlendirdiğini bilmek istemiyordu. "Senin için kavga edenler oldu mu?"

Seth'in göğsü kabardı. "Böbürlenmek istemem ama... hay lanet, gerçekse böbürlenmek değildir, öyle değil mi? Evet, bir kavga oldu. Hatta yalnızca birkaç saat önce."

Ve kaybeden şimdi köleleştirilmişti. "Geri dönüyorsun, o kadar," dedi Aden, içindeki bir şey, bir çeşit ısı, ağzından çıkan kelimeleri sarıyordu.

Seth aniden doğruldu ve gözleri donuklaştı. "Evet. Geri dönüyorum." Arkasını döndü ve başka laf etmeden kırmızı halıda uzun adımlarla yürümeye başladı.

Şoke edici.

"Bekle," diye seslendi Victoria, sesinde biraz panik vardı.

Seth yürümeye devam etti.

"Bekle dedim!" diye bağırdı.

Seth yine yürümeye devam etti.

"Aden, durdur onu," diye yalvardı Victoria.

Çaresizliği Aden'in derinliklerine ulaştı ve kendini tepki verir, itaat ederken buldu. "Seth, dur," diye seslendi, ısı halen kelimelerinin çevresinde titreşiyordu.

Seth durdu ama dönmedi.

“Ona burada geçirdiği zamanı unutmasını söyle.” Victoria’nın, Aden’in omzundan hiç ayrılmamış elini sıkıyordu, parmak uçları Aden’in kasma battı. “Ona vampir diye bir şeyin olmadığını söyle.”

“O da bana inanacak mı? Öylece mi?”

“Evet.”

Şüpheliydi. Yine de Aden, Victoria’yı bu konuda memnun etmek isteyerek fakat *neden* Victoria’yı bu konuda memnun etmek istediğini bilmeyerek bunu düşündü. Sonunda konuştu: “Seth, Dan’ın yanma dön. Ona beni bulduğunu, benim hayatta ve iyi olduğumu, başka bir yerde yaşadığımı söyle ama vampirlerden söz etme.”

“Dön. Dan. Buldum. İyi. Vampir yok.”

Aden işte o zaman farkına vardı. Kalbi, göğsünün içine bir dövme çizermiş gibi çarpıyordu. Mary Ann vampirlerin konuşma ve etkileme yeteneklerine Ses Büyüsü diyordu. Aden, Ses Büyüsü kullanıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu, devam edeceğinden emin değildi ama tadını sonuna dek çıkaracaktı.

Victoria başkalarının üzerinde Ses Büyüsünü kullandığında bundan nefret ederdin.

Evet ama bu öncedendi.

Sen adinin tekine dönüşmeden önce mi? Güç başını döndürüyor ve bununla savaşırsan sonsuza dek böyle kalacaksın.

Harika. Hâlâ kendi kendine konuşuyordu. *Bu da* ne müthiş bir gelişmeydi, değil mi? Bir yarısı diğer yarısından tiksiniyordu. Bu hızla giderse yakında kendi kendine yumruklarıyla dövüşmeye başladı.

“Bizi unutmasını söyle,” diye yalvardı Victoria. “Lütfen.”

“Hayır.”

“Niye?”

Çünkü Aden’in insan bir müttefikinin olması işine yarardı. Çünkü dışarıda gözü kulağı olacak birinin olması iyiydi. Çünkü Aden öyle diyordu. “Seth. Git.”

Seth giderek Aden’i vampirleriyle yalnız bıraktı. Oturma sıraları şimdi dolup taşıyordu. Hem erkek hem kadınlardan oluşan bir soluk

yzler denizi. Ön tarafta Draven vardı, sahte gülümsemesi Aden'ı hedef alıyordu.

Victoria'nın kız kardeşleri olan Lauren ve Stephanie de ön taraftaydı. Aden'a surat asıyorlardı. Güzelliklerini hiç azaltmayan asık suratlar. İkisi de sarışındı ancak birinin mavi, diğerinin yeşil gözleri vardı. Biri savaşıydı, diğeri ise insan olma meraklısı.

Bir de gümüş rengi saçları olan meclis üyeleri vardı, diğerlerinin hepsinden daha solgun tenliydiiler çünkü çok daha uzun yaşamışlardı ve artık güneş ışığına hiç gelemiyorlardı.

Her vampir bir tür siyah cübbe giyiyor ve her köle de bir tür beyaz cübbe giyiyordu. Beyaz ve siyah, beyaz ve siyah, serpiştirilmiş ve hipnotize ediciydi.

Tam kurt şeklindeki biçim değiştirenler sıraların alt kısmında dizilmişler, sevgili vampirlerini koruyor ve Aden'ı tedbirli bir şekilde izliyorlardı. Vampirler Aden'ın peşinden körü körüne gidecek olsa da kurtlar asla gitmezdi. Ah evet, kime kral olarak taç takılırsa ona hizmet ederlerdi fakat bu kişi onların sevgisini kazanmak için çabalamak zorunda kalırdı.

Sevgi, dostluklarını ilerletmek için önemliydi çünkü kurtlar, Aden'ın halkını kıyıma uğratabilecek bir madde üretiyorlardı.

"Sizi buraya iki sebepten dolayı getirdim," dedi Aden, kalkmaya tenezzül etmeden. Bu duyuruyu sessizlik karşıladı. "İlki, size hayatta ve iyi olduğumu hatırlatmak."

Şimdi mırıldanmalar yükseliyordu. Aden bunların onaylama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değildi ve umursamıyordu.

"İkinci sebep, sizlere benim neler yapabileceğimi hatırlatmak. Yaratıklar," diye seslendi, söylediklerinin altını çizmeye hazır bir şekilde. "Bana gelin."

Yüzlerdeki ifadeler farklı derecelerde dehşete büründü. Biri hıçkıarak ağladı. Başka biri sızlandı. Aden arkasında bir çığlık duydu. Ardından birkaç vampirin üzerinden gölgeler yükselmeye başladı.

Birkaç tane daha. Hepsinden. Karanlık kanatlar açılıp boş havayı doldurarak çırpıldı.

Bu gölgeler yavaşça somut hale gelerek doğrudan kâbuslardan fırlamış canavarlara dönüştü. Uzun burunlar oluştu ve kıpkırmızı gözler parladı. Kalın, ejderhaya benzer gövdeler yükseldi... yükseldi... ve onlar da somutlaştı. Sonra toynaklı ayaklar belirdi ve basamaklara ağırca bastı.

Vampirler tiz seslerle bağırды ve sürünerek kaçtı. Bu canavarlar onların içindeydi ama özgür bırakıldıklarında, vampirler bile onları kontrol edemiyordu. Ve genellikle bir yaratık önce kendi konakçısının peşinden gider, vampir organları sözde tahrip edilemez olan derinin içinde lapa oluncaya kadar ısırır ve çiğnerdi. Bu kez yaratıklar Aden'a doğru koştu.

Aden ayağa kalktı, Victoria'nın güvende olduğundan emin olmak için omzunun üstünden hızla bir göz attı. Victoria en uzaktaki duvara yaslanmıştı, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Isırgan onun yanında duruyordu, kendini tutmaya çalışırken pençeli ayakları kürsüyü çiziyor, burun delikleri açılıyor, keskin dişleri ortaya çıkıyor, verdiği her nefeste salyaları Victoria'ya fışkırıyordu.

"Bana gel," diye hatırlattı ona Aden.

Sevimsiz kafa döndü ve göz göze geldiler. Ödül alacağını bilen evcil hayvanlar gibi Isırgan'm saldırgan havası söndü ve ayaklarını yere vura vura Aden'a gitti. Dili yuvarlanarak dışarı çıktı ve kuyruğu sallandı. Ardından Aden'm çevresi sarılmış, diğerleri tarafından yalanıyor ve dürtülüyordu.

Isırgan iterek öne doğru yolunu açtı, bir defa, sonra iki defa burnundan soludu. Sanki... somurtuyor muydu?

"Neyin var?" diye sordu Aden ona.

Yaratık kokladı, kokladı ve evet, hakikaten de somurtuyordu.

"Faklı mı kokuyorum, oğlum?" Vampir gibi mi?

Baş sallandı.

"Bu da hoşuna gitmiyor mu?"

Baş bir daha sallandı.

Aden'in o soğuk yanı buna gücendi. Hâlâ çok derinlerde gömülü olan diğer yanı ise bunu düzeltmek istiyordu. "Hadi," dedi, Isırgan'ın kulağının arkasını kaşıyarak. "Hepimiz dışarı çıkıp oynayalım. Belki bunun faydası olur."

Aden yaratıkları taht odasının dışına çıkarıp koridordan ve giriş salonundan geçirirken vampirlerden hiçbiri karşı çıkmadı. Yerler sarsıldı ve mobilyalar takırdadı. Etraftaki süs eşyaları, ki büyük ihtimalle çağlar boyunca toplanmış, paha biçilmez eserlerdi, düşüp parçalandı.

Aden duraksamadı, onlardan dikkatli olmalarını istemedi ve nihayet arkasında yine onun çevresini sarmak için acele ederken ön kapıyı neredeyse menteşelerinden söken ordusuyla birlikte kasvetli sabah havasına çıktı.

Birkaç sopa alıp fırlattı. Bu sopalar kovalandı ve saniyeler içinde güçlü çeneler arasına alınarak Aden'a geri getirildi. Dışarıda sopa kapmaca oynarken ne kadar gerçeküstü görünüyor olmalıydılar. Bu gerçekten kurgudan da garip bir andı.

Aden bir süreliğine dertlerini unutabildi. Ama içten içe bu açıklık alandan ayrıldığı anda hayatının yeniden değişeceğini ve bunun yine de daha iyiye yönelik bir değişim olmayacağını biliyordu.

SEKİZ

Pek çok adı olan Riley ormanların içinde, asfalh, çakıl taşlı ve toprak yollarda, mahallelerin arasında, sıkışık alışveriş sokaklarında ve dar arka sokaklarda uzun adımları asla yavaşlamadan koşturdu. Güneş, kırkyamaya benzer gökyüzünde özgür kalmak için savaşıp havadaki soğuğa rağmen onu yaktığında yavaşlamadı, aynı soğuk akciğerlerine eziyet ettiğinde yavaşlamadı ve sonunda o karşısında ulumayı çok istediği altın renkli bir hilal şeklindeki ay görüldüğünde yavaşlamadı. Saatler, saatler geçip gitti, kilometreler yenip bitirilmişti.

Kendini oyalamak için aklının yıllar boyunca kendisine takılan isimlere kaymasına izin verdi. Erkek kardeşleri ona Azgın Riley derlerdi. Ya da Kapa Çeneni Riley. Victoria son zamanlarda ona *Hiçbir Şeyden Ceza Almadan Kurtulmama İzin Vermeyen Baş Belası* Riley demeye başlamıştı. Ve bu da genellikle soylu ayağının yere vurulmasıyla söylenirdi.

Aden'in okuluna kaydolmak için soyadı olarak Connall'ı almıştı. Connall eski dilde “dev, büyük tazı” demekti. Victoria “dış savaşçı” anlamına gelen “Ulrich” adını önermişti. Yaptığı ilk esprilerden biriydi. Riley onunla o kadar gurur duymuştu ki neredeyse bu adı alacaktı. Fakat içlerine karışmak isterken, Riley Ulrich kulağa çok yabancı gelen bir isimdi.

Belki de Riley Smith'i tercih etmeliydi. Veya Riley Jones.

Eski kız arkadaşlarından bazıları ona Adi Riley demişti. Ya da en sevdiği olan, Umarım Cinsel Hastalığa Yakalanırsın Seni Cığeri Beş Para Etmez Riley.

İlişkileri her nedense hiç yürümezdi. Bu “nedense”, her zaman onun suçu olurdu, bunu biliyordu. Ve sadece kızlar ona böyle söylediği için de değildi. Riley kendi iyiliği için olduğu kadar onların iyiliği için de kendini özellikle uzak tutardı. İçine işlemiş bir sahiplenme güdüsü vardı ve bir kızın onun olduğuna karar verirse, o zaman onu yanında tutardı. Sonsuza kadar.

Tabii, kızlar ilişki sırasında, hatta ilişkinin birkaç haftası ya da ayında onu istiyor olabilirlerdi ama bu değişebilirdi. Kız değişebilirdi.

Riley değişmezdi.

Yaşlı köpeklere yeni numaralar öğretilmezdi çünkü bir şeyler öğrenmek yaşlı köpeklerin umurlarında bile değildi. Riley yüz sene-den fazla yaşamıştı. İnsanlar arasında yaşlıydı. Dolayısıyla yeni bir şey öğrenmiyordu.

Kendi halkı arasında ise hâlâ bir bebekti ancak bu, savını desteklemiyordu, o yüzden de denkleme bunu katmayacaktı.

Ayrıca kız arkadaş, Riley’yi gerçek anlamda tanıdığından onun yaşam tarzını anlamayabilir, hoşuna gitmeyebilir ve onu terk etmeye karar verebilirdi. Fakat Riley işleri bir sonraki aşamaya götürmüşse çok geç olabilirdi. Voyvoda’nın evine götürülen herkes, Voyvoda’nın evinde kahrıldı.

Artık Voyvoda’nın sözü geçmiyordu ama Riley bu hükmün ardındaki nedenleri anlayabiliyordu. Tütün korunması. Yine de birisini yuvaya getirerek kendini de meydan okumalara açık hale getirmiş oluyordun.

Vic ve Draven’a bakmak yeterliydi.

Riley meydan okunmasından nefret ediyordu. Onun olan onundu ve o paylaşmazdı. Belki böyle hissetmesinin nedeni, bir sürüde yetişmiş olması ve her yemek parçasının, her giysi parçasının, her odanın, yatağın ve eşleştirilmemiş dişinin ve evet, her eşleştirilmemiş erkeğin ortak mülkiyet olduğunun düşünülmesiydi. Bu durum çok çabuk bayatlamıştı. Yani dediği gibi, bir parçasını kız arkadaşların-

dan uzak tutmuş ve kendini, içlerinden birini sadece “onun” olarak düşünmekten men etmişti.

Ta ki Mary Ann'e kadar.

Mary Ann bir şekilde onun zırhının ardına gizlice geçebilmişti. Kahretsin, belki de diğer her şeyi bastırdığı gibi onu da bastırmıştı. Riley bunu merak etmiş, başından beri Mary Ann'in onun ilgisini çekmesini garip bulmuştu. Ve evet, aynı zamanda biraz hareket görmek için de can atıyordu. Yumruğunun içine almak istediği o koyu renk saçlar, o araştırmak istediği, sonsuza dek içinde kaybolunabilecek kadar derin, sonbahar kahverengisi gözler. O yalamak istediği, rengin kendini çok az belli ettiği solgun, buğday rengi ten. (Eh, sonuçta Riley bir köpekti.)

Mary Ann uzun boylu ve incedi, gizli bir güzelliği, daha da gizli bir zarafeti vardı. Mesela yürürken aklı düşüncelere daldığında ayağı takılabilirdi fakat saçlarını yüzünden atmak için uzandığında ve parmakları yanaklarının ve şakaklarının üzerinde gezdiğinde akıcı bir hareketler bütünü, bir şehvet eskizi olurdu.

Kendi cazibesinin farkında değildi ve bu baştan kendini belli etmişti. Bazen başını eğip ayaklarına bakar, utangaçça taşları tekmelerdi. Asla özellikle dikkat çekmeye çalışmazdı; bazen yüzü kızarırdı. İçine kapanık ve gergindi ama yoluna çıkan her türlü sınavın üstesinden gelmeye de kararlıydı.

Riley başta Mary Ann'in ne kadar akıllı olduğunu bilmiyordu. Sadece, *vay canına, güzelmiş... ve tatlı... ve başkalarıyla, kendiyle olduğundan daha alakalı*, diye düşünmüştü. Ancak çabucak öğrenmişti. Çok çabuk. Mary Ann'in beyni inanılmaz bir hızda çalışıyordu. Hiçbir şeyi yüzeysel olarak değerlendirmiyor, her şeyi araştırıyor ve her ne kadar içine kapanık ve gergin olsa da, yanında rahat olduğu kişilerle fikirlerini paylaşmakta sorun yaşamıyor, söylediği şeye yüzde yüz inanıyordu.

Dahası, daima gerçekleri söylüyordu. Ne kadar acı olursa olsun. Riley bu özelliğine hayranlık duyuyordu çünkü kendisi de öyleydi.

Mary Ann ayrıca duygusaldı. Riley böyle değildi ve bundan hoşlandığını da fark etmemişti. Ta ki Mary Ann'e kadar. Riley'ye dayanıp ağlamaktan veya ona sarılmaktan korkmuyordu. Ya da gülüp mutlulukla bir odanın içinde dönüp durmaktan. Kısacası, hiçbir şeyi saklamıyordu. Gerçekten de Riley'nin ve çıktığı herkesin tam tersiydi.

Mary Ann hassastı ve bunu umursamıyordu. O sadece... yaşıyordu.

Riley'yi terk etmesi, kendini korumak için yapılmış bir şey değildi. Riley bunu biliyordu. Riley'yi terk etmesi, *Riley'yi* korumak içindi. Mary Ann onu incitmek istemiyordu ve Riley bunu anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. O da Mary Ann'i incitmek istemiyordu. Ama ayrılık? Cevap bu değildi.

Demek Mary Ann bir enerji emiciydi. Ne olmuş? Bununla baş ederlerdi. Her çiftin sorunları olurdu. Tamam, tamam. Mary Ann'in sorunu Riley'yi öldürebilirdi. Bu gerçekleşmeden bir çözüm bulurlardı. Kesinlikle.

Bir taş, pençesini kesti ancak Riley sendelemedi. Koşmaya devam etti, gözlerinin içine ter akıyordu. Biçim değiştirmeyen köpeklerin aksine, içinde insan ve hayvan çarpıştığı için Riley (diğer şeylerin yanı sıra) terleyebilirdi. Ve terliyordu da. Hem de çok. Kocaman, korkunç şehre vardığında kürkü derisine yapışmıştı.

Nefes nefese, hızla insanların yanından geçti. Bu insanların hepsi yanlarından hızla geçen büyük (*gerçekten* büyük) hayvanın karşısında şok içinde kesik çığlıklar attılar. Arabaların ve uçarcasına diğer hayvanların yanından geçti. Tasmalara bağlı evcil hayvanları ve yem arayan vahşi olanları geçti.

Çok fazla aura vardı, her biri rengârenk katmanlar üstüne katmanlar sergiliyordu. Bir tanesi fiziksel beden için, bir tanesi kendine yönlendirilmiş duygular için, bir tanesi başkalarına yönlendirilmiş duygular için, mantıksal zekâ için, yaratıcı zekâ için, pratik zekâ için, gerçek ve doğru için, sevgi ve nefret için, tutku için ve nihayet, huzur ve karmaşa içindi.

İnsanlar bu katmanları palto gibi giyiyordu. Düşünceleri ve duygularını –*her şeylerini*– yayınlayan parlak paltolar. Her katman, düzenlenmiş bir grafikten alınmış basit bir renk olsa hiç fena olmazdı. Kırmızı, mavi, yeşil veya sarı, böyle kolay şeyler. Ama hayır. Riley aynı rengin çeşitli tonlarını, farklı renklerin üstündeki farklı renkleri, birbirleriyle karışan renkleri, renkleri, renkleri ve daha çok rengi görüyordu.

Mary Ann’le ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu. Aura’sı. Onun çevresinde titreşen renkleri yorumlamak için zaman harcamak zorunda değildi. Çok saf, çok kuvvetliydi, her biri diğerinin üzerine istiflenmişti, belirsiz veya yoruma açık hiçbir şey yoktu.

Neredesin, hayatım?

Riley onu günler önce en son gördüğünde Mary Ann, Tulsa, Oklahoma’daydı. Kendisinden nasıl kaçtığını hâlâ bilmiyordu. Riley bir anlığına onu görmüş, bir saniye sonra Mary Ann bir köşeyi dönünce görememişti. Ama onun kokusunu alabilmişti. Kır çiçekleri ve balın o tatlı kokusunu. Fakat tıpkı Mary Ann gibi koku da kaybolmuş, onu hiçbir yere götürmemiş ve Riley onun izini hepten kaybetmişti.

Kalıp aramaya devam ederdi ancak Vic, Aden ve malikânedeki yaşam konusunda haber almak için erkek kardeşi Nate’i aradığında çılgına dönmüştü. Kendi sorumluluğu altındakinin “çok ağladığı” ve “odasına kapandığının” yanı sıra “gözlerini kan бүrүdүğü ve millete zarar vermekle tehdit ettiğini” duymak, Riley’yi paniğe sürüklemişti. Bir araba çalmış ve Victoria’ya ulaşmak için insanlığın bildiği bütün hız kanunlarını çiğnemişti.

Arabayla tekrar buraya dönebilirdi, bu sadece üç saatini alırdı fakat hayvan şeklinde koşmayı tercih etmişti. Mary Ann’in kokusunu almak için. Onunla kimin iletişime geçtiğini bilmek için.

Mary Ann’in en son yürüdüğünü gördüğü sokağa varınca, kalabalık bir caddenin tam ortasında nihayet yavaşladı. Kornalar çaldı, arabalar ondan kaçınmak için yollarından saptı. Riley gölgelerin arasına geçip binaların duvarlarına yakın durdu. Sokak Hayvanlarını

Toplama Ekibi ve onların uyuşturucu silahlarıyla uğraşmak başına büyük bela olurdu.

Yoğun ve kuvvetli bir adrenalin akm akın içinde kabarak kanını damarlarında ateşe çevirdi. Teri üzerinden akmaya devam ediyor, kaldırım boyunca göze çarpan bir iz bırakıyordu. Muhtemelen kokuyordu. Bu iyiydi. Herkes ondan uzak dururdu.

Riley kokladı... kokladı... birçok koku birbirine karışıyordu. Bu kokuları tek tek ayırarak koklamaya devam etti... bir parça büyü yakaladı ve ıslak, omurgasındaki tüyler dikildi. Büyü, cadı demekti ve cadılar Mary Ann'den ölüresine bir tutkuyla nefret ediyorlardı.

Burada, şimdi aralarında olan enerji emiciden habersiz bir cadılar meclisi olabilirdi. Ya da Mary Ann'i takip ediyor olabilirdi.

Riley kokladı, kokladı... İşte. Kalbindeki davul sesleri hızını ve şiddetini artırdı. Mary Ann. Onun kokusu yalnızca geride kalmamış, daha da güçlenmişti. Birkaç defa bu yoldan gitmiş ve bu yakınlarda olmalıydı. Neden? Cadılarla mı karşılaşmıştı? Eğer öyleyse, o mu onların büyüünü emmişti yoksa cadılar mı onu yakalamıştı? Yoksa daha kötüsü mü olmuştu?

Riley bölgeyi inceledi. Butikler, bir şarküteri, kafeteryalar ve bir büfe. Kısa bir mesafe ötede birçok lambayla aydınlatılmış bir tepe, sararmış bir çimenlik ve yüksek, geniş bir bina vardı. Daha eski bir binaydı, kahverengi kumtaşmdan yapılmıştı, sivri çatıları ve beton merdivenleri vardı. Bir kütüphaneydi.

Tam isabet. Bu Mary Ann'in ana gemisiydi.

Riley aradaki mesafeyi kapattı ve gürültülü bir şekilde merdivenlerden çıktı. Kapanma saati çoktan geçmişti, bu da binada gece hiç kimsenin olmayacağı anlamına gelirdi. Koklayarak döndü. Ah, evet. Mary Ann'in tatlı kokusu havaya nüfuz etmişti. Buraya defalarca gelmişti. Doğası gereği araştırma yapmıştı.

Neyi araştırıyordu? Enerji emicileri mi? Bunun düşüncesi bile midesinin bir kova asitle yanmasına neden oldu. Resmî belgeler başa belaydı ve evet, cadılar bu tip şeylerin izini sürerdi. Kim sürmezdi ki?

Daha Mary Ann topuklarını birbirine vurup evde olmayı dileyemedi üstüne çullarıydı. Tabii daha çullanmadılarsa.

Kokladı, kokladı. Kaşlarını çatı. Tanıdık bir şeyin, birisinin de kokusunu almıştı. Karanlık, hafif narenciyeli. Tanıdıktı ama derhal bir isim düşündürcek kadar da değil.

Ardından Riley kokuyu tamamen kaybetti. Havada bir sigara dumanı sürüklenerek Riley'nin çevresinde dolanıp diğer her şeyi maskeleydi. Alçak sesle, genizden bir hırıltı çıkardı. Bu pislikten nefret ederdi ve kaynağını bulur bulmaz yapacağı şey...

Kolonlardan birinin ardında, elinde viski şişesiyle pis bir adam oturmuştu, etrafında duman süzülüyordu. "Gel köpecik," diye geveledi.

Ciddeden mi? Riley adama doğru bir defa daha hırladı.

Bu, adamın sarhoşça kıkır kıkır gülmesine neden oldu. "Küçük huysuzun tekisin, değil mi?"

Küçük mü? Pek sayılmaz. *Dostum, her tarafına işemediğim için şanslısın.* Riley keskin köpek dişlerini adama gösterip arkasına döndü. Az önce ayrıldığı alışveriş alanını ve ötesindeki oldukça geniş alanı görebiliyordu; harap apartman daireleri, büyük ihtimalle uyuşturucu bağımlılarının evleri ve polis ışıklarının yamp söndüğü, suç mahalli gibi görünen birkaç yeri. Bunun da ötesinde Tulsa'nın merkezi vardı. Yığınla ışık ve hem cam hem de kromdan yapılma çok yüksek binalar.

Mary Ann kalabalığın içinde kaybolmak için bile kütüphaneden çok fazla uzaklaşmazdı. Birincisi, buna gücü yetmezdi ve ikincisi, bilgi onun uyuşturucusuydu ve aklına yeni bir fikir gelip bir fırt alma ihtiyacı duyması ihtimaline karşı kaynağa yakın olmak isterdi.

Yani *ucuz motel, bekle beni.* Riley doğru izi buluncaya dek havayı koklayarak hızla binadan ayrıldı. İşte! İçi büyük bir beklentiyle doldu ve hızını artırdı.

Mary Ann'i bulduğunda ilk yapacağı şey, onu sarsmak olacaktı. İkincisi, öpmek. Üçüncüsü, onu yine sarsmak. Dördüncüsü, onu yine öpmek.

Burada bir tekrar seziyor gibiydi.

Mary Ann muhtemelen Riley'nin hayatından bir asır göttürmüştü. Ve Riley bunun için müteşekkir değildi! Biçim değiştirenler sonsuza dek yaşamazdı fakat çok ama çok uzun bir hayat yaşarlardı ve Riley de kendi hayatının her saniyesini yaşamak istiyordu.

Riley'nin ebeveynleri çok fazla pişmanlıkla, zamanlarından önce ölmüşlerdi. Kendisi için de bunun olmasını istemiyordu. Tabii bir peri baskını sırasında ölmüşlerdi, onları çılgına çeviren küçük bir insan kız yüzünden değil.

Şu periler. Büyük bir tanrı olma saplantıları vardı, insanları korumak adına diğer doğaüstü ırkları katlediyorlardı, halbuki gerçek, mahalledeki en güçlü varlıklar olmak istemeleri idi.

Biraz Riley'yi büyüten Voyvoda gibi. Riley'nin daima hizmet ettiği Voyvoda. Ta ki Aden tacı alana kadar. Ardından Riley'nin bağlı olduğu kişi değişmiş ve Voyvoda'nın hâlâ hayatta olduğunu keşfettiği halde Aden'a ihanet etmemişti. Aralarındaki bağ çoktan kurulmuştu.

Ama bu yeni Aden... Onda farklı bir şeyler, Riley'nin hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Ne olduğundan emin değildi. Yine de yeni kralına ihanet etmezdi. Hele bir Mary Ann'i güvenli bir şekilde saklayıp korunmasını sağlasın, Aden'ın eski kişiliğini yeniden keşfetmesine yardım ederdi. Bir şekilde.

Büyünün kokusu arttı ve Riley yavaşladı. Gözleri keskinleşerek renklerin ötesine ok gibi fırladı, gölgelerin ötesine atıldı. Sokağın karşısında kendini açığa vuran iki parlaklık gördü. Biri metalik bir altın rengiydi, diğeri kahverengimsi bir altın rengi. Büyü.

Merhaba, usta ve çırak.

Riley çevresindeki bütün konuşmaları, hatta kilometrelerce ötedekileri, binaların içindekileri dinlerken kulakları seğirdi, boş konuşmaları ayırdı, odaklandı, odaklandı...

“... şimdi saldırmalıyız, hazır korunmasızken.”

Riley bu sesi tanıyordu. Marie. Bir cadı. Crossroads'a gelen cadı meclisinin lideri.

“Biliyorum. Ama koruma kilitleri bir problem.” Bu sesi de tanıyordu. Jennifer. O da bir cadıydı. Öğrenci olan. “Saldırımızı kusursuz bir şekilde planlamamız gerekecek. O kilitlerin Mary Ann’i kurtarmasına izin veremeyiz.”

Mary Ann şu anda fiziksel yaralanma ve zihin kontrolü yüzünden ölümlere karşı korumalıydı. Bu kilitleri aşabilmek için cadıların... ne yapması gerekiyordu? Bir tür hilekârlıkla zihinsel hasar mı vermeleri gerekiyordu? Riley böyle bir şeyin altından nasıl kalkacaklarından emin değildi.

Daha kaç tanesi yakınlardaydı? Mary Ann’i çoktan görmüşler miydi? Ona saldırmadıkları belliydi. Gerçekleri keşfetmeye kararlı bir şekilde, Riley onlara daha fazla yanaştı.

“Oğlanın da icabına bakılması gerekecek,” dedi Marie, içini çekerek.

Ne oğlanı? Riley mi? Yoksa başka biri mi? Bir kıskançlık kıvılcımlandı.

“O kötü bir şey yapmadı,” dedi Jennifer.

“Fark etmez. O güçlü. Başımıza bela olur,” diye cevapladı Marie.

Güçlü, Aden anlamına geliyor olabilirdi ancak Riley demek de olabilirdi. Fakat “kötü bir şey yapmadı” kısmı her ikisini de elemişti. Riley’nin kıskançlığı, uçları jiletli kanatlar açtı ve vücudunun her yerinde uçmaya başladı.

Marie sözüne devam etti. “Bizim peşimizden gelmesi riskine giremeyiz. Ciddi anlamda hasar verebilir. Özellikle de diğerine, yeni krala yardım etmeye karar verirse. Ve Aden’in içinde Tyson mahsur kaldığına göre...”

“Biliyorum.” Jennifer’m sesi korku doluydu.

Tyson mı? ÖÖ ruhlardan biri mi? Ölmeden Önceki.

Riley, bunu Aden’a söyleyip ismin ruhlardan birinde bir anı canlandırıp canlandırmadığını görmeyi, aklının bir köşesine yazdı. Bir apartmanın giriş kapılarına vardığında durdu. Dökülen, harap apartmanlardan biriydi. Cadılar içerideydi, aura’ları neredeyse tuğ-

laları çatırdatarak aralarından süzülüyordu. Binanın içine dalıp sihri yönetenleri ısırmayı ve paramparça edinceye dek çiğnemeyi nasıl da istiyordu. Mary Ann'i tehdit edenin canı yanardı. Cadıların alması gereken ders buydu. Ancak Riley'nin koruma kilitleri yoktu. Kurt derisi onları tutamazdı. Cadılar binlerce farklı büyü –ölüm, yıkım, acı– yapabiliirdi ve Riley çaresiz kalırdı.

Bu yüzden kurtlar asla yanlarında bir vampir olmadan cadılara meydan okumazdı.

Riley'nin ağzından kısık bir hırıltı kaçtı. Kavgadan kaçmaktan nefret ediyordu ama bunu yaptı. Hızla gölgelerin arasına girdi ve sokağın karşısındaki moteli –ayrıca içindeki dört belirgin aura'yı– gördü. Bu aura'lar çatırdıyor, ısıltı bir gökkuşağının renkleriyle fırl fırl dönüyordu.

Periler.

Onlar da buradaydı. Riley'nin içinde sinsi bir korku dolandı. Odaklamp dinlerken kulakları seğirdi.

“... ona cadılardan önce ulaşmalısınız,” diyordu birisi. Dişiydi. Muhtemelen istediğini yaptırmak için Aden'in zihnini kontrol eden Brendal'dı. Bir prenesti ve ölü, hayalet Thomas'm azimli kız kardeşiydi. “O benim.”

“Evet, Prenses.”

Ah, evet. Bu Brendal'dı.

Riley hızla harekete geçti, Charleston Motel'e vardığı anda Mary Ann'in kokusu güçlendi. Alttaki tabelada Haftalık Tecavüz Vardır yazıyordu. *Çok güzel.* Birileri harflerle oynamıştı.

Mary Ann böylesine köhne bir binaya girer miydi? Böyle bir şey yapmak, yumuşakbaşlı olduğu bilinen birinin karakterine aykırıydı. (Hem bu da ne demektir? Neden kafanın yumuşak olduğu düşünülüyordu?) Gerçi sırf her kim takip ediyorsa onu başından atmak için bunu yapmış olabilirdi.

Ayrıca cadılar ve periler onu gerçekten de görmüştü. Buna artık şüphe yoktu. Başka ne sebeple burada olup onun hakkında konuşsunlardı ki?

Riley'nin beklentisi ve kaygısı canlanıp güçlenirken, hızla sokağın karşısına koştu. Farlar her yerini aydınlattı, bir arabanın kornası bangır bangır çaldı, tekerlekler ciyakladı. Riley sıçrayarak yoldan çekilirken, iki tarafa da bakması gerektiğini düşündü. Motel kapıları içteki koridor yerine dışarıdan açılıyordu. En sevdiği türden. Mary Ann'in hafif bir kokusunu alıncaya kadar her birini kokladı.

Kokuyu aldığı anda, kanı yoğun duygularla kaynadı. Mary Ann buradaydı.

İnsan şekline girdi, çıplaktı ve birden üşümeye başlamıştı, kilidi açtı, tekrar kurt şekline girdi, ağzını kapının tokmağına koydu ve hafifçe çevirdi. Ya da çevirmeye çalıştı. Tokmak kıpırdamıyordu, bu da Mary Ann'in kapıyı sadece kilitlemediği anlamına geliyordu. Güzel. Tabii böyle bir hile cadıları, perileri veya Riley'yi durduracak değildi.

Yeniden insan şekline girip Mary Ann'in becerikli işini bozmak yerine –belki bu, Mary Ann'i uyandırıp kaçması, saklanması veya cadıların bahsettiği “oğlanı” araması için zaman kazandırırdı– Riley hatırı sayılı kurt ağırlığıyla kapıya vurdu. Menteşeler koptu ve tahta kırıkları yağdı.

Riley girişte kalıp durumu değerlendirdi. Fark ettiği ilk şey: yerden doğrulmakta olan, ters ters bakan biri vardı. Tucker Harbor. İkinci şey: yatakta, doğrulmakta olan, nefesi kesilen biriydi. Mary Ann. O koyu renk saçların düşüşü, aura'sının, korkunun koyu kırmızısı, umudun mavisi oluşu.

Riley o anda anladı. “Oğlan”, Tucker'dı. Güçlü, sözde kötü bir şey yapmamış olan oğlan.

Göz açıp kapayıncaya kadar sahne değişti. Artık kimse yerde değildi. Yataktaki kişi artık korku ve umut karışımıyla ona nefesi kesilmiş bir şekilde bakmıyordu.

Şimdi yatakta iki kişi vardı ve seks yapıyorlardı.

Riley'nin ağzından bir hırlama daha çıktı, bu seferki bir hançer kadar vahşi ve ölümcüldü. Muhtemelen daha derinden kesiyordu. Zaten Tucker'ı öldürmeye karar vermişti ama şimdi canının da yanmasını sağlayacaktı.

Riley –çıplak olmasına aldırış etmeden– biçim değiştirdi ve elinden geldiğince iyi bir şekilde kapıyı kapattı. Menteşelerin aldığı hasar sayesinde tek yapabildiği, iğreti tahtayı açıklığa dayamaktı. Ardından döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne yaptığını biliyorum, seni piç kurusu ve artık durabilirsin.” İllüzyon. Bu bir illüzyondur ve Riley bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Yatakta kendilerini zevkin içinde kaybetmiş kişilerden ikisi de hiçbir aura yaymıyordu.

“Riley,” dedi Mary Ann, boğuk bir nefesle.

Adının o dudaklardan çıkardığı ses Riley'yi etkiledi. Kanı bir derece daha ısındı ve bu seferki hiddet yüzünden değişti.

Mary Ann daha sonra, “Tucker,” dedi, zevk sinir bozukluğuna dönüşmüştü. “Dur yoksa seni bıçaklarım.”

Ondan geldiği için komik bir tehditti ama etkiliydi. Tucker illüzyonu kesti ve Riley yeniden Tucker'ın yerde, Mary Ann'in ise yatakta olduğunu gördü.

Mary Ann, Riley'ye bir çarşaf atarken bile gözlerini ondan kaçırdı, yanaklarını sıcak bir kızarıklık renklendiriyordu. “Hay lanet olsun, Riley, örtün. Tucker burada.”

Az önce *hay lanet* mi demişti? Peki, ya Riley buna itaat etmezse ne olurdu? Sormak istiyordu fakat sormadı. Çarşafı yakaladı, kumaşı belinin çevresine sardı ve olduğu yerde durduğundan emin olmak için ucunu sıkıştırdı. Kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. “Tucker'ın, karşılaştığı herkesin kendinden daha büyük olduğu gerçeğiyle çoktan yüzleştiğinden eminim, bu yüzden bir utanç çukuruna saplanıp kendini öldürmesinden endişelenme. Sadece konuşmaya başlayın.” *Ben sakat bırakmaya başlamadan önce.* “Neler oluyor?”

“Anlayamadın mı?” diye sordu Tucker, Riley’nin iyi niyetini son raddeye getirecek kadar kendini beğenmiş bir şekilde. “Biz yine çıkıyoruz ve Mary Ann zoru oynuyor.”

Riley dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Bir kelime daha edeyim deme, iblis. Mary Ann?” Aldatan, iblis eski erkek arkadaşıyla birlikte kaçmak için Riley’yi sepetlemişti. Riley hiç bu kadar afallamamış ya da kızmamıştı. “Sokağın karşısında cadılar, bu binanın içinde periler var ve ikisi de senin infazını planlıyor. Ya bana neler olduğunu şimdi söylersin ya da ben Tucker’ı öldürdükten sonra.”

Mary Ann yutkundü. “Şimdi iyidir.”

“İyi seçim.” Ah, ne kadar da güzeldi. Riley onun sadece gizli bir güzelliği olmadığını, göz alıcı güzellikte olduğunu fark etti. Ve evet, bu değişimden Mary Ann’i çok özlemesi gerçeği sorumlu olabilirdi ancak o anda Mary Ann her açıdan mükemmeldi. Eski erkek arkadaş hariç. Tucker, Mary Ann’in hiçbir kıyafetine yakışmayacak bir aksesuarı.

Tucker ayağa kalktı. Bir tişört ve şort külot giyiyordu. Her ikisi de lime lime edilmiş halde çok daha güzel görünürdü. Tucker’ın derisi de öyle. “Beni ısırma mı istiyorsun, kurt? O zaman gel de al. Çünkü kız arkadaşın daha önce bunu yaptı.”

Mary Ann’in tekrar nefesi kesildi. “Ne yalancısın! Fikrimi değiş-tirdim, Riley. Sen onu öldürdükten sonra konuşabiliriz,” diye ekledi çok resmi bir biçimde.

Riley sırttı. Ta ki “... kurt dönmüş! Ne yapacağız?” dendiğini duyana kadar. Konuşan Jennifer’dı. Büyü sayesinde herkesi, her zaman izleyebiliyorlardı. Riley bunu neden düşünmemişti ki?

“Katliamın beklemesi gerekecek,” dedi Riley. “Eşyalarını al. Gitmemiz gerekiyor. Cadılar seni izliyor.” Ve Riley’nin onları durdurmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Tamam. Evet.” Mary Ann yataktan çıkarken yüzü sararmıştı ve titriyordu ancak evden ayrıldığındakiyle aynı olan çantası çoktan toplanmıştı, dolayısıyla ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktuğu anda hazırды.

Bir saniye sonra gecenin karanlığına koşuyorlardı.

Piç kurusu Tucker onları takip etti. “Bana ihtiyacınız olacak,” dedi, yine kendini beğenmişçesine. “Tabii *eğer* başarılı olmak istiyorsanız.”

“Sanki daha önce çok iyi bir iş çıkardın da,” diye tersledi Riley.

“Mary Ann yaşıyor, değil mi?”

Buna laf edemezdi.

“İkiniz de kapayın çenenizi,” dedi Mary Ann, çileden çıkmış bir halde. “Güvende olduğumuzda bağırıp birbirimizi tehdit edebiliriz.”

Riley, Mary Ann’in dile getirilmemiş sorusunu duymuştu: Hiç güvende olacaklar mıydı? Gerçek anlamda güvende. Cevap vermek istiyordu fakat buyrulduğu üzere çenesini kapadı ve çarşaf yere düşerken tekrar kurt şeklini aldı.

Mary Ann’in güvende olmasını garantiye alacaktı. Ne yapması gerekirse gereksin, bunu garantiye alacaktı.

DOKUZ

Aden'in yaratıklarla sopa kapmaca oynaması bitince onlardan konakçılarına dönmesini istedi. Öfkeyle burunlarından soluyup şikâyet ettiler ama en sonunda Aden'ı memnun etmeyi çok istedikleri için boyun eğdiler. Aden bundan sonra halkına işlerinin başına dönmelerini ve kimsenin, *hiç kimsenin*, onu rahatsız etmemesini emretti.

Bundan sonra ise birkaç saati araziyi (hiç el değmemiştii), evi (tertemizdi) gezerek, dedikodu dinleyerek (sıkıcıydı) ve onu yalnız bırakmaları emrine uyan fakat Aden'in gelecek evlilik planlarını (olmayacaktı) tartışırken seslerini özellikle ona duyurmaya çalışan meclis üyelerini görmezden gelerek geçirdi.

Meclis üyeleri ayrıca Aden olmadığı için iptal edilen taç giyme törenini tartıştılar ve her şeyi bir hafta içinde hazırlayabilecekleri konusunda fikir birliği sağlayarak yeni bir tarih seçtiler. Ki bu tarih de ne büyük mucizeydi ki iptal ettikleri törenle neredeyse aynı tarihi ama her neyse.

Aden kraldı ve öyle hissetmesi için bir taç giyme törenine ihtiyacı yoktu. Ona itaat etmek için halkın da bir taç giyme törenine ihtiyacı yoktu. Aden'm onların yaratıklarıyla ne yapabildiğini gördükten sonra yoktu.

Ve şimdi... şimdi Aden bitkindi. Bir gömlek buldu, üzerine geçirdi ve gecenin geri kalanını taht odasında geçirdi, halıya örülmüş koruma kilitleri kafasının içindeki uğultuyu dindiriyor, Aden'i teselli ediyor ancak rahatlatmıyordu. En azından kimse içeri girmeye çalışmamış, onu düşünceleriyle yalnız bırakmıştı.

Victoria'nın nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti. Tamam. İkisi de umurunda değildi. Sadece *her neyi* kiminle yapıyorduyrsa onu öğrenmek ve adamı öldürmek istiyordu.

Victoria onun kız arkadaşıydı. Değil mi? Yani diğer erkekleri uyarıp kaçırmak Aden'in hakkıydı. *Değil mi?*

Ensesini ovuşturdu. *Sende bir gariplik var*, demişti Riley. Victoria ona katılmıştı ve şimdi Aden da katılıyordu. Aden umursamazdı, soğuktu ve ölüm saçıyordu, duyguları gelişmeye imkân bulamadan ölüyordu, düşünceleri, anlamadığı karanlık, tehlikeli yollarda yürüyordu.

Dahası, bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Hiç tanışmadığı vampirlerin adları, hataları ve güçlü yönleri gibi. Altın boruyu üfleme-nin müttefiklerini çağıracağı gibi. Ya da Voyvoda'nın müttefiklerini. Bu evin içini iyi biliyordu. Her gizli geçidi, unutulmuş her saklanma deliğini. Ya egemenliğine karşı çıkacak herkese karşı savaş başlatma arzusu? Bu, gariplikler listesinin başını çekiyordu.

Başka birisine dönüşmüştü.

Bir parçası gerçekten de değişikliklerden *hoşlanırken* bununla nasıl mücadele edecekti?

Güneş doğduğunda hâlâ düzgün bir yanıt bulamamıştı. Yorgundu ama uyumaya çalışamayacak kadar huzursuzdu. Bu da iyi bir şeydi. Yılanların yuvasında savunmasız kalmak akıllıca değildi. Üstelik ilaçlarının da etkisi geçmeye başlamıştı ve ruhlar kafasının içinde mırıldamıyordu. Henüz bir şey ayırt edilemiyordu ancak hâlâ Aden'in yanında oldukları konusunda onu temin etmeye yetiyordu.

Aden'in içi rahatlamıştı. En azından öyle sanıyordu.

Daha çok acıkmıştı. İsteddiği krep, mısır gevreği, hatta simit bile değildi, canlı bir konakçıdan gelecek kandı. Bu da umursaması gereken başka bir şeydi ama umursamıyordu. Tek istediği beslenmektir. Ve bunu, ruhlar tamamen uyanıp Aden'in yeni yemek yeme alışkanlıklarıyla ilgili yorum yapmadan önce yapmak istiyordu. Gerçi mağaranın içinde şahit oldukları düşünülürse, bunu anlayıp kabullenebilirlerdi.

Aden ayağa kalktı, kemikleri saatlerce kullanılmamaktan gıcırdadı ve sonunda taht odasından çıktı. Umutla bekledi fakat uğultu asla yeniden başlamadı.

İki kurt çift kapılarda nöbet tutuyordu, biri kar tanelerinin saf beyazıydı, diğeri altın renklerinden oluşan bir gökkuşağı. Aden yürürken niyetlerini saklamaya bile çalışmadan peşinden geldiler.

Riley'nin erkek kardeşleri Nathan ve Maxwell. Hiç kuşkusuz Aden'in yeni korumalarıydılar. Aden onlarla daha önce tanışmıştı, yani onları bilmesi garip değildi. Biraz saygısız olsalar da iyi çocuklardı.

Aden'in bir ayağı diğere çarptı. İşte. Bunlar Aden'in kendi düşünceleri değildi. Nathan ve Maxwell iyi çocuklardı ancak Aden daha önce saygısız olduklarını hiç düşünmemişti.

Daha genç vampirler her tarafta dolanıyordu, kan köleleri onların peşine düşmüş, hayranlıkları, gözlerini donuklaştırıyordu. *Bu ben olabilirdim.* Mağaradayken Victoria'nın ısırganını dünyadaki her şeyden çok istemişti. Victoria'yı ısırmayı ise daha da çok istemişti.

Dişetleri zonklayıp dişleri ani bir *ah, lütfen, şimdi* korusuyla ağrımaya başladı, Victoria'yı hâlâ ısırmak istiyordu. Sadece Victoria'yı, başka kimseyi değil. Ve bunu yapabiliirdi de. Victoria'nın kralıydı. Onu *ısıracaktı*. Sadece onu bulması gerekiyordu.

Az sonra ısıramayacağını idrak etti. Emir kulları bu yüzden vardı.

Emir kulları mı? Gerçekten mi?

Belki... Belki de bu yeni, garip yanıyla savaşmanın tek yolu, onun istediklerinin tam tersini yapmaktır. Aden başını salladı. Bu mantıklıydı. Elbette ilk güçlük Victoria'ydı. Onunla beslenmek için yanıp tutuşuyordu, dolayısıyla onunla beslenemezdi. İkinci güçlük, Victoria'ya daha fazla beraber zaman geçiremeyeceklerini söylemekti.

Ona bunu söylemek, onu görmeyi gerektirirdi. Aden'in içini bir beklenti heyecanı kapladı. İçten içe, Aden'in *tanıdığı ve anladığı* yanı, Victoria'yı görmek için kolunu bile kesebilirdi.

"Beni Victoria'ya götürün," diye emretti kurtlara. Emir kulları gönderilmeyecekti. Bunun için değil.

Nathan'ın kulakları dikildi. Maxwell, Aden'a doğru dişlerini takırdattı. Ardından ikisi Aden'in önüne sıçradılar, bu onları takip etmesi için sessiz bir talepti. Aden takip etti ve bir süre sonra kendini arka avluda buldu. Güneş her zamankinden daha parlaktı ve havadaki soğuğa rağmen derisinde, yakan kabarcıkların kızarıklığını gördü. Onu tekrar içeri sokmaya yetmezdi ama canını sıkmaya yetiyordu.

Aden? Sen misin? diye sordu kendinden emin olmayan bir erkek sesi. Bu en sonunda uyanmış olan Julian'dı.

Aden mutlu olmalıydı: ruhun sesi kendisi gibi çıkıyordu ve Aden gibi değişmemişti. Evet, mutlu olmalıydı. "Benim," dedi Aden ve kurtlar ona bakmak için durdu. Aden ilerlemeleri için elini salladı.

Kurtların gözlerinde anlayış belirdi ve itaat ettiler. Aden ruhlara vereceği cevapları düşünabilmeyi diledi ancak kendi iç sesi daima karmaşada kayboluyordu.

Dostum! Kararsızlık yok olmuştu. Yine Aden'layız, diye mutlu-lukla bağırdı Julian. *Burada kalacak mıyız, E? Hadi, Büyük Kıyamet Kâhini, şu adama bir yardım et. Bana duymak istediklerimi söyle.*

Sessizlik.

Elijah hâlâ uyuyor olmalıydı. Caleb da öyle. Tembel berduşlar.

Kurtlar durdu, bel kemikleri kaskatı kesilmiş, tüyleri diken diken olmuştu. Etraflarına bakıp –Aden gözleriyle görüş hatlarını takip ederek onları çevreleyen ormana baktı– sadece boşluğa hırladılar. Aden'in göremediği bir tehdidi mi sezmışlerdi? Bekledi fakat ağaçların ardından kimse çıkmadı ve yakınlardaki hareketlerden tek bir yaprak bile kıpırdamadı. Aden'in –veya Voyvoda'nın– müttefiklerinden bazıları varmış mıydı? Hem gelirler miydi ki?

Boru büyüliyüdü ve bazı vampir grupları ne zaman gerekli olursa birbirlerine yardım etmeye karar verdiklerinden beri, bin senedir öyleydi. Ancak bu gruplardan biri bile kendi borusunu kullanmamıştı. Davetin ne anlama geldiğini hatırlarlar mıydı? Önemserler miydi?

Hırlamalar şiddetlendikten bir saniye sonra bir kadın dans ederek mahzen mezarı işaret eden metal çembere geldi. Aden kadından

büyülenmişti. Buradaki bütün vampirler gibi siyah bir cübbe giyiyordu ama başından bir kapüşon sarkarak yüz hatlarını saklıyordu. Yine de gece gibi siyah olan ve omzunun üstüne bir şelale gibi kat kat inen uzun saçlarını görebiliyordu.

Kurtlar hırlamayı bırakmadı fakat kadına da saldırmadı. Onlar da Aden gibi donup kalmış olmalıydılar.

Hızla dönüyor, dönüyordu, cezbediciydi.

Kadında tanıdık bir şeyler vardı, Aden'i perişan etse de içini aydınlatan bir şeyler. Bu her kimdiyse, Mary Ann'in uyandırdığı duyguların aynısını uyandırıyordu. Şiddetli bir sarılma arzusunu takiben kaçma ihtiyacı.

"Maxwell, Nathan," dedi Aden.

Kurtlar kürklü omuzlarının üstünden bakarken sessizleştiler.

Gerçekten de emir kullarını kullanmak kötü bir fikir değildi. "Victoria'yı bana getirin," dedi dalgınca.

Seninle kalmalıyız. Nathan'ın sesi, Aden'in kafasının içinde yankılandı. *Burada tehlike var, Kralım.*

Kurtlar yanlarındakilerin zihnine konuşabiliyorlardı. Bu ona Riley'nin daha önce yaptığı bir şeydi, bu yüzden de ürkmemişti. Ayrıca büyük ihtimalle yeni sesi duyamayan Julian da ürkmemişti. "Bu kadından mı tehlike gelecek? Hayır. Şimdi gidip Victoria'yı alın ve bana getirin."

Kurtlar şaşkın bir şekilde birbirlerine baktuktan sonra başlarını sallayıp gürültülü adımlarla uzaklaştılar.

Aden hemen oraya, çemberin önüne oturup kadını izledi. Kadın onu fark etmiş gibi görünmüyordu. Zarif, fırl fırl dönen adımları hiç aksamadı. Dönüyor, dönüyordu, buzdaki bir balerin gibiydi, kolları açılmış, bir bacağı arkasına doğru kalkıp kıvrılmıştı. Dönüyor, dönüyordu.

Kimdi bu?

Aden'in kafasının içinden bir öksürme sesi geldi. *Merhaba, Aden,* dedi nihayet Elijah ve esnedi. *Kendini nasıl hissediyorsun?*

“İyi.” Sayılır.

Yani şimdi hep burada mı kalacağız? diye sordu Julian, resmen sevinçle zıplıyordu.

Ben... bilmiyorum, diye yanıtladı kâhin.

Pekâlâ. Bu bir ilkti.

Lütfen açıkla, diyerek püfledi Julian.

Elijah içini çekti. *Daha yeni uyandım. Ciddi işleri daha sonraya...*

Açıkla, açıkla, açıkla!

Tam bir çocuksun. Ama tamam. Aden'in yolu son zamanlarda o kadar çok değişti ki onun için artık net bir gelecek göremiyorum. Ölmesi gerekiyordu ve bunun da hepimizin sonu olması gerekiyordu. Ama o ölmedi, biz ölmedik ve artık önümüzde ne olduğunu göremiyorum.

Belki de bu iyi bir şeydi.

Bu, yakında öleceğimiz anlamına gelmese iyi olur. Yani gerçek-ten öleceğimiz, diye cevapladı Julian ve eğer bir bedeni olsaydı şimdi volta atıyor olurdu. *Ya da vampirin içinde uyanacağımız anlamına. Şahdamarımıza saldırmadığı zamanlarda kızı severim filan ama lütfen yani. Bir erkeğin de erkek olması lazım.*

Vampirin kötü bir yanı yok, dedi Caleb, ilk defa söze girerek. Elijah gibi o da esnedi. *Alınma Aden ama vampir senden daha ateşli.*

Su sürahisi bile bizim Ad'den daha ateşli, dedi Julian kıs kıs gülererek.

Caleb kabaca güldü. *Yakıyooooooor.*

“Güzel. Bütün çete burada.”

Neden sesin mutlu çıkmıyor? diye sordu Julian, şimdi dargındı. *Daha önemli bir soru... niçin benim harika esprime gülmedin?*

Ayrıca neden için bu kadar... soğuk? diye sordu Caleb. *Cidden, burası et buzhanesine benziyor.*

Et buzhanesi mi? Kendi derisi erimiş gibi gelirken mi? “Ben iyiyim. Ve bilmiyorum.”

Ben biliyor olabilirim. Victoria'yla o mağaranın içindeki son bir saatinden ne hatırlıyorsun? diye sordu Eljah. *Bir dakikahıma düşün, tamam, sonra her ne yapıyorsan ona dönebilirsin.*

“Neden bunu bilmek istiyorsun?”

Lütfen. Sadece sana söylediğimi yap.

Bu bir cevap değildi ama tamam. Neyse. “Pekâlâ.” Tartışmak çok fazla enerji gerektiriyordu. Aden da bunu düşündü, kafasında olayları canlandırdı. Victoria'yı yeni ısırmıştı. Ondan daha yeni içmişti. Victoria da Aden'i yeni ısırmış ve ondan yeni kan içmişti. Bu, ikisi için de yeterli olmamıştı. Kavga etmişler, birbirlerini bez bebekler gibi fırlatmışlardı, her ikisi de kendini, asla tatmin olmayan bir açlıkla kaybetmişlerdi.

Dans eden kadın güldü ve Aden ona bakmak, keyifle yumuşayan yüzünü görmek istedi fakat kendini odaklanmaya zorladı, geçmişini düşündü... düşündü. Mağara. Victoria. Kavga sonlanmıştı ve yüz yüze gelmişlerdi. Victoria... parlıyordu. Evet, Aden şimdi hatırlıyordu. Görkemli bir altın ışıltı gözeneklerinden sızıyordu, o kadar parlaktı ki Aden ona bakamamıştı. Bunu gören Isırgan, Aden'in kafasının içinde deliye dönmüştü, kendinden çok daha güçlü bir yırtıcının serbest kalmak üzere olduğunu sezince Aden'i korumak için dışarı çıkmak istemişti.

Sonra Isırgan'ın dileği gerçek olmuştu. Aden'in vücudundan çıkmış, ejderha şekline girerek somutlaşmış ve saldırmıştı. Aden öne atılarak bağırıyordu, sevgilisi için korkmuştu, onu fazlasıyla güçlü çenenin arasında sıkıştırılmaktan kurtarmak için Victoria'nın önüne atılmaya razıydı. Fakat Victoria ellerini uzatmıştı. Işıltı, Victoria'nın bedeninden mızrak gibi çıkmış, Isırgan'a girmiş, yarattığı geriye düşürerek mağaranın duvarına mıhlamıştı.

Victoria dikkatini Aden'a vermişti. Işıltı yine ondan mızrak gibi çıkıp Aden'a çarpmıştı. Aden da geriye fırlamış, ters tarafa, Isırgan'dan olabilecek en uzak yere mıhlanmıştı. Victoria aralarındaki mesafeyi kapatmıştı.

Normalde mavi olan gözleri, eflatun buz parçalarıyla dolmuştu ve her türlü duygudan yoksundu. Aden'a tepeden turnağa bakarak onu ölçüp biçmişti.

Bir duraksama. Aden nefes almaya çalışmış, alamamıştı. Enerji ya da Victoria ona ne attıysa bu şey, Aden'ın üzerindeki etkisini artırarak sıkıştırmış, kaburgalarını ciğerlerine doğru itmiş, diyaframını parçalamıştı. Aden'a bir acı saplanmıştı.

Aden nefes nefese, "Victoria," demişti.

Victoria sanki onu duymuş ama tam olarak ne dediğini anlamamış gibi şaşkınlıkla ona bakıp gözlerini kırpılmıştı.

"Victoria."

Victoria konuşmak için ağzını açmıştı. Konuşmuştu. Aden sözcükleri duymuştu. Ya da duymuş olmalıydı. Victoria'nın çıkardığı sesler, onlar...

Yeter! Elijah, Aden'm kafasının içinde bağırarak diğer her şeyi bastırdı.

Aden içine bir nefes çekti, aniden şimdiki zamana geri dönmüştü, geçmiş kayboluyordu ve yok oldu.

Bu kadarı yeterli, dedi yeniden Elijah, bu sefer sakindi.

"Geçmiş düşünmemi istedin," dedi Aden, kafası karışmış bir halde. "Ben de düşündüm. Sahnenin sonuna kadar oynamasına izin vermeliydin." Victoria'nın ne söylediğini ve onun ağzından kimin konuştuğunu bilmek istiyordu. Çünkü o ses Victoria'nın değildi. Fazla kaba, fazla gırtlaktandı. Fazla hayvansı.

Sen neden bahsediyorsun? Ne sahnesi? Ben hiçbir şey görmedim, diye yakındı Julian.

Ben de, dedi Caleb. *Neler oldu?*

Hiçbir şey, diye yalan söyledi Elijah. *Bu işin peşini bırak, Aden. Görmek gereken her şeyi gördün. Açıkçası bu kadarını hatırlamanı beklemiyordum.*

Yine mi yalan? Elijah asla yalan söylemezdi. Neler oluyordu? "Öyleyse neden geçmiş düşünmemi istedin?"

Yalnızca Victoria'nın seni kasten incitmediğini bilmeni istedim.

Aden bu yüzden mi Victoria'dan hoşlanıp hoşlanmadığını bile merak ediyordu? Mağarada yaptığı bir şeyden dolayı mı? Aden'in hatırlayamadığı bir şeyden mi? Yoksa *henüz* hatırlayamadığı bir şeyden mi?

Aden dudaklarını büzdü. Geçmiş oradaydı, tamamı oradaydı, her anısına ulaşılabilirdi ancak bu anılar aklındaki odak noktası değildi. Olaylar berraklaşmadan önce bir şeyi aktif olarak, mesela mağarada ne olduğunu, düşünmesi gerekiyordu.

O kadar çok kan değiş tokuşundan sonra Victoria kendi parçalarını senin içinde bıraktı. Geçmişini, düşüncelerini ve arzularını. Daha doğrusu, eski düşünceleri ve arzularını. Artık sana aitlermiş gibi görünüyorlar.

"Bu doğru olamaz. Daha önce ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı merak ediyordum."

Ve bir zamanlar Victoria da kendinden hoşlanmazdı.

"Ben onun babasını öldürmek istiyorum. Victoria babasını severdi."

Son birkaç onyıl da babasına defalarca zarar vermek istedi. Babası ona karşı iyi davranmadı, bunu biliyorsun. Ama Aden, sen de hâlâ buradasın. Babasına zarar verme isteği, gayet senin içinin derinliklerinden doğuyor da olabilir.

Victoria'nın aklından parçalar. Aden'in içindeydi. Onu güdülüyor, değiştiriyordu. Doğru muydu yanlış mı? Gerçek mi yalan mı? "Bunu nereden biliyorsun?"

Ben âlimim, unuttun mu? Fazlasıyla alçakgönüllü ses tonunda biraz gerçek ve korku vardı.

"Artık değilsin. Unuttun mu?"

Dans eden kadın durdu, güldü, ne kadar da çınlayan bir sestti. Aden bu sesi sevmişti, nefret etmişti. Ve kadın doğrudan Aden'a bakmak için kapüşonunu geriye attı. Yüzü sevimli, narin ve rahatsız edecek kadar tatlıydı.

“İşte buradasın, tatlım. O kadar uzakta oturup ne yapıyorsun öyle? Gel de benimle dans et.”

Tatlım mı? Ah, evet, Aden onu tanıyordu. *Tanımalıydı* ama hâlâ tam olarak çıkaramıyordu. Beyni *anne* ve *çileden çıkarıcı* kelimelerine takılıp duruyordu. Kadın onun annesi değildi, öyle değil mi? Ve neden kendisini çileden çıkardığından da emin değildi.

“Dans etmeyi bilmiyorum,” dedi kadına.

“Suçu ben üstlenirim, yemin ederim.”

Aden kafasının karışmasıyla gözlerini kırpı. Kadın, Aden’in yetenek yoksunluğunun suçunu mu üstlenmek istiyordu?

Şimdi kalkıp dans edersen, seni asla affetmeyeceğim, dedi Caleb. *Salak gibi görüneceksin ve dolayısıyla bizi de salak gibi göstereceksin.*

Dans etmeye olan isteksizliğin beni şaşırtıyor, C. Julian kendi kendine güldü. *Ortada kollarını sallamak muhtemelen bir çeşit çiftleşme ayini gibi görünür, hanımları bize çekerdi. Ya da öyle bir şey işte.*

Aden. Dostum. Eğer dans etmeyi düşünüyorsan, kalkıp dans etmelisin. Caleb’in ani değişimi neredeyse komikti. *Bütün olay dokunup sürtünmekten geçiyor.*

Çınlayan bir kahkahadan sonra kadın tekrar kapüşonunu başına çekti. “Pekâlâ, tatlım, sen öyle yap bakalım. Ben kendi kendime dans ederim.” Yine hızla dönmeye başladı. “Ama sana yemin ederim, çok şey kaçırıyorsun.”

“Aden.” Victoria’nın sesinin saflığı Aden’in dikkatini çekti. “Beni mi çağırdın?”

Aden bakmak için kendini zorladı. Victoria hemen kenarda durmuş, etrafını kurtlar sarmıştı. Güneş ışığı çevresini sarmış, etrafında meleğimsi bir hare yaratmıştı. Saçlarını toplayıp atkuyruğu yapmış ve her zamanki gibi siyah bir cübbe giymişti ama bu seferkinin uzun kolları vardı ve daha kaba, daha kalın bir kumaştandı. Çok... insansı görünüyordu, çok güzel bir insana benziyordu, yanakları ve burnu parlak bir pembe rengiydi, gözleri soğuktan doluyordu.

“O kadını tanıyor musun?” Aden, kadının olduğu yere döndü... Kadın gitmişti. Dans eden kadın, dönerek arka avludan çıkmıştı.

“Kim?” diye sordu Victoria.

“Boş ver.” Victoria’nın kokusu Aden’in burnuna çarptı, kendisi kadar tatlı bir kokuydu. Dişetleri zonkluyordu. Dişleri ağrıyordu. Ağzı sulanıyordu.

Ve tabii beklenen oldu. Kafasındaki uğultu geri döndü, onu bastırılmış bir feryat takip etti. Dün gece duyduğu bastırılmış feryadın aynıydı. Hafifti, neredeyse mızızlanma gibiydi. Dikkat çekmek için yakınırdı gibiydi. Yeni doğmuş bir bebek gibi.

Bu da neydi? diye sordu Julian.

“Muhtemelen daha öncesinden, mağaradan kalma yankılar,” dedi Aden, kelimeleri yuvarlayarak. Tanrım. Dili bir golf topu kadar büyük geliyordu. Gözleri Victoria’nın küt küt atan nabzına takıldı. Mmm.

“Ne?” diye sordu Victoria, kaşları şaşkınlıkla çatılarak.

Bu çok tehlikeli, dedi Elijah. Gözlerini ondan kaçır. Ondan kan içemezsin. Ya ona yeniden bağımlı olursan?

Ya da daha kötüsü, ya bir değişim daha olursa ve yine kendimizi Victoria’nın içinde bulursak? Julian’ın korkusu çok belirgindi.

Macera isteyen bir tek ben mi varım? diye sordu Caleb. *Yap şunu! Victoria’yı iç!*

Caleb’i boş ver. Başka birinden iç, diye buyurdu Elijah.

Ama... Aden midesi acıyla kasılsa da, Victoria’yı uzaklaştırmaya karar vermiş olsa da başka kimseden içmek istemiyordu.

Açlığı, sağduyusuna ağır basmış olmalıydı çünkü şimdi Victoria’nın yanında kalmasını istiyordu. Ve istediği şeyi de alırdı. Daima. İçini çekerek ayağa kalktı ve elini uzattı, konuşmadan önce kafasının içinde ağırlıklı bir feryat daha duyuldu.

Cidden, nedir bu? Julian’ın korkusu yerini kızgınlığa bırakmıştı. *Caleb, yine şımarık bir çocuk gibi davranıp bebekmişsin gibi mi yapıyorsun?*

Benim istediğimi elde etmek için nefesimi tuttuğumu biliyorsun. Ben mızımızlanmam.

Of, sana kötü haber vermek istemem ama senin nefesin yok, dedi Elijah.

Ve buna rağmen işe yarıyor. Yöntemlerimi niye değiştireyim ki?

Aden elinden geldiğince onları duymazdan geldi. Victoria'ya, "Benimle yürü," dedi. Victoria onun elini tutmamıştı, sadece kararsız bir şekilde eline dikkatle bakıyordu.

Başını kaldırıp bakarken masmavi gözlerinde bir umut titreşti. "Gerçekten mi?"

Daha önce de söylediğim gibi, Victoria'dan gerçekten de hoşlanıyorsun, dedi Elijah, sesi Aden'in zihnindeki engelleri aşarak. Bunu unutma. Ona karşı duyduğun herhangi bir olumsuz his sana ait değil. Tamam mı? Duydun mu?

Niye üstüne bu kadar düşüyordu?

Victoria elini Aden'in avucuna koydu ve artık ruhları kulak ardı etmek sorun değildi. Prenses onun tek ilgi odağı olmuştu.

Victoria'nın kokusu sadece Aden'i sarmakla kalmıyor, onu istila ediyor, tüketiyordu ve ağzı biraz daha sulandı. O anda Victoria'dan gerçekten hoşlanıyordu. Yumuşaklığından, ılıklığından, sıcaklığından değil, artık sıcak değildi, ılık ve tatlıydı. Onun... her şeyinden hoşlanıyordu.

Victoria'yı arka avludan çıkarıp ormana sokmadan önce kurtlara, "Siz önden keşfe çıkın ve yalnız olacağımızdan emin olun," diye emretti. Kurtlar, Aden'in önüne sıçradı ve az sonra ortadan kayboldu. Uyarı uluması gelmedi, Aden da yoluna devam etti.

Victoria'yla ne yapacağı ise, eh, ondan da emin değildi. Birlikte bulurlardı. Öyle ya da böyle.

ON

Bu yürüyüş iş için mi yoksa zevk için miydi?

Victoria, aklının bir köşesindeki artık sürekli olan ama yavaş yavaş suskunlaşan kükremeyi saymazsa şimdi sessizce mağaradaki son dakikalarını anımsayarak malikâne ve korunaktan gitgide uzaklaşırken, tıpkı Kaza'dan önce yaptıkları gibi uzun süre Aden'la el ele gezdi.

Daha önce Aden'dan hiç korkmamıştı ve aslında şimdi de korkmuyordu. Sadece o kadar farklıydı ki ondan ne bekleyeceğini bilmiyordu. En azından sabahın erken saatlerinin donduruculuğuyla biraz da olsa mücadele etmek için kışkık bir cübbe seçecek kadar akıllıca davranmıştı. Bu daha önce yapmak zorunda kalmadığı bir şeydi. Hatta bu aptal, daraltıcı şeyi insan bir kan kölesinden ödünç alması gerekmişti.

Daha önce havanın onun için hiç önemi olmamıştı. *Hava sıcaklığının* hiç önemi olmamıştı. Şimdiyse anormal derecede üşüyordu. *Sürekli*. Bütün gece titreyerek dönüp durmuş, dişleri takırdamıştı.

“Burası hoşuma gitti,” dedi Aden.

Sıradan bir sohbet. Harikulade. “Buna şaşırdım.” Ağaçlar seyrek, gövdeleri boğum boğumdu ve üstten çok az gölge veriyorlardı. Tabii Victoria'nın fazla gölgeye ihtiyacı yoktu. Artık hassas olan cildi güneşi seviyor, bütün ışınları emiyor ancak yine de bu onu ısıtmıyordu.

“Evet. Meraklı gözler yok, kimsenin saklanabileceği bir yer yok.”

Kimsenin derken... Victoria gibi mi? “Korkmalı mıyım?”

“Bilmem.”

Aden'm dürüstlüğü, yüzünde bir gülücük bırakacak kadar onu rahatlatmıştı. “Sadece saldırmaya karar verirsen beni uyar.”

“Pekâlâ.” Bir saniye geçti. “İşte sana uyarı. Ben açım.”

Elveda, iç rahatlığı. Victoria gerilerek Aden’in üstüne atlamasını bekledi. Atlamayınca boğazını temizleyip sordu. “İnsan yiyeceklerini mi yoksa kan mı arzuluyorsun?”

“Kan.” Kelime, daha önce Victoria’nın nabzına gözlerini diktiğindeki gibi yuvarlanarak söylenmişti.

Onunla birlikte yürümesini istemesinin tek nedeni buysa Victoria... Victoria ne yapacağını bilmiyordu. Bildiği şey, bu düşüncenin, sanki kendisine araba çarpmış gibi canını yaktığı ve harlı bir ateşin parlaklığıyla öfkeliendirdiğiydi. Victoria kendini sakinleştirmek için nefes alıp verdi, çekirgelerin cırlamasını ve kuşların haykırıışlarını uzaktan duyuyordu.

“Başka birilerinden kan içmeden önce sana nasıl yemek yenileceğini öğretmem gerek.” Güzel. Can yanması yok, öfke yok.

“Sanırım nasıl içileceğini biliyorum,” dedi Aden, alaycı bir biçimde.

“Düzgün bir şekilde mi?” Çünkü mağarada yaptıkları şey sayılmazdı.

“O ne demek?”

“Damarlar ve atardamarların tadı farklıdır. Atardamarlar daha tatlı olur ama daha derindedirler ve insanların onları iyileştirmesi daha zordur, yani atardamara sadece öldürmek istiyorsan saldırırsın. Ayrıca her damarın da tadı farklıdır. Boyundakilerin oksijeni alınmıştır, bu yüzden de biraz ‘lezzetli’ bir köpük tatları vardır ancak ne yaptığımı bilmiyorsan ne yaparsın? Öldürürsün.”

“Bunu biliyordum,” dedi Aden, sonra bir anlığına düşündü. Başını salladı. “Evet, bunu biliyordum.”

Victoria tıpkı kendisinin de Aden’in hatıralarından bazı şeyleri öğrendiği gibi onun da bunu Victoria’nın hatıralarından mı yoksa mesela ayrı oldukları ve Aden’in ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikri olmadığı bir gece kendi kendine mi öğrendiğini sormadı. Bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi.

“Evet, her halükârda benden kan içemezsin.” İşte söylemişti!

Aden'in Victoria'ya çevirdiği kaşları çatık suratı her açıdan gözdağı veriyordu. "Senden içmemem gerektiğini *ben* biliyorum ama *sen* neden buna bu kadar karşısın?"

Çünkü Victoria'nın ne kadar kırılgan olduğunu öğrenirdi. Çünkü hâlâ insan şeklinde olan dişleri Victoria'nın derisini hiç sorunsuz keser ve muhtemelen Victoria'ya zarar verirdi. Çünkü Victoria bundan, Aden'dan daha fazla hoşlanabilirdi.

Çünkü artık *Victoria*, *Aden*'in ısırtısına bağımlı hale gelebilirdi.

O kan kölesinin Aden'a tamamen zevk, keyif ve hevesle tepki vermesi, Aden'in vampir dişleri olmasa da artık mest edecek kimyasalları ürettiği anlamına geliyordu.

"Victoria?"

Ah, evet. Daha cevap vermemişti. Ne söylemeliydi? "Sadece ısırtmanı istemiyorum," diye yalan söyledi en sonunda. Konuyu değiştirme vaktiydi. "Peki... dün gece veya bu sabah kimseden kan içtin mi?"

Soruyu sorduğu, hem de gayet ters bir biçimde sorduğu anda, sormamış olmayı diledi. En sonunda Aden'in her seferinde Victoria'nın ağzının bir başkasına yapışmasını, kanlarının içine dolmasını düşünenken yaşadıklarını anlıyordu. Aden'in bundan nasıl nefret ettiğini ama Victoria hayatta kalmak için başkalarından kan içmek zorunda olduğu için kabul etmek zorunda kaldığını anlıyordu.

Victoria, Aden'in bir başkasından kan içmesi düşüncesinden nefret ediyordu. Aden'in dişlerinin başka bir kızın damarlarının içinde olması düşüncesinden nefret ediyordu. Ve evet, o aptal kızı öldürmek istiyordu!

Aptaldı çünkü Victoria'nın erkek arkadaşına bulaşan herkes, başına gelecekleri hak etmiş olurdu.

Kimsin sen?

Ayrıca Aden hâlâ erkek arkadaşı mıydı ki?

"Kimsenin kanını içmedim. Henüz. Birilerini bulacağım," diye cevapladı Aden, Victoria'nın kabarmakta olan öfkesinin hiç farkında değildi ya da umursamıyordu. "Hazır olduğumda." Victoria'ya bir

bakış attı, gözleri doğrudan boynuna kayarak artık dönüşmüş olduğu yırtıcıya uyararak Victoria'nın nabzını takip etti.

Belki de asıl aptal olan Victoria'ydı çünkü saçlarını omzunun arkasına atarak Aden'a, karşı konulmaz bir manzara sundu. *Onun aklını çelmeye mi çalışıyorsun, Vic?*

Hayır. Asla.

Gerçekten mi?

Tamam. Evet. Aklını çelmeye çalışıyorum. O benim!

Ve şimdi de kendi kendine konuşuyordu. Gün, geçen her dakika daha da güzelleşiyordu.

"Bugün *sen* beslendin mi?" diye sordu Aden, o sıradan ses tonuyla.

Victoria'nın içine bir hayal kırıklığı çöktü. Akıl çelme buraya kadarmış. "Evet. Elbette beslendim."

Aden'in gözleri kısılarak her bir kirpiğin görünür olduğu ve menekşe rengi gözlerin Victoria'ya bir lazer gibi odaklandığı ufak, dar çizgiler yarattı. Menekşe gözler mi? Yine mi? "Kiminle beslendin?" diye sordu Aden.

Neyle daha uygun bir soru olurdu. Victoria *hayatında* ilk defa yemek yemişti. Daha önce sadece sıvı gıda şeklinde tattığı, garip dokuları ve lezzeti olan gerçek yemek. Dün gece itibarıyla kana olan ihtiyacı yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Ah, hâlâ canı istiyordu (sayılır), hâlâ ihtiyaç duyuyordu (gibi) fakat başka bir şeye de ihtiyacı vardı. Katı bir şeye.

Gizlice köle bölmesine girmek ve buzdolaplarını yağmalamak zorunda kalmıştı. Kurtların bölmesine gidebilirdi ama kurtlar onun kokusunu alır ve orada olduğunu bilirlerdi ve Victoria yeni yeme alışkanlıklarıyla ilgili bir konuşmadan kaçınmayı tercih ederdi.

Ne seçeceğini bilmiyordu, o da cübbesinin içine iki peynir topu saklamış –göğüsleri çok diri ve büyük görünmüştü!–, gizlice odasına geri dönmüş ve bu ağır, fûme tadı ne kadar beğendiğine şaşırarak küçük ısırıklarla yemişti.

Belki de Victoria'nın kana ilgisinin azalması sebebiyle Isırgan durmadan konuşuyordu. Sonuçta hâlâ içmeye ihtiyacının olmasının nedeni *oydu* ve henüz Isırgan'a kahvaltı ettirmediğine göre açlıktan ölüyor olmalıydı. Zavallı çocuk.

Zavallı çocuk mu?

Victoria'nın kilitleri yerindeydi, yani sorun bu değildi. Daha önce, vampir derisi varken bu korumalar yalnızca birkaç hafta dayanırdı, daha fazla değil ve Victoria'nın onları tekrar mürekkeple boyaması gerekirdi. Bu yeni olanlar dört gündür vardı ve daha solmaya bile başlamamışlardı.

"Victoria. Sana bir soru sordum."

Doğru ya. Kendi düşüncelerinin içine çekilmeyi bırakmalıydı. "Şey, onu tanıımıyorsun." Bu doğrudu. Peynir, ineklerden elde edilirdi ve Aden'm bu belirli inekle tanışmış olmasına imkân yoktu.

"Bana yine de onun adını söyle."

"Onu öldürebilesin diye mi?" diye sordu Victoria umut içinde. Amacı bir katliamı kıskırtmak değildi fakat kıskanç bir Aden, alakadar bir Aden demekti.

"Boş ver." Aden, Victoria'nın cevabını elini sallayarak geçiştirdi. "Önemi yok."

Umutları yine darbe yemişti.

Victoria'nın yan tarafında bir şey titredi ve Victoria çığlık attı. Aden kafası karışmış ve belki biraz da endişelenmiş bir halde ona baktı. Umutları yine canlandı.

Bir yoyoydu, Victoria artık buydu.

"İyi misin?" diye sordu Aden.

"Sanırım..." Bir titreme daha, bir çığlık daha. Ne oluyordu... Victoria rahatlayarak bunun telefonu olduğunu fark etti. Yalnızca telefonuydu. "Evet, iyiyim."

Boştaki elini cübbenin tek cebine soktu ve küçük, plastik cihazı çıkardı. Aden'm ona ihtiyacı olursa araması için, onunla tanıştıktan sonra yanında bir telefon taşımaya başlamıştı. Aden şimdiye kadar

aramamıştı ama Riley bundan kesinlikle faydalanıyordu. O küçük hırsızın numarası her seferinde farklı fakat mesajı daima aynı oluyordu. Victoria ondan daha kaç tane *Bu saçmalık!* mesajı alabilirdi?

“Riley’den mesaj,” dedi Victoria. “Bana bir saniye ver. Cevap yazmalıyım.”

Victoria mesajı okudu. Bu saçmalık! MA’yı güvenli bir yere götürdüm ve T her şeyi mahvetmek üzere.

T. Tucker. Victoria, Tucker’dan nefret ediyordu. Aden’in elini bıraktıktan sonra –ki bundan nefret ediyordu– Öldür onu. Canını acıt, diye yazdı. Acelesinden “akıt” yazmıştı ancak bunu çok geç fark etti.

“Riley nasıl?” diye sordu Aden. Victoria’nın dikkati telefonuyla önünde ne olduğu arasında gidip gelirken, Aden kolunu Victoria’nın beline sarıp onu ağaçlardan uzaklaştırdı. Vay vay. Ele ele tutuşmak bir gökkuşağı bulmak kadar güzeldiyse de, bu o gökkuşağının sonunda bir testi altın bulmak gibiydi. Victoria, Aden’in sıcaklığını içine çekti, hücrelerinin ona tepki vererek uyandığını hissetti.

“İyi.” Bir titreme daha oldu ve Victoria mesajı okudu. Akıt mı? Ha! Olmuş bil. Yakında. Pislik yardım da ediyor. Bir titreme daha oldu, yeni bir mesaj geldi. ÇK nasıl?

ÇK. Çocuk kral. Riley, Aden’dan bu aptal lakapla bahsetmeye önceki mesajlarında başlamış ve durmamıştı. Düzeliyor.

Ona Tyson adının bir şey ifade edip etmediğini sor.

“Tyson adı sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Tyson mı?” diye sordu Aden.

“Mmm-hım.”

Bir saniye geçti. “Hayır. Etmeli mi?”

“Bilmiyorum.” Victoria bunu Riley’ye sordu.

Bunu sonra konuşuruz. Bana ihtiyacın olursa ara.

Tmm.

Tuck kan kaybından ölünce ararım.

Victoria telefonunu cebine geri koyarken dudakları kıpırdandı.

Aden ne konuştuklarını sormadı. Sadece konuyu değiştirerek, "Elijah benim artık senin gibi olduğumu söylüyor. Yani karakterimin," dedi.

"Tabii, Elijah bu değişim için beni suçlar. Benden hoşlanmıyor. Hiçbiri hoşlanmıyor," dedi Victoria, ardından Aden'in sözlerini algıladı ve nefesi kesildi. "Bir dakika, ne?" Sendeleyerek ayağının takılması, Aden'm kolundan kurtulmasına neden oldu. Tekrar doğrulduğunda Aden'in hâlâ hareket halindeki görüntüsüne öfkeyle baktı. Dün aynı düşünceyi aklından geçirmiş olması önemsizdi. Babasını suçlamaya daha istekli olmuştu. "Aden!"

Aden ona bakmak için arkasına döndü, aralarındaki mesafeyi görünce kaşlarını çattı ve yaklaştı. Victoria yeniden onun sıcaklığını içine çekti. Artık hücreler tamamıyla uyandığı için Aden'a bu kadar yakın olmaktan dolayı neredeyse büyük bir sevinçle titreyiyorlardı.

Aden da onun gibi öfkeyle bakma zahmetine girse Victoria ne kadar da sevinirdi ama hayır. Aden'in surati ifadesiz durmaya devam etti. "Karakterinin parçalarını bende bıraktığını söylüyor. Tıpkı benim sana ruhları vermem, senin bana Isırgan'ı vermende olduğu gibi." Aden'm başı hafifçe yana yattı, gözleri sanki başka birisini dinliyormuş gibi Victoria'nın ötesine, ormanın ötesine kaydı. Muhtemelen dinliyordu. Ardından başını sallayıp konuştu. "Ve tıpkı birbirimizin kanım içtiğimizde olduğu gibi."

Victoria dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. O keskin, işe yaramaz dişlerinin üzerinde. "Bu umursamaz, neredeyse itici davranışının nedeninin *ben* olduğumu mu söylüyorsun?" *Sen de aynı şeyi düşündün*, diye hatırlattı kendine. *Aden'a nasıl kızabiliyorsun?*

Bunu bilmiyordu ama kızgındı. Çok kızgındı.

"Evet. Öyle söylüyorum." Hiç tereddüt etmeden söylenmişti.

İnsanlar Victoria'yı *böyle mi* görüyordu? Soğuk, uzak? Ah, onun fazlasıyla ciddi olduğunu düşündüklerini biliyordu ama bu... Of, of, of. "Öyleyse ben neden senin gibi davranmıyorum?"

"Belki davranıyorsundur."

“Bu da ne demek?”

“Bilmiyorum. Sen söyle.”

Victoria çenesini kaldırdı. “Yani kafam karışıkmiş gibi davranıyor, sohbetlerimizi bir dinliyor bir dinlemiyor, devamlı dikkatim dağılıyor ve kıskançlık nöbetleri mi geçiriyorum?” Bir dakika. Sahiden de öyle yapıyordu. Bunu idrak etmesiyle birlikte gözleri kocaman açıldı. Gerçekten de öyle yapıyordu.

“Beni bu şekilde mi görüyordun?” diye sordu Aden, Victoria’nın düşüncelerinin aynısını tekrarlayarak. Victoria’ya doğru tehditkâr bir adım, sonra bir adım daha attı.

Victoria korkaklığını ve şehvetini çok belli etmemeye çalışarak yavaşça geri çekildi. Hafifçe titremesi tam bir titremeye dönüştü, Aden’in ona dokunmasına olan ihtiyacı, diğer her şeyi gölgede bırakarak içinin sızlamasına neden oldu.

Aden üzerine gelmeye, Victoria ise sırtı kalm bir ağaç gövdesine yaslanıncaya kadar geri çekilmeye devam etti. Onu arzuluyor olabilirdi fakat bu Aden’i tanı mıyordu, Victoria’nın yaptığı ve söylediği şeylere nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Gerçi Elijah haklıysa o da tahminde bulunabilirdi. Aden onun gibi davranıyorsa Victoria’ya karşı koymaya çalışabilir ancak başaramazdı. Tıpkı Victoria’nın daima Aden’a karşı koymakta başarısızlığa uğraması gibi. Victoria’dan hoşlanmamaya çalışabilirdi, ondan kopmaya uğraşabilirdi ama yine başarısız olurdu.

Sonunda bu lanetin içinde bir nimet bulmuştu.

Victoria, Aden’la ilk tanıştığında babasının emirlerine uyuyordu. Aden’i bul, sorgula ve öldür. Onu kesinlikle bulmuştu. Sorgulamış da sayılırdı. Babası soru-cevap seansından acı çığlıklar yükselmesini beklerken, Victoria kendini Aden’la yüzerken, onunla oynarken, onu öperken bulmuştu.

Kendi kendine ondan hoşlanmadığını, hoşlanamayacağını söylemişti. Aden bir yiyecekti, daha fazlası değil. Kendine olaydan uzak kalmayı, yapılması gerekeni yapmayı söylemişti. Aden onun

ırkını Oklahoma'ya çağırması, hiçbirinin anlamadığı ancak yine de çekimine kapıldığı bir güçle, içlerindeki yaratıkların hasretle beklediği ve resmen taptığı bir güçle uğulduyordu ve ırklarına ciddi zarar verebilirdi. Aden'ı öldürmek, halkına merhamet etmek olurdu.

Ancak Aden'ı öldürmek, Victoria için asla bir seçenek olmamıştı. Aden onun ilgisini çekmiş, onunla özdeşleşmişti. Aden kendi türü için bir yabancıydı; yanlış anlaşılıyordu, istenmiyordu. Victoria bir yabancı değildi fakat bir prenses olarak gerçekten de ayrı tutulmuştu. Ve babası için daima bir hayal kırıklığı olmasının da yararı olmuyordu. Kız kardeşi Lauren gibi bir savaşçı değildi ve Stephanie gibi değişken bir doğal afet de değildi.

Victoria yalnızca... kendisi gibiydi.

Aden ellerini Victoria'nın şakaklarına yasladı, vücudunun alt kısmı Victoria'nınkine sürtündü ve zevkten nefesinin kesilmesine neden oldu. Victoria'yı kapana kısırmıştı, çevresini sarmıştı, gördüğü tek şeydi. Görmek istediği tek şey.

"Sen gerçekten de konuştuklarımızı bir dinliyor bir dinlemiyorsun," dedi Aden. Ses tonunda hararet yoktu ama... bir paça keyif olabilir miydi?

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Victoria, sırf Aden'ı kışkırtmak için. Ne yapardı? Bunu ne kadar ileri götürürdü?

"Öyleyse bu teoriyi test edelim."

"Nasıl?"

Aden'in burnu Victoria'nınkine değdi, sıcak ve nane kokulu nefesi Victoria'nın yanaklarına geldi. "Nasıl test etmeyi istersin?"

Aden onu öpecek miydi? Victoria'nın kalbi ılık hızına çıktı, damarları kan akışı artışına uymak için genişledi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, gözleri Aden'inkilerin içinde eridi. "Ben... ben bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Aden karanlık, boğuk bir şekilde. "Öncelikle, *bütün* dikkatin bende mi?"

"Evet."

“Güzel. Bu birinci adım. Şimdi ikinci adım.”

Aden daha fazla açıklama yapmadan dudaklarını yumuşakça, keşfederek Victoria’nın dudaklarına dayadı. Victoria, Aden’in tadını aldığı anda nefesi boğazında takıldı. Ardından Aden daha çok bastırdı, ağzını açtı ve Victoria’yı yaladı. Victoria da onu memnuniyetle karşılayarak ağzını açtı ve dilleri birlikte yuvarlanmaya başladı. Elleri Aden’in göğsünden yukarı, boynuna kayarak saçlarına dolandı.

“İkinci adımı sevdim,” dedi Victoria çatallı bir sesle, bunun gerçekleşmesinden o kadar mutluydu ki havaya uçabilirdi. “Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

Öpüşme. “Eh, bunu daha sonra dert ederiz.” Öpüşme.

Victoria kendi kendine güldü, Aden’in bu muzip yanını seviyordu. Asırı derecede özlediği bir özelliği idi.

Çok uzun dakikalar, belki de saatler boyunca o şekilde öpüşüp dokunarak durdular ve nihayet, ne mutlu ki Victoria’nın vücudu ısınmaya başladı. Bundan dolayı ne kadar sevinçli olsa da, yine de Aden’in eskiden yaptığı gibi onu okşamasını istiyordu. Ellerinin onun vücudunda olmasını, her yerinde olmasını istiyordu.

Az sonra istediğini elde etti. Tenin tene değmesi cinsinden bir temas değildi ama Aden’in elleri üzerinde gezmeye, onu keşfetmeye başladı, Victoria’ya bir şekil, kalıp verip boğazının derinliklerinden ufak inilti kaçıncıya, nefes nefese kalıp Aden’i ısırmaya başlayınca kadar onu daha sert öpmeye itiyordu.

Takdir etmeliydi ki Aden onu ısırmadı. Fakat daha büyük bir güçle, daha sertçe dokunmaya başladı. Ve bu, Victoria’nın hoşuna gidiyordu.

“Aden,” dedi, neden adını söylediğinden emin değildi.

Bir saniye sonra kendini sanki düşüymüş gibi hissetti... aniden ince yapraklar ve soğuk toprak onu destekliyor, Aden’in ağırlığı onu yere yapıştırıyordu. Öpüşmeleri hiç yavaşlamadı. Birbirlerine sıkıca tutunuyor, sürtünüyorlardı. Victoria’nın bedeni daha hassaslaşmıştı, yaptığı her hareketle... bir şeylere doğru koşuyordu.

Aden sonunda Victoria'nın çenesini elinin içine almak için geri çekildi. O da nefes nefeseydi. Alnında küçük ter damlacıkları belirmişti.

"Hiç birisiyle birlikte oldun mu?" diye sordu Aden. Sesinde bir sertlik vardı. Victoria'nın sevdiği bir sertlik.

"Seksten mi bahsediyorsun?"

Aden başını salladı, bakışları yolundan sapıp Victoria'nın boynuna çevrildi. Bir saniye sonra Victoria'yı orasından öpüyor, yalıyor, emiyor fakat hâlâ ısırmıyordu. Ve ah, o uyandırdığı hisler. Bu duygular Victoria'yı mahvediyor, her noktasını ateşe veriyordu.

Victoria cevap vermektense titrek bir şekilde, "Ya sen?" dedi.

"Hayır."

Ama... ama... Aden çok güzeldi. İnsan kızlar onun deli olduğunu düşünseler bile onu rahat bırakmamalıydı. Aslında onun deli olduğunu düşündükleri için daha da rahat bırakmamalıydılar. Kötü çocuklar herkese çekici gelmez miydi? Hani düzeltilecek biri filan olmazlar mıydı?

Nişanlısı Dimitri, vampirlerin arasındaki bir kötü çocuktu ve dişiler ona akın ederlerdi.

"Neden?" Victoria'nın elleri kendi başlarına bir keşfe çıkarak Aden'm kuvvetli göğsünde kaydı, gömleğinin yumuşaklığında süşüklendi, sonra onun altına daldı. Nihayet. Fırın gibi sıcak ten.

"Asla kimseye yeterince güvenmedim."

Victoria'ya yeterince güveniyor muydu? Ya da hiç güveniyor muydu? Victoria öyle umuyordu çünkü Aden'a asla ihanet etmezdi. Hiçbir zaman.

"Peki ya sen?" diye sordu Aden, Victoria'nın çenesine öpücükler kondururken.

Victoria tırnaklarını Aden'a batırdı. Cevap vermek istemiyordu. Aden'ın yanıtını duyduktan sonra değil. "Şey..."

Aden başını kaldırdı ve Victoria hüsrarla inledi. Aden'ın gözleri şimdi parlak bir kehribar tonunda ışıldıyordu, arka planda minik

menekşe ve yeşil benekler girdap gibi dönüyordu. Ne enfes, büyüleyici gözlerdi.

“Evet,” diye itiraf etti hafifçe. “Oldum.”

Aden onu daha sıkı tuttu. “Kiminle?”

Aden şimdi onun hakkında kötü şeyler mi düşünecekti? Victoria ona bunu söylemek istemiyordu, bu yüzden dedi ki, “Merak ediyordum. Bildiğin gibi Dimitri’yle nişanlıydım ve yine bildiğin gibi ondan nefret ediyordum ve şey...”

“Dimitri mi? *Dimitri’yle* mi yattın? Nefret ettiğin Dimitri’yle?” Aden’in ses tonunda bir parça öfke belirtisi vardı.

O ufakık öfke bile Victoria’yı kızdırarak onu yalayan en sıcak alevleri yatıştırdı. “Hayır. Dimitri’yle değil. Ama *onunla* olsaydı ne olacaktı? Ne yapacaktın? Ne diyecektin?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Aden dürüstçe.

Birkaç alev daha çatırdayarak yok olma yolunda bir *tıs* sesi çıkardı. “*Her neyse*. Dimitri’nin benim ilk deneyimim olmasını istemedim çünkü senin de dediğin gibi ondan nefret ediyordum.” Bu bir vampir geleneği veya gereği olmadığı halde Victoria, Dimitri için saflığını muhafaza etmeyi düşünmüştü. Bunu düşünmesinin tek nedeni, Dimitri’nin kıskanç, sahiplenici bir tip olması ve Victoria’nın seçtiği kişi kim olursa olsun onun canını yakacağıydı.

Oklahoma’ya yolculuk etmeden birkaç ay önce sonunda bunu yapmaya, yapıp kurtulmaya ve nişanlısının karşısında durabilecek birini seçmeye karar vermişti. Pişman olduğu ama değiştiremeyeceği bir hata.

“Ve bilgin olsun,” diye devam etti, “bizim seksle ilgili siz insanlar kadar sabit görüşlerimiz yoktur. Biliyorsun, babamın yaklaşık bin kadar karısı oldu.”

Aden’in gözleri bir ayazla kaplandı. “Peki, kiminle birlikteydin?”

Victoria’nın Aden’la o konuya girmeye hiç niyeti yoktu. “Fark etmez.”

“O zaman adam hâlâ hayatta ve burada. Bu da demek oluyor ki ben...” Aniden sessizleşen Aden, Victoria’ya karşı kaskatı kesilirken, gözleri hızla kalkıp kısıldı. “Biri geliyor.” Havayı kokladı. “Dişi. Tanudık.”

Victoria kulak kabarttı ama hiçbir şey duymadı.

Aden, Victoria’nın üstünden çekilip ayağa kalktı ve Victoria her ne kadar hızla kendini kötü hissetmeye başlamış ve muhabbetlerinin girdiği yünden nefret etmiş olsa da, şimdiden bu ayrılığın yasını tutuyor, verdikleri araya sinirleniyordu.

Aden tek kelime etmeden eğilip Victoria’nın da aynı şeyi yapmasına yardım etti. İlgisini Aden’dan başka yere vermeden cübbesindeki çerçöpü silkelerken, neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Aden kızarmıştı, çevresine gerginlik yayıyordu. Vampir dişleri olmasa da dişleri dehşet bir somurtkanlıkla ortaya çıkmıştı. Dudakları şişmişti, belki Victoria fazla sert ısırmıştı. Saçları da neredeyse diken dikendi.

Çıtırdayan yapraklar, kırılan ince dallar.

Biri gerçekten de geliyordu. Aden nasıl Victoria’dan önce duymuştu? *Yine?* Victoria hızla döndü ve Tatlı Maddie’nin aceleyle onlara doğru koştuğunu, uzun sarı saçlarının ardında uçtuğunu gördü.

Kız, Aden’i görünce yavaşlayarak, “Majesteleri,” diye seslendi.

Aden, Victoria’nın önüne geçti. Onu olası bir tehlikeye karşı korumak için mi? *Lütfen, lütfen, lütfen.* Bu, onun Aden’inin geri döndüğü, Victoria’dan parçaların yok olmaya başladığı anlamına gelirdi. Değil mi?

“Evet?” diye teşvik etti Aden.

“Ziyaretçileriniz var.” Maddie dikkatini yeniden Aden’a vermeden önce endişeli gözlerle Victoria’ya yoğunlaştı. “Meclis üyeleri acele etmenizi tavsiye etti.”

Victoria’nın içinde bir korku kıvrılmaya başladı, canını çıkarmaya kararlı bir yılan gibiydi. Ziyaretçiler. Müttefikler mi? Yoksa düşmanlar mı? Her halükârda Aden açtı ve henüz beslenmemişti. Besleninceye kadar da malikânedeki herkes tehlike içinde olurdu. Çünkü ne kadar

uzun zaman kansız kalırsa, patlayıp etrafındaki herkese saldırmaya başlayıncaya kadar o kadar güçsüz düşer, açlığı o kadar güçlenirdi.

“Önce beslenmelisin,” dedi Aden’a. Bu canını yaksa da, “Maddie’yle,” diye ekledi. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Vampirler tatmin edici bir şekilde diğer vampirlerle *beslenebilirlerdi*. Bu ideal bir şey değildi, sadece deri sorunundan değildi, aynı zamanda başka bir vampirin kanı içildiğinde dünya o vampirin gözlerinden görülürdü. En azından bir süreliğine.

Böylesine bir dikkat dağınıklığı, Aden’ın hayatına mal olabilirdi. Fakat odağının Maddie’ninkiyle birleşmesinden önce birkaç saati olurdu. Bu ona ziyaretçilerle baş etmesi için fazlasıyla zaman vermemeliydi. Ve sonrasında Victoria onu yatak odasında korurdu.

“Hayır. Vampir olmaz,” dedi Aden, başını iki yana sallayarak. “Victoria, kaleye ışınlan ve bana bir kan kölesi getir.”

Aden bu konuda Victoria’yla kavga etmiyordu ve Victoria, bu onu mutlu mu ediyor, üzüyor mu yoksa kızdırıyor mu emin değildi. “Ben... yapamam,” diye itiraf etti sessizce. Bu sabah Riley’nin kardeşleri onu Aden’m daveti konusunda bilgilendirdiklerinde ışınlanmaya çalışmış ve rezil bir başarısızlığa uğramıştı.

Neredeyse bir bunalımın içinde boğulmuştu. Artık normal değildi. Kendi türünün içinde bir ucubeydi. Ve hakikaten de sadece belirivermek yerine bir yerden başka bir yere yürümek berbat bir şeydi.

Berbat. Bir insan kelimesi daha. Bu delilik ne zaman sona erecekti?

“Niçin?” diye sordu Aden.

“Yapamam işte.”

Aden bir anlığına sessiz kalıp Victoria’nın iddiasını anlamaya çalıştı. Victoria bile yüzde yüz emin değilken, Aden bunun ne anlama geldiğini anlamış olsa da olmasa da bir şey söylemedi. Yalnızca başını salladı. “Tamam, o zaman. Kaleye birlikte yürüyeceğiz.”

“Ama senin...”

“Maddie,” dedi Aden, Victoria’nın sözünü keserek. “Önden git.”

Kız başını sallayıp itaat etti ve Aden da onu arkasından takip etti. Victoria birkaç kalp atımı süresince yerinde kaldı. Ne Aden ne de Maddie dönüp ona baktı. Ya da aradı. Aden'ı evden ve onun için gelen kimse onlardan uzak tutmak istiyordu. Onu korumak istiyordu. Ama nasıl?

Aden ne kadar uzaklaşırsa, kafasının içindeki kükreme de o kadar kuvvetlendi, ta ki Victoria konsantre olamayınca kadar. "Kapa çeneni, Isırgan!"

Bir kükreme daha.

"İyi." Ve beklediği olmuştu. Tıpkı Aden'ın sıkça yaptığı gibi o da kafasının içindeki şeyle konuşuyordu. Dişlerini sıkarak yorgun argın Aden'in peşinden gitti.

ON BİR

Mary Ann ıgık atmak istiyordu. Sonuç olarak kendine sadece ıkışma izni verdi. “Bu kadarı yeter. İkinize de söylüyorum.”

Tucker ve Riley onu umursamadan birbirleriyle yüzleştiler. Yine. Bütün gece kaçtıktan, bir araba aldıktan, Mary Ann’in saçı için bir renk açıcı aldıktan –ki Mary Ann hâlâ bu konuda isyan ediyordu ve daha kullanmamıştı– dövme malzemeleri aldıktan, bir motel odasına zorla girdikten ve odaya el koyduktan sonra, üçü oradan ayrılmak zorunda kalıp başka bir araba almadan önce biraz huzura ihtiyacı vardı.

“Bu beş para etmez pisliğın yaşamasını istediğine inanamıyorum,” dedi Riley.

“Görünüşe göre beş para etmez pislikleri seviyor. Kiminle çıktığına baksana.” Tucker, Riley’ye pis pis güldü.

“Ben pislik sevmem.” Of! Küçük çocuklar gibiydiler. Vahşi, kuduz kapmış, uyutulması gereken çocuklar gibi. “Ve onunla çıkıyordum. *Eskiden*. Artık değıl.” Ne yazık ki.

Riley genizden alçak bir sesle hırladı, açık bir savaş narasıydı, sanki hangisine daha çok kızacağını bilmiyormuş gibi Tucker’dan Mary Ann’e, Mary Ann’den Tucker’a baktı. Harika. Bu gerçekten harikaydı. Eğer bu hırlıtlarını Mary Ann’e yönlendirirse, cinayet işleyen kendisi olacaktı!

“Riley beni dinlemeyi bırakıp ilikleriyle beslenmeye başlamadan önce tıka eneni, Tucker. Riley, dışarı çıkmadan önce birkaç şey yapmamız gerektiğine inanıyorum.”

Riley’nin tehditkâr havası sönerken, Mary Ann’e dikkatle baktı.

Belli ki uslu durmaya karar veren Riley, “Gömleğini çıkar,” dedi, “ve yatağa yat. Ve T-adam, eğer gözünün ucuyla bile bakarsan vücudundaki bütün kemikleri kırarım.”

“Ah, gözümün ucuyla da olsa bakacağım. Birkaç defa bakacağım.” Tucker neşeyle ellerini ovuşturdu. “Ve bil bakalım, *R-adam*, vücudumda kırman için bir kemik daha olacak.”

İğrenç. Tam bir iğrençlik.

Riley’den bir hırıltı daha çıktı. Tucker’a biraz daha yaklaştı, onları yalnızca fısıltı kadar bir boşluk ayırıyordu.

Mary Ann aralarına sıçradı ve iterek her iki kolunu da açık tuttu. Zayıf bir gayretti fakat Mary Ann onlara zarar verebilecekmiş gibi yapıp ayrı kalacak kadar kibardılar.

Tabii ki bu ağız kavgasını engellemedi.

“Ahmak.”

“Muhallebi çocuğu.”

“Sapık.”

“Adi.”

Sessizlik. Riley’nin ağır solumasının dışında ortalık sessizdi.

“Çok olgunca,” dedi Mary Ann iç çekerek.

Tucker sanki az önce bebek gibi davranmamış ve Riley yine onun cinayetini planlamıyormuş gibi, “Hem şu koruma kilitleri de nedir?” diye sordu.

Mary Ann, “Suratını çiğnemek üzere olan kuduz köpeği umursamıyor musun?” diye homurdandı. Tucker iğneli bir cevap veremeden önce Mary Ann, “Kilitler koruyucu büyülerdir. Bu şekilde cadıların üzerimizde daha az gücü olur. Şimdi geri çekilin. İkiniz de,” dedi.

Tucker onun isteğini yok sayarak, “Kimse *bana* boyun eğdiremez,” dedi.

“Onları hafife almak hata olur,” dedi Mary Ann. “Bir keresinde bana, Riley’ye ve Victoria’ya ölüm laneti yaptılar ve zar zor hayatta kalabildik.”

“Cadıların seni büyü sayesinde görebildiklerini unutmayalım,” dedi Riley. “Bu işi halletmeliyiz.”

Mary Ann, Tucker’ın bir eliyle saçlarını taramasını izledi. “Dışarıda başka... şeyler olduğunu hep biliyordum,” dedi. “Benim gibi farklı olanların. Sadece onların cadılar ve kurtlar gibi banal şeyler olacağını bilmiyordum.”

Mary Ann bir kaşını kaldırdı. Kolları titriyordu. *Kendime not: egzersize başla.* Ama yine de kollarını açık tutmaya devam etti. “Yani iblisler çok mu havalı?”

“Tabii ki öyle.” O anda Tucker’ın sesi *fazla* kendini beğenmiş çıkmıştı. Ve Mary Ann biliyordu.

Tucker yalan söylüyordu. Kesindi. Kendinden nefret ediyordu. Ve kötü davranan babasıyla ilgili dedikodular duyduğu için Tucker’ın babasından nefret ettiğini de biliyordu. “Her neyse,” diye devam etti Mary Ann, “bir kez büyü yapıldığında, cadılar bile bunun gerçekleşmesini engelleyemez. Hangi koşulları koydularsa bunların karşılanması gerekir. Mesela ölüm lanetinde bir toplantı yapmak için bir haftamız vardı. Eğer ortaya çıkmazsak, daha doğrusu Aden çıkmazsa hepimiz ölecektik.”

“Voyvoda sizin lanetlendiğinizi bilse beni ona saldırtmaktansa sadece Aden’ı hapseder, o haftanın geçip gitmesine izin verirdi. Tüm o bıçaklama işi önlenebilirdi. Yani gerçekten, geçmişin suçu size ait. Söylemiş olsanız...”

“Riley, Victoria ve ben ölmüş olurduk.”

Tucker omuzlarını silktiler. “Bu benim sorunum olmazdı.”

“Ya şimdi?” diye sordu Riley. “Şimdi de Voyvoda’ya yardım ediyor musun?”

“Aden’ı bıçakladıktan sonra beni çağırmayı bıraktı, ben de çıkıp gittim. Yani ona yardım etmekten hoşlanmıyordum. Ayrıca dikkatinizi çekerim, Aden’dan özür diledim. Kalbini ikiye ayırdıktan hem önce hem de sonra. Üstüme gelmeyin.”

Öfke, Riley'nin gözlerini yeşil bir alevle parlatmıştı. "Özür diledin. Ah, iyi o zaman. Bu her şeyi tatlıya bağlar."

"Nihayet." Tucker kollarım havaya kaldırdı, sanki dünyada aklı başında kalan son adamdı. "Biri sonunda anladı."

Riley, Mary Ann'in yanından dolanıp çocuğu itti. Sertçe. "Özür dilerim." Yine itti. "Tüh. Özür dilerim. Benim suçum. Her şey tatlıya bağlandı mı? Beni affediyor musun?" Bir daha itti.

Tucker bu tacize, saldırıyla karşılık vermeden katlandı. *Şoke edici.*

Mary Ann onları tekrar eski yerlerine getirdi. "Gömleğimi çıkarmıyorum. Tamam mı? Bu yüzden geri çekilin, çocuklar. Sen de benim kollarıma kilit yapabilirsin, Riley. Bu da sırtım ya da göğsüm kadar işe yarar."

"İyi." Riley en azından itmeyi bırakmıştı.

Mary Ann'in sırtında onu zihin kontrolü ve ölümcül yaralara karşı koruyacak kilitleri vardı zaten. Şimdi Riley onun, Tucker'dan dersini aldığı sihirli illüzyonlar acı, panik ve casusluk büyülerinin yanı sıra, bir başka ölüm lanetinden korunduğundan emin olmak istiyordu.

"Bekle, bekle, bekle." Riley başını iki yana salladı, Mary Ann'e dönerken gerginliği geçti. "Baban kollarını göreceksin."

Evet, Mary Ann bunu biliyordu. Ve babasını bir daha görmeyi planlıyor olsaydı, bunun çok önemi olurdu.

Bir ev özlemi dalgası çarparken aniden gözlerinde yaşlar birikti. Sadece iki haftadır yoktu ama şimdiden babasını deli gibi özlemişti. Fakat ondan uzak kalması gerekiyordu. Adamın hayatına doğaüstü bir savaş sokmayacaktı.

Ancak bir cevap vermektense yatağın kenarına oturdu ve gömleğinin kollarını sıvadı. "Zaman harcamayı bırak. İşe koyul."

"Geri dönmeyi hakikaten planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Tucker. Bir kere olsun sesi iğneleyici, küstah ya da katıksız bir alçaklıkla dolu değildi.

“Evet,” dedi Mary Ann kesin bir şekilde. “Planlamıyorum. Riley.” Pireler ya da daha kötüsüyle Karşılaşmamak için dua ederek gıcırda-yan yatağa uzandı. “Başla.” Yoksa cesaretini yitirebilirdi.

Riley ona şöyle bir baktıktan sonra aradaki mesafeyi kapattı, yanında diz çöktü ve Mary Ann’in kolunu kendi kucağına koydu. Temas. Cayır cayır, şoke edici, gerekli. Mary Ann her nasılsa yüzün-deki ifadesizliği korudu.

“Değişmişsin,” dedi Riley.

“İki haftada mı?” Mary Ann kabaca gülmek istiyordu. Gülemezdi. Riley haklıydı.

“Evet.” Malzemeleri çoktan komodinin üzerine koymuştu, boya kullanılmaya hazırdı. Küçük tabancayı kaldırdı ve iğneyi derine sap-ladı. Keskin bir acı, ısrarlı bir yanma ve küçük motorun vızıltısı vardı. Belki de ev özlemi Mary Ann’i dayanıklılaştırmıştı. Ürkmemişti bile.

“Değişiminin iyi yönde olduğunu mu düşünüyorsun?” *Dur. Bunun peşini bırak. Öğreneceklerini beğenmeyebilirsiniz.*

“Eski halini beğeniyordum.”

Riley’nin sesi gücenik çıkıyordu. Mary Ann bunun peşinden gitmek *zorundaydı*. “Yani zayıf halimi mi? Sana bel bağlayan halimi?”

“Zayıf değildin.”

“Eh, güçlü de değildim.”

“Yani şimdi güçlü müsün?”

Of. “*Daha güçlüyüm. Yani artık beni beğenmiyor musun? Neden bunun peşinden koşuyorsun?*”

“Senden hoşlanıyorum. Hoşlanmadığım şey, beraberindekiler,” diye ekledi Riley yüksek sesle.

“Bu çok sıkıcı,” dedi Tucker, yatağın ucunda volta atıyordu. “Birileri beni eğlendirsin.”

Ona kulak asmadılar.

“Tucker’la nasıl bir araya geldiniz?” diye sordu Riley. Daha sert bir şekilde dokunmaya başladı. “Ve bunu romantik anlamda söylemiyo-rum. Tabii bana anlatman gereken bir şey yoksa. Ve durumu buysa...”

Mary Ann, “Değil, yok,” diye aceleyle Riley’yi temin etti. Aralarındaki ilişki bitmiş olabilirdi ama onun Tucker’la bir ilişkiye atladığını düşünmesini istemiyordu. “Aden’i bıçakladıktan sonra, ki bunun için onu hâlâ affetmedim,” dedi Riley kadar yüksek sesle, “Tucker beni aramaya gelmiş. Evimden bir valizle ayrıldığımı görmüş ve beni takip etmiş.”

“Seni *ben* takip ettim. Bana izini kaybettirmek için gücün dâhilindeki her şeyi yaptın. Onu ise yanında tuttun.” Evet. Bu saf ve hararetili bir güceniklikti. Dahası, “onu” kelimesi öylesine bir tiksintiyle söylenmişti ki Riley kötü bir ishal vakasından bile bahsediyor olabilirdi.

Kendi kafasında muhtemelen ondan bahsediyordu.

“Evet,” dedi Mary Ann, sesi yumuşayarak, “ama ben seni incitmekten *çekiniyorum*.”

“Bu iyiydi, Mary Ann,” dedi Tucker alaycı bir şekilde. “Bu gerçekten çok iyiydi.”

Ona kulak asmadılar.

Riley duraksadı. Dövme tabancasını bir kenara koydu ve Mary Ann’e uzandı. Parmakları çenesinde gezinerek okşadı. Mary Ann bunu yapmak niyetinde değildi fakat gözleri kapanarak bu tanıdık, nasırlı dokunuşa yanaştı. O anda dünyadaki tek iki kişi onlardı.

Mary Ann, Riley’nin kokusunu içine çekerek kendisi normalmiş, Riley normalmiş, her şey normalmiş gibi davrandı. Riley’nin o vahşi, topraksı kokusu ona açık havayı anımsatıyordu ve daha fazlasını istiyordu, daha fazlası için her şeyi göze alırdı. Ta ki karşılaştığı son gecenin yaratıklarına ne olduğunu hatırlayıp daha fazla numara yapamayınca kadar.

Şiddetle sarsılmışlardı, derilerinin rengi solmuş... solmuş... en sonunda Cadılar Bayramı süslemelerini hatırlatan kireç beyazına dönmüşlerdi. Gözlerinin altında morluklar oluşmuş, dudakları çatlamış ve çığlık atmışlardı. Çığlık atmış, atmış, atmışlardı, acı katlanılamayacak kadar fazlaydı.

“Mary Ann.”

Kaskatı kesilmiş olmalıydı. Göz kapakları hızla açıldı ve Riley’nin endişeyle kaşlarını çatıldığını gördü. Endişe. Hayır, hayır, hayır. “Seni incittim mi?” diye sordu aceleyle. Az da olsa Riley’nin enerjisini emmiş miydi?

“Ben iyiyim. Beni incitmedin.”

Öyleyse bu endişesi Mary Ann içindi. Mary Ann gevşedi ama sadece biraz. Riley neden bu kadar harika olmak zorundaydı? “İncitsem bana söyler miydin?”

“Elbette. Ben sessizce acı çeken bir tip değilim.”

Hayır, değildi. Bu, Mary Ann’in Riley’de hep sevdiği bir özellikti.

“Sen nasılsın?” diye sordu Riley. “İyi... besleniyor musun?”

“Daha değil. Besinimi o büyük ziyafetten çıkarıyorum ama tokluk hissi kaybolmaya başladı,” diye itiraf etti. “Çok yakında acıkacağım.”

“Çok yakında, şimdi demek değildir. Zamanımız var.”

Birlikte zamanımız var, diyordu. Mary Ann endişelenmeye başlamamak zorunda kalmadan önce zamanları vardı.

Riley ne zaman öğrenecekti? Mary Ann *daima* endişeliydi. “Sen kilitleri bitir,” dedi Mary Ann iç geçirerek.

“Pekâlâ. Ama bu konuşma bitmedi.”

Evet, bitmişti ancak Mary Ann yorum yapmadı ve birkaç saat sonra yeni altı kilidin gururlu sahibiydi.

Tucker, Mary Ann’e doğru kaşlarını oynatarak, “Seksi,” dedi.

“Gözlerini yerinden çıkarmamı mı istiyorsun?” diye çıktı Riley, dövme malzemelerini söküp bir çantanın içine tıkarken.

“Tamam.” Tucker bir masumiyet timsali gibi ellerini havaya kaldırdı. “Mary Ann iğrenç görünüyor.”

İğrenç mi? “Çok teşekkürler, seni hain.”

Tucker hiç pişmanlık duymadan omuzlarını silkti. “Çıkmaya çalıştık, başaramadık. Dolayısıyla yumurtalarımı senin sepetine koymamayı biliyorum. Koyarsam, çekiçle karşılanacaklar.”

Peki. Yumurtalar, Tucker'ın hayalarının mecazı mı oluyordu? Çünkü işte *bu* iğrençti. Yine de bu sözler Riley'nin başıyla onaylamasına neden olmuştu, bütün gün ilk defa içtenlikle mutluydu.

Mary Ann, Riley'yi de, "Sen de benim sepetime yumurtalarını koymayacaksın," diyerek bilgilendirdi.

O da omuzlarını silktilti. "Fikrini değiştireceksin."

"Sen... dudaklarını benden uzak tut, yeter!" Riley onu öperse Mary Ann pes ederdi, hep etmişti. Dudakları Mary Ann'i zayıf düşürüyordu, o kadar.

Riley ona doğru gizlice gülümsedi, yalnız kaldıklarında Mary Ann'i ilgiye boğacağını vaat eden bir gülümseyişti. Ve bu, Mary Ann'in hoşuna gitti. Ürperdi. *Kurtla yalnız kalmak yok!*

"Seni öpmek konusunda bir şey söylemedim. Değil mi?"

"İğrenç, tam anlamıyla iğrenç." Tucker öğürüyormuş gibi yaptı. "Masum seyircinin karşısında flört etmeyi kesin."

"Hayatında hiç masum olduğunu sanmıyorum," dedi Mary Ann, alaycı bir şekilde.

"Ayrıca senin gitmen gereken bir yer yok mu?" diye sordu Riley. "Mesela hamile kız arkadaşının yanı gibi?"

Penny. Mary Ann onu bugün henüz aramamıştı ve kızın hâlâ bir tuvaletin üstüne abanmış halde, içindeki her şeyi çıkarmakta olup olmadığını merak etti.

Tucker, Mary Ann'in karşısına geçip Aden'a yaptıklarını telafi edebilmek üzere ona yardım etmesine izin vermesi için yalvardığından, yalnızca onunla birlikten kendini "iyi" hissettiğini, Mary Ann'i yanında tuttuğu sürece daha karanlık dürtüleriyle savaşılabileceğini iddia ettiğinden beri ilk defa tam anlamıyla bozguna uğramış gibi görünüyordu.

"Penny mutluluğu bensiz bulacaktır," dedi duygusuzca.

"Eh ama onun, yani *sizin* bebeğiniz bulmayacaktır. Yarı iblis olacak ve Penny'nin onu büyütme için yardıma ihtiyacı var."

Tucker'ın bozguna uğramış solgunluğu, yüzünün hasretten kızarmasıyla silinip gitti.

O gerçekten Penny'yi seviyor ve bebeği... istiyor olabilir miydi? Belki de bir parçası istiyordu. Ama belki de onlarla birlikte olmasının, kendi başlarına bırakmasından daha beter bir şekilde onları mahvedeceğini de biliyordu. Karanlık doğası, hayatının geri kalanında pişman olacağı şeyler yapmasına neden olabilirdi.

Mary Ann bu hissi biliyordu. Riley'siz olmak onu *öldürüyordu*. Onu her geçen gün daha çok özlüyordu. Riley yanında olduğu zaman bile özlüyordu ancak onun güvende olmasını sağlamak için her şeyi ama *her şeyi* yapardı.

"Peki, Mary Ann'le işin bitti mi? Bittiğini söyle. Çünkü benim sıram geldi, hazırım," dedi Tucker, ikinci kez ellerini ovuşturarak.

Riley kabaca güldü. "Evet. Tabii ya."

"Hey, ben de lanetlenmek istemiyorum. Ayrıca bu takımın değerli bir üyesiyim."

"*Değerli* tanımımız farklı olmalı."

Tucker çenesini sıkı. "Tıpkı *biçim değiştiren* tanımımızın farklı olduğu gibi. Sana göre bu muhtemelen *şekil değişikliği yapabilen* anlamındadır. Bana göre sadece *aşağılık* anlamına geliyor."

"Sana kalıcı bir iktidarsızlık dövmesi yapsam nasıl olur?" Riley tabancayı çekip Tucker'a doğru salladı. "Ne dersin?"

"Gereksiz bir zalimlik, kurt. Duygularım incindi. Gerçekten." Tucker numaradan gözlerindeki yaşlarını sildi. "Şu cadı ve periler çok seksi ve onlardan biri tarafından yakalanırsam hâlâ işliyor olmam gerekiyor. *İşlemeyi* ne kadar sevdiğimi hatırlarsın, değil mi Mary Ann?"

Ah, hayır. Tucker onu bu işe sokmayacaktı. "Hiç seks yapmadık ve sen de bunu biliyorsun."

"Başka herkesle düşüp kalkmakla meşguldün," diye homurdandı Riley.

"Evet, mesela annen gibi," dedi Tucker.

"Benim annem öldü."

Bir saniyelik sessizlik oldu. “Evet, tıpkı baban gibi,” dedi Tucker, en ufak bir vicdan azabı duymadan.

Aslında Riley’nin babası da ölmüştü. Bunu dile getirip Tucker’ın düşüp kalkabileceği bir başkasını bulmasına izin vermeye gerek yoktu. Mary Ann ayağa kalktı, “Siz ikiniz çok... erkeksiniz.”

“O bir erkek.” Riley omuzlarını silketti. “Genel olarak.”

Tucker’ın gözleri kısıldı. “Sen ne demek istiyorsun? Geri kalan taraflarım kız mı?”

“Hey.” Riley, daha önce Tucker’m yaptığı masumiyet beyanını taklit ederek avuçları dışa dönük bir şekilde ellerini kaldırdı. “Bir adamla düşüp kalktığımı itiraf eden ben değilim.”

“O yalandı, Karabaş. Ailene yapılmış, belli ki anlayamayacak kadar aptal olduğun bir hakaretti.”

“Artık gidebilir miyiz?” diye sordu Mary Ann, onlar kavga etmeye başlamadan. Yeniden.

Riley, “Evet,” dediği anda Tucker da, “Her neyse,” dedi.

Neyse ki Dr. Daniel Smart’ın eski evine kadar olan yirmi beş kilometreyi olaysız kat ettiler. Mary Ann yalnız başına gitmeyi tercih ederdi ama yapacak bir şey yoktu. Beş yaşındayken de midilli istemişti. Hayal kırıklığıyla yaşamayı öğrenmişti.

Sanki bu da bir yarışmış gibi Riley’nin sertçe kapı çalma krizini takiben Tucker’ın da sertçe kapı çalma krizinden sonra kimse kapıyı açmadı fakat uyumsuz küçük grupları oradan ayrılmadı. Mary Ann iki çocuktan oluşan testosteron sandivcindeki salamın yerini alırken, verandanın salıncağına oturup beklediler.

Mary Ann ilçe kayıtlarını kontrol etmişti ve Dr. Smart’m karısı hâlâ buranın sahibiydi. Tonya Smart tapudaki ismi değiştirmemişti, bu da büyük ihtimalle yeniden evlenmediği anlamına geliyordu.

Gerçi burayı kiraya vermiş olabilirdi. Belki de burada olmamasının nedeni, hafta sonları çalışmasıydı. Belki de Mary Ann’e bir kez baktıktan sonra defolmasını söylerdi. “Kocanız ölüleri diriltebilen bir

ucube miydi?" benzeri sorulara cevap vermek istemeyeceği kesindi. Ama Mary Ann deneyecekti.

Güneş ısl ısl parlıyordu, bulutlar havada süzülüyor ve birkaç dakikada bir altın rengi ışınları kapatıyordu. Mary Ann her nefes aldığı anda yüzünün önünde buhar oluşuyordu. Kıvrıldığı gömleğinin kollarını fazladan ısı için açarken, "Aden nasıl?" diye sordu, daha önce sormadığı için utanıyordu. Kendini savunması gerekirse, Aden yüzünden buradaydı.

Riley'nin tek söylediği, "İyileşiyor," oldu. "Tuck'a teşekkür etmeye gerek yok."

"Bu işin peşini bırakamaz mısın?" diye çıktı Tucker. "Üzgün olduğumu söyledim."

"Kesinlikle bırakabilirim. Senin öldüğün gün."

Mary Ann burnunun kemiğini tuttu, günün sonunda kafasının patlayacağından emindi. Asla hakem olmak istememişti ancak Mary Ann'i hakem olmaya mecbur bırakmışlardı. Bir dahaki sefere maaş isteyecekti!

Karşılıklı hakaretlerle geçen iki saatten sonra Mary Ann'in baş ağrısı, cadı ve perilerden daha büyük bir düşmandı ve kendini, Tonya Smart'ın ona yardımcı *olamayacağı* konusunda ikna etmeye çok yaklaşılmıştı. Tabii ki bir araba motorunun hurlamasını, lastiklerin çatırtısını o zaman duydu.

Mary Ann ayağa fırladı. Poposu uyuşmuştu ve ani hareketi yüzünden kalçası karıncalanmaya başlamıştı.

"Konuşmayı ben yapayım," dedi çocuklara.

"Ne diyeceksin?" diye sordu Tucker.

"Sen sadece izle ve öğren, iblis," dedi Riley. "Doğru şeyleri söyleyecek, o kadar."

Tucker dudak büktü. "Riley'ye planını anlattın da bana anlatmadın mı?"

“Hayır. Sadece Riley bana güveniyor. Şimdi kapa çeneni.” Her ikisine de anlatmamıştı çünkü henüz hangi yola başvuracağını bilmiyordu. Ama bu karar anıydı. *Şimdi* halletmesi gerekiyordu.

Bayan Smart araçtan indi. Ellili yaşların ortasındaydı, açık kahverengi saçları, biçimli bir vücudu, temiz ve düzgün kıyafetleri vardı. Anaç bir güzelliğe sahipti ve bir zamanlar muhtemelen çok güzel bir kadındı.

Bir alışveriş torbası taşıyordu ve yaklaşırken gülümsedi. Mary Ann kadının gözlerini görebilmeyi arzu ediyordu fakat gözleri güneş gözlüğünün ardında gizliydi.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

Mary Ann onun bir insan olduğunu düşündü, kafasının artık bu şekilde çalışmasına şaşırılmıştı. Bugünlerde yeni birisiyle ilk defa tanıştığında derhal onu ölçüp biçiyordu.

“Aura’sı siyah,” diye mırıldandı Riley ve sesi şaşkın çıkıyordu.

Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Sormaya zaman yoktu. “Evet, bana yardım edebilirsiniz. Benim adım Mary Ann. Siz de Tonya Smart’sınız, değil mi?”

“Doğru,” diye cevap verdi kadın, şimdi biraz da olsa çekingendi.

Nihayet. Bir ışık. “Ben sadece... Şey, benim annem sizin eşinizle aynı gün ölmüş.” Direkt bu konuya mı giriyordu gerçekten? “Aynı hastanede.” Evet. Giriyordu. “Beni doğurmuş ve... o kadar. Son.” Acaba kulağa ne kadar aptalca geliyordu?

Kadındaki sıcaklığın bir kısmı kayboldu, yerini sakınganlık aldı. “Kaybınız için üzüldüm.”

“Teşekkür ederim. Ben de sizin kaybınıza üzüldüm.”

Bayan Smart bunun karşılığında başını sallayıp alışveriş torbasını diğer koluna geçirdi. Gözleri çocuklara doğru kaymış olmalıydı çünkü sakınganlığı korkuyla birleşti. “Bana bunu neden söylüyorsunuz? Neden buradasınız?”

“Size zarar vermeyeceğiz,” diye onu temin etti Mary Ann. “Eğer canınızı sıkıyorlarsa çocuklar gidebilirler. Ashında,” dedi Mary Ann, onlara bir bakış atarak, “gidin. Şimdi.”

Riley karşı çıkmak istiyor gibi görünse de uzandı, Tucker’ın gömleğinin yakasından tuttu ve onu sürükledi. Çok uzaklaşmadılar, ön avludaki büyük meşe ağacının altında durdular.

“Peki, hangisiyle çıkıyorsunuz?” diye sordu Bayan Smart.

“İkisiyle de çıkmıyorum. Koyu renk saçları olanla. İkisiyle çıkmıyorum,” diye ekledi Mary Ann.

Smart yeniden gevşeyerek güldü. “Ah, yine genç olmak vardı.”

Mary Ann kendini çocukları incelerken buldu. Koyu renk saçları ve haşın, savaşçı yüzüyle Riley bir şeytanı andırıyordu. Açık renk saçlı ve masum yüz hatlarıyla Tucker ise bir meleği. Ancak karakter açısından bunun tam tersi doğrudu. *Şu anda bir önemi yok.*

Mary Ann dikkatini tekrar kadına verdi ve boğazını temizledi. “Arkadaşlarımdan biri aynı gün, aynı hastanede doğmuş. St. Mary’s Hastanesi’nde,” diye ilave etti, Bayan Smart’ın onun yalan söylediğini düşünmesi ihtimaline karşı. Sonuçta kanıt detaylarda gizliydi. “Ailesini arıyor.”

O yaşlanmakta olan surattan bir kafa karışıklığı geçti. “Peki, siz de Daniel’ımın, arkadaşınızın babası olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır, öyle bir şey yok. Sadece arkadaşım... ve ben... biz... bazı şeyler... yapabiliyoruz. Tuhaf şeyler.” Mary Ann göz ucuyla Riley’nin aralarındaki mesafeyi kapayıp Mary Ann’i alıp götürme isteğiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Bunu itiraf etmemeliydi. Kimseye. Özellikle de Mary Ann’in söylediklerinden yanlış kişilere, Mary Ann ve Aden’in peşinden gelebilecek kişilere bahsedebilecek, neredeyse tamamen yabancı birine. Fakat bunun başka yolu yoktu.

Ayrıca Mary Ann ödevini yapmıştı. Daniel Smart, Julian olmayıydı. Parçalar yerine oturuyordu. “Bay Smart’ın da...”

“Ne?” diye üsteledi Smart.

“Bay Smart’ın da... tuhaf şeyler yapıp yapamadığımı merak ettim.”

O zaman ağır bir duraksama oldu, ardından, "Tuhaf şeyler. Ne gibi?"

Mary Ann bunu söyleyemezdi. Söyleyemezdi işte.

"Boş verin," dedi Smart bir an sonra, sesi soğuktu. "Gitmenizi istiyorum. Bir daha buraya gelmeyin."

"Lütfen, Bayan Smart. Bu bir ölüm kalım meselesi."

Yaşlı kadın ayaklarını sertçe yere basarak merdivenlerden çıktı ve Mary Ann'in yanından geçti. Fakat *ölümden* bahsedilmesi üzerine kapıda duraksadı. Mary Ann'in yüzüne bakmadan, "Birilerini... diriltmeye mi çalışıyorsunuz?" diye fısıldadı.

Birilerini diriltmek. Smart biliyordu. Gerçekten de biliyordu! Julian'm yapabildiklerinden habersiz olan biri bu tür bir soru sormayı düşünemezdi. Mary Ann sevinçten bağırmak istiyordu. "Hayır, hayır, size yemin ederim. Öyle bir şey değil." Yalnızca katıksız bir iradeyle sakın durmayı başardı. "Sadece... bir şeyleri diriltebilen kişiyi bulmaya çalışıyorum. Doğduğum gün ölen kişiyi. Bu yeteneği başka birine... geçirmiş olabilecek kişiyi."

Eğer Daniel Smart gerçekten Julian idiyse, son dileği bu kadınla konuşmak olabilirdi. Bu yarı gerçekleri dile getirirken kadını uzaklaştırma riskine giriyordu ancak bütün gerçekleri de ortaya dökemezdi. Henüz değil.

Sessizlik. Yine o korkunç sessizlik.

Ardından, "Benim Daniel'im sorduğunuz şeyi yapamıyordu."

"Ah." Mary Ann çok emindi. Belki... Belki Smart yalan söylüyordu. Mary Ann'in okudukları için başka bir açıklama yoktu.

"Ama erkek kardeşi yapabiliyordu," diye bitirdi cümlesini kadın.

Tamam. Demek gerçekten de başka bir açıklaması vardı.

"O da o gece ortadan kayboldu ve o zamandan beri haber alınmadı. Şimdi lütfen. Gidin. Ve size söylediğimi unutmayın. Buraya geri dönmeyin. Sizi görmek istemiyorum."

ON İKİ

Bir saat sonra Mary Ann kendini Tel Tohum'a yerleşmiş halde buldu. Gülünç ismi bir kenara bırakılırsa burayı beğenmişti. İnternet kafesi pelüş koltuklar, küçük yuvarlak masaların yanı sıra, kabinlerinin hemen yanında pek çok prizi olmasıyla rahat bir yerdi.

Mary Ann sütlü kahvesini içiyormuş gibi yaptı çünkü gerçekten içmek midesini bozardı. Artık insan yemeklerinin tadım çıkaramıyordu, sadece sihir ve başkalarının gücüyle besleniyordu. Bu duruma güceniyor değildi. Tabii aşırı derecede güceniyor olduğunu saymazsak!

Her neyse. İçeceğin ücreti Tucker tarafından "ödenmişti".

Tucker'ın "ben hallederim" anlayışı, Tucker ile Riley'yle sinir bozacak derecede flört eden kasabadaki kıza yirmilik bir banknot verildiğini düşünmesini sağlayan bir illüzyon yapmaktı.

Riley bu konudaki şikâyetini dile getirmişti. Tucker ona bakmış ve, "Gerçekten mi, Çomar? Sen Mary Ann için bir dizüstü bilgisayar çaldığın halde *benim* yöntemlerimi mi sorguluyorsun? Gerçekten mi?" demişti.

"Evet, gerçekten."

"En azından benim kurbanım kitap raporunun ilk on sayfasını kaybetmekten dolayı bütün gece ağlamayacak."

"Evet, ne de iyi niyetlisin," demişti küçümseyerek Riley.

Bir zamanlar, mesela bir saat önce, bütün bu ağız dalası Mary Ann'in canını sıkardı. Ya şimdi? Radarında bir bip sesine bile neden olmuyordu. Meşguldü.

Tabii ardından kimin Mary Ann'in yanında oturacağıyla ilgili tartışılar. Bu hem gurur verici hem de aşağılayıcıydı çünkü sadece

aralarındaki bir sidik yarışıydı, Mary Ann'e yakın olmak için duyulan gerçek bir istek değildi. Riley kazandı. Zar zor. Ve bunun da tek nedeni Tucker'a çelme takması ve onun da kahve lekeli fayansın üzerine yüzüstü düşmesiydi.

Şimdi Mary Ann'in biçim değiştiren kurdu, sırtını dayayarak kolunu Mary Ann'in arkasına uzatmıştı ve Tucker da karşısına oturmuş, onlara surat asıyordu. Mary Ann içeceğini yudumlayıp yazıyormuş gibi yapmaya devam etti, Daniel Smart'ın kardeşi Robert'la ilgili cevapları araştırırken nefis dumanları içine çekiyordu.

"Biliyor musun," dedi Tucker. "Mary Ann'le başbaşaiken aslında oldukça iyi biriyim. Sen benim keyfimi kaçırıyorsun, Karabaş."

"En azından *bunun* doğru olduğunu farz edeceğim."

"Bu doğru," dedi Mary Ann, ekrandan başını kaldırmadan. "Tıpkı Aden'in yanında olduğumda onun yeteneklerini etkisiz hale getirebildiğim gibi, Tucker'm kötülüğünü de etkisizleştiriyorum."

"*Kötülük* kelimesine itiraz ediyorum," dedi Tucker.

"Ve sen de," diye devam etti Mary Ann, iblise kulak asmadan, "benim etkisizleştirme yeteneğimi etkisiz hale getiriyorsun."

"Zavalı Tucker," dedi Riley küçümseyerek. "Kötü çocuk olmakla baş etmek zorunda kalıyor."

"Peki, sana farklı köpek isimleri koymamı umursamıyor musun, Max?" dedi Tucker dudaklarını açıkça sarkıtarak.

"Hayır. Bu arada, Max benim kardeşimin adı."

"Bir dakika." Tucker sırtıarak öne eğildi. "Kardeşin bir kurt biçim değiştiren ve adı da Max mi?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Yani bunun yılın en popüler köpek ismi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Nesin sen, istatistik kılavuzu mu?"

Kaşlarını çatan Tucker bir eliyle saçlarını geri attı. "Hakaretlere doğru düzgün tepki vermeyeceksen buralarda kalmam. Önce sana Karabaş dedim. Tepki yok. Sonra sana Max dedim ve yanlışımı dü-

zelttin. Çok banalsin.” Tucker kabinden kayarak çıktı. “Ben dışarıda olacağım. Sigara içeceğim. Belki içki de içerim.”

“Kimseyi bıçaklama,” dedi Riley, parmaklarını sallayarak.

Tucker’ın yüzündeki ifade karardı. “Senin bu sohbete ilave edeceğin bir şey var mı, Mary Ann?”

Mary Ann dikkati dağınık bir şekilde, “Bu harika,” dedi, onların sesini çoktan bloke etmişti.

Tucker iç geçirdi. “İşin bittiğinde beni bul.”

“Tabii, tabii,” diye temin etti Riley onu. Ardından da orta parmağını gösterdi.

Tucker ayaklarını vurarak kafeden çıktı, kapının üstündeki çan çaldı.

“Ne aşâğılık herif,” diye homurdandı Riley. “Bu iş bitmeden önce onu öldüreceğim, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bu harika.”

“Senin için sorun değil mi?”

“Bu harika.”

“Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyorsun, değil mi?”

“Bu harika.” On yedi sene önce insanlar her türlü düşüncelerini Facebook veya Twitter’a yazmıyorlardı, dolayısıyla Robert Smart’ı bulmak biraz zordu. Fakat Mary Ann nihayet bir ilerleme kaydediyordu.

Onunla ilgili bir makale bulmuştu ve bu onu bir başka makaleye, bir başkasına ve hatta yine bir başkasına götürmüştü. Bütün makaleler Robert Smart’ın cansız bedenleri bulabilme ve ölümlerle iletişim kurabilme yeteneğiyle alakalıydı. Ancak hiçbir ölümleri *diriltmekten* bahsetmiyordu. Dahası, ölümünden de bahsedilmiyordu. Yani ilerleme kaydediyor olabilirdi ancak bunun ona hiçbir faydası yoktu. Ta ki...

Tam isabet! Kaybolmasıyla ilgili bir makale. Mary Ann ilk birkaç satırı okurken içini hızla bir heyecan sardı. Kardeşinin öldürüldüğü gece ortadan kaybolmuştu. Ve... ah. Mary Ann’in heyecanı yerini hayal kırıklığına bıraktı. “Cesedi bulunamamış ve hiç evlenmemiş,” dedi. “Çocukları yokmuş, Daniel ve Tonya dışında akrabası da.” Bu

da ailesiyle konuşmak imkânsız demekti. Mary Ann bir daha gözüne gözükmürse Tonya büyük ihtimalle polisi arardı.

“Bu harika,” dedi Riley, Mary Ann’i taklit ederek. Ardından nefes bile almadan ekledi. “Ama dışarıda cadılar ve perilerle konuşuyor olabilir, biliyorsun.”

Ve bir ailesi yoksa, ne tür bir son dileği olabilirdi ki? Mary Ann’in annesi gibi birilerine veda etmek istemiş olamazdı. Öyleyse ne istemişti?

Mary Ann’in bunu öğrenmesi gerekiyordu. Aden’i bırakmak için, Juian’ın insanken yapmamaktan pişmanlık duyduğu şeyi yapması gerekiyordu. Ama ruhlar birileri onlara anımsatıncaya kadar insan hayatlarını hatırlamıyorlardı. Şu anda Julian’a bunu hatırlatabilecek tek kişi Mary Ann’di.

“Mary Ann,” dedi Riley.

Belki de Julian’m (eski) hayat hikâyesini yazdırıp ona okuyabilirdi? Belki o zaman hatırlardı. Belki de ilgilendiği konuyu değiştirip Aden’in ailesini gizlice gözetleme vaktiydi. Evet, belki. Evlerinin tapusu Joe Stone’a aitti. Anne Paula’dan bahsedilmemişti. Hâlâ beraberler miydi? Ayrılar mıydı?

“Mary Ann?”

“Ne?” Ah, evet. Riley bir şey demişti. Robert, cadılar, periler. “Tabii ki cadılar ya da perilerle konuşmuyor. O ölü.”

Uzun, bitkin bir iç çekiş, Mary Ann’in yanağına sıcak, naneli nefesi getirdi. “Tucker’dan bahsediyordum.”

“Ah. O zaman gidip onu takip et. Öldür. Her neyse artık. *Lütfen*. Sadece birkaç dakikalığına huzura ihtiyacım var.”

Afallayan Riley bir an sessizleşti. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Evet. Ama nedense işe yaramıyor.”

Muhteşem bir şekilde nasırlı olan parmaklar Mary Ann’in çenesini tuttu ve yüzünü kendine çevirdi. “Mary Ann?” Riley’nin gözleri keyifle parlıyordu.

“Ne?”

“Bir şeye odaklandığında seksi oluyorsun.” Bununla birlikte eğilip Mary Ann’i öptü. Orada, herkesin ortasında dilini Mary Ann’in ağzına soktu. Riley sıcak, ıslak ve Mary Ann’in hatırladığı kadar lezzetliydi. Mary Ann hiçbir zaman insanların ortasında öpüşüp koklaşma meraklısı olmamıştı fakat kendini ona daha da yaklaşıp kollarını dolar ve ellerini saçlarına gömerken buldu.

Riley dilini onunkine karşı nasıl oynatacağını çok iyi biliyordu. Nasıl baskı yapacağını, nasıl yavaşlayacağını, nasıl Mary Ann’in nefesini alıp kendininkini ona vereceğini. Ve Mary Ann bu sıcaklığa doyamıyordu. Kendini ona daha da bastırdı, o kadar yakınlardı ki enerji ipliklerinin ağzına, boğazından aşağıya aktığını ve midesinde döndüğünü hissedebiliyordu.

Bu hissi tanıyordu.

İçini panik kapladı ve zorla geri çekildi. İkisi de nefes nefeseydi ama Riley bir ter parıltısıyla kaplanmıştı. Mary Ann soluklarının arasında konuşurken kalbi deli gibi atıyordu. “Senin enerjinle beslenmek üzereydim.”

“Biliyorum.” Riley’nin sesinde hiç üzüntü yoktu, bu da Mary Ann’i şaşırttı.

“Ve buna rağmen geri çekilmedin, öyle mi? Seni aptal!”

Riley’nin dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “Yaptığımız şey hoşuma gitti.”

Eğleniyor muydu? Aptal, onun için çok kibar bir kelimeydi. Ama işte. Mary Ann’in ondan kaçmasının nedeni tam olarak buydu. Riley kendi güvenliğini ciddiye almıyordu.

Mary Ann kaşlarını çatarak bacaklarını aralarına çekti ve Riley’yi itti. Doğrudan kabinin dışına. Riley şok içinde poposunun üstüne oturdu. “Ben senin... ben senin... hayalarına diz atmadan önce çık git buradan!”

Riley’nin dudakları biraz daha yukarı kalktı. Ayağa kalkarken acele etmedi. “Bir cadı bulacağım. Eğer açsan...”

Mary Ann'in öfkesi dindi. Riley ona bakmaya çalışıyordu. Kız-maya nasıl devam edebilirdi? "Aç değilim." Ve değildi de. Tam olarak değil. Daha değil.

"Uzun süre... yemeden durduğunda ne olduğunu biliyorsun. İzin ver..."

"Hayır." Evet, ne olduğunu biliyordu. Canı yanıyordu. Hayatı boyunca yandığından çok daha kötü bir şekilde. "Ben iyiyim." Cadılarla uğraşıp muhtemelen lanetlenmesini istemiyordu –gerçi Tucker'a bahsettiği iktidarsızlık büyüünün ikisine de faydası olabilirdi– ve Mary Ann kesinlikle bir ölümden daha sorumlu olmak istemiyordu.

"Cadılar canını yakacaklardı. Şimdiyse ilk önce sen onların canını yakabilirsin."

Teknik olarak bu doğruydı. Canlarını yakabilirdi. Açlığı acı verecek noktaya vardığında, düşünmeden ve istemeden besleniyordu. Önce cadılar, sonra periler ama bir gün bu iki ırk da yeterli olmayacaktı. Diğerlerini arzulayacaktı. Vampirler, biçim değiştirenler. Hatta insanları. Ancak şu anki gibi sadece biraz açken beslenmek için cadıya dokunması gerekirdi ve mecbur olmadıkça o kadar sıkı fıkı olmak istemiyordu. Hem daha önce bahsettiği nedenlerden dolayı, hem de... bazılarında hoşlanıyordu.

İki tanesi, Marie ve Jennifer, onu onlarca kez öldürmüş olabilirdi. Öldürmemişlerdi. Bunun yerine Mary Ann'le konuşmuş ve oradan ayrılmışlardı. Mary Ann kendini biraz onlara borçlu hissediyordu.

"Ben *senin* lezzetli bir çerez olduğuna karar vermeden önce gidip Tucker'ı bul," dedi Mary Ann. "Bekle. Önce bana Tonya'nın aura'sının siyah olduğunu söylerken neyi kastettiğini söyle."

Riley tekrar kabine otururken kaşlarını çattı. "Genelde bu, o kişinin öleceği anlamına gelir. Ama onunkisi eski bir siyahti, biraz solup grileşmişti. Bu tür bir aura'yı daha önce birkaç defa gördüm ama genellikle bir şekilde ölümü büyü aracılığıyla aldatan veya çok ama çok uzun zamandır lanetli olan insanlarda."

Öyleyse Aden'in aura'sına da bu mu olacaktı? Yavaş yavaş solacak, belki de çürüyecek miydi? "Yani hayatı, büyü sayesinde mi kurtarılmış? Yoksa lanetlenmiş mi? Hangisi?"

"Bilmiyorum. Ondan sihirli bir titreşim almadım." Riley omuzlarını silktilti. "Ama bunun da anlamı, lanetin onun ciğerleri ya da kalbiymiş gibi büyük bir parçası olması ve kimsenin bunu algılayamaması olabilir. Ya da büyü kullanılmadığı anlamına gelebilir."

"Yani hiçbir fikrinin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Doğru. Yani sen de bana seninle beraber kalmamı istemediğini mi söylüyorsun? Çünkü şu lezzetli çerez yorumundan sonra *istediğim*, senin..."

"Yürü, seni nemfoman!"

Riley gülerek ayağa kalktı ve Mary Ann'e bir öpücük gönderdi, sonra da ağır adımlarla dükkândan çıktı. Mary Ann dikkatini dizüstü bilgisayarına vermeye zorladı. Yazarken elleri titriyordu. Ve bir de ne görsün? Düşünmeden yazmış ve kendini Aden'in ailesiyle ilgili bir araştırma yaparken bulmuştu. Yine. Belki de bilinçaltı ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

İyi. O da buna uyardı. Ve bir şey daha. Bir sonraki koruma kilitinin, erkeklerin onun düşüncelerini bulandırmasını ve dikkatini bozmasını engelleyici bir kilit olmasına karar verdi. Ama nedense bunun bile onu Riley'nin çekiciliğinden koruyabileceğinden şüphe duyuyordu.

Aden, Victoria'yı şaşırttı. "Misafirlerinin" beklediği taht odasına girip yanıt beklemekten ve kendini beslemektense, önce kendini bir savaş ihtimali için hazırladı. Bu, tedirginlikle dolu saatlerin geçmesine neden olan bir işti, sabah yerini öğleden sonraya bırakmıştı.

Victoria, Aden'in Elijah'yla yaptığı tek taraflı muhabbeti dinledi ve Aden'in kızgın olduğunu çünkü ruhun bunu tahmin etmediğini ve Aden'in da hazırlanamadığını biliyordu. Aden meclis üyeleriyle, ardından Maddie'yle konuşup kendisini bekleyen dokuz savaşçı

konusunda öğrenebileceği her şeyi öğrenirken, Victoria onu dinledi. Aden evdeki bütün odaların yanı sıra dışarıya da bekçiler ve nöbetçiler yerleştirtince Victoria içinin rahatlamasıyla bir nefes aldı. Victoria onu silahlarını kuşanırken izledi, yeni tişörtü ve kot pantolonunu giyerken gözlerini kaçırdı ve devriye gezmekten çoktan yorulmuş kurtların ormandan eve gelmesini onunla birlikte bekledi.

Öpüşmelerini ve hem geçmişteki hem de bugünkü Aden'in karakterine uymayan bir biçimde Victoria'nın bakire olmayışına öfkelenmesini düşünecek vakti yoktu. Adamın kim olduğunu tahmin etmiş miydi? Bu tahmini onaylandığında Aden, Victoria'dan nefret eder miydi?

Tamam, bunların hepsini düşünecek zaman vardı ancak Victoria kendine böyle bir lüks için izin veremezdi. Odaklanması, formunda olması gerekiyordu. Aden'in olmaması ihtimaline karşı. Aden hâlâ yemek yememişti ve Victoria bunun sebebini bilmiyordu.

Bilmediği bir şey daha vardı... dans etmeyeceğini beyan etmek için neden yaptığı şeyi iki defa bırakmıştı?

Aden şimdi koyu kırmızı halı boyunca uygun adım yürüyordu, Victoria hemen arkasındaydı, kurtlar çevresini sarmıştı ve onların da arkasında bir avuç en güçlü vampir savaşçıları vardı. Vampir vatan-daşlar duvarlarda sıralanmış, Aden'i izliyor, doğrudan taht odasına giden bir koridor oluşturunyorlardı.

Victoria "aniden belirdi," "bela" ve "savaş" gibi fısıltılar duydu ve hepsi de yavaş yavaş içine bir dehşetin salınmasına neden oldu.

Bu savaşçılar her kimse ışınlanabildikleri ortadaydı çünkü evin içinden öfkeyle geçmemişler, taht odasında "aniden belirmişlerdi." Ve bir yerde belirlemek için ışınlananın daha önce orada bulunması gerekirdi. Bu da Voyvoda'nın bir zamanlar bu savaşçıları ağırladığı anlamına gelirdi.

Aden taht odasına yaklaşırken nöbetçilerinden ikisi yüksek, kemerli kapıları açtı. Yeni ve daha taçlandırılmamış vampir kralı uzun adımlarını aksatmadan salona girdi. Victoria daha çok fısıltı

bekledi ancak duyulabilen tek şey, birçok çizmenin sesli vuruşları ve kurt pençelerinin sürtünme sesiydi. O sırada arkasındaki herkes gibi Aden durdu ve o bile kalmadı. Sadece sessizlik.

Yeni gelenler, Victoria'nın hayal ettiğinden daha uzun ve güçlüydüler –ki Victoria çok uzun ve çok güçlü olduklarını hayal etmişti–, ters bir V oluşturmuşlardı. Bir savaş düzeni. Victoria sayamayacağı kadar çok defa babasının bu V'nin merkezinde yer aldığını görmüştü. Bu göz korkutmayı amaçlayan, birlikteliği gösteren bir pozdu. Bir çeşit “birimizle uğraşırsan, hepimizle uğraşmış olursun” durumu.

Öndeki adam başını hafifçe yana eğdi. Bu harekette elbette bir saygı yoktu, sadece “ben bilim insanıyım, sen de laboratuvar faresisin” kesinliği vardı. “Nihayet. Geldin.” Küçümseyerek konuşmamıştı fakat bir hakaret, Aden'in onu beklettiği için bir korkak olduğu iması yine de vardı.

Eski Aden bu imayı yok sayabilirdi. Yeni Aden ise çenesini kaldırıp, “Nihayet seni varlığımla şerefendiriyorum,” dedi.

Kaşlar sertçe çatıldı. “Senin vatandaşın değiliz ve senin tarafından şerefendirilmiş de değiliz.”

“Tabii ki öylesiniz.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Seni küçük...”

Konuşanın sağındaki savaşçı elini sıkıca adamın omzuna koydu ve açık bir sakın olma davetiyle dudaklarını sımsıkı kapattı. İkinci adam, “Seninle konuşmak isteyen biz değiliz, Yaratık Terbiyecisi Aden,” dedi.

En azından Aden'm gücünü kabulleniyorlardı. Victoria'nın türü için isimler önemliydi, kişilik, yetenek ve fetih belirleyicidiler. Kazıklı Voyvoda. Kana Susamış Lauren, ki bu da bir sürü vampirin içinde oldukça büyük bir övgüydü. Hayat Dolu Stephanie. Arabulucu Victoria.

“Kim öyleyse?” diye sordu Aden.

Bir duraksama, fırtınadan önceki sakinlik... ardından başka bir erkek, V'nin başına ışınlandı ve odada, yeni gelenlerle Aden dışındaki herkes hayret içinde nefesini tuttu.

"Ben."

"Sorin," dedi Victoria fısıldayarak. Sorin'in geleceğini biliyordu ama onu canlı ve bizzat görmek, Victoria'yı yine de hayrete düşürmeyi başardı. Ağabeyi buradaydı. *Ağabeyi gerçekten de buradaydı!*

Eskiden olduğu o küçük kız, Sorin'e doğru koşup kendini onun kollarına atmak istedi. Hiç birbirlerine dokunmamış, asla konuşmamış ve toplamda sadece altı defa göz göze gelmişlerdi. Yine de Victoria'nın o unutulmuş parçası bunları ve hatta daha fazlasını yapmak istiyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Aden ama Victoria'nın cevabını beklemedi. "Sanırım ben de onu tanıyorum." Victoria'yı incelerken gözleri karardı, ardından tekrar aydınlandı, menekşe renginden siyaha, siyahtan menekşe rengine dönüştü. "Onu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Sorin'i... durdurmanın mı?"

Aden kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum, Elijah."

Tabii ya. Ruhlar onun canını sıkıyor fakat maalesef yardımcı olmuyorlardı.

Victoria uzanıp parmaklarını onunkilere kenetleyerek Aden'i tekrar buraya ve şimdiki zamana geri getirmeyi denerken elinden geldiğince teselli vermeye çalıştı. Aden gözlerini kııptı, siyahlık gözlerini kaplayarak orada kaldı. Victoria'nın elini güven verircesine sıkarak o, Victoria'yı teselli etti.

Sorin kabaca güldü. "Senin deli olduğunu duymuştum, insan. Dedikoduların arada sırada gerçek çıkabileceğini gördüğüme sevindim."

Aden, Victoria'nın elini daha sıkı tuttu ama yanıt vermedi.

"Elijah... korkunç bir kehanette mi bulundu?" diye fısıldadı Victoria.

Aden'in gözünün altında bir kas seğırdi. Yine sessiz kaldı.

Şu anda bile bir kehanete mi dalıp gitmişti? Victoria titreyerek dikkatini ağabeyine verdi. "O deli değil," dedi. Belki bu çocukları iyi geçinmeye ikna edebilirdi. "Onu hafife almak ölümünle sonuçlanır."

Sorin onun gözlerine baktı. Victoria tıpkı önceden yaptığı gibi aklından sayarak *yedi*, diye düşündü. Sorin'in sert ifadesi ne değişti ne de yumuşadı. Victoria'yı hatırlıyor muydu ki? Çok uzun zamandır yoktu.

Vampirler, insanlardan çok daha yavaş yaşlanırdı. Victoria seksen bir yaşında olsa da, on sekiz yaşındaki bir insana denkti. Sorin dört yüzden biraz daha yaşlıydı ancak açık renk saçlar ve Victoria'nınkiler kadar mavi gözlerle yirmili yaşların ortasında gibi görünüyordu. Aden'dan yaklaşık otuz santim uzundu ve herhangi bir futbol yıldızından daha çok kasa sahipti.

Sorin başını takdirle eğerek, "Kız kardeşim," dedi. "Senin bu deli insan kralla çıktığını da duydum ama şu ana kadar inanmamıştım. Ayrıca onun bana zarar verebileceğini hakikaten düşünüyor musun?"

Victoria'nın ilk düşüncesi: *Hatırlıyor*. İkinci düşüncesi: *Hiç bu kadar mutlu olmuş muydum?* Üçüncüsü: *Sorun çıkacak*. Sonuncusu: *Hatırlıyor!* oldu.

"Onu kızdırma," dedi Victoria, sesinin düzgün çıkmasına memnun olarak. Ne olursa olsun, ne söylenirse söylensin, duygusal olarak mesafeli olmalıydı. Pek çok nefsi müdafaa eğitim oturumlarında Riley'nin ona öğrettiği bir şey varsa, o da duyguların öngörü ve mantığı mahvettiğiydi. "Yaratığın bundan hoşlanmayacak ve bunun için seni cezalandıracaktır."

Sorin'in gözünün altında bir kas seğırmeye başladı. İlginç. Yaratığının hoşnutsuzluğunu çoktan tecrübe etmeye başlamış olmalıydı.

Sorin'in gözleri Victoria'dan ayrılp Aden'ı baştan aşağı süzdü. "Bir vampir kralına benzemiyorsun."

Aden başını sallayarak, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Güzel. Tekrar taht odasına dönmüş, kendi kafasının içinden çıkmıştı.

“Bu bir iltifat değildi.”

Bir duraksama. Aden’in iç geçirişi. “Sana, planladığın şeyin sonunun iyi bitmeyeceğini söylemem gerekiyor.”

Victoria’nın midesi yerinden hopladı.

“Peki, tam olarak ne planlıyorum?” diye sordu Sorin, kaygısızca.

“Neden sürprizi herkes için mahvedelim?”

“Pekâlâ. Etmeyelim. Hemen başlayalım.” Bununla birlikte Sorin ileri atıldı, yukarıya uzanıp omuzlarının üstünden sivrilen kılıç kablalarını yakaladı. Metal, deriye karşı bir ısıklık sesi çıkardı, ardından gümüş uçlar şamdanın ışığında parlıyordu.

Kurtlardan bir koro halinde hırlama ve homurdanmalar çıkmaya başlayınca kadar, Aden bir heykel kadar hareketsiz durdu. Sessiz olmaları için elini kaldırdı. Kurtlar ona itaat etti ancak vücutları gergin, sırtlarındaki tüyler diken diken kaldı. Ve her ne kadar Aden hiçbir vampire savaşıma emri vermese, düzenlerine geri dönmeleri için bağırsa da, içlerinden bazıları ileri fırlayarak Victoria’nın ağabeyine yaklaştı.

Victoria onların neden böyle yaptığını biliyordu. Yaratıkları. Isırgan, kafasının içinde deliye dönüyor, Victoria’nın şakaklarına canını acıtacak kadar kuvvetle vurarak dışarı çıkmayı istiyor, Aden’a gözcülük yapma konusunda diretiyordu. Isırgan’ın kaçma başarısızlığı onu Victoria’nın bedenini kontrol etmeye çalışmaya yönlendirirken yarattığı içinde tutmak, ayaklarını olduğu yerde tutmak için bütün gücünü kullanması gerekiyordu.

Titreyerek Sorin’in dönmesini izledi... ve birilerinin iç organları gitti. Sorin yeniden döndü... ve bir kelle gitti. Sorin alçaldı ve bir bacak dizden koptu, her parça ayrı bir yöne düştü. Dehşet vericiydi fakat Victoria’nın tek düşünebildiği, fışkıran kanın ne kadar güzel göründüğüydü. Yalnızca çok istediği maddeye odaklandığı için Victoria’yla boğuşmayı bırakan Isırgan’a değil, Victoria’ya da güzel görünüyordu. Ve eğer ona güzel görünüyorsa...

Aden'a bir bakış attı. Aden dudaklarını yalıyordu, gözleri elektriklenmişti, şimşeklerle çatırdıyordu. Kendinden mi geçmişti? Eğer öyleyse, onu kurtarmanın yolu yoktu.

Sorin, kanı seyretmeye devam eden Aden'in tam önünde durdu. Öyleydi. Aden kendinden geçmişti.

Onu buraya gelmeden önce yemeye zorlamalıydım. Şimdi o kan birikintilerinden birine dalabiliirdi. Orada yatıp her damlasını yalayabilir ve vücudunu saldırılara açık halde bırakabiliirdi.

Victoria, Aden'in ölüleri diriltme kabiliyetinin devreye girip yürüyen cesetlerin saldırmasından korkarak, "Cesetleri buradan çıkarın," diye bağırdı.

Vampir askerler ona itaat etmek için koşuşturdular.

"Korkmuyor musun?" diye sordu ağabeyi. Kılıçlarının uçları yere doğrultulmuştu, kanlar akıyor, akıyor, akıyor, mükemmel bir şekilde kayıyorlardı. Victoria'nın tek yapması gereken çömelip dilini çıkarmaktı ve bu tat ağzının içinde köpürürdü.

Ne yapıyorsun? Victoria titreyerek dikkatini çocuklara verdi. Hâlâ burun buruna duruyorlardı. Aden'in elini bütün gücüyle sıkmış olmalıydı çünkü kendi parmaklarındaki dolaşımı engellemişti. Parmakları karıncalanıyordu. *Gevşe, sadece gevşe.*

Aden boğazını temizledi, her nasılsa kendini yalnızca daha yaşlı ve deneyimli bir vampirin yapabileceği şekilde büyüden çekip çıkardı ve dik durdu. "Korkmak mı? Senden mi?"

Sorin yavaşça sırttı. "Ölümden."

"Neden korkayım ki? Zaten ölüyüm."

Bu, ağabeyinin duraksamasına neden olup yüzündeki memnuniyeti silip attı. "Sana yanlış söylenmiş, değil mi? Şimdiye kadar bu bana çok iyi geldi."

"Bunun *senin* için iyi bitmeyeceğini asla söylemedim."

O açık renk saçlı kafası şaşkınca iki yana sallandı. "Öyleyse *senin* için mi?"

"Hayır."

“O zaman neden... boş ver.” Sorin, Victoria’yla göz göze geldi. Sekiz. “Bu adam daima bu kadar esrarlı mıdır?”

Ağabeyinin yine doğrudan onunla konuştuğu gerçeği Victoria’yı heyecanlandırdı ve bunu yadsıyamazdı. Hatta o kadar heyecanlıydı ki aklına zekice bir cevap gelmedi. Yalnızca orada ağabeyine gözlerini dikmiş, ağzı açık kalmış bir halde durup bir budala gibi tükürükler saçtı.

“Ne söylemen gerekiyorsa söyle,” diye emretti Aden, “ki işimize bakabilelim.”

İşimize mi bakalım? Ne işine? Victoria’nın hoşnutluğunun yerini korku aldı.

Sorin içine bir nefes çekti. “Pekâlâ, o zaman. Müttefiklerinin öldüğünü sana söylemek için geldim. Onları ben öldürdüm.”

“Öldürdün mü? Aden tahta daha yeni çıktığında mı?” dedi Victoria nefesi kesilerek. Nihayet. Kelimeler.

Omuzlar muzipçe silkildi. “Geçtiğimiz onyl boyunca onları öldürdüm, elime geçen her fırsatta Voyvoda’ya saldırdım.”

Babası, Sorin’in, klanlarına düşman olduğunu Victoria’ya hiç söylememişti. *Bu seni şaşırttı mı?* Babası ona hiçbir şey söylememişti. “Anlamıyorum,” dedi Victoria. “Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Victoria göz ardı edildi.

Ağabeyi, Aden’a, “Sırrını biliyorum,” dedi.

Aden sakince, “Bildiğini biliyorum,” diye cevap verdi.

Ne sinir bozucuydu. Ne sırrı?

“Onun gücü gün geçtikçe artıyor, biliyorsun. Yakında bir gün geri dönecek. Saldıracak.”

Onun gücü. Sorin, Voyvoda’nın hâlâ yaşadığını biliyordu. Başka kimse bilmiyordu ama onlar öğrenmişse... Victoria paniğe kapılmadan önce kendine, onlar ipuçlarını bileştiremez, diyerek moral verdi. Onların bildiği kadarıyla Aden ve Sorin, Dimitri’yi tartışıyorlardı. Ya da bir başkasını, tanımadıkları birini. Evet, bu işe yarardı. *Lütfen, evet.*

“Bunu da biliyorum,” dedi Aden. “Ayrıca senin kral olmak istediğini de biliyorum. O yeniden ortaya çıktığında onu kendin yok etmek istiyorsun. İsteddiğini elde etmek için bana meydan okumaya razısın. Bu, klanın zararına bile olsa.”

“Deli ama akıllı. Haklısın, Yaratık Terbiyecisi Aden.”

“Hayır.” Victoria başını şiddetle iki yana salladı. “Bunu konuşarak halledebiliriz. Bir anlaşmaya varabiliriz.” Bu ölçekteki vampir savaşları kanlı ve sadistçe olurdu ve Victoria ikisinin de yaralanması... veya daha kötü olması düşüncesine katlanamıyordu. Ve Sorin’in yeteneğini gördükten sonra, Aden’in kendi becerisinin bile onu kurtarmaya yeteceğinden emin değildi.

Aden da bunu biliyordu. Sonunun iyi olmayacağı kehanetinde bulunmamış mıydı? Ama yine de, “Meydan okumanı kabul ediyorum, Hırçın Sorin. Yarın günbatımında taç için savaşacağız,” dedi.

ON ÜÇ

“Ona hazırlanması için niye bu kadar uzun süre verdin?”

Aden aç, çok aç, yorgun ve kararsız bir halde Victoria’nın özel banyosundaki klozetin kapağına oturmuştu. Doğru şeyi mi yapmıştı?

Yakında öğrenecekti.

Bir elinde tıraş makinası, diğer elinde küçük bir çöp kutusu tutuyordu. İlkini Victoria’ya verdi ve diğerini, yanıt vermeden önce yere, ayaklarının arasına koydu. “Ben hazırlanmak için *kendime* bu kadar uzun süre verdim.”

“Ah.”

Victoria her zaman olduğundan daha solgundu ve sağlam değil, güçsüzdü. Hatta tedirgindi. Aden anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Aden onun ağabeyini tehdit etmişti. Ağabeyiyle *dövüşecekti*. Victoria muhtemelen şaşkın, üzgün ve güvensizdi.

Bir saat önce bu, Aden’i rahatsız etmeyebilirdi. Fakat taht odasında durduklarında, tehlike Aden’a doğru torpido gibi gelirken Victoria onun elini tutmuş ve teselli etmişti. Nedense bir şekilde bu temas, Aden’i içinde yaşadığı soğuk, duygusuz, çorak topraklardan çekip çıkarmıştı. Hissediyordu. Umut, hayranlık, sevgi, her biri güneşten gelen sıcak ışınlar gibiydi.

Aden şimdi dirseklerini dizlerine dayamıştı. “Sana bir soru soracağım, Victoria ve bununla bir şey ima etmiyorum, tamam mı? Bu yüzden yanlış bir fikre kapılma. Sadece merak ediyorum.”

Victoria gerginleşti ve Aden ondan şimdiden endişe yayıldığını hissedebiliyordu. “Pekâlâ.”

“Bana yardım ediyorsun ama ağabeyini sevdiğin ortada.” Victoria’nın o cinayete meyilli manyağa koşmak için duyduğu arzuyu hissetmişti. Ancak saldırmak yerine ona sarılırdı. Sorin, Victoria’yı da öldürür müydü? “Öyleyse *neden* buradasın ve bana yardım ediyorsun?”

Victoria’nın endişesi bir parça dağıldı. “İltifat mı istiyorsun? Yoksa bir *seni seviyorum* itirafı mı?” Aden cevap veremeden önce ki zaten ne söyleyeceğini bilmiyordu, Victoria ekledi: “İkinizin savaşmasını istemiyorum, hepsi bu.”

Aden’m buna arkasını dönüp gitmesini mi bekliyordu? “Savaşacağız. Sana o kadarına söz verebilirim.” Belki fazla açık sözlüydü ancak Aden hiçbir yanlış anlama olmasını istemiyordu.

Victoria’nın omuzları hafifçe düştü. “Savaşacağınızı biliyorum. İnan bana, eğer ikinizden birini ikna edebileceğimi düşünseydim...”

Aden onu seyretti, Victoria’nın tepkisini ölçüyormuş gibi görünmeden, az sonra söyleyecekleri için Victoria’nın tepkisini ölçmeye çalışıyordu. “Sen benim dönüp gitmemi *istiyor musun?*”

Bir saniye geçti. Victoria içini çekti. “Hayır. Gidemezsin. Sorin senin peşinden gelir. Başkaları peşinden gelir. Meydan okundu ve kabul edildi ve eğer sonu getirilmezse herkes senin zayıf olduğunu, senin olanı elde edebileceklerini düşünür. Asla huzur bulamazsın. Ben sadece...”

Her ikisinin de iyi olmasını istiyordu. Anlaşılır bir şeydi.

“Ve sen sormadan önce söyleyeyim, senin kazanmanı istiyorum.”

Aden işte *bunu* beklemiyordu. “Niçin?”

“Çünkü Sorin’in canını bağışlama ihtimalin var. O sana aynı nezaketi göstermeyecek. Sen... sen ne olacağını biliyor musun?”

“Dövüşün sonucunu bilmiyorum, hayır.” Bu doğrudu. Aden bunu Elijah aracılığıyla görmüştü fakat birkaç farklı versiyonunu görmüştü. “Ama ağabeyinin dövüşü beklerken bir sorun çıkarmayacağını biliyorum. Yani başka kimse ona saldırmaya çalışmayacak. Ya da bana saldırmaya. Tabii bunun bir faydası olursa. Bana Elijah söyledi.”

Victoria ürperdi. “Faydası olmaz. Ve ben... bunu daha fazla konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum. Vücudum senin her lafına olumsuz tepki veriyor. Biraz daha konuşursak ayaklarına kusabilirim.”

Harika. Aden ona moral vermek istemişti, onu hasta etmek değil. “Tek belirti midenin kötü olması mı?”

“Kanım soğuk ve yoğun, ayrıca kalbim göğüs kafesimden fırlayacak kadar güçlü çarpıyor.”

Aden’in korktuğu kadar feci değildi. Victoria sadece hafif bir panikatağı tarif etmişti. “Peki, bu tarzda bir tepkiyi daha önce hiç yaşamadın mı?”

“Bu derecede değil.” Victoria tıraş makinasına bakıp kaşlarını çattı. “Peki, bununla ne yapmamı istiyorsun?”

Konunun değişmesini istiyorsa konuyu değiştireceklerdi. Aden onu başka ne şekilde yatıştıracağını bilmiyordu. “Kafamı tıraş etmeni istiyorum.”

“Kafanı... ne?”

“Kafamı tıraş etmeni.”

Victoria’nın güzel yüzü dehşetle doldu. “Ama kel olursun.”

Aden içini küçük bir neşe dalgasının kapladığını hissetti. “Daha kötü şeyler de var.”

Hayır, yok! Bu iş senin hanımlarla olan aksiyonunu ciddi olarak etkileyecek, dedi Caleb. Aden saç boyalarına veda etmeye karar verdiği için beri burnundan soluyordu.

“Neyse, kel olmayacağım. Sarışım olacağım. Tıraş makinalarında birkaç santimlik saç bırakan bir emniyet var.”

“Ah,” diye yineledi Victoria, sonra da makinayı açmaya çalışırken bir anlığına beceriksizce arandı. Sonunda ufak motor çalışarak hayat kazandı. “Peki, bu konuda emin misin? Sonuçları beğenmezsen geri dönüşü yok.”

“Eminim.”

“O zaman bana neden saçlarını kesmek istediğini söyle.”

Evet, dedi Julian. *Bu çok aptalca. Aptal gibi görüneceğiz.*

Elijah'nın bir yorumu yoktu.

Olan biten her şeyin ardından, Aden kendini yeni biri gibi hissediyordu. Gerçekten de yeni biriydi. Ancak ne zaman bir aynanın yanından geçse –ve buradaki duvarların çoğu gerçekten de ayna olduğu için istediğinden çok daha fazla kendini görüyordu– aynı görünüyoru. Bunun da değişmesi gerekiyordu.

Tek söylediği, “Sadece öyle istiyorum,” oldu.

“Tamam, o zaman.” Victoria oluruna bırakmış ve kararsız bir halde işe koyuldu ve Aden siyah buklelerin ardı ardına yere düşmesini izledi.

Caleb neredeyse ağlayarak, *Durdur onu*, dedi. *Elini yakalayıp durdur onu*.

Aden bir an bir şeyin, belki bir ipin, kolunu çektiğini, kaldırdığını, parmaklarının Victoria'nın bileğine sarılmak üzere kıpırdandığını hissetti ve kaşlarını çattı. Kolunu yan tarafında tutmak için bilinçli olarak çaba harcaması gerekiyordu.

Neler oluyordu yahu?

Hadi ama dostum, diye devam etti Caleb. *Tek yapman gereken kolunu kaldırıp Victoria'nın bileğini tutmak*.

Kolunu kaldırıp. Victoria'nın bileğini tutmak. Cevap yerli yerine oturdu. “Vücudumu ele geçirmeye mi çalışıyorsun, Caleb?”

Homurdanarak verilen yanıt, *Belki*, oldu.

Ruhlardan hiçbiri yıllardır böyle bir şeyi hiç denememişti. Muhtemelen bunun sebebi, Aden'in izni olmaksızın hâkimiyeti ele geçirememeleri idi. Ya da daha önce geçiremeyecekleri idi. Ama bu çekim... daha önce yaptıkları her şeyden daha kuvvetliydi. Aden bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi.

Aden ona, “Bir daha bunu yapma,” diyerek çıkıştı.

İyi!

Victoria, Aden'in açtığı dizlerinin arasına girmişti ve söylediklerini duyunca kaskatı kesildi. “Yapmadım... Ben sadece... Bunu yapmamı sen söyledin!”

Hemen pişman olan Aden, “Üzgünüm. Seninle konuşmuyordum,” dedi.

“Ah. Güzel. Beni endişelendirdin.” Victoria dikkatini tekrar tıraşa verdi.

Victoria’nın kokusu, Aden’ı sallanan bir beyzbol sopasının gücüyle vurdu. Ağız sulanıp midesi büzülürken, ruhları unuttu. Victoria’nın ağabeyi o vampirleri sakatlayıp öldürdüğünden beri Aden açlık sınırındaydı ve yerden o çok lezzetli görünen kanı yalamadan, taht odasından zar zor çıkabilmişti.

Aden’i yalnızca iki şey durdurmuştu. Sadece ve sadece Victoria’nın kanma olan arzusu ki her geçen dakika güçlenmekteydi ve herhangi bir zayıflık gösterisinin büyük savaş sırasında aleyhine kullanılacağı bilgisi. Ve Victoria’ya söz verdiği gibi bu savaş gerçekten *olacaktı*.

Elijah birkaç ayrı sonuç görmüş olabilirdi ancak savaş toptan engellemek, bu sonuçlardan biri değildi.

Aden birkaç defa kendi ölümünü görmüştü, kafası, *je la nune*’la kaplı bir kılıçla kesiliyordu. Victoria onu bundan kurtaramazdı. Ama ardından, *Alçaktan saldırmayacağım, yandan atılacağım*, diye düşünmüştü. Ve görüntüler derhal değişmişti. Yani kafasının içinde bu yeni sonuç canlandığında, Sorin’in kılıcını salladığını ve Aden başını eğip kendi saldırısını yaparken Sorin’in boşlukla karşılaştığını görmüştü.

Aden o zaman geleceğinin belirsiz olduğunu fark etti. Tamamen değiştirilebilirdi. Ve *belki* kazanabilirdi fakat bir bedeli vardı. Kendi zaferi, Victoria’nın dibe çökmesinin başlangıcı olurdu. Belki de bunun nedeni, Victoria’nın Aden’i, ağabeyinin cesedinin üzerinde dururken görmesi, o ağlarken vampirlerin, Aden’in başarısına alkış tutması olurdu.

Aden, Victoria için bunları istemiyordu. Bunalışma girmesini, öfkelenmesini ya da daha da beteri, varlığının bütün gücüyle Aden’dan nefret etmesini istemiyordu. Dolayısıyla bir çözüm bulması gerekiyordu.

“Kafa derinde küçük, siyah noktalar olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Victoria.

“Çil mi?”

“Büyük ihtimalle. Çok şirinler.”

Şirin olması, iğrenç olmasından burun farkıyla daha iyiydi.
“Teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Victoria işini bitirirken hafif bir mırıldanma sesi geldi. “İşte,” diye duyurdu en sonunda. “Bitti.” Pek sıcak olmayan elleriyle Aden’m yanaklarını tuttu ve onu dikkatle inceledi. “Sen...” Nefesi kesildi.

“Ne?” O kadar mı kötüydü?

Sana söylemiştim demeyi sevmem, dedi Caleb. *Ama sana SÖYLEMİŞTİM.*

Victoria’nın ağzı açılıp kapanırken, Aden doğrulup ayağa kalktı. Lavabonun üstünde duran aynadaki yansıması yavaş yavaş göründü. Kendine aynadan gerçek bir “eyvah eyvahın” bakmasını beklemişti ama durum bu değildi. Beş santimlik saçı kalmıştı ve saçları diken dikendi. Aden’m doğal rengi olan koyu sarı rengindeydiler ve cildinin daha bronz görünmesine sebep oluyorlardı. Ayrıca bir zamanlar siyah olan ve yakın zamanda menekşe rengine dönüşen gözleri, şimdi altın tonlu bir kahverengiydi.

Ah, diye fısıldadı Caleb. *Eh, tamam o zaman. Bu mucizelerin bir sonu gelmeyecek mi?*

“Beğenmedin mi?” diye sordu Victoria’ya.

“Beğenmek mi?” Victoria titreyen eliyle, parmaklarını Aden’in yeni kırılmış saçlarında gezdirmek için uzandı. “Bayıldım. Ve kötü çocuk olmanın çekiciliğini nihayet görebiliyorum.”

Kötü çocuklara benzediğini düşünerek hayret etti, dokunuşun daha derinleşmesini umarak Victoria’nın eline doğru eğildi.

Onu öp, diye teşvik etti Caleb. *Şimdi, şimdi, şimdi! Bu atmosfer bozulmadan.*

Bir kereliğine sapıkla aynı fikirde olmak zorundayım, dedi Julian. *Öldüresiye Fransız öpücüğüne boş onu!*

Evet.

Daha Aden hareket ettiğini bile anlamadan elleri Victoria'nın belindeydi, onu kendine çekiyordu. Bakışları istemsizce onun boynuna, küt küt çarpan nabzına kaydı. Dışarıda duyduğuna benzer, sadece şimdi daha yüksek olan tiz bir kükreme, aniden kafasının içinde yankılandı.

Victoria onun bakışlarının kaydığı yönü fark etti. "Beslenmen lazım yoksa yarın hayatta kalamayacak kadar zayıf düşeceksin."

Hayatta kalmaktan fazlasını yapacağım. Aden öyle umuyordu. "Teklifte mi bulunuyorsun?"

"Ha-hayır." Victoria yutkundu, vücudunun kalan her yerinden bir ürperme geçti. "Aden, buna bir son vermelisin."

"Neye vermeliyim? Seni tutmaya mı?"

Hayır! diye bağırdı Caleb ve Aden'in parmakları Victoria'yı sımsıkı kavrayarak onu irkiltti. *Ben onu özledim.*

Aden, Caleb'i, "Bu kadar yeter," diye tersledi. "Parmaklarımı gevşet ve bana bir dakika ver."

"Ruhlar mı?" diye sordu, Victoria anlayışlı bir şekilde.

Aden başını keskince sallayarak Caleb'in homurtularını dağıttı. Ardından baskı azaldı ve Aden kendi kendine tutuşunu yumuşatabildi. Caleb bunu yapmaya devam ederse bir şeyler yapılması gerekecekti. Fakat Aden bunun ne olacağını bilmiyordu. Tabii ruhun dışarı çıkmasının yolunu bulmaktan başka.

"Ve hayır," dedi Victoria, sohbetlerini kaldığı yerden devam ettirerek, "beni tutmayı bırakmanı istediğimi kastetmedim. Belki de kastetmişimdir. Bir an beni istiyorsun, ardından istemiyorsun, sonra şimdi olduğu gibi beni yine istiyorsun ve ben buna ayak uyduramıyorum. Ben sadece... *hay kör olası!*"

Masum küfür Aden'i şaşırtmadı ancak Victoria'nın hissettiğı paniği şaşırttı. "Sorun nedir?" Banyoya kimse girmemişti. Ortada bir tehdit yoktu.

Victoria onun kollarından çekildi ve telefonunu çıkardı, eli titriyordu, soluğu kesik kesikti. “Az önce Riley mesaj gönderdi ve titreşim her seferinde ödümü koparıyor.”

Aden onun yine kollarında olmasını istiyordu. “Çözümü kolay. Titreşimini kapat.”

“Elbette. Nasıl yapılacağını çözer çözmez.”

Victoria ekrandakileri okudu, açık teni hafifçe griye çalıyordu. “Bana, eee, izin verir misin?” Aden’m cevabını beklemedi ama omzunun üzerinden bağırarak banyodan hızla çıktı. “Açlığını ilgilenmesi için bir kan kölesi göndereceğim, belki daha öncekini gönderirim,” dedikten sonra ardından kapıyı çarptı.

“Bunu yapma,” diye seslendi Aden. Victoria’nın onu duyup duymadığını bilmiyordu. O zaman bile yalnızca Victoria’yı istiyordu. Uzun adımlarla yatak odasına girdi ama Victoria çoktan gitmişti.

Bir veda öpücüğü vermeden gitmesine izin verdiğine inanamıyorum, diye mızızlandı Caleb.

Elijah hırıltıyla öksürük karışımına benzer bir ses çıkardı. *Önce saç, şimdi de öpücük. Artık durur musun? Beni delirtiyorsun.*

Hayır! Bu önemli.

Seni bir kez devre dışı bıraktım, Caleb. Bana bir daha bunu yaptırma.

Beni devre dışı mı bıraktın? Ne demek istiyorsun? Bu sözüm ona devre dışı bırakma olayı ne zaman oldu? Çünkü Aden sana, üçümüzün arasında benim en güçlü olduğumu söyleyebilir ve eğer devre dışı bırakılacak bir şey varsa, bunu yapacak olan ben olurum.

Elijah’mn can sıkıntısı, huzursuzluğa dönüştü. Boş ver. Sadece...

Bekle! Bir saniye dur. Bu konunun kapanmasına izin vermeyeceğim. Mağaradan bahsediyorsun, değil mi? Çünkü orada kalışımızın sonu, Aden ona her yaklaştığında Mary Ann’in bizi gönderdiği o kara delik gibiydi. Bize bunu mu yaptın, E? Ha, ha, yaptın mı?

Kara, eee, bir delik diyorsun demek?

Ne yaptın, E? diye sordu Julian.

Tanrı aşkına! “Sorin’le olan savaş sırasında Elijah’nın bana yardım etmesine ihtiyacım var ama eğer çenenizi kapamazsanız, Victoria’nın bize verdiği ilaçları bulup sizi hemen şuracıkta, bir kara deliğe göndereceğim.”

Özür dilerim, Ad, dedi Julian.

İyi, ne halin varsa gör, dedi Caleb.

Teşekkür ederim, dedi Elijah.

“Güzel.” Birbirlerini anlıyorlardı.

Aden göz ucuyla bu sabahki dans eden kadının Victoria’nın yatağına süzülüp eğildiğini gördü. Yatakta uzun, siyah saçlı küçük bir kız yatmış, uyuyordu. Aden kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. İki kadın da az önce orada değildi.

“Sen,” dedi Aden yaklaşarak.

Kadın onu duymazdan geldi, kıza, nedense Aden’a aynı derecede tanıdık gelen bir şekilde, “Haydi, gel, kıymetlim,” dedi. Omzunun arkasına panik dolu bir bakış attı. Aden’a değil, Aden’ın çok ama çok arkasındaki bir yere. “Şimdi gitmeliyiz. O gelmeden önce.”

Küçük kız gerinip esnedi. Aden’ın duyduğu en tatlı melek sesiyle, “Ama ben gitmek istemiyorum,” dedi.

“Gitmeliyiz. Hemen.”

“Eğer gitmek istemiyorsa onu götüremezsin.” Aden kadına uzanıp omzunu yakalamaya çalıştı ama eli, kadının içinden geçti.

ON DÖRT

Victoria söz verdiği gibi Aden'a gönderilecek bir kan kölesi ayarladıktan sonra, kimsenin izin almadan girmeyeceğini ve ihtiyacı olduğu sürece istediği kadar mahremiyete sahip olacağını bilerek kendini Riley'nin odasına kilitledi.

Aden'a yalan söylememiştir. Riley gerçekten de mesaj göndermişti. Galiba J'nin kimliğini bulduk. CŞlar ve PDler tarafından takip ediliyoruz. Azgın mantar dışında her şey iyi. ÇK?

J, Julian demekti. CŞ, cadı-şılhklar. PD, peri dölleri. Azgın mantar, Tucker olmalıydı. Riley'nin hâlâ onu öldürmemiş olmaması şok ediciydi. Belki de değildi. Mary Ann zarif ayağını diremiş ve sevdalı, budala Riley de boyun eğmiş olmalıydı.

Tıpkı Aden'ın da bir zamanlar Victoria'ya boyun eğdiği gibi. Ve Victoria'ya banyoda attığı bakışların bir anlamı varsa, çok yakında bir gün yine eğebilirdi.

ÇK iyi, diye yazdı. Sen dikkatli ol.

Ve Çocuk Kral gerçekten de iyiydi. Nihayet normal haline dönüşüyordu. Sadece onun için işler yine değişmek üzereydi ve bu, onu derinden yaralayacak bir değişimdi. Çünkü eğer Riley ve Mary Ann, Julian'm gerçek kimliğini keşfetmişlerse, Aden'm ruha veda etmesi an meselesiydi.

Victoria ona söylemeyecekti. Daha değil. Aden'ın zaten endişelenecek çok şeyi vardı. Ve bu da onu aldığı diğer mesaja, bahsetmediği mesaja getirdi.

Ormandayım. Beni bul. Sorin.

Ağabeyi onunla konuşmak istiyordu. *Ağabeyi*. Bu, Victoria'yla bir ilişki kurmaya başlamak için miydi yoksa Aden'la ilgili miydi? Yoksa her ikisi de mi? Her halükârda, sırf onu görmek için çok büyük bir riske girmiş olacaktı.

Gerçi savaş konusunda onun fikrini değiştirebilirdi. Bu *düşük* bir ihtimaldi. Diğer yandan Sorin, *Aden*'i sözünden dönmeye zorlamak için Victoria'yı kullanabilirdi. Ağabeyinin acımasız kılıç becerilerini gördükten sonra, bu daha olası görünüyordu. Ama...

Onu görme arzusu çok kuvvetliydi.

Victoria gidip onu görmeye karar verdi ancak bu konuda akıllıca davranacaktı. Yalnız gitmeyecek ve uzun kalmayacaktı. *Bu ödünlerin ikisi de seni akıllı yapmıyor*. Fark etmezdi. Umut, budalaca ama tamamiyle yadsınamaz bir şeydi.

Eşlikçileri olarak kız kardeşlerini topladı ve dışarı çıktı, ısının ani düşüşünden titrememek için dikkat ediyordu.

"Onunla buluşmak istemiyorum," dedi Lauren, kesin bir şekilde. "Gitmemin tek nedeni, eğer seni tehdit ederse onu öldürmek." Uzun boylu, ince ve Sorin kadar sarışın olan Lauren, vücuduna oturan, boyundan bağlamalı, siyah deriden bir üst ve pantolon giyiyordu. İki bileğini de dikenli tel sarıyordu. Hayatı boyunca bir savaşçı olmak için eğitim görmüştü ve Voyvoda'nın ordusunun liderinden daha çok cadı ve peri öldürmüştü. Kadın olduğu gerçeği, daha yüksek rütbelere terfi etmesini engellemişti. "Voyvoda'yı, onunla konuşmamıza izin vermesi için ikna edebileceği onlarca yılı, ziyaret etmek için seneleri vardı ve yapmadı."

"Belki artık çeneni kapatmalısın," dedi Stephanie, sakızının balonunu patlattıktan sonra. Hem Lauren hem de Victoria'dan kısa olan Stephanie'nin uzun, sarı saçları ve yosun yeşili gözleri vardı. Geleneksel vampir kıyafetleri yerine mavi, kolsuz bir bluz ve siyah, ufacak bir mini etek giyiyordu. Saçının tamamı örülüydü ve kafasının her yerinde minik topuzlar şeklinde sarılmıştı. "Sadece aptal tarafını göstermiş oluyorsun."

“Aptal tarafım! Benim aptal bir tarafım yok, sen de bunu biliyorsun.”

“Ha! Senden daha akıllı taşlar tanıdım ben.”

“Seni de mi öldürmemi istiyorsun? Çünkü öldürürüm!”

Birbirlerini seviyorlardı fakat birbirlerine sataşmayı da seviyorlardı.

Victoria kskanıyordu. Bu ikisinin daima istedikleri kişi ve istedikleri şey olmaya cesaretleri olmuştı. Gerçi Lauren, Voyvoda tarafından kayırılmıştı ve Stephanie'nin annesi de Voyvoda'nın bütün eşlerinin içinde en gözde olardı. Voyvoda ikisinin de üzerine çok gitmemişti. Victoria kayırılmamıştı ve annesi de en nefret edildi, yani daima Voyvoda'nın hiddetinin ağırlığını çekmişti.

Victoria annesinin yanı sıra onu da memnun etmeye uğraşmıştı fakat o kadar ayrı özellikleri beğeniyorlardı ki sonuç olarak ikisini de memnun edememişti. Voyvoda, her savaşa giden, korkusuz bir asker istiyordu; annesi ise iyi huylu, eğlenceyi seven bir evlat. Victoria her ikisi de değildi.

Ağaçların arasında yol alırken acı soğuğa dayandı ve yaklaşan fırtınanın kokusunun tadını çıkardı. Gökyüzü kararıyordu, bulutlar yoğunlaşıyor ve siyaha dönüyordu. Oklahoma havasının göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceğini öğrenmek çok uzun sürmemişti.

Hemen öteden ayak ve dalların birbirine çapma sesleri geldi. Victoria ve kız kardeşleri durduğu anda, ağabeyinin adamları öne çıkarak etraflarında bir daire oluşturdu. O kadar iyi bir biçimde kamufle olmuşlardı ki Victoria'nın onları görebilmesi için dikkatle bakması gerekmişti.

Adamların ortasından Sorin çıktı. “Kız kardeşlerim,” dedi, başını sallayarak.

Stephanie sevinçle ona doğru koşturdu. Kendini onun kollarına attı. Sorin onu yakalayıp döndürdü. Kısırçılık geri dönerek Victoria'ya neredeyse tamamen yutuyordu. Bu ikili bir arada zaman geçirmiş-

lerdi, o kadar ortadaydı. Birbirlerini tanıyorlardı, birbirlerine karşı rahattılar ve belki de birbirlerini seviyorlardı.

Sorin niçin Victoria'yla zaman geçirmek istememişti?

Lauren, en genç Prenses'e, "Ne yapıyorsun, seni dana?" diye homurdandı. "O sana kazık atıp kellenin bedeninden yuvarlanarak uzaklaştığını izlemeden önce buraya gel."

Stephanie yapmacık bir şekilde gülümsedi. *Hâlâ* Sorin'i kucaklar bir halde, "Abimizi gizlice ziyaret etmede başarısız olan ben değilim. Hem sen kime dana diyorsun, seni balina? O pantolonun içinde hiç kendi poponu gördün mü?" dedi. Vücudunu sahte bir ürperme sardı. "Aslında bu soruyu unut. Poponun o pantolonun içindeki halini *herkes* gördü."

"Kanının ağaçların her tarafına sıçradığını da herkes görmek üzere."

Belki de Victoria buraya yalnız başına gelmeliydi. "Lauren, sen göz kamaştırıyorsun," dedi, birbirlerinin üstüne atlayıp tokatlama kavgasına girmeye karar verme ihtimallerine karşı, saldırgan iki kızın arasında kollarını açarak. Evet, bunu daha önce yapmışlardı ve bu herkes için küçük düşürücü olmuştu. "Stephanie, sen de güzelsin. Şimdi, ağabeyimle konuşabilir miyim? Lütfen?"

Sorin, Stephanie'yi yere bırakmadan önce şakağından öptü. Elini sallayarak arkadaki gruba işaret etti. "Oturun. Hepiniz." Artık çok resmîydi. Çok kibar.

"Nereye oturalım. Ah." Victoria sadece yanından geçtiği ince yaprak ve dalları görmeyi bekleyerek arkasını döndü. Bunun yerine iki tanesi diğer ikisinin karşısında duran, dört tane mükemmel ağaç kütüğü buldu. Dikkati ne kadar dağınıktı böyle.

Victoria kendisine en yakın olana oturdu. Sorin onun karşısında-kini alırken, Stephanie onun yanındakini alarak Lauren'ı kendisinin karşındakini almak zorunda bırakmış oldu.

Sorin'in bir tanesi hariç bütün adamları ortadan kaybolmuştu ancak Victoria onların yakınlarında olduklarını, izlediklerini, din-

lediklerini, koruduklarını biliyordu. Sonra bir tanesi Victoria'nın şüphelerini doğrulayarak gölgelerden çıktı, kanla dolu kadehlerin olduğu bir tepsi taşıyordu.

Victoria bir kadehi kabul edip yudumladı. Kan ılık, lezzetli ve tatlıydı. Aden'in ki kadar tatlı değildi ama ısırgan, içinin rahatlamasıyla resmen hafifçe inliyordu.

"Gelmene şaşırdım," dedi Sorin, doğrudan Victoria'ya bakarak.

Victoria'nın ağabeyine söyleyecek, soracak çok şeyi vardı. Ağzından kaçan ilk şey, "Neden bizi hiç ziyaret etmedin?" oldu. Soru yankılandı ve Victoria'nın yüzü kızardı, birkaç değerli saniye boyunca yüzünü saklayabilmek için kalan kanı yudumladı. Sohbeti başlatmak için başka bir yol seçmeliydi. Daha baştan Sorin'i ihmalkârlıkla suçlayıp savunmaya zorlamamalıydı.

Sorin gücenmek yerine eğlenmiş bir şekilde, "Babamın gazabını göze almak istediğini sanmıyordum," dedi. Rahatlayarak kılıçlarını sırtından çıkardı ve oturduğu yerin kenarına dayadı. "Yanlış mı düşünmüşüm?"

Victoria'nın omuzları düşerken boş kadehini yere bıraktı. "Seni görmek için onun gazabını göze alabilirdim, yani galiba suçu seninle paylaşmalıyım."

Lauren gözlerini devirdi. "Suçu üstlenmek ya da yapmaman gerekirken affetmek konusunda hep çabuk davranıyorsun. Evet, ben bunu göze alabilirdim, seni işe yaramaz arka saha oyuncusu ama yine de benimle buluşmaya çalışmadın. Ve sana bir şey daha söyleyeyim. Eğer Voyvoda'dan iddia ettiğinin yarısı kadar bile nefret ediyor olsaydın, bunu yapardın. O zaman tahmin et nesin? Sırf boş laftan ibaretsin ve bu yüzden senden sonsuza kadar nefret edeceğim. Ashında, boğazını parçalamaya bile karar verebilirim... Mümkün değil! O kılıç *kıvrık* mı?" Hâlâ dolu olan kadehini düşürdü, kan toprağa döküldü ve kütüğünü iterek kalktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Sorin'in silahlarının önünde çömelmiş, onları inceliyor, parmaklarını bıçakların üzerine gezdiriyor ve ahlayıp uhluyordu. "Bir tanesini alabilir miyim? Ya da ikisini de? Lütfen!"

Sorin, Lauren'in nefretten "bana ver, bana ver, *şimdi*"ye geçişini rahatça idare etti. "İnsan kralla işim bitince ikisini de alabilirsin."

Victoria'nın banyodayken, Aden'in kafasını tıraş etmeden hemen önce yaşadığı mide bulantısı bütün gücüyle geri döndü.

"Mükemmel. Teşekkürler." Lauren incelemeye devam etmek için kılıçlardan birini oturduğu yere sürükledi.

Sorin, Victoria'ya kendisinininkine o kadar çok benzeyen gözlerle bakıyordu ki Victoria kendi yansımasının içinde boğuluyordu sanki. "Ya sen? Sen benden ne isterdin? İnsana teslim olmamı mı?"

Aden artık o kadar da insan değil.

Stephanie boştaki elini havaya kaldırdı. "Ben, ben. Ben biliyorum. Beni seç!"

"Benden gelmemi istedin, ben de geldim," dedi Victoria. "Neden beni istedin? İnsana teslim olmayı *teklif etmek* için mi?"

Victoria bu yorumun onu delirteceğini tahmin etti. Eğer Voyvoda olsaydı, delirtirdi de. Bunun yerine Sorin sırtarak Victoria'yı bir kez daha şaşırttı. "Babamın düşündüğüm gibi sendeki ateşi söndürmediğini görüyorum."

Voyvoda bunun için kesinlikle çabalamıştı. "Eee?" diye onu devam etmeye teşvik etti Victoria.

Sorin o geniş omuzlarından birini silkti. "Senin Aden'ininm çağrısını duydum ve onu tahttan indirmeye geldim. Ona karşı büyük bir sevgi beslediğini görebiliyorum. Raporları da duydum. Ama ırkların arasında alay konusu olduk. Yakında o ırklar, vampirleri nihayet yok etmeyi umarak başımıza üşüşüp bize saldıracaklar."

"Nasıl alay konusu olduk? Aden cadıları ve perileri yendi. Hem de bir gecede! Bana bunu senin en son ne zaman yaptığını söyle. Ya da babamın. Söyleyemezsin," diye ekledi Victoria, ağabeyi cevaplayamadan önce. "Sırf bahane yaratıyorsun çünkü tacı kendine istiyorsun."

Sorin utanmaz, arlanmaz bir şekilde yine omuz silkti. “Pekâlâ. İstiyorum. O taç benim hakkım. Doğuştan kazandığım hak. İnsan gayet iyi bir yiyeceğe benziyor ama o bundan ibaret, Victoria. Yiyecek.”

Hayır, Aden bundan çok daha fazlasıydı. Cesurdu, onurluydu ve Victoria’ya kendini (neredeyse) her zaman daha iyi hissettirmişti. Victoria’yı asla kasten incitmemişti ve asla da incitmezdi, en kötü zamanında olsa bile. Aynı şeyi Sorin için söyleyemezdi.

Yani bu, Victoria’nın geri adım atmayacağı tek savaşı. “Taci Voyvoda’dan kendin almalıydın ama yapmadın. Bekleyip fırsat kolayarak onu sırtından vurdun.”

Nihayet başından beri beklediği tepki. Öfke. Sorin sert bir bakışla, “Senin insanın Voyvoda’ya saldırmadı,” dedi. “Dimitri saldırdı. Aden sadece senin nişanlının işini bitirdi.”

Doğru. *Fakat*: “Dimitri, babamı yendiye, Dimitri babamdan güçlüydü demektir. Ve eğer Aden, Dimitri’yi yendiye, bu da Aden’in her ikisinden de güçlü olduğu anlamına gelir.”

“Mantıklı ama yanlış. Voyvoda’yı yenemeyecek. Fazla iyi biri. Dahası, Dimitri ona saldırdığında Voyvoda en zayıf dönemindeydi. Bu yeniden olmayacak. Artık hazırlıklı olacak. Ve istediğini almak için adilce veya çirkin, daha çok çirkin olan her şeyi yapacak. Bunu biliyorsun. Ancak onu *ben* yenebilirim. Onu *yeneceğim*. Bu savaş için yıllardır hazırlanıyorum.”

“Bir dakika. Voyvoda’yı yenmekle ilgili bütün bu laflar da nedir?” dedi Lauren. “O öldü.”

Victoria’nın midesi daha güçlü bir şekilde çalkalanmaya başladı. “Ashında yaşıyor.”

Lauren karşı çıkmak istiyormuş gibi göründü ancak Sorin’in, ardından Stephanie’nin onaylayıcı bir biçimde başlarını sallamaları, tükürükler saçarak konuşmasına neden oldu. “Siz nereden biliyordunuz? Niye bana kimse söylemedi? Bunun bizim için anlamı nedir? Halkımız için?”

“Bana Sorin söyledi,” dedi Stephanie. “Ve hiçbir anlamı yok. Ne olursa olsun, babamın yeniden hükmetmesine izin verilemez. O bir despot.”

“Ama... ama...”

“Haklı olduğumu biliyorsun. Ondan nefret ediyorsun, sadece başımızda bir insan olmasını istemiyorsun.” Stephanie parmaklarını Sorin’inkilere geçirdi. “Ve beni dinlemen gerekiyor. Aden senin düşündüğün kadar iyi değil. Yani öyle ama kötü insanlar için olan bir çiftlikte aylarca yaşadı. Birtakım şeyler yaptı. Ezilip geçilmesi kolay olmayacak.”

Sorin dudak büktü. “Ama kötü bir insan, kötü bir vampir savaşçıyla aynı şey değil, öyle değil mi?”

“Steph’e katılıyorum,” dedi Lauren, Voyvoda’nın kabre karşı galip gelmesi konusundaki üzüntüsünü bırakarak. Ya da esasen, ona söylenmemesi konusundaki üzüntüsünü. “Aden’ı hafife alıyorsun ve bu sana pahalıya patlayacak.” Parmak ucunu kılıçlardan birinin ortasında gezdirirken metal titreşip ısıklık sesi çıkardı. “Yaratıklarımızın her tarafına salyalar akıtmasını sağladığında, sen burada değildin.”

“Durun!” Victoria yumruğunu kalçasına vurdu. “Sorin’e Aden’la ilgili bilgi vermek ona yardım etmek sayılır. Ona yardım etmek de kralınıza ihanettir.”

Sorin onun protestosunu elini sallayarak geçiştirdi. “Zaten bilmediğim bir şeyi söylemediler. Ve sen de insanına, kendi yaratığımı geride bırakacağımı söyleyebilirsin. Benim yaratığımı bana karşı kullanmayacak.”

Victoria ağabeyinin sözlerini algımlarken gözleri kocaman açıldı. “Bunu yapabilir misin? Yaratığını geride bırakabilir misin? Bilerek? Ve hayatta kalabilir misin?”

Sorin gururla başını salladı. “Babamın aksine, ben kendiminkinden asla korkmadım. Bu yönümü kabul ediyorum ve kendi lehime kullanıyorum. Yaratığım, benim arzum doğrultusunda benden ayrılıyor ve bana geri dönüyor.”

“Seni öldürmeye çalışmıyor mu?” diye sordu Lauren, Victoria kadar şoktaydı.

“Öldürmeye çalıştı. Başta. Artık kabulleniyor.” Sorin dirseklerini dizine yasladı, yüzü düşünceliydi. “Belki sana da kendininkini nasıl serbest bırakacağını öğretirim. Senin yanında savaşabilir. Ve inan, ondan daha güçlü, daha dikkatli bir ortağın olamaz.”

“Bunu çok isterim!”

Victoria devamlı savaşa odaklı kız kardeşinin hiç bu kadar heyecanlandığını duymamıştı. Ve işte, diye düşündü tırmanan bir dehşetle, Aden’in en büyük avantajı gitmişti. Sorin’i, yaratığı aracılığıyla kontrol etmek.

“Benim egemenliğim altında her şey gelişecek,” dedi Sorin, bakışları Victoria’yı olduğu yere mıhlarken. “Göreceksin.”

ON BEŞ

Gece boyunca yağmur yağmıştı. Yağmur gündeğumunda ve gün boyunca yağmaya devam etmişti. Gökyüzü bir kara delik kadar siyahtı, bulutlar o kadar yoğundu ki Aden bir daha dağılacaklarından emin değildi.

Uygun bir zamanda yeni evinin arka avlusuna gitti. Kolay kolay vazgeçmeyeceğı evinin. Enerjiyle titreşen, koruma kilitli çemberin kenarında durdu. Aden'in gömleğı yoktu, sadece kot pantolon ve bot giyiyordu, şimdiden sırlısıkıam olmuştı.

Parmağında Voyvoda'nın *je la nune*'la dolu yüzüğü duruyordu. Ayak bileklerinde hançerleri hazırda bekliyordu. Evde yaşayan bütün vampirler onunla birlikte dışarıda duruyordu, bazıları tentelerin altında meşale tutuyordu. Victoria kız kardeşleriyle birlikte durmuş, ellerini ovuşturuyordu, titreşen ateşin ışığı üzerine vuruyordu.

Dün Aden'ı bıraktığından beri konuşmamışlardı. Victoria denemiş, konuşmak istemişti fakat Aden yine de ondan kaçınmıştı. Victoria'ya olan açlığı daha çok artardı ve daha da kötüsü, ağabeyine ihanet etmesini isterdi.

Ondan bunu isteyemezdi. Bu iş bittikten sonra kendinden hoşlanmak istiyorsa isteyemezdi.

Tabii ölürse kendinden hoşlanması zor olurdu.

"Beslendin mi?" dedi Victoria ağzını oynatarak.

Aden başını kısaca bir kere iki yana salladı. Hayır, beslenmemişti. Denemişti. Victoria'nın ona gönderdiği köleyi, kızıdan tek bir damla kan almadan kovduktan birkaç saat sonra açlığına yenik düşmüş ve kararlı adımlarla her şeyden çok bir hareme benzeyen bir alan

olan, dolaşmak *istemeseler* bile insanların özgürce dolaştığı köle bölmesine gitmişti.

Orada durup köleleri izler, onların boş sohbetlerini dinlerken, açlığının yavaş yavaş azaldığını görmüştü. Hem de kanlarının kokusu, kalplerinin davul gibi gürültülü atışı onu baştan çıkarsa da. Oradan ayrılmıştı.

Oturup kendi başına düşündüğü taht odasına doğru giderken yolda, yanından geçtiği *vampirlerin* kanıyla yine çok daha fazla ilgilenmiş, açlığı alabildiğine geri dönmüştü. Yine de ertesi günü, dünyayı kendi gözleri yerine onların gözünden görerek geçirip geçirmeyeceğini merak ederek bu işe bulaşmamayı yeğlemişti.

Neredeyse Victoria'nın peşine düşmüş, neredeyse *ondan* kendisini beslemesini istemişti. Ama yine de ondan kaçınmıştı. Bir sürü başka sebep vardı tabii biri en önemlisiydi. Victoria onu beslemek istemiyordu. Suç tamamen Aden'a ait olsa da, bu bilgi içini paramparça ediyordu. Victoria'ya davranışından sonra...

Aklının bir köşesinde hayvansı bir feryat yankılandı. Daha önce duyduğu, kulak asmadığı bir feryat.

Victoria'ya, onun annesiyle, dans eden kadınla karşılaşmasını anlatamamıştı. Aden artık gördüğü kişinin o olduğundan, Victoria'nın hatıralarından birinin canlanışını seyrettiğinden emindi; annesinin Victoria'yla birlikte, Voyvoda'nın onları yakalamasından kaçmaya çalışmasını; annesi seyrederken, Voyvoda'nın Victoria'yı cezalandırmasını. Her dokuz kamçının yüzüğündeki sıvıyla kaplı olduğu kırbaç cezasını.

Babası işini bitirdiğinde, Victoria'nın sırtı Aden'a paramparça Noel kurdelelerini anımsatmıştı. Voyvoda bunu ödeyecekti.

Ve onu bu kez gerçekten öldüren Aden olacaktı. Yakında. Sadece öncelikle Sorin'in icabına bakması gerekiyordu.

Aden, dedi Elijah, tedirgin bir şekilde.

"Bir kelime daha etme," diye mırıldandı Aden. "Söz verdiniz."

*Üzgünüm ama daha yeni fark ettim. Daha yeni gördüm. Hap-
larım almahsın. Tamam mı? Lütfen.*

Ne? diye sordu Caleb ve Julian aynı anda.

“Ne gördün?”

*Sen sadece haplarını al. Bildiğin gibi bu savaşın birkaç farklı
sonla bittiğini gördüm ve her biri de bir öncekinden beterd. İşte, az
önce başka bir son daha gördüm. Görüntüler kopuk kopuk, bozuktu
ve olanları doğru sırayla gördüğümde emin değilim ama sanırım
ilaçlarını alırsan bundan sağlam çıkacaksın.*

*Bu nasıl olabilirdi? “Yanımda değiller.” İlaçlarını alamazsa,
bir yumruğun ortasında Victoria’nın geçmişinden bir görüntü mü
görürdü? Ruhlar onun dikkatini çok mu dağıtırlardı? “Ayrıca senin
yeteneğine ihtiyacım var.” Sorin’in ne yapmayı planladığını çok geç
olmadan bilmesi gerekiyordu. Sorin’in hedefi Aden’in kellesiydi,
ona şüphe yoktu.*

O zaman... onları alması için Victoria’yı gönder.

“Neden?”

*Sana söyledim. İlaçların olmadan oradan sağ çıkmama ihti-
malin çok yüksek.*

Çok mu yüksek? “Bu yeterli değil.”

*Tamam, şuna başka bir açıdan bakalım. İçinin ne kadar soğuk
olduğunu biliyorsun, değil mi?*

“Evet.” Unutması biraz zordu.

*İşte, bu senin için aslında hayat kurtarıcı bir şey oldu. Şu
anda güçlü duygular senin düşmanın. İlaçlar duygusuz kalmama
yardım edecek.*

“Anlamıyorum.”

Evet, ben de, dedi Caleb.

*Sen sadece haplarını al, Aden, diye diretti yine Elijah. Güven
bana, duygular senin dostun değil.*

Artık herhangi bir şey dostu muydu ki? “Pekâlâ.” Elijah asla yanılmazdı. Ya da artık nadiren yanıldığını söylemesi gerektiğini düşündü. Aden’in ilaçlarına ihtiyacı varsa vardı. “Ben...”

Sorin açıklığın kenarında ortaya çıktı, şimdiden uygun adımlarla yürüyordu, adamlarından ikisi başlarının üzerinde yükselen bir sancak tutuyor, geri kalanlar kendi meşalelerini taşıyorlardı. Yağmurun etkilemediği meşaleler. Gölgeler ve ışığın, gözdağı ve günahattan arınmanın bir kolajıydılar.

Rüzgâr başladı, ılık çalıyordu... daha yakın, daha yakın... ayak sesleri...

“Çok geç. Artık Victoria’yı gönderemem.” Aden güçsüz görünürdü. Savunmasız. Vampirler için dış görünüş her şey demektir ve eğer Aden güçsüz ve savunmasız görünürse, bu savaşı kazansa da kaybetmiş olurdu. “Evimize zaferi getirmek için başka bir yol bulmamız gerekecek.”

Elijah sızlandı. *Ben de bunun olmasından korkuyordum. Sen sadece sakın olmaya çalış. Ne olursa olsun. Tamam mı?*

“Tamam.” Söylemesi kolaydı. Yapması muhtemelen imkânsız.

Sorin ve adamları artık gelmişlerdi, koruma kilidinin hemen içinde duruyorlardı ve Aden bütün simaları net bir şekilde görebiliyordu. İnsan arkadaşları Seth, Shannon ve Ryder’in simaları da dâhil olmak üzere. İple bağlanmışlardı. Esirlerdi.

Korkmuş gibi görünmemeleri övgüye değerdi. Kızıl ve siyah saçları alnına düşen Seth, sadece kızmış görünüyordu. Shannon’ın daha koyu olan ten rengi, gölgelerle karışıyordu ama gözleri... gözleri o kadar yeşildi ki parlıyorlardı. Ve o gözler Sorin’e doğru kısılmış, nefret hançerleri fırlatıyordu. Ryder, üçünün arasında en sakın olanıydı. Belki de iliklerine kadar şoka girdiği içindi.

Her şeyin bir sırası vardı. Aden, “Onları bırak,” diye buyurdu. “Şimdi.”

Yağmur yavaşlayıp buz gibi bir çiselemeye dönüştü. Sorin bunu yapmaktan memnunmuşçasına başını salladı. “Onları tabii ki bira-

kacağım. Taç karşılığında onların özgürlüğü. Basit, kolay ve senin de ölmen gerekmiyor.”

Aden bunu kabul edebilirdi ancak yeni kral olarak Sorin onları daha sonra nasıl olsa öldürebilirdi ve Aden’in onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmazdı. “Böyle bir pazarlığı yalnızca bir korkak önerebilir.”

“Öfkeden kudurup sana saldıracağım kısım bu mu? Üzgünüm, benden öfke göremezsin. Bana nasıl hitap edersen et. Önemi yok. Çok yakında buradaki herkes bana Kral diyecek.”

“Kibirlisin.”

“Kendimden eminim. Ama tamam. Arkadaşlarını kurtarmayı istemiyorsun. Anlıyorum. Çok katı yürekli bir davranış ama bakalım, kız arkadaşını kurtarmak için taçtan vazgeçecek misin?”

Sorin’in konuşması sırasında adamlarından biri gizlice kalabalığın arasına girmiş ve Victoria’ya yaklaşarak ensesinden yakalamış, diz çökmeye zorlamıştı. Victoria mücadele etmeye çalışmıştı fakat gücü belli ki adamın dengi değildi.

“Sen sormadan önce söyleyeyim, Victoria ısınlanarak kaçamaz,” dedi Sorin. “Dün gece beni görmeye geldi ve içkisine ilaç koydum.”

Victoria titredi ve ağabeyine içe işleyen, ihanete uğramış bir bakış attı. Aden da bir ihanet sızısı hissetti. Victoria onu bırakmış ve ağabeyini görmeye gitmişti, ona Aden’la ilgili sırlar bile anlatmış olabiliyordu.

Ona olan davranışlarından sonra, Victoria’yı gerçekten suçlayabilir misin? dedi Elijah.

Sakin kalmama çok güzel yardım ediyorsun, diye düşündü Aden, kasvetli bir şekilde. Tabii ruhlar onu duyamazdı. “Ona nasıl bu şekilde davranabilirsin?” diye sordu Sorin’e. “O senin kız kardeşin.”

Omzun umursamazca silkilmesi. “Yüzyıllar boyunca öğrendiğim bir şey. *Herkes gözden çıkarılabilir.*”

Victoria’nın çenesi titredi ve Aden onun gözyaşlarına karşı mücadele etmekte olduğunu biliyordu. Aden gerginleşti. Victoria ne

yapmış olursa olsun, neler yaşanmış olursa olsun, onun üzgün olması fikrinden *nefret ediyordu*. Güçlü bir duygu muydu? Evet, eğer buna neden olabilecek bir şey varsa, onun da Victoria olduğunu anladı.

Victoria'ya karşı olan duygularıyla ilgili sahip olabileceği her türlü soru o anda yanıtlanmıştı. Aden sadece ondan hoşlanmıyor, onu seviyordu ve onu korumak için her şeyi yapardı. Dahası, ona güveniyordu. Ağabeyini görmeye gitmiş olabilirdi ancak Aden'ın sağlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmış olamazdı. Tıpkı en kötü haliyle bile Aden'm onun sağlığını tehlikeye atmamış olması gibi.

Aden, diye başladı Elijah, yine huzursuzdu.

"Hayır," dedi Aden. Dikkatini daha fazla dağıtacak bir şey ol-mamalıydı.

"Yaratığı yok," diye seslendi Victoria, son kelime bir acı çığlığı şeklinde çıkmıştı. Adam, Victoria'nın ensesine uyguladığı baskıyı artırmış olmalıydı.

Göğsünün içinde büyük bir öfke kıvılcımlanıp canlanırken, Elijah küftetti. Aklının bir köşesinde kederli feryadı duydu. Aynı önceden olduğu gibi. Sadece bu seferki daha güçlüydü ve Aden kadar öfkeliydi. Ruhlar tartışmaya başladı, Caleb ve Julian cevaplar istiyor, Elijah cevaplamayı reddediyordu.

Aden onları elinden geldiğince duymazdan gelip Sorin'e odak-landı. Victoria'nın acısının bedelini ödeyecekti. Kanla. "Kılıç mı?" diye sordu çünkü Aden'ın bu savaşla ilgili gördüğü bütün imgelemlerde savaşçının seçtiği yöntem buydu.

Sorin bu sorunun anlamını çözerken bir saniye geçti. Teslim olmak yoktu. Dövüleceklerdi. O mavi gözlerde bir şaşkınlık titreş-tikten sonra sakinleşerek sabırsızlığa dönüştü. "Bu işi biraz adilce yapalım. Yumruk yumruğa."

Aden başını salladı, bu kez şaşkınlık *onu* sarmıştı. Hiçbir şey gördüğü şekilde ilerlemiyordu. Bunun anlamı neydi? İşlerin değiş-mesine ne sebep olmuştu? İlaçları içmediği gerçeği mi?

“Victoria ya da insanlarıma bir şey olursa, seninle işim bittikten sonra adamlarını öldüreceğim,” dedi Aden, Sorin’e. Ve bunda ciddiydi.

“Şimdi kibirli olan kim, hım?”

“Yemin etmeni istiyorum. Onlara hiçbir zarar gelmeyecek. Ne şimdi, ne dövüş sırasında ne de sonrasında. Sonuç ne olursa olsun, kesinlikle gelmeyecek.”

Sorin başını salladı. “Söz veriyorum.”

Sorin’in bu kadar kolay bir şekilde taviz vermesi, Aden’in Sorin’in zaten dörtlüyü incitmeyi hiç planlamadığını düşünmesine neden oldu. Bu onu kurtarmayacaktı, artık değil fakat Aden’in hiddetinin en sıcak tellerini etkisiz hale getirmişti.

Omuzlarının bir silkilişiyle, Sorin’in üzerinden sarkan siyah cübbe yere düşerek göğsünü Aden’in ki kadar çıplak bıraktı. Aradaki fark, Sorin’in gövdesinin yeni kilitlerle kaplı olmasıydı. Bir santim bile soluk ten görünmüyordu. Yalnızca siyah mürekkep üzerine siyah mürekkep, daire üzerine daire. Aden bunları kafasından atmadan önce kısa bir süreliğine adamın nelere karşı korunduğunu merak etti. Odaklanması gerekiyordu.

Birlikte metal çemberin ortasına yaklaştılar, sonra durdular, birbirlerinden sadece bir fısıltı kadar uzaktaydılar. Aden sayamayacağı kadar çok yumruk yumruğa dövüşe katılmıştı ama hepsi de fevri dövüşlerdi, akli, onu o noktaya getirmiş duygu ya da hakaretlere kapalıydı. Hiç böyle soğukkanlı, hesaplı bir şekilde kavgayı kavga etmeyi planlamamıştı.

“Sanırım başka şartlar altında olsa seni severdim,” dedi Sorin. Parmak eklemleriyle Aden’in göz yuvarını delmeye başlamadan hemen önce.

Sorin’in kolu o kadar hızlı hareket etmişti ki Aden beyninin içinde bir acı patlaması olurken, *geriye doğru* sendelemen önce sadece bir bulanıklık görmüştü. Bütün dünya sessizleşip kararırken, Aden ayaklarının üzerinde kalmayı başardı. Yağmur yoktu, kalabalık

yoktu, ruhlar yoktu. Hiçbir şey yoktu. Zaman bile. Sağır, aptal ve kördü, beyni tamamıyla durmuştu.

Aden ani, beyaz bir ışık görünceye kadar orada kayıp bir halde, zar zor nefes alarak durdu. Sonra siyaha geri döndü. Bir beyaz ışık daha, bu seferki biraz daha uzun sürdü. Siyah. Beyaz. Siyah, beyaz, sanki kafasının içinde birileri elektrik düğmesiyle oynuyordu.

Sonra bir vınlama sesi duydu, dünya darbeye yeniden bir odağa otururken gelen *güm* sesi tek habercisiydi. Aden duyuyordu, biliyordu, görüyordu ancak tepki verecek vakit yoktu. Sorin üzerindeydi, yumrukları bir kaya matkabı gibi tekrar tekrar iniyor, asla durmuyordu.

Hadi, hadi. Kendini ver. Aden bütün gücünü kullanarak Sorin'in hayalarına tekme attı. Ve eğer Sorin'in yarattığı hâlâ *olsaydı*, Aden'i daha fazla yara almaktan koruma teşebbüsüyle o anda kükreyerek çıkmış olurdu çünkü Sorin iki büküm olmuş, korkunç bir gazapla haykırmıştı.

Bu üstünkörü hamle, Aden'm cezasını ihtiyacı olduğu gibi ertelenmişti ve dizini büküp Sorin'in çenesinin altına bir darbe indirerek sırtüstü uçmasına neden olacak zamanı vermişti.

Aden adamın omuzlarını dizleriyle yere yapıştırma ve vurmaya başlamaya niyetlenerek hızla ona koşturdu ama Sorin tekmeleme- den önce dizlerini çekip Aden'm ağırlığıyla birlikte yuvarlandı. Bu kez sırtüstü uçan Aden oldu. Şişen gözleri açılıp kapanıncaya kadar Sorin tepesindeydi.

Yumruk, yumruk, yumruk. "Vazgeçmek istediğin an tek yapman gereken, karşımda diz çöküp sadakatini ilan etmek."

"Git, kendini becer," demeyi başardı Aden, darbeler arasında.

"Çok yaratıcı."

"Çok yerinde."

Yumruk, yumruk. Aden'in yüzündeki birkaç kemik kırıldı. Burnu ikiye ayrılmış olabilirdi; kıkırdağın bir kısmı kesinlikle yana kaymıştı. Damarlarına yayılan adrenalin, onu ısıtarak güçlendirdi. Ama bu yeterli miydi?

Sakin. Sakin olmaya devam etmelisin.

Elijah'nın sesi.

Kulak asmadı.

Şiddeti gittikçe artan, artan, artan, kafasının içindekine denk bir kükremeyle, Aden bir yumruk attı. Ardından bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha, ta ki Sorin yüzünü yumruklardan korumak için ona vurmaya bırakıncaya kadar. Altın bir fırsattı. Aden uzandı, Sorin'i kollarının altından yakaladı ve iterek savaşıyı çevirdi. Ellerini bırakmadı ama kendi dönüşüne de izin vererek sonunda üstte olan kendisi oldu.

Kan ve çiklete benzer bir şey tükürdü... bir diş! Ardından Sorin'in yüzünü bir eliyle tuttu ve diğeriyle hiddetini yağdırdı. Küt, küt, küt, o kadar hızlıydı ki karaltısını bile göremiyordu. Belki de görme duyusu fazla bulanıktı, göz kapakları birbirine yapışıp iyileşmeye can atıyordu.

Elijah'yı memnun edercesine her yumruk Aden'i sakinleştiriyordu.

Fakat Sorin çok uzun süre yerde kalmadı ve bir tekme daha attı. Bu itişle ayrılmışlardı. Aden seyircilerden oluşan duvara çarptı. Bazıları onunla birlikte düştü, diğerleri onu itti fakat Aden yaratıklarının arzularını hissetti. Çıkıp Aden'i kurtarma arzularını.

"Hayır," diye bağırıldı. "Yapmayın. Yerinizde kalm."

Yaratıklar ona itaat etti, hiçbir konakçılarından çıkıp somutlaşmadı. Aden'in emrini unutup istediklerini yapmalarına ne kadar zaman vardı? Muhtemelen çok değil. Bu bitmeliydi, bunu bitirmeliydi.

Sorin de aynı şekilde hissediyor olmalıydı çünkü birbirlerinin üzerine atladılar, birlikte yuvarlandılar, dirsek ve diz attılar, burun, boğaz ve kasık gibi hassas noktaları hedef aldılar. Eğer yediği her yumruk, alevleri yeniden tahrir etmeseydi, Aden'in attığı her yumruk sükûnetini artırırđı.

Bir süre sonra Sorin'in saç çizgisinde açılmış bir yaradan kan akmaya başlamıştı. Aden'in dikkatini çekip tuzağa düşüren kan. Nedeni, bunun vampir kanı olması olabilirdi. Belki de kokusunun Victoria'mnki gibi tatlı ve karanlık olmasıydı.

Tat... tadını almalıydı...

Aden'in dikkati dağılınca Sorin onu yan tarafa düşürmeyi başardı. Aden seyircilere doğru tökezledi ve bu sefer onların yaratıklarını *duyabiliyordu*. Kükremeler, çok fazla kükreme. Hâlâ kafeslerinin içinde duruyorlardı ama zar zor.

Bu şekilde kaybetse Sorin hak ettiğini bulmuş olurdu. Aden'm terbiye etmesiyle dalga geçtiği yaratıklar tarafından aşağılanarak. Ancak Aden'm kanıtlaması gereken bir nokta vardı, yoksa Victoria'nın ağabeyi onu asla ciddiye almazdı.

Bir dakika. *Onun yaşamasına izin mi vereceksin?* Sorin'in işini bitirmeye karar vermişti, değil mi?

Tat...

Aden kalabalığı iterek uzaklaştı ve Sorin'e atıldı. Yine yuvarlandılar, yine hayvanlar gibi kıvranıp savaştılar.

"Bu şekilde bitmesini istememiştım ama bitmesine memnunum." Sorin vampir dişlerini çıkardı ve Aden'm boynunu ısırarak için üstüne çullandı.

Ama yapamadı. Vampir dişleri deriyi delemeydi. Savaşçı şoka girmişti ama böyle bir şey için eğitimliymiş gibi davrandı. Aden kendini çekmeden önce, Sorin elini kaldırdı ve Aden'm taktığına çok benzeyen bir yüzüğün kapağını açtı. İçindekileri Aden'in boynuna damlattı. Yanma derhal başladı, Aden'm vücuduna saniyeler içinde yayıldı ve onu alevlerle sarmaladı. En azından öyle hissetmesine neden oluyordu.

Boğazı tıkanarak oksijen almasını engelledi. Öfkesine korku ve acı da eklendi, üçü birlikte onu tüketiyordu.

Sorin hırlayarak Aden'ı yere mıhladı, vampir dişleri yaranın içine delerek girdi. Emme gücü. Bu büyük bir emme gücüydü. Alevleri alıyor, yerine buzu koyuyordu. Aden ne kadar mücadele ederse etsin, o dişleri yerinden oynatamadı.

Çabaları yavaşlayıp durunca biliyordu. Ölecekti.

Kafasının içindeki kükreme o kadar artmış, o kadar gürültü yapmaya başlamıştı ki Aden'in tek duyabildiği buydu. Kükreme, şimdi sessizleşiyordu. Hayır, sessizleşmiyordu, Aden bunu belli belirsiz anladı. Onu *bırakıyordu*. İçini parçalıyordu. Başının üstünde yükseliyor, sırtından keskin bir şey fırlıyordu. Biraz sonra üzerinde bir yaratık süzölmeye yanına geçmeye başladı. Siyah bir sis şekil alıyordu. Bir ağız, kanatlar, pençeler. Kükrüyor, kükrüyor, kükrüyor, dehşet soluklarıyla karışıyordu.

Birilerinin yarattığı kaçmıştı.

Sorin ondan sökülürcesine alındı, vampir dişleri neredeyse Aden'in nefes borusunu beraberinde götürmüştü. Aden bir anlığına orada nefes nefese, terleyerek ama soğuk bir halde yattı. Bunu yine de kazanabileceğini düşündü. Yenilgisini kabul etmemişti ve henüz ölmüş değildi. Sahip olduğu bütün kas ve kemikler ağrıırken nasıl olabilirdi ki? Ama öncelikle Victoria'nın güvenliğinden emin olmalıydı.

Büyük bir dikkatle doğrudu, boynundaki yara zorluyor, batıyordu. Üzerinden kanlar akıyor, yağmurun düzenli çiselemesiyle temizleniyordu. Baş dönmesi berbattı ve odaklanamadan önce biraz zaman geçti. Odaklandığında Victoria'yı gördü. Yüzü solgun, yanakları yağmurdan ıslaktı. Gözyaşlarından da mı ıslaktı? Çenesi hâlâ titriyordu. Artık dizlerinin üzerinde değildi ama ağabeyinin savaşçısı hâlâ yanındaydı.

İç rahatlaması Aden'a mızrak gibi saplandı. Victoria iyiydi.

"Aden," dedi Victoria, hem serseme dönmüş hem de korkmuştu. "Yaratığın."

Aden'in görüş açısından bir şey vınlayarak geçerken, Victoria'yla iletişimlerini kopardı. Aden baktı ve neredeyse küçük dilini yutup boğuluyordu. Bir yavru yaratık, canavar, her ne idiyse o, Sorin'i çemberin çevresinde kovalıyor, kılıç gibi dişleriyle onu ısıırıyordu.

Yaratığın, demişti Victoria. Demek sis oydu. Ve bu şey gerçek-ten de Aden'dan çıkmıştı. İçindeki yırtılma, sırtındaki acı... evet, Aden'dan gelmişti.

Bu yaratık Aden'in gördüğü bütün diğer yaratıklardan daha küçüktü ancak daha az vahşi değildi. O kanatlar açıldığında jilet gibi keskin uçlar oluştuyordu. Pulları, buğulu ve cilalı cam gibi parlak griydi. Kolları kısa ve inceydi ama uçlarında fildişi rengi pençeler vardı. Toynaklı ve pençeli ayakları yere kuvvetle basıyor, çimenleri bozuyor, metali tangırdatıyordu.

O benim, diye düşündü Aden, yine sersemleşiyordu. O gerçekten de benden geldi.

Ve işte o, olmasını istemediğim ve hiçbirinizin bilmesini istemediğim şey, dedi Elijah içini çekerek. Mağaradaki o son günden beri içinde büyüyordu. Senin içine girip bayıltmadan önce, Victoria'nın gözlerinden bakan o.

Aden yarasına rağmen kesik deriyi bir arada tutmuş olduğu için, "Nasıl?" diye sormayı başardı.

İlk kan takasıyla birlikte senin içinde dünyaya geldi, sonra biz Victoria'nın kafasına girince o da girdi ve bu arada büyüdü, ardından en sonunda yer değiştirmeyi tamamen sona erdirdi.

"Onu neden sır olarak sakladın?" Güzel. Sözcükleri güçleniyor, daha açık hale geliyordu.

Senin ya da dinamik ikilinin paniğe kapılmasını istemedim. Onu dışarı itebilecek tek şey güçlü duygulardı ve evet, doğum jargonunu kasten kullanıyorum çünkü temelde olan şey bu ve yaratık dışarı itilmeye hazır değildi. Artık o, şey, bir erken doğum.

Bunun anlamı... neydi? Narin olması mı? Savunmasız olması mı?

Aç. O çok aç, çok kararlı ve kolaylıkla kontrol edilemeyecek. Sana söylemek istemedim ama hem onun doğasıyla hem de Victoria'nınkiyle mücadele ediyordun. Çok da mükemmel bir iş çıkarıyordun. Ta ki buna kadar.

Peki, bu saçmahtıklar bizim için ne ifade ediyor? diye sordu Caleb.

Elijah iç geçirdi. Şimdi ufaklık özgürlüğün tadını aldı. Hapse-dilmiş halde asla mutlu olmayacak.

Aden en azından savaştan sağ çıktı, diye dikkat çekti Julian. Sen haplar olmadan öleceğini söylemiştin.

Hayır, ben ölebileceğini söylemiştim. Arada fark var. Pek çok anne erken doğum sırasında ölüyor ve benim gördüğüm de buydu.

Durumun ciddiyetine rağmen Caleb kıs kıs güldü. Tebrikler, Ad. Anne oldun. Neden ufaklığı emzirmiyorsun?

Julian kıkırdadı.

Nihayet “ufaklık”, Sorin’i yakaladı ve karnından tutarak yere inmeye zorladı. Ve komik olan, Sorin’in kendi yarattığı ona yardım edebilirdi ancak bu kavgaya yarattığı olmadan gelmişti.

Şimdi gidip şu kavgayı bitir, dedi Elijah. Sana altın bir fırsat verildi. Bunu kullanalım ve bu işi düzgün bir şekilde bitirelim.

Aden ayağa kalktı. Neredeyse düşüyordu ama topallayarak oraya gitmeyi başardı. Gülerek yüzüğünü açtı. “Ödeşme.” *Je la nune*, Sorin’in boğazına döküldü ve onun derisi cızırdayarak açılırken kan fışkırdı. Aden sıvının, onu aç ve yabancı gözlerle izleyen yavru yaratığa sıçramamasına dikkat etti.

Sorin acıdan sızlanırken, Aden uzanıp yarattığı, *kendi yarattığım*, okşadı. “Aferin oğluma,” dedi, bir isim bulmaya uğraşarak. Belki Küçük Isırgan diyebilirdi. Kısaca Ufaklık. Evet, bu olurdu.

Yaratık ona hırlarken dudakları keskin dişlerin üzerinden geri çekildi. Aden onları okşayınca Isırgan ve diğerleri mırıldanırdı. Eh, ne yapabilirdi. En azından Ufaklık, Sorin’i serbest bırakıp Aden’i ısırmamıştı.

Aden dikkatini rakibine verdi ve sertçe ısırarak, art arda ağız dolusu kan emerken, bunun her saniyesinin tadını çıkardı. Tadı tıpkı Victoria’nınki gibiydi, tıpkı tahmin ettiği gibiydi. Asla durmayabilir, her damlasını içebilirdi, her damlasına *ihtiyacı vardı*. Ve işin garibi yarattığı sanki *kendisi de* kanın tadını alabiliyormuş gibi mırıladı.

Belki de tadını alabiliyordu. Ufaklık, Sorin’i bıraktı ve Aden’a katılarak Sorin’in boynundan içmeye başladı. Sorin hareketsiz kalmadan önce bir kere, iki kere debelenebildi.

Durmaliyız. Durmazsak Sorin ölecek. Ölmesine gerek yok. Sen kazandın.

Yine Elijah.

Yine kulak ardı edildi.

Hayır, ruhu kulak ardı edemezdi. Bu kez değil. Sonuç. Önemliydi. Victoria. Aden'dan nefret ederdi. Aden'ı severdi. Kelimeler kana susamışlığı yırtıp attı ve Aden aniden doğruldu, maden suyuyla yıkanyormuş gibi bedeni sıcaklıkla köpürdü. Yaraları şimdiden kaynaşıyordu. Ufaklık'a uzandı ama küçük yaratık, kemiği olan bir köpek gibi Sorin'in boynunu sallamadan önce Aden'a hırladı.

Onunla güreşmek zorunda kalacaksın.

Harika. Bir dövüş daha. Aden yaratığın üstüne atlayıp onu yere, Sorin'in bedeninden ve kandan uzağa yapıştırdı. Kanatlar telaşla çırpıldı ve o kılıç gibi dişler Aden'ın yüzüne erişmeye çabaladı.

Ölü kadar hareketsiz bir halde sırtüstü yatan Sorin'e yardım etmeye niyetlendikleri belli olan birkaç savaşçı öne doğru atıldı. Aden, yaratığı zapt etmeye çalışırken, "Yapmayın," diye bağırdı ve adamlar donup kaldı. "Gidin, herkes gitsin." İhtiyacı olan son şey, Ufaklık'ın bir başkasına zarar vermesiydi. Ya da zarar görmesi. "Ve kavga etmek yok, yoksa yemin ederim bunu serbest bırakır, hepinizin sonunu getiririm. İçeride bekleyeceksiniz."

Birkaç saniye içinde ayak sesleri geldi. Mırıldanmalar yankılandı. Ardından sadece üçü kalmıştı. Sorin, boğuşan Ufaklık ve Aden. Aden, vampirler ve kurtların bu kadar kolay bir şekilde boyun eğmesine şaşırılmıştı.

Bu şekilde uzun bir zaman geçti, o kadar uzundu ki yağmur dindi. O kadar uzundu ki Sorin uyanıp oturacak kadar iyileşti.

Savaşçı, sanki düşüncelerini bir zihin karışıklığından temizlermiş gibi başını iki yana salladı, sonra Aden'a odaklandı. Ayağa kalkıp saldırabilirdi ancak yapmadı. Kaybetmişti. Bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Aden'ı kıstığı gözlerinin arasından izledi.

"Sen insan değilsin," diye suçladı onu savaşçı.

“Artık değilim. Kahretsin, belki de hiç değildim.” Kendine ait bir yaratığın yanında, bir de vampir sesi ve derisine sahipti. Bu, başka neyin değiştiğini, başka neler yapabileceğini merak etmesine sebep oluyordu.

Büyük bir mucize olarak Ufaklık hareketsizleşti. Kalın, siyah burun deliklerinden hızla soluyordu. Aden yatıştırıcı bir sesle konuşarak onu tutmaya devam etti. Göz kapakları yavaş yavaş kapandı, garipti ama Ufaklık’ın uzun, kıvrık kirpikleri vardı. Neredeyse... sevimli görünüyordu.

Biraz sonra koca vücudu gevşedi ve hızlı solukları horlamaya dönüştü. Başka ne yapacağını bilmeyen, sadece yaratığın her an uyanabileceğini, yine onunla mücadele etmeye başlayabileceğini ve hazırlıklı olmazsa kana bulanmış bir pelteye dönüşeceğini bilen Aden onu tutmaya devam etti.

Ardından Ufaklık’ın bedeni, daha önce Aden’den çıkan çok sıcak bir sisle Aden’in içine doluncaya kadar kayboldu, kayboldu. Aden doğruldu, sis gözeneklerine, kemiklerine sızarak onu metali eriten türden bir fırına çevirdi.

En. Garip. Olaydı. Beyni resmen hayret içinde debeleniyordu. Bu... öylesine... Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Sorin istifini bozmamıştı. “Bu arada, benim yaratığım seninkinden büyük.”

“Çok uzun sürmez. Benimkinin ayaklarının büyüklüğünü gördün mü?”

Dev kollar, dev göğüste kavuşturuldu. “Yaratıkları boş ver. Aklimda birkaç şey var, Haden Stone.”

Adının tamamını duymak Aden’i her zaman duraksatıyordu. “Mesela bana yine saldırmak istediğin gerçeği gibi mi? İyi, gel o zaman. Şu işi bitirelim. Çünkü daha sonraki bir zamanda ikinci kez dönmene izin vermeyeceğim. Ya bana şimdi hizmet edersin ya da şimdi ölürsün. Bunlar senin tek seçeneklerin.”

“Saldırmayı düşünmüyordum,” dedi savaşı, dikkatli bir şekilde ayağa kalkarak. Ayakta biraz sallandı, yürüdü ve elini uzattı. “Düşündüğüm, bunun utancını asla unutmayacağımdı. Düşündüğüm, kılıçlarla savaşmamız gerektiği idi. Düşündüğüm... kalkmana yardım etmek istediğimdi. Kral.”

Pekâlâ. İşte *bu* resmen en garip şeydi. Olaylar, Aden’in asla tahmin edemeyeceği şekilde gelişmişti. Olaylar, Elijah’nın tahmin *etmediği* şekilde gelişmişti. Bu, Aden’i feci şekilde huzursuz ediyordu fakat tartışamayacak kadar bitkindi.

“Teşekkürler.” Aden adama güvenmiyordu ama yine de avuçları bir araya geldi.

ON ALTI

Aden ile Sorin eve girmeden önce zafer kutlaması tam hızıyla devam ediyordu. Her vampire kan dolu kadehler, her kurt ve insana da birer bardak şarap verilmişti. Bol bol gülüşme vardı. Sonuçta Kral gücünü ve kurnazlığını kanıtlamıştı ve buradaki halk da akıllılık ederek onu izlemişti.

Bol bol fısıldanan teoriler de vardı, herkes bir insanın nasıl sonunda vampire dönüşebildiğini ve başka insanların da artık dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğini merak ediyordu.

"Dönüştürmeyi o kadar uzun zamandır denemiyoruz ki başaramız engelleyen şartlar değişmiş olabilir."

"Ama o şartlar neydi? Hiç öğrenemedik."

"Kanımız olabilir. Ya da onların kanı."

"Bazı testler yapıp öğrenmeyi çok isterdim."

"Evet ama yeni kral izin verir mi?"

Kimse soğuk, ıslak cübbelerine ya da sırlıslık saçlarına al-dırıyormuş gibi görünmüyordu ancak Victoria kendini titremekten alamıyordu. Dişleri o kadar şiddetli bir şekilde takırdıyordu ki devasa balo salonundaki herkesin bunu, arpın meleğimsi sesini bile bastırarak duymasından korkuyordu.

Aptal insan derisi.

Kan içme düşüncesi şu anda midesini yeniden bozuyor olsa da, halen zayıflamakta olan Isırgan'ı beslemeye kararlı bir şekilde kendisi için bir kadeh alırken, etrafını kolağan etti. Mermer zemin, cam duvarlar, tavandaki kristallerden oluşan ağa uzanan sütunlar.

Bu ağın ortasında örümcek şeklinde, parıldayan bir avize vardı, sekiz bacak salonun bir köşesinden diğerine hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Eğer daha karanlık, neredeyse gotik bir atmosferden hoşlanılıyorsa hoş bir alandı. Victoria renkleri tercih ediyordu ve her zaman da etmişti. Pembe, sarı, mavi. Hatta beyaz. Babasının daima belirttiği siyah renk dışında ne olursa.

Efsaneleri devam ettir, derdi babası, bu şekilde insanlar seni asla ciddiye almaz. Gücünü her zaman hafife alırlar.

Victoria babasına karşı hem bir saygı hem de dehşet duyuyordu. Fakat Sorin'in babasına tam anlamıyla taptığını sanırdı. Neden tapmamıştı, tapmıyordu?

Sorin. O, Victoria için bir bilmeceydi, parçaları o kadar dağınıktı ki onları bir gün bulup bir araya getirebileceğinden emin değildi. Ve Aden, evet, Aden da deneyimli bir savaşçıya karşı bir dövüşü kazanmıştı.

Daha da şok edici olanı, kimse Aden'ı kösteklememiş veya Sorin'e yardım etmemişti. Tabii Sorin için kapıları gözetleyen Lauren ve Stephanie sayılmazsa ki dünden sonra Victoria onları zaten *saymıyordu*. Dahası, Aden'm bir yaratığı ve vampir derisi vardı. *Victoria'nın* derisi.

Daha başka neleri değiş tokuş etmişlerdi?

Victoria, insanları sesiyle ikna etme yeteneğini kaybetmişti. Işınlanma yeteneğini kaybetmişti. Aden bunlardan birini yapabiliyordu, bu da muhtemelen diğerini de yapabildiği anlamına gelirdi. Peki ya Victoria'nın yıldırım hızı? Aden o çemberde çok hızlı hareket etmişti. Daha önce ettiğinden daha hızlı. Ya Victoria'nın kuvveti? Daha birkaç hafta önce çıplak elleriyle bir ağacı köküyle birlikte yerinden çıkarmıştı.

Victoria o anda saçlarını bile yüzünden çekebilme yeteneğine sahip olduğundan emin değildi.

Bunun olacağını bilse, yine de Aden'ı kurtarır mıydı?

Yanıt bir anda belirdi. Evet. Evet, kurtarırdı. Bunun için *daha da fazlasından* vazgeçerdi.

Vazgeçmek zorunda da kalabilirsin, diye düşündü.

Kadehini dudaklarına götürüp yudumlarken eli titredi. Kan yoğundu, soğuyordu ve Victoria'nın yüzünü ekşitmesine neden olan metalik bir tadı vardı. Öğk. Bir... sandviç için neler vermezdi. Evet, o şeylerin adı buydu. Ekmeğin içine konulmuş ve üstüne bol bol beyaz bir şey sürülmüş ince et dilimleri. Midesinin guruldamasıyla aynı anda ağzı sulandı.

Yakında köle bölmesine yine gizlice girmek zorunda kalacaktı.

"V-V-Victoria!" diye seslendi bir erkek sesi, gürültünün arasında.

Victoria hızla döndü. Köşede, sesin sahibi Shannon, yanında Seth ve Ryder'la birlikte duruyordu. Yanlarında Victoria'nın ağabeyinin iki askeri dikilmişti, yüzlerindeki ifade kötü bir his veriyordu.

Çocukların bağlı tutulduğunu nasıl unutabilmişti?

Kadehini geçmekte olan bir tepsiyi bıraktı ve sessizce ilerledi.

"V-Victoria," dedi tekrar Shannon, kekelemesi normalden daha belirgindi. "B-bir şeyler yap. L-lütfen."

Kısa bir an göz göze geldiler, Shannon'ın gözlerinin yeşili neredeyse ateş parlaklığındaydı. Kahverengi cildi matlaşmıştı ancak daha az güzel değildi. Hatta buradaki vampirlerin birçoğundan daha güzeldi. Uzun boyluydu ve doğal olarak güçlü kuvvetliydi ve düz, beyaz dişlerini göstererek gülümsediğinde, bütün zirkonyumların arasındaki bir elmas gibiydi. Victoria ondan her zaman hoşlanmıştı.

Shannon grubun ortasındaydı ve her ne kadar dik ve gururlu dursa da, sanki diğer oğlan onun kayası, tesellisiymiş gibi serçe parmağı Ryder'ın serçe parmağına dolanmıştı. Belki de Shannon, Ryder'ın kayasıydı çünkü genelde bronz tenli olan çocuk, şu anda sarınmı uçuk bir tonundaydı.

Seth, Victoria'nın omzunun üstünden birisine el sallayıp sırtıyordu. Hatta evrensel *beni ara* işaretini bile yaptı.

Victoria nöbetçileri inceleyip onları iyice tarttı. Tehditkâr havaları kayboldu ve Victoria'ya gülümsediler. Yani en azından kendi gülümseme anlayışlarıyla. Vampir dişlerini ortaya çıkardılar ve dudaklarını o kadar geriye çektiler ki Victoria dişetlerini görebiliyordu.

İkisinin de saçları usturayla kesilmişti ve yanaklarında ince yara izleri vardı. Yara izleri. Ne ilginç. O yaraları nasıl almışlardı? Riley'nin burnundaki tümseği aldığı şekilde mi? Yinelenen zedelenme nedeniyle mi? Ayrıca *Victoria'nun da* yakında her tarafı yara izleriyle kaplanır mıydı? Eğer öyle olursa, Aden onun yine de güzel olduğunu düşünür müydü?

Bunun için şimdi endişelenme. Bir bunalım girdabına düşebilirdi. Gerçi yine düşünecek olursa, bunalım onun yine normal hissetmesine yardım edebilirdi.

Odaklan. Doğru. “Gülümsemelerine” rağmen, sağ taraftaki asker kahvaltıda cam kırıkları ve kedi yavruları yemeyi seviyormuş gibi görünüyordu. Sol taraftaki ise sadece cam kırıklarını seviyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden Victoria şansını onunla deneyecekti.

“Liderinin az önce yönetme şansını kaçırdığını düşünürsek keyfin yerinde görünüyor,” dedi.

Nöbetçinin kaşlarından biri kalkarak neredeyse saç çizgisiyle birleşti. “Kaybettiğini kim söyledi?”

Beklenmedik bir cevap. “Ben. Eminim Aden da. Kesinlikle buradaki herkes. Partiyi fark ettin, değil mi?”

Sorusunu Victoria'nın harfi harfine yorumlaması onda soğuk duş etkisi yaratmış gibi, başını iki yana salladı. Konuşmadan önce arkadaşıyla bakıştı. “Hayır, demek istediğim, belki de senin Aden'inin mertliğini test etmek istemiştir.”

Ah, hadi ama. “Bir kaybın acısını örtmenin harika bir yolu.”

Geniş omuzlar silkelenince Victoria'ya fazlasıyla ağabeyini anımsattı. Savaşçılar ne zamandır birliktelerdi? “Nasıl istersen öyle düşün. Bu, gerçekleri değiştirmeyecek.”

Ne gerçeği? “Yani dövüşü bilerek kaybedip yeni kralın sözleşmeli kulu olmaya mı karar verdi?”

“Dövüşü asla bilerek kaybetmezdi. Ağabeyiniz iyi bir adam, Prenses Victoria. Onun amacı geçmişte de, gelecekte de her zaman olacağı gibi, hepimiz için özgürlük.”

İnsanlar gözlerini dikmiş onlara bakıyor, utanmadan dinliyorlardı. Peki, o zaman. Hoşbeş bitmişti ve bir tartışma da olmayacaktı. “Çocukları bırakın. Şimdi. Yoksa mecburen...”

“Elbette. Onların aldığımızdakiyle aynı durumda olduklarına ve yaralı olmadıklarını görmek sizi memnun eder herhalde.”

Victoria kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. “Peki ya bileklerindeki çürükler? Üzerlerinde kullandığınız iplerden olanlar?”

“Daha önceden o çürüklere sahip olduklarından eminim,” dedi, diğer kedi yavrusu yiyen nöbetçi.

Her iki adam da hakikaten kenara çekilerek çocukları Victoria için resmen hediye paketi yaptılar. Bir yanıt bulmak için boşa çabalarken ağzı açılıp kapanan Victoria, bunun çok kolay olduğunu düşündü.

Shannon ve Ryder hiç hızlarını kaybetmediler. Victoria’nın ellerinden tutup onu uzaklaştırdılar. Shannon onu harekete geçirmeye teşvik etmek üzere Seth’i de sıkıca yakalamıştı. Yolun yarısında, Victoria’nın nöronları tekrar ateşlendiğinde liderliği eline aldı. Onları nereye götürmeliydi?

Daha yaşlı bir dişi vampir önüne geçti. Daha yaşlıydı fakat bu yüzden daha çirkin değildi. Pürüzsüz cilt, zarif hatlar. “Sizinle konuşmak istiyorum, Prenses.” Gri gözler çocuklara kayarken, pembe dil keskin, beyaz dişlerin üzerinde gezdi. “Dövmeli olan ne kadar?”

Victoria, “O satılık değil,” derken aynı anda Seth, yani dövmeli olan da, “Akıldan ne geçiyor?” diyordu.

Victoria kaşlarını çatıp bir “ben çok ciddiym” bakışıyla Seth’in kafasının arkasına vurdu. “Senden bir kelime daha duymayayım.”

“Ah!” Seth ona ters ters baktı. “Bu da ne içindi?”

“O satılık değil,” diye tekrar etti vampire. “Hiçbir ücrete.”

Dişi vampir somurttu. “Emin misiniz?”

“Evet.”

O gri bakışlar ilgi odağını değiştirerek Shannon’a döndü. “Peki ya...”

“Hiçbiri satılık değil.” Kan köleleri devamlı takas edilirdi. Para karşılığında, giyecek karşılığında. Eğlencesine. Bir zamanlar bu, Victoria’yı rahatsız etmiyordu ancak Aden’a çok benzeyen bu çocukların bir paket patates cipsi gibi elden ele geçmesi, Victoria’ya uymuyordu.

“Çok yazık.” Dişi vampir süzülerek uzaklaşmadan önce ip gibi sarı saçlarını omzunun üzerinden attı.

Victoria, yükümlülüklerine nihayet salonun öteki ucundaki pek çok gizli geçitten birine doğru yolu göstermeden önce üç defa daha farklı tekliflerle durduruldu. Bu geçitler, *herkes* onları bildiği halde gizliydi.

Bu geçit, çift taraflı camla balo salonuna bakan küçük bir odaya açılıyordu. Tabii ki kanepede genç bir vampir çift debeleniyordu ve Victoria, onların dikkatini çekmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. Sıçrayarak birbirlerinden ayrıldılar, kıyafetlerini düzeltirlerken her ikisinin de yüzleri kızarıyordu.

“Şey, merhaba, Prenses, siz burada...” diye söze başladı erkek olan.

“Dışarı,” dedi Victoria ve çift itaat etmek için çırpındı. Victoria arkalarından kapıyı kapattı. Omuzlarını dik tutarak bir idam man-gasının sabırsızlığına sahip olan insanlarla yüzleşmek için döndü. “Eminim sorularınız vardır.”

Üçü de aynı anda konuştu.

“Ben u-uyuyordum, tamam mı ve birden bu de-devasa vam...”

“... kendi işime bakıyorum ve sonra vampir dişlerini fark ediyorum. Vampir dişleri! Altıma işedikten sonra bana zorla...”

“... kalabileceğim boş oda filan? Çünkü gidip gelmekten bıktım, ayrıca o seksi kızıl saçlıyı fark ettin mi, hani kocaman...”

“... Aden’dan ç-çıkan şey de n-neydi? E-ejderha mı? Birden o-ondan yü-yükseliverdi...”

“... ip yanıkları. Yara izi kalırsa dava ederim. Zaten nasıl olsa dava edebilirim. Dan beni öldürecek. Tabii önce kana susamış arkadaşların organlarını çerez niyetine kullanmazsa. Zaten çiftlikte başım yeterince dertte. Ve bu kez benim suçum bile değil. Neden...”

“... veya hatta esmer olan. Bana borçlu sayılırsın. Sana daha önce bunu söyleyen olmuş mudur bilmiyorum ama seksi engelleme diye bir şey gerçekten de var ve sen de bunun kanıtısın.”

Sessizlik.

Tamam. Nereden başlamalıydı? Galiba Victoria temel bilgilerden başlayacaktı. “Ben bir vampirim.” Ve insanlarla ırkından konuşmak garipti. Bu bir zamanlar ölümle cezalandırılan bir suçtu. Ya da en azından vampiri dünyanın geri kalanından koparan sonsuz bir hapisle cezalandırılan bir suç.

Eğer Victoria onun özgürlüğünü ayarlamış olmasaydı annesinin kaderi bu olacaktı. *Peki, o ne yapıyor? Beni ziyaret etmeyi reddediyor.* Bu durum Victoria’nın canını her gün daha da yakıyordu. Belki bunun nedeni Victoria’nın, annesinin reddi için yeni yeni sebepler düşünmesiydi. Victoria yeterince iyi değildi. Artık beğenilmiyordu. Tam bir hayal kırıklığıydı.

Aden da *kendi* ebeveynini düşündüğünde hissettiği bu muydu? Terk edilmiş, unutulmuş, sevilmemiş? Muhtemelen ve bu da ortak noktalarından bir başkasıydı.

“Kendi gözlerinizle de gördüğünüz gibi bu ev vampirlerle dolu,” diye sözüne devam etti. “Bilmediğiniz şey ise, Aden’in artık bizim kralımız olması. Tacımı savunmak için abimle dövüştü. Kazandı.”

“Evet, kazandı,” dedi Seth, birileriyle bir beşlik çıkmak için elini kaldırarak.

Diğer ikisi sadece ona baktı.

“Ne var?”

“Gördüğünüz canavar...” Açıklamak çok zordu. “Bütün vampirlerin içlerinde taşıdığı bir şey.”

“Ah, mümkün değil. *Aden* bir vampir mi?” Ryder’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Evet.”

Küstahça gülümseyen Shannon, elini Ryder’a uzattı. “S-sana demiştim. Bana be-beş dolar b-borçlusun.”

“İrki üzerine bahse mi girdiniz?” dedi Victoria, soluğu kesilerek.

“Öyle değil. Senin farklı b-biri olduğundan ş-şüphelenmiştim. Yü-yürüyüşün, ko-konuşman, kendini ele veriyordu.” Victoria’ya sırttı. “Çiftlikteki o-odamıza gizlice girmen seni daha da ele veriyordu.”

Victoria bir kez daha o bunalım çukuruna düşme tehlikesindeydi. İnsanların arasına karışmak için çok uğraşmış fakat yine de muazzam bir başarısızlığa uğramıştı. “Nasıl yürüyorum? Nasıl konuşuyorum?”

“Süzülerek yürüyorsun,” dedi Seth, kaşlarını onaylarcasına kaldırıp indirerek. “Ve aksanın da... farklı.”

Farklı. Bu, “tüyler ürpertici” demenin kibar bir yolu muydu? “Dan nasıl?” diye sordu Victoria. Hâlâ kendini suçluyor muydu?

“Üzgün,” dedi Seth.

“Endişeli,” diye ekledi Ryder.

Shannon omuzlarını silkti. “Su-suçlu.”

Evet, hâlâ kendini suçluyordu. “Belki Aden sizi çiftliğe geri götürdüğünde, Dan’le konuşur.” Victoria, Aden’in Dan’e saygı duyduğunu, liseyi ne kadar çok bitirmek istediğini biliyordu. Ve bunu yapmayı planlamıştı da. Ta ki Victoria onun hayatını kurtarıp olduğu kişiyi temelden değiştirmeye kadar.

Aden sonradan geçmişe bakıp bu son birkaç günde yaptığı seçimlerden pişmanlık duyar mıydı? Victoria bunu istemiyordu. Her şeyden çok, Aden’in mutlu olmasını istiyordu. Şimdi, daima. Ve eğer işler Victoria’nın düşündüğü gibi ilerlerse, Aden’in iple çekeceği ya da korkuyla bekleyeceği uzun bir daiması olurdu.

“Hey, orada neler oluyor?” diye sordu Seth, yüzünü cama yaşıtırarak.

“Ne demek istiyorsun?” Çift yönlü aynanın gerisinde, Victoria balo salonundaki herkesin, başları eğik bir şekilde diz çökmesini izledi. Sesler gittikçe alçalıp sessizleşti. Victoria bunun anlamını biliyordu. “Aden geldi,” dedi, vücudundaki her hücre alarına geçiyordu. Ve hakikaten de gözlerini salonda gezdirmesiyle, Aden ile Sorin’in kemerli çift kapılarda kale gibi dikildiklerini görebiliyordu.

Aden'in saçları artık yüzüne düşmüyordu, böylece Victoria onun şişmiş göz kapaklarını, rengi atmış yanaklarını ve çenesini net bir şekilde görebiliyordu. Zarar daha kötü olabilirdi, çok daha kötü olabilirdi ve ağabeyinin parmak eklemleriyle kıkırdak ve kemiği kaç defa buluşturduğu düşünülürse olmalıydı da. En azından ayaklarının üzerinde sağlam duruyordu. Bu şekilde dövülen çok az kişi bunu yapabiliirdi.

Aden odayı araştırdı, bakışları vampirleri, kurtları ve insanları geçti ama durmadı, kararlıydı. Yoksa... Victoria'yı mı arıyordu?

Aden, Victoria'ya karşı son zamanlarda o kadar çok bir sıcak bir soğuk oluyordu ki Victoria umutlanmaya cesaret edemedi. Başka bir şey düşünmek en iyisiydi. Daha az üzüntü verici bir şey. Ağabeyi gibi. O aptalı.

Sorin epey iyileşmişti ama Aden'la aynı sıyrık ve morluklara sahipti. Özellikle de *je la nune*'un deriyi ve kası yaktığı boynunda. Victoria'nın bir yanı, parmaklarını o yaranın içine sokup çekmek istiyordu. Ağabeyi onu kullanmıştı. Victoria'nın ısınlanma yeteneğinin kaybolduğunu bilmiyordu, bu yüzden de ona ilaç vermişti. Victoria'yı bir pazarlık kozuna indirgemişti. Evet, bunu ölümüne, Aden'in ölümüne bir kavgayı önlemek için yapmıştı ama başka bir yol bulabilirdi. Aden bulmuştu.

Ve işte Aden'in kral olmak için daha iyi bir seçim olduğunun bir numaralı sebebi buydu.

"Eskiden ona bazı şeyler konusunda zorluk çıkardığıma inanmıyorum," diye mırıldandı Ryder. "Beni iyice benzetebilir, daha fazlasını da yapabiliirdi."

"Çünkü aptalsın," dedi Seth.

"Ben aptal değilim."

"Dostum, A aldığın tek ders, öğle yemeği. Ve ikimiz de bu A'nın Afiyet Olsun anlamına geldiğini biliyoruz."

"T-teneffüste de A a-alıyor," dedi Shannon, sırtarak.

Ryder onu iyi niyetle itti.

Seth ögürdü. “Gözlerim! Zavallı gözlerim. Erkek erkeğe ön se-
vişme çok iğrenç.”

Ryder hoşgörülü mizacım yitirerek elini savurmak üzere bir
yumruk yaptı fakat Victoria aralarına girdi. “Yeter.” Ama hakikaten
yumruk indirmeye, ciddi kapışmaya karar verseler ne yapabildi ki?
Hiçbir şey. Daha fazlasını değil.

Dahası, eğer Victoria’ya vururlarsa, iyileştiremeyeceği yaralar
almasına neden olabilirlerdi.

Victoria daha önce hiç böyle bir şey yüzünden endişelenmek
zorunda kalmamıştı.

Birden Aden’in bakışları sanki oraya yapışmış, sanki buzlu
camdan görebiliyormuş gibi aynaya odaklandı. Victoria tekrar ona
bakmak niyetinde değildi ancak bu artık bir alışkanlıktı ve istemsizce
hareket etmişti.

Victoria, birbirlerine dikkatle baktıklarını fark edince Aden’in
incelemesinden kapana kısılmış bir vaziyette donup kaldı. Aden onu
görebiliyor muydu? Ama...

Aden kalabalığa, “Kalkabilirsiniz,” dedi.

Herkes ayağa kalkarken kıyafetler hışırdadı, Aden’i Victoria’nın
görüş alanından çıkarmış oldu. Bir uğultu yükseldi. Sorin’e kıkırdar-
malar ve yuhalamalar yöneltildi. Alay konusu olmuştu.

Belki bu yaklaşık bir asırda değişirdi. Belki de değişmezdi.

Kalabalık, Kızıl Deniz gibi yarıldığında, tekrar Victoria’ya doğ-
rudan bir Aden görüntüsü sunulmuş oldu. Aden uzun adımlarla
ilerliyordu, doğrudan Victoria’ya geliyordu.

Victoria’yı görmüş müydü?

Sorin sessizce arkasından gidiyor, ona yöneltilen iğneleyici sözleri
kulak ardı ediyordu.

Bir çift yumuşak, narin el uzandı, Aden’a dokunarak onu dur-
durdy. Victoria yükselen bir öfke gelitiyle bunun *Kesinlikle Ölecek*
Olan Draven olduğunu fark etti. Kalabalık yine sessizleşti, salondaki
bütün kulaklar seğirip dinlemeye başladı.

“Zaferiniz için kutlarım,” dedi Draven, ipek gibi bir sesle. “Benim Kralım.”

“Teşekkür ederim. İzin verirsen...” Aden, Draven’ın yanından geçmeye çalıştı.

Draven tekrar Aden’in önüne zıpladı. “Bir saniyenizi rica ederim.”

Aden başını sallamadan önce yüzünde bir kararsızlık belirdi.

“Bir saniye. Daha fazlası değil.”

Draven’ın gözleri, güzelliğin altındaki cadıyı ortaya koyarak tehditkârca ışıldadı. “Pekâlâ, hemen konuya gireceğim. Kurt biçim değiştiren Riley’nin ya da hatta Victoria’nın bile size söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama iki hafta önce Victoria’ya sizin üzerinizdeki haklar için meydan okudum.”

Aden’in vücudundaki bütün kaslar gerildi ve kısılan gözleri yeniden Draven’a dönmeden önce aynaya bir saniye, iki saniye baktı. “Devam et.”

Belki de bu kız aptaldı ve Aden’in sesindeki uyarıyı duymamıştı. Belki mi? Ha! Aptaldı çünkü gerçekten de sözüne devam etti. “Sonuçta insansınız ve...”

“İnsandım,” diye düzeltti Aden, keskin bir şekilde azarlayarak.

“Bunu fark ettim,” diye cevapladı Draven. “Şimdi.” Aptal demek çok kibar olurdu. Bir sokak faresinin IQ’suna sahip olduğu aşikârdı. “Ancak dediğim gibi bu meydan okuma, siz gerçekten de bir insanken, haftalar öncesinde yapıldı ve kabul edildi. Yani kanun hâlâ geçerli. Sizin Sorin’le dövüştüğünüz gibi Victoria da benimle dövüşmeli. Bizim yöntemimiz budur. Bizim yöntemimiz hep bu olmuştur.”

Fısıldanan teoriler yeniden alevlendi. Aden nasıl dönüşmüştü? Başka biri de dönüştürülebilir miydi?

Aden’in teni grileşir gibi oldu. “İnsanları dönüştürme girişimi olmayacak,” diye seslendi herkese.

Victoria bile, tek başarılı dönüşümler 1400’lü yılların sonunda gerçekleşmişken Aden’in ve kendisinin nasıl ve neden hayatta kaldığını

bilmiyordu. Kanlı Mary –asıl olan, İngiltere Kraliçesi olan değil– artık İskoç grubunun lideriydi ve o da o zaman diliminde dönüşmüştü.

Victoria yıllar boyunca Voyvoda ve Mary arasındaki uzun zaman önceki tutkulu ilişkiyle ilgili söylentiler duymuştu. O Voyvoda kendi karısı yerine Mary’yi dönüştürmeyi yeğlemişti. Ve Voyvoda sonradan Mary’yi bir başkası için kenara attığında, Mary kendi destekçilerini toplayıp gitmiş, intikam almaya yemin etmişti.

Savaşlar olmuş, canlar kaybedilmiş fakat iki taraf da geri çekilmemişti. Her iki klan arasında da halk sürekli çekişmeden bıkmıştı. Bildikleri tek evi huzur adına terk etmeye razı olarak *iki* liderle de bütün bağlarını koparmışlar ve daha çok grup ortaya çıkmıştı. Dünyanın her yerinde çok fazla grup vardı, her birinin bir kral veya kraliçesi ya da ikiliden daha güçlü olan paylaşmaya yatkınsa, her ikisi birden olurdu.

Victoria, Sorin’i ve onun Voyvoda’nın müttefiklerini katlettiğine dair iddiasını düşündü. Aden’in çağrısından sonra hiçbirinin gelmediği düşünülürse bu, Victoria’nın inanmaya meylettiği bir iddiaydı.

Aklma kaygı verici bir fikir geldi. Eğer bu haber yayılırsa –“*Hey millet, yeni vampir kralının desteği yok*”– Aden daha da büyük bir hedef haline gelirdi.

“Kral’ın bir numaralı danışmanı olarak,” dedi Sorin, Draven’a, “bu konuda söyleyeceğim çok şey var.”

Aden kaşlarını çatarak Sorin’e bir “neler oluyor” bakışı attı. Victoria gülümsemesini elinin arkasında sakladı. Bir numaralı danışmanı mıydı?

“Kral’a bu dövüşü bugün daha geç saate ayarlamasını tavsiye ederim. Bugün yediğim dayaktan sonra başka birinin de yediğini görmek için can atıyorum. Bu birinin ismini vermek gerekirse, sensin, küçük kız. Kız kardeşimin dövüşmesini seyrettim...”

Seyretmiş miydi?

“... ve o çok ama çok iyidir.”

Draven tırnaklarını törpüledi. “Bu zaman dilimi benim için uygun ve yalnızca sizden onay bekliyor, Majesteleri.”

Victoria’nın elini boğazına götürdü. O çok hassas boğazına. İçindeki titreme derinleşerek kemiklerine sızdı.

“Niye titriyorsun? Onu alt edebilirsin.” Seth, Victoria’nın poposuna vurdu. “O tam bir cadaloz ama senin de karanlık bir yanın var. Bunu görebiliyorum.”

“Teşekkür ederim. Sanırım.” *Eskiden* karanlık bir yanı vardı. Şimdiyse sadece bir insan yanı vardı. Draven onu paramparça ederdi. Ve oraya koşup bu çılgınlığı durdurmak istese de, artık çok geç olduğunu biliyordu. Bu dövüş gerçekten de kabul edilmişti. Şimdi geri çekilmek demek yenilgiyi kabullenmekti.

Aden’in yakında öğreneceği gibi, bir meydan okumanın mağlubu her şeyini kazanana verirdi. Sahip olduklarını... hayatlarını. Bu yüzden meydan okumalar çok nadir olurdu. Sorin artık Aden’in mahiydi. Ömrünün o çok uzun geri kalanında.

Victoria da Draven’in malı olmak istemiyordu.

“Hayır, bugün kabul edilemez,” dedi Aden. “Planlarımı gözden geçirdikten sonra bir zaman belirleyeceğim ve bir duyuru yapılacak. O zamana kadar, Victoria’dan uzak dur.” Draven’ı yana itti ve yeniden harekete geçti, Sorin yanında kaldı.

Kız, gözleri kısılmış bir halde bütün bu zaman boyunca Aden’i arkasından izledi.

Aden aynalı duvara vardığında durdu, gözleri her yerde dolanıyor, kulpu arıyordu. “Victoria,” dedi. “Bırak içeri gireyim.”

Biliyordu. Victoria’nın içeride olduğunu biliyordu. Ve nesnelerin içinden bakmak, Victoria’nın asla sahip olmadığı bir beceriydi. Victoria şok içinde ona kapıyı açtı.

Onlar göz göze gelirken, çocuklar Victoria’nın arkasından çıkıp Aden’a koşturdular, çevresini sardılar, sevinçten haykırıyor, deliler gibi sırtıyor ve bağırıyorlardı. Aden hepsine kızarmış yanaklar ve donup kalmış ve inanamaz bir ifadeyle katlandı.

Victoria ona gülümsedi, Aden da ona. Kargaşaya rağmen tamamen onlara ait bir andı. Bir zevk çiçeklendi. Bu anın çok uzun süre üzerine titreyeceğini bilen Victoria, her saniyeyi bağrına bastı.

“Bu iş böyle yapılır, pislikler,” dedi Seth, kolunu kapı girişinden uzatıp Sorin’e orta parmağını gösterirken.

Victoria’nın ağabeyi, Seth’e bir öpücük yolladı.

Ryder parmaklarını Seth’in koluna batırdı ve kıkır kıkır güldü. “Şimdi kim erkek erkeğe ön sevişmenin keyfini yaşıyor?”

“Stephanie,” diye seslendi Aden dönmeden. “Sana ihtiyacım var.”

Bir dakika. Ne?

Victoria’nın kız kardeşi kalabalığın ortasından koşarak geldi, sakız çiğniyor ve atkuyruğunun ucunu bir parmağının etrafında çeviriyordu. “Buradayım.”

“Bana bir iyilik yap ve çocukları çiftliğe geri götür.”

Stephanie kaşlarını çatarak parmağıyla göğsünü işaret etti. “Ben mi?”

“Evet, sen.”

“Süper! Gerçekten mi?” Zıplayıp el çırparak, “Onlardan kan içebilirim, değil mi? Lütfen, lütfen, *lütfe*n bana onlardan kan içebileceğimi söyle,” dedi.

Aden anında dehşete kapıldı. “Hayır. Onlardan kan içme. Onların eve şu anki halleriyle varmalarını istiyorum.”

Zıplama durdu. Stephanie sakızın balonunu patlattı. “O zaman tek yapmamı istediğin bu mu? Onlara eşlik etmem mi? Bu işten adamın kanı çekilir. Tabii gerçekten emilmeden.”

Aden yol göstermesi için Victoria’ya baktı. Victoria omuzlarını silkti.

“Evet, sadece onlara eşlik et,” dedi Aden, ensesine masaj yaparak.

Ardından patentli Stephanie somurtması geldi. Öfkeli bakışlar, ayağın yere vurulması, bir öfleme. “İyi. Ama bir dahaki sefere önemli bir görev istiyorum. Nunçakularla ne kadar yetenekli olduğumu görmelisin.”

“Bu doğru. Onu ben eğittim,” dedi Sorin. “Çok iyidir.”

“İçim rahatladı,” Aden’in tek cevabı oldu.

Stephanie ellerini Aden’in omuzlarına dayadı, parmaklarının ucunda yükseldi ve Aden’i yanağından öptü. “Bu arada, ağabeyimi öldürmediğin için teşekkürler.”

Aden, Sorin’e yandan bir bakış attı, bir saniye önce Victoria’ya attığı *etrafımda neler oluyor* bakışının aynısıydı. Victoria bundan hoşlanıyordu. İkisinin bir takım gibi çalıştıklarını görmekten hoşlanıyordu. “Bunun aldığım en akıllıca karar olduğunu söyleyemem ama sahiden de yavaş yavaş kalbime giriyor. Bir ağrı gibi.”

Stephanie çınlayan bir sesle güldü. “Her neyse. Onu sevmişsin. Bunu görebiliyorum.” Bununla birlikte çocuklara döndü ve eliyle onlara işaret etti. “Haydi, belalı insanlar. Sizi eve götürelim.”

“Canlı olarak,” diye hatırlattı ona Aden.

“Tabii, tabii,” diye cevapladı Stephanie, dönmeden ellerini havaya kaldırarak.

Shannon yürümeden önce Aden’in omzuna dostça vurdu ve Aden ona başını salladı. Sessiz bir iletişim. Yakında konuşacaklardı.

Victoria, dörtlü büyülenmiş kalabalığı iterek geçerken Seth’in, “Önce pizza, sonra ev,” dediğini duydu.

“Ayrıca Dan’i bu kadar zaman orada olduğumuza ikna etmen gerekecek,” dedi Ryder. “Seth sizin garip bir sesinizin olduğundan bahsetti.”

“Var, bu yüzden de sorun değil,” diye yanıtladı Stephanie. “Ama nunçakularımla kafasını da koparabilirim ve o...”

“Sesini kullan,” diye seslendi Aden.

Havada bir hüsrana haykırışı sertçe yankılandı. “Her şeyin tadını kaçıırıyorsun!”

Kendi kendine gülen Aden, dikkatini Victoria’ya verdi. “Artık bu da hallolduğuna göre...” Elini uzattı, parmaklarını Victoria’nın kollarına kenetledi ve partiden ayrıldılar. Birlikte.

ON YEDİ

Riley hayatında pek çok defa gözetleme yapmıştı ama bu açık ara en sevdiğiydi. Son anda planları değişmiş ve aceleye getirilmiş olsa da.

Önce, birkaç saat önce Aden'in anne ve babası evlerinden bir kamyonla uzaklaşırken Riley ile Mary Ann onları görmüştü. Ya da en azından Aden'in anne ve babası olduğunu sandıkları kişileri görmüşlerdi. Sürücü erkekti, kırklı yaşların başında veya ortalarındaydı, kahverengi saçları ve Riley'nin üstün kurt görüşüyle görebildiği kadarıyla metalimsi gri gözleri vardı.

Yolcu kadındı, muhtemelen otuzlu yaşların sonundaydı, sarı saçları ve Riley'nin görebildiği kadarıyla kahverengi gözleri vardı. Her ikisinin de bulanık yeşil aura'ları vardı. Bu suçluluk duygusundan olabilirdi. Veya korkudan. Renk bu kadar bulanık olunca anlaşılması, Riley'nin üstün kurt görüşüne rağmen zor oluyordu.

Belki Joe ile Paula Stone, oğullarına yaptıkları yüzünden pişmanlık içinde yaşıyorlardı. Belki de paniğe kapılmışlardı çünkü elektrik faturalarını ödeyememişlerdi. Her ikisi de olasıydı.

Riley ve Mary Ann, Stone'ların ayrıldığı küçük, biraz köhne evin karşısındaki başka bir evde bekliyor, döndüklerinde çifti yine görmeyi umut ediyorlardı. Hatta gördüklerinde belki bir, iki sohbete de kulak misafiri olmayı umuyorlardı.

Çift yokken Riley evi arayabilirdi fakat kameralar görmüştü. Yüz tanıma yazılımı olan, pahalı kameralardandı. Burası kadar ucuz bir ev için fazla pahalılardı. Ve bu kadar papelin kameralara harcandığı düşünülürse, Riley her kapıda ve pencerede hareket dedektörleri olduğuna bahse girerdi. Özel menteşeler ve hatta sessiz alarmlardan

bahsetmeye bile gerek yoktu. Yani zorunda kalmadıkça hiçbir yeri kırıp içeri girmeyi denemeyecekti.

Bu, eğer çift geri dönmezse daha sonra olacak işti.

Riley'nin bir parçası çiftin bir süreliğine dönmemesini umuyordu. Şu anda Mary Ann tamamen kendisine aitti. Yanan Şişmiş Rektum Tucker yanlarında değildi ve kafeden beri de yoktu. Riley, iblis soyunun nereye gittiğini bilmiyor ve umursamıyordu.

Riley şimdi salonun penceresinde oturmuş, eğri büğrü panjurların arasından bakıyordu. Evet, buraya zorla girmişti. Kilitler rezaletti, çivilendikleri kapılar da öyle, dolayısıyla ona kalan sadece pencerenin çoktan dökülmüş camını parçalamak, içeri uzanmak ve kapının tokmağını çevirmek olmuştu.

İnsanlar ne zaman öğrenecekti? Bir kapının yanında cam olması, mahalledeki bütün hırsızlara içeri girmeleri için *yalvarmak* gibiydi.

Mary Ann yanında oturuyordu. Birbirlerine dokunmuyorlardı. Henüz. Ama dokunacaklardı. Yakında. Moteldeyken ona kilit dövme-leri yaparak cadı ve peri sorununu halletmişti. Bu iki ırk artık Mary Ann'i, büyülerini ve kendilerine özgü yetenekleriyle izleyemezlerdi, insan yöntemleri dışında onu takip edemezlerdi. Kullanmak için hiç nedenleri olmadığı düşünülürse, bu büyük ihtimalle sahip olmadıkları bir yetenekti. Yani şu anda tehlike düzeyi sıfıra yakındı.

Bunun da derinden etkileyici bir anlamı vardı. Kimse onları rahatsız etmeyecekti.

Bunun da derinden etkileyici bir anlamı daha vardı. Riley'nin Bay İyi Kurt olmakla işi bitmişti. Tecrübesi vardı. Bir kızı nasıl büyüleyeceğini biliyordu. Ve büyülemişti de. Sık sık. Merakı ve farkındalığı tırmandırmak için nasıl takılıp sataşacağını biliyordu. Şimdi Mary Ann'i büyüleyecekti.

Mary Ann neredeyse Riley'yle beslendiğinden beri uzak ve sessizdi. Onu kendisini incitmeyeceğine ikna edebilmesi için Riley'nin bir şeyler yapması lazımdı. İncitmezdi. Riley ona izin vermezdi.

Riley ile Victoria, Riley'nin sadece onun aura'sını okumaktan daha fazlasını yapmasına imkân tanıyan çok derin bir zihinsel bağ paylaştığı ve Mary Ann'le ilgili her şeye fazlasıyla konsantre olduğu için Vic'in, kızın muhtemelen perilerle alakalı olduğu hakkındaki düşüncelerini istemeden seçip almıştı. Bu, Riley'nin düşünmediğini itiraf etmekten utandığı bir şeydi. Periler de enerji emiciydiler ancak kendi beslenmelerini kontrol edebiliyorlardı. Yani eğer bir bağlantı varsa, Mary Ann için umut vardı.

Tabii Mary Ann bunu araştırarak değildi. Henüz değil. Aden'ı kurtarmaya kararlıydı. Riley de öyleydi fakat krah için bile Mary Ann'in hayatını geri plana atmazdı. Dolayısıyla, Mary Ann'in geçmişini yarın deşmeye başlayacaktı.

Şu anda Mary Ann'in onu incitmekten duyduğu kaygıları yatıştırması gerekiyordu. Yoksa Riley'nin önerdiği her şeye karşı çıkmaya devam ederdi. Hem görevleri hem de ilişkileri için.

Riley etrafına baktı. Mahallenin düzeni sayesinde hem sokağı hem de Aden'in (olası) ailesinin evini net bir şekilde görebiliyorlardı. Hiç araba yoktu, kimse dışarıda değildi.

"Victoria bana mesaj çekti," dedi, sıradan bir şekilde söze başlayarak. Pencerenin altındaki çatlaktan soğuk bir rüzgâr eserek Mary Ann'in koyu renk saç tutamlarının her yöne, hatta Riley'nin yüzüne doğru dans etmesine neden oldu. "Ağabeyi eve gelmiş, Aden'a meydan okumuş ve Aden onu herkesin önünde pataklamış."

"Aferin Aden'a."

"Bulduklarını ona söylemeliyiz."

"Ne buldum?" Riley'ye kaşlarını çatarak bakması, geri kalanını onun yerine söyler gibiydi: Konuşmadan önce düşünmelisin. "Elimde somut bir şey yok, yani Aden'ı ümitlendirmek için bir sebep yok."

"Bu doğru değil. Julian'ı bulduğunu düşündüğünü bilmeli." Kimbilir, belki de Victoria ona çoktan söylemişti. "Ailesini bulduğunu düşündüğünü bilmeli."

“Ve hata yaptığımı öğrendiğimizde de hayal kırıklığına mı uğratalım?”

“Yani şimdi yanılıyor musun?”

“Hayır. Ama yanılıyor olabilirim.”

“Yanılmıyor da olabilirsiniz.”

“Ya da olabilirim,” diye diretti Mary Ann.

“Ne zaman bu kadar bunalım oldun?” Mary Ann’in aura’sı koyu maviydi, çevresine resmen üzüntü yayıyordu. Ancak maviyle karışık olarak, yakında koyulaşıp siyaha dönecek kahverengi benekler vardı. Bu ölümü temsil eden bir renk değildi. Her zaman değil. Ama Mary Ann’de kahverengi açlığı, beslenme, kendi içine enerji çekme ihtiyacını temsil ediyordu.

Bu benekler son birkaç saattir büyümüştü. Riley’yi kaygılandırarak kadar değildi. Belki de aynı zamanda kırmızı ve pembe benekler de gördüğü içindi. Öfke ya da tutku için kırmızı ve umut için pembe. Riley ikisini de büyötmek istiyordu.

Mary Ann’in ağzı açık kaldı. “Ben bunalım değilim.” Kırmızı, biraz daha parlayarak açtı.

“Tatlım, sen tam bir gamlı baykuşsun. Daima en kötüsünü bekliyorsun.”

“Hiç de...” Mary Ann son anda söylediğinden vazgeçti. “İyi. Bekliyorum.” Öne doğru eğildi ve dirseklerini pervaza dayadı. “Ama pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyidir.”

“Aslında hayır, değildir. Ama eğer bu sohbeti klişelere boğacaksak, işte sana ezberlemen gereken bir tanesi: Hiç denememiş olmaktansa deneyip başarısız olmak daha iyidir.”

“Deniyorum zaten.”

“Olayları akışına bırakıyorsun ve rahatlamam lazım.” *Çok güzel büyüledin, seni aptal.* Riley’nin tek yaptığı, Mary Ann’i kızdırmaktı. Sert bir yöntem seçtiği için ondan özür dileyebilirdi ama dilemedi. Söyledikleri doğrudu. Fakat Mary Ann’in omzunu kendi omzuyla dürttüğünde ona gülümsedi. “Sana yardım etmeme izin ver.”

Derhal şüphelenen Mary Ann, onu temkinli bir şekilde izledi. “Nasıl?”

Riley rolleri değiştiklerini fark etti. Bir zamanlar Mary Ann tam yol ileri gaza basardı ve frene basan Riley olurdu. Şimdi durum tam tersi olsa Mary Ann’in ne yapacağını merak ediyordu. “Bana bir sırrımı söyle. Başka kimseye anlatmadığın bir şeyi.” Muhteşem. Eski Mary Ann’in önereceği ve zevk alacağı bir şey.

Mary Ann’in dili dişlerinin üzerinde kaydı. “Haneye tecavüz ve gözetlemenin ortasındayız. Şimdi paylaşacak zaman değil.”

Ah, evet. Roller tamamen değişmişti. “Şimdi mükemmel bir zaman. Kimse sana aynı zamanda çok iş yapmanın akıllıca olduğunu söylemedi mi?”

“Bilmiyorum...” Eski Mary Ann’den bir işaret.

“Hadi. Biraz hayatını yaşa. Devamlı uzayan listemize bir sıkıcı iş daha ekle.” Tabii Riley’yle konuşmak sıkıcı bir iş değildi. Öyle umuyordu.

O zaman bir duraksama oldu, ardından, “İyi. Önce sen başla.”

Riley onu avcunun içine almıştı ve gülümsememeye çalıştı. “Pekâlâ. Söylüyorum. Seninle yatmamaktan pişmanlık duydum.” Doğrudan meselenin özüne inmişti.

Mary Ann’in çevresindeki kırmızı hale o kadar parlak oldu ki neredeyse kör ediciydi. Bu kesinlikle tutkuydu. Riley’nin vücudu tepki vererek tepeden tırnağa ısındı.

“Bunun bir sır olduğunu sanmıyorum,” dedi Mary Ann hafifçe. “Ama... ben de senin benimle yatmamandan pişmanlık duydum.”

Riley donup kaldı. Mary Ann’i büyüleyip ikna etmeyi unutmuştu. *Bundan* hoşlanıyordu. Ses tonunun saf dürüstlüğünden, Riley’ye yönelttiği özlemden. “Mary Ann,” dedi.

“Ben... Ben...” Riley’nin ne istediğini bilmeliydi. Onu öpmek, sarılmak istiyordu. Sonunda onunla birlikte olmak.

Mary Ann pencereden dönüp Riley’ye kocaman gözlerle baktı. Işığın hafif sisinde Riley kahverengiye yeşil beneklerin karıştığını

görebiliyordu. “Yapmamalıyız,” dedi Mary Ann fakat Riley onun kararsız kaldığını görebiliyordu. “Burada değil.”

“Yapmalıyız.” Artık pişmanlık duymak istemiyordu, beklemek istemiyordu. Aden’in da onaylayabileceği gibi, kimsenin yarını garanti değildi.

Mary Ann’in parmakları gömleğinin kenarlarına gidip düğmeleri çevirmeye başladı. Bu hareketin Riley’ye ne yaptığını biliyor muydu? Nasıl boşuna umutlandırdığını? “Ya bu evin sahibi dönerse? Ya Aden’in ailesi eve dönerse?”

Hâlâ kararsızdı, kenarına varmaya çok yakındı. *Düş, hayatım. Ben seni tutarım.* “O zaman giyiniriz. Çabucak.”

“Her şey için bir cevabın var,” dedi Mary Ann, alaycı bir şekilde. “Ben bunalmırlı birine dönüşmüş olabilirim ama sen de tam bir baş belasına dönüşmüşsün. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Şimdi senin idrak yeteneğin üzerinde de çalışmamız gerektiğini fark ettim çünkü biraz yamulmuş.”

Mary Ann ağzından bir kakhaha kaçırdı. “Ya da sonunda hedefi bulmuş.”

“Pek sayılmaz.” Riley, onun kakhahasının sesini seviyordu. Boğuk ve şarap gibiydi. Ve buna onun neden olması, Riley’ye kendini dünyanın kralı gibi hissediyordu. “Ben cennetten bir parçayım ve sen de bunu biliyorsun.”

“Tamam. Biliyorum.”

Riley gülümseyip bir yerlerinin birbirine değdiğinden emin olarak ona yaklaştı. Kollarının alt tarafı, kalçaları. Kendi nefesi, dişlerinin arasından bir ıslık gibi çıkarken Mary Ann’in soluğu boğazında takıldı.

Riley bir öpücük almak için üstüne atlamadan önce bir araba yolun uzak köşesinden kıvrıldıktan sonra hızlandı ve izledikleri eve yaklaştı. Mary Ann bunu fark edip gerildi. Riley de gerilerek sürücüye odaklandı. Erkek, yirmili yaşların başında. Joe Stone değildi. Araba evlerin yanından geçip gitti ve ikisi de rahatladı.

"Tucker'ın nerede olduğunu merak ediyorum," dedi Mary Ann titreyerek.

"*Şimdi mi* onun hakkında konuşmak istiyorsun? Ciddi misin?"

"Bizim için daha güvenli olur, sence de öyle değil mi?"

Pek sayılmaz. "Tucker büyük ihtimalle bir insan kurban etme sürecindedir."

"O bu kadar da kötü değil."

"Haklısın. Daha beter."

Mary Ann onu omzundan itti. Bu ikinci temasta Riley için için yandı. Mary Ann de öyle hissetmiş olmalıydı çünkü elini hemen çekmedi. Hatta ellerini ona yasladı ve parmaklarını açıp Riley'nin pazılarına elinden geldiğince çok dokundu.

Aura'sı o nefis kırmızıyla parlarken dudaklarını yaladı. "Pekâlâ. Tucker'la ilgili konuşmak zorunda değiliz." Cümlenin en sonunda sesi ihtiyaçtan alçalmıştı.

Sıcaklık geri dönerek Riley'yi sardı. "Ne konuşmak istiyorsun?" Riley'nin kendi sesi de alçalmıştı.

"Sırlarımızı."

Bu, Riley'nin ihtiyacı olan tek yüreklendirmeydi. Mary Ann'i belinden yakaladı, kaldırıp kendi üzerinde dengede durana kadar çevirdi, ardından kucağına oturttu. "Bacaklarını açıp üzerime otur."

Mary Ann bunu yaptı ve Riley onu daha yakınma çekti. Tamamen değil ama yeterince. Mary Ann'in kolları Riley'nin boynuna ve sırtına dolandı. "Ya arabalar..."

"Pencereden dışarısını hâlâ görebiliyorum." Bu doğrudu. Görebiliyordu. Baktığı zaman. Şu anda tek görebildiği, tek umursadığı Mary Ann'di. "*Şimdi beni öp. Sana çok ihtiyacım var.*"

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi Mary Ann, eğilip dudaklarını birleştirirken.

Riley onu derin ve emin bir şekilde öptü, elleri Mary Ann'in sırtına, gömleğinin altına, bel kemiğinin çıkıntılarından yukarı, sonra aşağı kayd, ardından pantolonunun bel kısmında gezdi.

“Bana söylersin eğer...” dedi Mary Ann boğuk bir şekilde. Eğer beslenirse. “Söylerim.”

“Söz mü?”

“Söz.” Bu sefer söylerdi. Mary Ann’in ondan kuşkulanasını istemiyordu. “Ama bir şey deneyelim, olur mu?”

“Ne?” diye sordu Mary Ann, yine tereddüt ederek.

“Eğer beslenme dürtüsü aniden ortaya çıkarsa ya da benden enerji çektiğini hissedersen, benden kaçma.”

“Hayır, ben...”

“Sadece dinle.” Riley onun çenesini nazıkçe, çok nazıkçe tuttu. “Eğer bu olursa, yaptığın şeyi yapmaya devam et, sakın ol ve beslenmeni durdurmaya çalış.”

“Sakin ol. Sanki böyle bir şey senin hayatın tehlikedeysen olabilir gibi.”

“Gerçekten kendini durdurabileceğini, bunun sadece bir kontrol meselesi olduğunu düşünüyorum ama sen denemediğin sürece bunu kesin olarak bilemeyiz.”

Mary Ann başını iki yana salladı. “Bu, başkalarının üzerinde alıştırma yapmam gereken bir şey. Senin üzerinde değil.”

“Sen sadece Riley’nin dediklerini yap, sonuçlar hoşuna gidebilir.”

Kabaca bir gülüş. “Şimdi de üçüncü tekil şahıs mı kullanıyoruz? Çünkü bu, Mary Ann’in hoşuna gitmiyor.”

“Aslında sırlarımıza geri dönüyoruz.” Riley dikkatini öpüşmelerine verdi ve bir süre sonra Mary Ann de aynısını yaptı. Daha önce bundan daha ileri gitmelerine rağmen Riley, Mary Ann daha hızlı bir şekilde nefes almaya ve kıpırdamadan duramıyormuş gibi ona karşı hareket etmeye başlayınca kadar başka hiçbir şey yapmaya çalışmadı.

Riley tişörtünü çıkardı, ardından Mary Ann’inkini çıkardı ve her nefes aldıklarında göğüsleri birbirine değene kadar onu kendine çekti. Ellerinin gezinip onu keşfetmesine izin verdi. Mary Ann de aynısını yaptı, Riley’nin tenini en ilkel şekilde hassaslaştırıyordu. Bir süre sonra Mary Ann’in parmak uçlarının her değişiminde Riley inliyordu.

Bir araba motorunun uğultusunu duyduğu birkaç seferde, öpüşmeyi pencereden dışarı bakacak kadar bırakıyor, sürücünün önemli biri olmadığını fark ediyor, sonra tekrar öpüşmeye dalıyordu.

Mary Ann üzerinde iki defa donup kalmış, sahip olduğu bütün kasları gerilmişti. İki sefer de arabalar yanlarından geçip gittikten sonra aynı olmuştu, yani Riley arabaların onun tepkisiyle alakası olmadığını biliyordu ve Mary Ann'in beslenmeye çalıştığını hissedip kendini zamanında durdurup durdurmadığını merak etti. Durdurmuş olmalıydı. Riley bir defa olsun bir soğuk ürpermesi yaşamamıştı. Ve bir enerji emici beslendiğinde olan buydu. Kurban üşürdü. Kalın, kışkık bir paltonun bile ısıtamayacağı, kemiklere işleyen bir soğuk.

"Riley," dedi Mary Ann ve Riley bunun anlamını biliyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Riley oturma odasına dikkatle baktı. Bir kanepede. Eski, birkaç yerinden yırtıktı. Lekeliydi. Hayatta olmaz. Mary Ann'le o kanepenin üzerinde seks yapmayacaktı. İlk seferinde değil. Ama onu şu anda o kadar çok istiyordu ki Riley...

Bir hareket gördü. Sokağın karşısında, başka bir evin çalılıklarında. Yapraklar hışırdıyordu, turuncu bir ışıltı vardı. Kendine güven ve azmin rengi. Riley kendini öpüşmeden çekti ve odak noktasını daralttı. Turuncu ışıltı, metafiziksel bir eşarpı gizlenmiş gibi zayıftı ama yine de oradaydı.

"Riley?"

"Bekle."

O çalılıkların ortasından bir kız doğruldu. Sarışın, tanıdıktı. Cadı. Bir tatar yayı tutuyordu, doğrudan Mary Ann'i hedef almıştı. Riley hızla ayağa fırladı, Mary Ann'i bir kenara iterek onu da beraberinde kaldırdı.

Çok geç kalmıştı. Bu hareket bekleniyordu.

Cadı onunla birlikte hareket ederek nişan aldığı yönü akıcı bir şekilde değiştirdi. Ok, bir göz açıp kapamadan daha hızlı bir şekilde uçtu. Cam parçalandı ve o ok, Mary Ann'in sırtına saplandı.

Mary Ann çığlık attı, bu acı ve şoktan tiz bir sestir, gözleri kocaman açıldı, bedeni sarsıldı. Mary Ann ona o kadar yakındı ki okunucu *Riley'nin* göğsünü kesti. Bir ok daha şimdi açık olan pencereden içeri kayarken Riley, Mary Ann'i yere çekti, bu seferki ötedeki duvara saplandı.

"Ne... oldu?" Mary Ann nefes nefeseydi, kelimeleri güçlükle duyulabiliyordu. Kan, göğsünden ve sırtından akıyor, onu küçük, koyu kırmızı nehirlerle ıslatıyordu. Aura'sı yine maviydi ama soluyordu, diğer renkler kaybolmuştu. *Mary Ann'in* enerjisi çekiliyordu.

"Cadılar bizi buldu." Riley onların bir insan gibi iz sürme yeteneklerini dikkate almamazlık etmemeliydi. Ve Mary Ann'i asla öpmemeliydi. İçten içe tehlikeleri, riskleri biliyordu fakat Mary Ann'e olan ihtiyacının onu ikna etmesine izin vermişti.

Bu onun hatasıydı.

Biçim değiştirip cadı şıllıklarını avlayamazdı çünkü Mary Ann'i bu şekilde bırakamazdı. Kahretsin! Mary Ann'in ölümcül yaralanmalarına karşı korunuyor olması gerekirdi. Çoktan iyileşmeye başlamış olması gerekirdi.

Riley ona haftalar önce tam da bu tarzda bir şey için kilit dövmesi yapmıştı. Bıçaklanma, silah atışı, ok, fark etmezdi. İyileşmeliydi. O kadar. Fakat cadı, Mary Ann'in sırtını, koruma kilidini görmüş ve ona göre nişan alıp Mary Ann'in doğaüstü bir şekilde iyileşmesini engelleyecek tek yerden vurmuştu: kilidin tam ortası, kelimeleri parçalayıp mürekkeple yapılmış büyüü tamamen etkisiz kılıyordu.

O anda Mary Ann herhangi bir insan kadar savunmasızdı. Tabii eğer...

Riley en iyi kaçış rotasını hesaplarken, "Benden beslen," dedi. Bu yerde çoktan gezmiş ve çıkışları ezberlemişti ancak cadıların çevreyi sarıp sarmadıklarını bilmiyordu. Eğer sarmışlarsa, Mary Ann'i buradan taşıyıp çıkardığı gibi yine saldırırlardı.

"Hayır," dedi Mary Ann çatlak bir sesle.

“Evet. Bunu yapmalısın. İhtiyacın var.” Riley’den beslenirse güçlenirdi. Riley zayıf düşerdi ama Mary Ann cadıları, Riley’nin yapamayacağı şekilde alt edebilirdi. Tek tek yapmak yerine, hepsini birden. Hem bu yerinde olurdu. Mary Ann’in enerji emme yeteneği, düşmanın onda delik açmayı tercih etmesinin sebebiydi. “Benden beslen ve onları öldür.”

“Hayır,” dedi tekrar Mary Ann ve inatçılığının boyutu her zamankinden daha belirgindi.

“Eğer sen yapmazsan, onlar *seni* öldürecek.”

“Hayır.”

Tartışmaktan bıkan Riley kalan giysilerini de çıkarıp soyundu ve kemikleri yeniden düzenlenir, gözeneklerinden kürk biterken kurt şekline girdi. Bunu yapmaya o kadar alıştı ki ona, yeni bir şeye dönüşmekten çok bir kestirmeden sonra gerinmekmiş gibi geliyordu.

Dişlerini fazla olmamasına rağmen elinden geldiğince nazik bir şekilde Mary Ann’in kolunda kenetledi ve onu sırtına tırmanmaya zorladı.

Başlarının üstünden bir ok daha uçarak Mary Ann’i kıl payı ıskaladı.

Riley oturma odasından sıçrayarak çıkarken Mary Ann’in kafasının içine, *Sıkı tutun*, diye emretti.

“Ta—mam,” dedi Mary Ann, dişleri takırdayarak.

Riley tam bir budalaydı. Mary Ann’in kıyafetlerinin az da olsa vereceği ısıya ihtiyacı vardı ama Riley yarasının üzerine bir bluz geçirememiş ve kumaşı ağzında taşımayı göze alamamıştı. Şu anda dişleri, elindeki tek silahtı.

O sırada Tucker gerçekten işine yarayabilirdi. Bunlar, düşünmeyi asla aklından geçirmeyeceği sözlerdi. Fakat bir, iki illüzyon hakikaten kullanışlı olurdu.

Başka bir seçeneği olmayan Riley, içi boş kontrplağı hiç duraksamadan kırıp geçerek arka kapıdan hızla çıktı. Verandadan, kendini

kilitlenecek daha zor bir hedef haline getirip zikzaklar çizerek uzaklaştı ve bu iyi bir şeydi. Oklar yağıyordu.

Orada kaç cadı vardı? Jennifer ve Marie'den daha fazlaydı, bu kadarını biliyordu.

"Acıyor," dedi Mary Ann.

Biliyorum, hayatım. Riley kelimeleri Mary Ann'in aklına doğru itti. *Yapabilsem acını kendi bedenimin içine alırdım.*

Bir ok onu hedef aldı ve sol, ön bacağına saplandı. Riley acıyla hırladı fakat yavaşlamadı, tökezlemeye cüret edemezdi. Mary Ann düşebilirdi ve Riley buna izin veremezdi. Çakıl taşları patilerini sızlatarak her şeyi daha da beter etti. Alanı hızla araştırınca on bir tane aura gördü. Hepsi turuncuydu ve hepsi solgundu. Riley'den saklanmayı umarak kendilerine büyü yapmış olmalıydılar. Eh, büyüleri tam olarak işlememişti.

Riley, ilgi odağını diğerlerinden en uzakta olana daraltarak ona yaklaştı. Bir hareket karaltısı şeklinde asla yavaşlamadan cadının yanından hızla geçti ve onu dişlerinin arasına alıp ısırarak beraberinde sürükledi. Cadı ona karşı mücadele etti ama Riley yine de yavaşlamadı. Hareket etmeye devam etti, her iki kadını uzağa, daha uzağa götürüyordu. Dikkatliydi, çok dikkatli.

Onun enerjisini em, diye emretti Mary Ann'e. *Şimdi!*

Mary Ann onu dinlemiş olmalıydı çünkü cadının mücadelesi azaldı... tamamen durdu. Cadı, ağzında hamur gibi bir bez parçasına dönüştü ve Riley onu tükürdü. Yine de yavaşlamadı.

Daha iyi misin?

"Biraz."

Mary Ann'i güvenli bir yere götürecek ve ona kendisi doktorluk edecekti. Sonra av başlayacaktı. Riley ile Mary Ann kaçarken cadı ve perilerin onları kovalamasına artık izin yoktu. Bu, Riley'nin en büyük hatası olmuştu ve bir daha yapmayacağı bir hataydı.

Avcılar av olmak üzereydi.

ON SEKİZ

Tucker bir meşe ağacının en yüksek dalının üstüne tünedi ve kurt, Mary Ann'le birlikte sıvışırken onları izledi. Arkalarında kör bir adamın bile görebileceği bir kan izi bırakmışlardı. Kurt dengesizdi ve zikzak çiziyordu, Mary Ann ise gevşek duruyordu. Çok uzun yaşamazdı.

Kurt aura'ları okuyabiliyordu fakat Tucker ölüm çağrısının neye benzediğini biliyordu. Şüphe yoktu, Mary Ann o anda bile ölüm meleğiyle selamlaşmak üzere yüzüyordu ve onu hiçbir şey durduramazdı.

Cadının nişanı esaslı olmuştu. Oku, Mary Ann'in ölümcül bir yara almasını önleyen kilidini delip geçmişti. Yeri bile zarar vericiydi ama kan kaybı daha da zarar verici olacaktı.

Koruma kilitleri işe yarıyordu. Ta ki kapanana kadar. Ya da yakılana. Ya da daha pek çok acı verici şeye kadar. Bazıları böyle bir şeyin asla olmaması için kilitlerini muhafaza etmek üzere de kilit yaptırmaya karar veriyorlardı ama bu yolu tercih eden pek yoktu. Ya birileri sana istemediğin bir kilit yapsaydı? Zapt edilmek ve her türden kötülüğün tene dövme yapılması sık sık görülen bir şeydi.

Mary Ann'e bunun ne kadar çirkin olduğunu söylediği düşünülürse Tucker kendi iğneleyici sözlerine kıs kıs gülerdi ama bunun kulağa hıçkırık gibi gelmesinden çok korkuyordu. Yalnızca süt çocukları hıçkırarak ağlardı. Tucker süt çocuğu değildi.

Bir yalancıydı.

Mary Ann'e karşı tamamen dürüst davranmamıştı. Ah, Aden'i bıçakladıktan sonra Voyvoda'dan kaçmıştı ama adamla "çene çaldıktan" sonra kaçmıştı. Piç kurusu, Tucker'i erkek olup ona söylenenleri yapmazsa ona kendi kilitlerinden yapmakla tehdit etmişti.

Erkek olmak. Gölgelemin içinde saklanırken erkekten çok canavara benzeyen bir adamdan gelince komik oluyordu ama neyse.

Düne kadar Tucker eski kralın emirlerine tam olarak uymamıştı. Mary Ann'e zarar vermek yerine yardım etmişti.

Ondan hoşlanıyordu. Gerektiğinden daha fazla ve akıllıca olduğundan daha çok.

Mary Ann neden kurdun yanlarında kalmasına izin vermek zorundaydı ki?

Eğer kurdu postalamış olsa Tucker, Voyvoda'ya karşı koymaya devam ederdi.

Çünkü Mary Ann'le yalnız olduğunda, Tucker iyi oluyordu. Yarı yarıya düzgün bir birey oluyordu. Belki aklı belden aşağı çalışıyordu ama kimin çalışmıyordu ki? Sonra Riley ortaya çıkmıştı ve *pat*. Voyvoda bir hamle daha yapmış ve Tucker savaşı kaybetmişti.

Zavallı Mary Ann. İstenmeyen bir zayıttı.

Mary Ann'i az önce mahveden cadılar, ağacının altında toplanırken Tucker bekledi. Kırmızı Cübbeli Şıllıklar, Tucker onlara böyle diyordu. Başlarını kaldırmış, ona öfkeyle bakıyorlardı, başarısızlığa uğradıkları için kızgınlardı ve Tucker'ı suçluyorlardı. Hem de başarısızlığa uğrayan Tucker olmadığı halde.

"Eve girmelerini beklersek çifti köşeye sıkıştırmış olacağımızı söylemiştin," dedi sorumlu olan sarışın. Tucker onun adının Marie olduğunu sanıyordu. Güzel bir şeydi ancak yırtıcı bir kararlılığı vardı.

Mary Ann'in eşyalarını altüst etmiş olduğu için onun saklamak için çok uğraştığı adresi bulmuştu. Ne zaman olacağını bilmeseydi de Mary Ann'in tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Böylece Mary Ann ile kurt kafeden ayrıldıktan sonra bir illüzyon yapmış ve onları takip etmişti. "Bu senin işinin ehli olduğunu sandığım zamandı," diye yanıtladı Tucker. "Neden peşlerine düşmedin?"

"Enerjimin emilmesi riskine mi girseydim?"

"Yine aklıma *işinin ehli olduğunu sandım* sözleri geliyor."

Tucker'a küfürler saçtılar.

Tucker kendini daldan itti ve düştü... düştü... ayaklarının üzerine indi. Şimdi KCŞ'ların ortasında dururken kolları tamamen açılmış bir şekilde döndü, verdiği tek mesaj, onlara bir şey yapmaları için kafa tutmaktı.

Cadıların ona gerçekten bir şey yapmaya çalışmasını istiyordu.

Tucker cezayı hak ediyordu fakat cadılar da hak ediyordu. Tek fark, Tucker'm hak ettiğini bilmesiydi. Cadılar ise davalarının ne kadar haklı olduğunu, kutsal bir yolda yürüdüklerini vesaire, vesaire, vesaire söyleyecek olanlardı.

Riley ona kilit dövmesi yaptıktan sonra cadılar, Mary Ann'in izini kaybetmişlerdi ama Tucker'mkini kaybetmemişlerdi. Görünüşe göre sihirli bir şekilde Tucker'a da kilitlenmişlerdi ancak Riley, Tucker'a kilit yapmayı reddetmişti ve al işte. Riley'nin reddetmesi yüzünden kızın izini asla gerçekten kaybetmemişlerdi. Tucker bunun suçunu üstlenmeyecekti.

Mary Ann ile Tucker'm izini periler de sürüyordu. Onlar da burada olur, cadılar gibi onlar da intikamlarını alırdı ancak cadılar onlardan... kibarca gitmelerini istemiş, diğer ırkı eve, annelerinin yanına göndermişlerdi.

Bundan sonra Tucker cadılara bir illüzyon yapmış –Mary Ann ve Riley'nin konuştuğu, tartıştığı, Tucker'ın uydurduğu isimler ve bilgiler verdiği bir illüzyon– küçük KCŞ'ların bin farklı yöne koşuşturmalarını ummuştu. Elbette o zaman Voyvoda çağırmıştı.

Tucker... Benim Tucker'ım...

Öylece.

Her şey değişmişti.

Tucker...

O tekinsiz, buyrukçu ses iterek beynine girmeye, onu bir kuklaymış gibi yönlendirmeye devam ederken Tucker'm tüyleri ürpermişti. Bunu yapmak zor da değildi. Tucker'ın doğasının en karanlık tarafı, vampirin ona yol göstermesini arzuluyordu; erkek kardeşini

sözlü olarak paramparça etmekten, köpek yavrularını tekmelemekten, arkadaşlarıyla yumruk yumruğa dövüşmekten, kız arkadaşını aldatmaktan, kendi bebeğine hamile olan kızın, ailesinin saygısını kaybetmesini izlemekten hoşlanan parçası.

Diğer tarafı ise bir top gibi kıvrılmış, aptal bir çocuk gibi ağlıyordu, neden olduğu bütün acılardan, yakında neden olacağı bütün yıkımlardan ötürü üzgündü. Ama Tucker o tarafından da nefret ediyordu, yani gerçekten de kendinde hoşuna giden bir taraf yoktu.

Tucker, Tucker'ım, bitir şu işi.

Kral'ın sesi öncekinden daha güçlüydü, daha yüksek, daha... her şeydi. Her gün biraz daha iyileşiyordu ve yakında bir gün, bir zamanlar olduğu o adama, savaşçıya dönüşecekti.

Voyvoda, Tucker'a cadılara yanaşma emri vermiş, onlara hangi görüntüyü göstereceğini söylemiş, ne söyleyeceğini ve nasıl davranacağını anlatmıştı. Tucker da yapmıştı. Bunların hepsini yapmıştı. Cadıların tanıdığı birinin görüntüsüne bürünmüştü. Tucker kim olduğundan hâlâ emin değildi ve cadılar da ona inanmış ve soru sormadan istediği her şeyi yapmışlardı.

“... dinliyor musun?” diye sordu Marie.

“Hayır.”

“Of! Hep sinir bozucu olmuştun ama artık hepten piçe dönüşsün.”

“Kendi başarısızlığından ötürü beni suçlayamazsın,” dedi Tucker. “Çifti hediye paketine sardım ve doğum günüymüş gibi sana verdim.” Bu sözleri söylemek bile suçluluk duygusunun ona yapışıp kalmasına neden oldu.

Tucker... Ne yapacağımı biliyorsun. Cadıları öldür, kurtla enerji emicisini bul ve işlerini bitir.

Cadıları öldürmek mi? İyi, sorun değil. Olmuş bil. Ama... *Kurt ve Mary... enerji emicinin ölümlerinin suçunun cadılara yüklenmesini istemiştin.* Tucker kelimeleri aklından dışarı, boşluğa itti ve

Voyvoda'nın kendisini duyduğunu biliyordu. Her neredeydiyse. *Eğer cadılar ölürse, nasıl suçlu olabilirler?*

Bir yolunu bulacağından eminim. Şimdi sana söylediğimi yap.

Voyvoda'yla kavga etmenin anlamı yoktu. Tucker mağlup olurdu. Omuzlarını dikleştirdi, gözleri kısılarak etrafındaki gürültücü dışı topluluğuna odaklandı. Çok hafifçe ama yetecek kadar kollarını salladı. Gömlek kollarının altına gizlediği bıçaklar avuç içlerine kaydı. Tucker kabzalarından tuttu.

"Neden onları yeniden hediye paketi yapmıyorsun," dedi Marie çok resmî bir şekilde. "Biz de oradan devam ederiz."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Marie'nin kösteklenmekten hoşlanmadığı belliydi. Ayağını yere vurarak, "Neden yapmıyorsun?" dedi.

"Daha fazla hediye kabul edebilmek için buralarda olmayacaksınız." Tucker bir kelime daha etmeden saldırdı.

Riley, Mary Ann'i bir çöp konteynerinin arkasına bıraktı, insana dönüştü, çıplak olmasını umursamadı, resepsiyonistten bir şişe votka ve bir motel odasının anahtarını, misafirlerden birinden bir çanta çaldı ve Mary Ann'in yanına geri döndü. Onu görülmeden ve düşürmeden boş odaya taşıdı. Bu özellikle de Riley'nin bir doza ihtiyacı olan bir uyuşturucu bağımlısı kadar çok titredigi düşünülürse hem şoke edici hem de mucizeviydi.

Bohçasını elinden geldiğince nazik bir biçimde yatağın üzerine koydu, ardından giyilecek bir şey bulmak için çantayı yağmaladı.

Mary Ann yatakta kıvrınmaya başlayınca ona, "Kıpırdama," dedi.

"İyi mi?" diye sordu Mary Ann.

"Evet, iyi olacağız," diye yalan söyledi Riley.

Üzerine olmaya en yakın bulabildiği şey, poposuna parlak peni-beyle basılmış *Prences* kelimesinin olduğu bir şorttu. Şimdi moda'yı ya da moda olmamasını ya da şortun çok dar olmasını ve Riley'nin asla çocuk sahibi olamayabileceği gerçeğini düşünme vakti değildi.

Yine sonsuz bir depara kalkmak zorunda kalabilirdi ve hazırlıklı olmak zorundaydı.

Başını eğip bacağına baktı. Yanlışlıkla bir ağaca tosladığında ok içinden fırlamıştı fakat ağacın kıymıklarının kasın içine gömüldüğünü, onu kestiğini, iyileşmektense daha da çok kanamaya yol açtığını hissedebiliyordu. Kıymıkları çıkarmak için baskı uyguladı, yüzünü buruşturdu ama acının onu durdurmasına izin vermeyecekti. Kanı durdurmazsa, Mary Ann'le ilgilenemezdi.

Böylelikle çantadaki tişörtlerden birini kullanarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde kendine doktorluk etti ve Mary Ann'in yattığı yere hızla dönüp önünde çömeldi. Mary Ann'in cildi kireç gibiydi, mavi, yaprak şeklindeki damarları belirgindi. Gözlerinin altında morluklar vardı ve dudakları çatlamıştı. Bunların hepsi de yüzeyseldi... ta ki göğsüne bakıncaya kadar. Derisini kaplayan o kadar çok kan vardı ki kırmızı bir süveter giymiş gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, ok hâlâ hem önden *hem de* arkadan dışarı fırlıyordu.

"N-ne kadar k-kötü?" diye fısıldadı Mary Ann.

Yan yatmıştı, omuzları çökmüş ve başı öne doğru düşmüştü. Uyumamaya çalışıyordu, dişleri takırdıyordu. Riley onu hiç bu kadar zayıf düşmüş ve çaresiz görmemişti. Ve bir daha asla da görmek istemiyordu.

Yapmak istediği şey ise, deli gibi panik yapmaktı ama kendine bu izni vermeyecekti. Birilerinin sakın kalması gerekiyordu ve neticede, tek seçenek kendisiydi.

"R-Riley?"

Gaddar bir dürüstlük, artık yalan yoktu. "Kötü. Çok kötü."

"Bi-biliyordum. Ö-ölüyor muyum?"

"Hayır!" diye bağırды Riley, ardından daha kısık bir sesle, "Hayır. Ölmene izin vermeyeceğim," diye ekledi. Parmaklarını Mary Ann'in şahdamarına koydu ve onunla buluşmak için zıplayan nabzını saydı. Dakikada yüz altmış sekiz. Tanrım. Kalbinin attığı bu hız, ne kadar

çok kan kaybettiğinin göstergesiydi. Eğer dakikada yüz seksen atışa ulaşırsa, onu kurtarmanın imkânı olmazdı.

Riley'nin çabuk davranması gerekiyordu. "Seni bir dakikalığına burada bırakmalıyım, tamam mı? Oku çıkarabilmek için birtakım malzemeler almam gerekiyor."

Bu onun daha çok kan kaybetmesine neden olurdu ancak Riley onun yaralarını, ok oradayken tedavi edemezdi.

"Ta-mam." Sanki ona odaklanmaya çalışıyor fakat tam olarak başaramıyormuş gibi Mary Ann'in kirpikleri kırpıştı. Riley'nin hemen, hemen, *hemen* gitmesi gerekiyordu ama Mary Ann'i bırakırsa, ya yüzüstü ya sırtüstü düşecekti ve her iki seçenek de onun zaten kırılğan olan bedenine daha çok zarar verirdi.

Elinden geldiğince hızlı hareket edip Mary Ann'i aynı pozisyonda tutmaya devam ederek önüne ve arkasına yastıklarla destek yaptı ve onu sıcak tutmak için bacaklarına battaniye sardı. Ardından kanı kendi üzerinden yıkayarak temizledi ve süratle kapıdan çıkıp resepsiyondan para çaldı, sonra da sargı bezi, mikrop öldürücü ve ihtiyaç duyabileceği ne varsa bulup toplamak için sokağın karşısındaki markete yaklaştı.

Evet, şortu biraz bakışları üzerine çekti. İhtiyacı olanları aldığı anda, parayı tezgâha fırlattı ve oradan ayrıldı.

Mary Ann kıpırdamamıştı. Gözleri kapalıydı, bütün vücudu şiddetle sarsılıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Riley yine onun nabzını saydı. Dakikada yüz yetmiş üç atış.

Yarısı bitmiş votkanın kapağını, Mary Ann'in ağzına boşaltırken Riley titriyordu. Boştaki eliyle boğazını sıvazlayarak mümkün olduğunca çok alkolü yuttuğundan emin oldu.

Mary Ann tıkanmadı, karşı koymadı, kahretsin, Riley'nin ona yaptığı hiçbir şeyi fark etmedi. Onun için iyiydi çünkü Riley hayatında olmadığı kadar canını yakacaktı ama bu kötü bir işaretti. Gerçekten kötü bir işaret.

“Benimleyken ölmeyeceksin,” dedi Mary Ann’e. “Anladın mı?” Yaranın üzerine biraz alkol döktü. Ardından, hâlâ titreyerek okun öndeki ucunu tuttu, titremesini durdurmaya çalışarak nefes alıp verdi ve tahtayı ikiye bölerek okun ucunu çıkardı.

Parçayı yere fırlattı, Mary Ann’i lamba ışığının altına doğru kaldırdı ve kalanları inceledi. Okun sapı tamamen içe girmişti, bu yüzden tahta iki taraftan da hafifçe dışarı çıkıyordu. Tamam. Güzel. Çoktan hasar verilmişti. Şimdiki tehlike, oku dışarı ittiğinde kıymıklarını içeride bırakmamaktı. Bunu da çabucak, düzgünce yapmalıydı.

Sanki ileri Parkinson hastalığı varmış gibi görünürken bu mümkün olabilirmiş gibi. Riley votka şişesini kaptı ve kalanını üç yudumda devirdi. Sıvı, boğazını boylu boyunca yaktı, midesini kaynattı, damarlarında kabardı. Daha önce böyle şeyler yapmıştı. Ya kendine, ya erkek kardeşlerine ya da arkadaşlarına. Neden şimdi ruhen yıkılıyordu?

Parmaklarını Mary Ann’in nabzına yasladı. Yüz yetmiş beş.

Ağızından bir dizi küfür kaçtı ama en azından alkol onun kusmasını engelliyordu. Mary Ann’in arkasına geçti. Karşıdaki aynadan, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu, olanların yanında yüz ifadesinin hâlâ çok rahat olduğunu görebiliyordu. Bir daha nefes alıp verdi. *Bunu başarabilirsin. Tereddüt etme. Sadece harekete geç.*

Kolunu kaldırdı. Kolunu indirdi. *Hadi!*

Kaldırdı. İndirdi. Ok sapının ucunu tutmak ve çekivermek istiyordu, bu kolay olurdu ya da olmalıydı ancak tahta, Mary Ann’in kanı yüzünden kaygandı ve Riley yeterince uzun süre sıkıca tutmaya devam edemezdi. Yani diğer ucu dışarı çıkmaya zorlamak için bir tarafa yumruk atması gerekiyordu. Fakat Mary Ann’e yumruk atma düşüncesi...

Ölmesini mi tercih edersin? Elinden geleni yapmaktansa korkaklık etmeyi mi tercih edersin?

Riley bir kükremeyle elini yumruk yapıp bunu halletti. Kırık ucu bütün gücüyle yumrukladı. Önce tahtaya temas etti, ardından Mary

Ann'in etine, oku vücudunun içinden iterek ön tarafındaki yaradan çıkardı. Mary Ann kıpırdanmadı bile.

Tamam. Bitmişti, en kötü kısım bitmişti. Şimdi sıra kolay işlerdeydi.

Öyleyse neden kendini bayılacakmış gibi hissediyordu? Mary Ann'in yarasını temizleyip bandajı sararken, titremesi sadece daha kötü bir hale geldi ve işi bittiğinde, kanla kaplı olan *kendisiydi*. Yine. Ve bu kan tazeydi. Yani Mary Ann daha fazla kan kaybetmişti.

Kan nakline ihtiyacı vardı, hem de hızla. Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni, buraya gelirken yolda bir cadıyla beslenmiş olmasıydı. Ama bu onu daha uzun bir zaman için kurtarmaya yetmezdi. Mary Ann hırıldıyordu. Bazıları buna ölüm hırıltısı diyordu.

Riley bir eliyle yüzünü ovdu. Ne yapmalıydı? Mary Ann'i bir hastaneye taşımak onu öldürürdü, buna şüphe yoktu. İtilip kakılmaktan sağ çıkamazdı. Bir ambulans tarafından alınmak gerçekten de hayatını kurtarabilirdi. Tabii buraya ışık hızıyla gelebilirlerse.

Ne büyük kâbustu. Riley işte *şimdi* panikliyordu. Gözleri devamlı telefona kayarken odada volta attı. 911'i ararsa Mary Ann'i alırlardı ama aynı zamanda babasının da peşine düşerlerdi. Dr. Gray onu, bir sürü düşmanın, Mary Ann kendini savunamayacak kadar zayıfken saldırmaya hazır halde bekliyor olabileceği evine götürürdü.

Tabii ki kendini savunabilmek için hayatta olman gerekirdi ve bu da ölümün pabucunu dama atardı.

Öyleyse kararını vermişti.

Riley 911'i aradı, onlara acil durumu anlattı: yaralı kız, kan kaybı, konum. İsim verme kısmını atladi ve ardından Mary Ann'in yanına yerleşti.

Mary Ann'in onu bir şekilde duyduğunu umarak, "Onlara adını söyleme," dedi. "Ne yaparsan yap, onlara adını söyleme."

Cevap yoktu. Daha da kötüsü, Mary Ann'in artık bir aura'sı yoktu. Renksizdi.

Yeniden beslenmesi gerekiyordu, yoksa ilk müdahale aracı bu-
raya ne kadar çabuk gelirse gelsin düzelemezdi. Onu tercih ettiği

şekilde başka bir cadıyla beslemeye zaman yoktu fakat bir çözüm vardı: Riley'yle beslenebilirdi.

Riley kendini, davranışlarını ya da sonuçlarını düşünmekten men ederek Mary Ann'in yanından uzandı ve ellerini, artık çok güçsüz olan kalp atışlarının hemen üstüne, göğsüne koydu. Daha önce hiç buna benzer bir şey yapmamıştı, bu yüzden de işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ancak yine de deneyecekti. Vücudunun ne kadar gergin olduğu düşünülürse belki de kendiliğinden beslenirdi.

Riley gözlerini kapatarak kendi kurt benliğinin özünü hayal etti. Derinlerde, kemiklerinin iliğinde gömülü olanı. Orada bir girdap gibi dönen minik altın kıvılcımları gördü, o kıvılcımları itti, itti, onları gözeneklerinden vücudunun dışına çıkmaya zorladı ve Mary Ann'in içine girmelerini diledi.

Mary Ann'in bütün vücudu sarsıldı ve nefesini içine çekti. Bir saniye sonra yatağa doğru sarktı ve Riley kendinde bu cesareti bulabilse, nefesinin düzgün çıkmaya başladığını düşünürdü. Azmi yenilenirken itmeye devam etti, ta ki terleyinceye, nefes nefese kalıncaya, kendi nabızı hızlanıncaya kadar. Ta ki kasları acı verici bir şekilde, belki de kalıcı olarak düğümleninceye kadar. Ta ki göğsü, içine küçük çiviler karışmış, öğütülmüş hamburger köftesiymiş gibi hissettirene kadar. Yıpranmıştı, sızlıyordu.

Kendisi de yatağa yığılırken ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Komodindeki saate bakmaya gücü yoktu. Kurt şekline bürünmeye de gücü yoktu ki bu, acil yardım ekibi içeri dalmadan yapmak istediği bir şeydi.

Ve şu anda o ekip bunu yapıyordu.

Kapı kırılarak açılmıştı fakat Riley bunu duymamıştı. Hiçbir şey duymadığını fark etti. Üç insan bir karaltı gibi yatağın tepesinde belirmişlerdi, iki tanesi Mary Ann'i gözden geçiriyor, göz kapaklarını zorla açıyor, kornealarına parlak ışıklar tutuyor, göğsüne bir çeşit tıbbi petler iliştiriyordu. Diğer insan aynı şeyi Riley'ye yapıyordu.

Onunla konuşuyor, belki sorular soruyordu ancak Riley kelimeleri seçemiyordu.

Bir sabah pusu inmiş gibi dünya etrafında bulanıklaşıyordu. Ardından kaldırılıyor, soğuk ve yarı yumuşak bir şeye yerleştiriliyordu. Bir sedye olabilirdi. Mary Ann'in de bir sedyeye konulduğundan emin olmak için başını çevirdi ama pus yoğunlaşmıştı ve sadece sonsuz, beyaz bir alan gördü.

Kolunda keskin bir şey, damarında ılık bir şey vardı. Hayır, ılık değildi, yakıyor, içinde hızla akıyordu. Bir saniye sonra göz kapakları açık tutamayacağı kadar ağırdı. Karanlık indi. Mary Ann'in iyi olduğunu, ayrılmadıklarını öğrenmeye olan gereksinimiyle buna karşı savaştı. Bir sızı, bir yanma daha. Riley yine de savaştı.

Karanlık yoğunlaştı. Karanlık daha da, daha da güçlendi, ta ki Riley tamamen yutulana kadar. Ta ki hareket edemeyinceye, güçlkle nefes alıncaya kadar. Ta ki zaten neden savaştığını unutuncaya kadar.

Tucker çalıntı bir arabanın içinde ambulansı takip etti. Hem Mary Ann hem de kurt içindeydi. Sağlık ekibinin onları sedyeyle içeri taşımalarını seyretmişti. İkisine de çoktan serum takılmıştı, insanlar onları kurtarmak için telaş içinde uğraşıyorlardı. Bu da hâlâ hayatta oldukları anlamına gelirdi. Şaşırtıcıydı. Seslerindeki korkunç olasılığı duymuştu ve hastaneye varmadan her iki çocuğu da kaybedeceklerini düşündüklerini biliyordu.

Belki kaybederler, belki kaybetmezlerdi. Riley ile Mary Ann bu kadar zaman dayanmıştı. Neden daha fazla dayanmasınlardı ki?

Her halükârda, çiftin ölmesi gerekiyordu. Aynı cadılar gibi.

Cadılar. *Bunu düşünme*, diye bağırdı kendine. Yalnızca çığlıkları, hıçkırıkları, yalvarışları ve ardından azalan inlemeleri tekrar yaşamış olurdu. Birkaçı ondan kaçarken gelen ayak seslerini. Ardından gelen kovalamacayı. Başarısızlığı. Voyvoda'nın kaçanların gitmesine izin vermesi ve onun yerine kurt ile enerji emiciyi bulması konusundaki

ısrarını. Görünüşe göre çifti öldürmek, ölen arkadaşlarının öcünü almak için can atacak cadıları öldürmekten daha önemliydi.

Bu, Tucker'ın sonradan cezalandırılacağı bir şeydi. Acımasızca.

Tucker çiftin, Mary Ann'in doğduğu St. Mary's Hastanesi'ne götürüldüğünü fark etti. Aden'in doğduğu hastaneye. Mary Ann'in annesinin öldüğü yere.

Varmaları üzerine, Riley ile Mary Ann hızla sedyelerde içeri alındılar. Başarmış, yolu sağ atlatmışlardı. Tucker aracından çıktı ve dışarıda durdu, sert rüzgâr etrafında esiyordu. Kimse onu fark etmedi. Alanı gözetleyen kameralar bile onun görüntüsünü seçemezdi.

Vampirin onu duyacağını bilerek, “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Voyvoda'ya.

Onun yanından geçen doktor önlüklü bir adam durdu ve etrafına bakınarak kaşlarını çatı. Şu anda Tucker bir illüzyon yaptığı için tek gördüğü otopark, yürüyen insanlar ve yavaş yavaş girip çıkan arabalardı.

Onlar güçsüz. Şimdi saldırmak için mükemmel bir zaman, diye cevapladı Voyvoda.

Doktor önlüklü adam bıyık altından homurdanarak yoluna devam etti.

“Benden istediğin...” Tucker yutkundu. Bu kelimeleri söyleyemiyordu. Yaptığı her şeyden sonra bile yine de bu kelimeleri söyleyemiyordu. Mary Ann olmaz, diye bağırdı insancıl tarafı. Lütfen Mary Ann olmasın. Tekrar olmazdı.

Onları öldürmen, evet. İkisini de. Ve beni bu sefer hayal kırıklığına uğratma, Tucker.

Tucker, *bir gün seni öldüreceğim,* diye düşünerek, “Uğratmayacağım,” dedi.

Ah, ayrıca sana beni bu sefer hayal kırıklığına uğratırsan cezanın ne olacağını söylemeyi unuttum mu? Zalim mi zalim bir kahkaha. Evet, bunu şimdi yapmama müsaade et. Erkek kardeşini

bulacağım. Kardeşinin bütün kanını içip kurutacağım. Tabii onunla biraz oynadıktan sonra.

Hayır. *Hayır!* Bu olmuyordu. Bunu yapmıyorlardı.

Açıklığa kavuşturduk mu?

Ufak kardeşi, Tucker'ın sahiden sevdiği az sayıda insandan biriydi. Tehlikedeydi. Tucker yüzünden. *Hayır*, diye düşündü dişlerini gıcırdatarak ama bunun yerine, "Evet, kavuşturduk," dedi ve işe koyuldu.

ON DOKUZ

“Uyan. Aden, uyanman lazım.”

Aden bu sese bir can simidiymiş gibi yapıştı. Ve öyleydi de. Hiç bir şeyin olmadığı bir okyanusta tutsak kalmıştı, ses yok, renk yok, his yok, çıkış yoktu. Bir dağın zirvesinden kendini bırakıp düşerek soluğu bir buz nehrinde almıştı sanki.

“Aden.” Bütün vücudu titredi. “*Uyan.*”

Aden’ın göz kapakları pat diye açıldı. Victoria’nın bir karaltı gibi üzerine eğildiğini, siyah saçlarının omuzlarından dökülüp Aden’ın göğsünü gıdıkladığını gördü. Endişe, yanaklarına ikiz pembe daireler çizmişti ve nemli bir ısıltı alnını parlatıyordu.

“Sorun nedir?” dedi Aden, çatallı bir sesle. Doğrulup oturdu, bütün vücudu anında “senden nefret ediyorum” titreşimleri yaydı. Kasları düğümlenmişti ve cildi çok gergindi, kopmaya hazır bir lastik bant gibiydi. Ağzı, bir çöl gibi kuruydu ve midesi... En büyük suçlu, midesiydi. Bozulmuştu, gurulduyordu, büzülmüştü ve muhtemelen şu anda kendi kendini yeme aşamasındaydı.

“Beni endişelendirdin,” dedi Victoria doğrularak. Bir elini cebine attı ve hışırdayan bir şeyle oynadı. Aden bunun bir çeşit ambalaj kâğıdı olduğunu tahmin ediyordu. “Boğazından kan boşaltmaya başlayacaktım.”

Hımm... kan...

Aden dudaklarını yalayıp en son uyanık olduğu anları hatırlamaya çalıştı. Balo salonuna girmişti, etrafında bütün hızıyla bir parti devam etmekteydi. Etrafım incelemiş ve bir şekilde karartılmış bir cam du-

varın *içinden* bakarak Victoria'yı bulmuştu. Bunun yeni bir vampir yeteneğini olduğunu zannediyordu. Daha kaç tanesini devralacaktı?

Balo salonundan birlikte ayrılmışlar ve konuşmak için buraya gelmişlerdi. Yatağın kenarına oturmuştu ve... başka hiçbir şey hatırlamıyordu. Uyuyakalmış olmalıydı.

Ne pısırıktı.

Victoria'ya, dans eden kadını ve gördüğü imgelemi anlatmak istemişti. Küçük Victoria'nın ve kırbaçlanmasının olduğu imgelemi. O kırbaçlanmanın nedeni olan *annesini*. Gerçi belki de bu doğaçlama uyku şenliği bir lütuftu. Bu haberler Victoria'yı üzerdi ve şu anda bir yükü daha omuzlayabilecekmiş gibi görünmüyordu. Narin... kolayca kırılabilirmiş gibi görünüyordu.

"Saat kaç?" Aden nefesini içine çekti. Bu bir hataydı! Beynin-deki bütün düşünceler raydan çıktı. Sinüsleri, Victoria'nın o boşuna ümitlendiren esintisini yakalayarak bütün vücuduna "buna sahip olmalıyım" kıvılcımları gönderdi. Ağzına en sonunda bir ıslaklık dolarak çölü, sanki hiç var olmamışçasına yok etti. Dişetleri ağrıdı, görünüşe göre yapmayı en çok sevdikleri şey buydu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Victoria.

"İyiyim," dedi Aden boğuk bir sesle. "Ben iyiyim."

"Riley'nin de dediği gibi, buna inanmış gibi yapacağım. Ve sorunu yanıtlamam gerekirse, şafak vakti."

Aden kafa karışıklığından kurtulmak için başını iki yana salladı fakat bunun yoğun ve inatçı bir karışıklık olduğu ispatlandı. "Hâlâ mı?"

"Bir sonraki şafak."

Tamam, o zaman. Bu daha mantıklıydı.

"Bir iyileşme uykusuna daldın," diye açıkladı Victoria.

İyileşme uykusu. Aden bu terimi daha önce hiç duymamıştı ancak tıpkı vampirlerinin adını bilmesi gibi, bunun da anlamını biliyordu. Vampirle yarattığın tek bir varlık haline gelerek birleştikleri, tam bir duyuşsal yokluğun olduğu, koma benzeri bir durum. Kan hücreleri sayısı inanılmaz düzeylere varıyor, iyileşme sürecini hızlandırıyordu.

Fakat iyileşme uykusu olsun olmasın, kendini birkaç yüz kabadayıyla dövüşmüş ve kaybetmiş gibi hissediyordu. Talihsiz bir durumdu çünkü yapacak işleri vardı. Örtülere sarınıp ikinci uyuma raunduna girişemezdi.

Bacaklarını yatağın kenarından aşağı salladı. Ayağa kalkacaktı ama Victoria buz gibi elini onun omzuna koyup bastırdı. Zayıf bir hareketti ancak yine de etkiliydi. Ve gerekli. Aden yaptığı tek bir hareketle, acının zincirleme tepkimeye geçmesine neden olmuştu. Ve daha çok acının.

“Bir iyileşme uykusuna daldıysam neden kendimi rezalet hissediyorum?”

“Çünkü yeni doku henüz denenmedi. Ama merak etme. Ayağa kalkıp esnediğinde, kendini daha iyi hissedeceksin.”

Bu kadar kendine güvenen bir ses tonunun karşısında şüpheye yer yoktu. “Ya *sen* buna ne kadar sıklıkla dayanmak zorunda kaldın?”

Victoria zarif omzunu silkti. “Sayısını unutamıyordum çok oldu.”

Bu, Aden’in hoşuna gitmedi. Hem de hiç. “Detaya girmek ister misin?”

“Pek sayılmaz.”

“İstedğin herkesi cezalandırabilirim.” Bu da Aden’in bir hatasıydı. Bu sözleri bir şaka olarak, Victoria’yı güldürmek için söylemişti fakat Victoria gülmemişti ve Aden da doğru söylediğini fark etmişti. Kim Victoria’nın canını yakarsa, Aden de onların canını yakmak isterdi.

Taleplerde bulunup Victoria’yı üzmeden önce konuyu değiştirme vaktiydi.

Şu an, ona gördüklerini anlatmak için mükemmel bir fırsattı. Annesi Edina’nın, Victoria’yla birlikte kaçmaya çalışmasını, babasının onu yakalamasını, onu suçlamasını, kırbaçlamasını. Victoria bundan utanır mıydı? Büyük ihtimalle. Utanmamalıydı ama evet, Aden’in bunu bilmesi, onu yine de yiyip bitirirdi.

Sonuçta yerleri değişmiş olsa Aden da utanırdı. Bu kızın onu güçsüz, en kötü haliyle görmesini asla istemiyordu. Şu anda olduğu gibi. Victoria'nın onu yaralı bereli ve şişmiş bir halde görmesine zar zor katlanıyordu. Ve iyileşme uykusuna rağmen gerçekten de yaralı bereli ve şişmiş olmalıydı. Ağrı ve acılar, pek yalancı çıkmazlardı.

Ama eğer Aden böyle hissediyorsa, Victoria da hissedirdi. Vampirler, insan akranlarına oranla bin kilo daha fazla gurur taşıyor gibi görünüyordlardı. Yani tamam. Evet. Belki bu, Aden'in mezara götürmesi gereken şeylerden biriydi. Bunu bilmek, Victoria'yı anlamasına yardımcı oluyor ve anlamak da Victoria'ya büyük bir saygı duymasına neden oluyordu. Bunu onu üzere mahvetmek için bir neden yoktu.

Bu korkakça mıydı? Rahatsız bir durumdan çıkmak için kullandığı mantık korkakça mıydı? Belki bazıları öyle olduğunu söylerdi ama Aden hakikaten de öyle düşünmüyordu. Bazen tam bir açıklama zalimlik, sessizlik ise lütuf oluyordu.

Bunu tercih edecekti.

"Geçmişime dair hiç imgelemler gördün mü?" diye sordu Aden, kararını bir anda etkisiz hale getirerek. Daha az önce Victoria'nın ona, *onun* görüp görmediğini sormasının yolunu açmıştı. Ve eğer sorarsa, Aden yalan söyleyemezdi.

"Hayır. Ama bunu daha sonra konuşalım. Tamam mı? Olur mu? Bir şeyi görmen gerekiyor."

"Neyi?"

"Bunu." Victoria döndü, eliyle bir tür siyah uzaktan kumanda uzatmıştı. Birkaç düğmeye bastıktan sonra şifonyerinin üzerindeki ahşap panel açılarak büyük bir televizyon ekranını ortaya çıkardı. Renkler bir arada titreşti, ardından görüntüler şekillendi. Victoria kanalları hızla geçti ve bir haber kanalına vardığında durdu. "Dinle."

Kasvetli bir suratı olan bir muhabir, yağmur hafifçe çiselerken başının üstünde bir şemsiyeyle Aden'a bakıyordu. "... Tulsa Kırmızı Cübbe Katliamı diye adlandırıldı," diyordu kadın. "On kadının tamamı

vahşice katledildi. Polisler, kimin böyle bir suç işlemiş olabileceğine dair ipuçlarını bulmak için çalışıyor.”

“Trajik,” dedi Aden, “ama neden benim bunu öğrenmem gerekiyordu?”

Victoria sesi kapatma düğmesine bastı ve kendini yatakta Aden’in yanına attı. “Kırmızı cübbe giyen kadınlar. Tulsa’da. Riley’nin olduğu yerde. Mary Ann’in olduğu yerde. Bunlar cadı, Aden ve çifti takip edenler onlar olmalı. Tekrar tekrar bıçaklanmışlar, bu da demek oluyor ki periler, vampirler ve kurtlar bundan sorumlu değil.”

Aden konuya bir yük treni inceliğiyle daldı. “Riley ile Mary Ann iyiler mi?”

Victoria ellerini ovuşturdu, o da yetmeyince cübbesinin kumaşını kıvrıp ardında kırışıklıklar bıraktı. “Bilmiyorum. Riley bir süredir benimle iletişime geçmedi.”

“Elijah?”

Bilmiyorum, dedi ruh.

Tamam. Demek ki ruh kötü bir şey görmemişti. Bu, diğer seçeneğin pabucunu dama atardı. “Saydığın yaratıkların sorumlu olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Periler kan dökülmesine neden olmazlar. Vampirler o kanın her damlasını yalamış olurlardı. Ve kurtlar da geride pençe izleri bırakırdı, bıçak yaraları değil.”

Humm, kan...

Bu düşünceyi algıladığı anda Aden küçük düşmenin karanlık çukuruna battı. Birileri ölmüştü. Vahşi, acı verici bir şekilde ölmüştü ama o bir atıştırmalık mı arzuluyordu?

“Aden,” diye hatırlatma yaptı Victoria.

Doğru ya. Yorum yapması gerekiyordu. Aden’in cinayeti havadan sudan bahsedermiş gibi sıradan bir biçimde tartıştığını Victoria’nın görmesi lazımdı sanki. “Bununla geriye kim kalıyor?”

Bekle, bekle, bekle, dedi aniden Caleb. Geri git. Daha yeni uyanıyordum ve yanlış duymuş olmalıyım. Victoria az önce bir cadı meclisinin... öldürüldüğünü mü söyledi?

Victoria da konuşuyordu ancak Aden sadece Caleb'ı duymuştu, ruhun üzüntüsü sesine güç vermişti. "Evet," diye yanıtladı Aden. "Çok üzgünüm."

Hayır. Yanılıyor. Yanılıyor olmalı.

"Caleb..."

Hayır! Elijah. Aden'a Victoria'nın yanıldığını söyle. Söyle ona!

Ben de üzgünüm, dedi Elijah, üzgün bir şekilde.

Hayır! Yash bir haykırış. Bu haykırış, bir aşk yarasının bendini açmış olmalıydı çünkü Caleb hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ruh, cadılardan daha ilk günden itibaren hoşlanmıştı ve onlarla bir şekilde bağlantılı olduğunu, diğer hayatında onları tanıdığını düşünmüştü. Aden'dan önceki hayatında.

Zamanda geriye gitmelisin, Aden. Onları bundan kurtarmalısın.

Aden'in cevabı anında geldi. "Hayır. Yapamam."

Yani yapmayacaksın.

"Ters gidebilecek çok şey var. Bunu biliyorsun." Bu, Victoria bunu istediğinde, ona da verdiği cevabın aynısıydı. İsteyen herhangi birine, *herkese* vereceği cevabın aynısıydı. Riskleri, ödüllerin karşısına koyup tarttığında, riskler daima ağır basıyordu.

Tartıyı diğer yönde ağırlaştırmak için yeterince iyi hiçbir neden yoktu.

Lütfen, Aden! Lütfen.

"Hayır. Üzgünüm."

Elijah ile Julian arkadaşlarını avutmaya çalışırken, Aden da Victoria'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Haberler, Caleb'ı..." *mahvetti* "...rahatsız etti."

"Üzüldüm."

"Ben de." Ve Aden her ne kadar cadılardan asla hoşlanmamış olsa da gerçekten üzölmüştü. Onlardan nasıl hoşlanabilirdi ki? Riley,

Mary Ann ve Victoria'ya bir ölüm laneti yapmışlar ve Aden'in kendisi için kurduğu hayatı neredeyse mahvetmişlerdi. Fakat ruhlarından birinin acı çekmesinden nefret ediyordu ve sırf bunun için bile cadıların canını bağışlardı.

"Caleb için yapabileceğimiz en iyi şey, neler olduğunu çözmek ve bir daha olmayacağını garantiye almak," dedi Aden.

"Katılıyorum. Bana kimin sorumlu olabileceğini sormuştun. Goblinler ve zombilerin yeterince zeki olduklarını sanmıyorum, böylelikle geriye... insanlar kalıyor."

Bütün bu kargaşa Ufaklık'ı uyandırdı. Yaratık, hafif mızıldanma sesleri çıkararak Aden'in kafasının içinde gerindi. Aden gerginleşti. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Bir kavga daha. Sonra Elijah'nın söylediği şeyi, Ufaklık'm duyuya tepki verdiğini anımsadı. Eğer sakın olmaya devam ederse yaratık onunla savaşmazdı.

Evet, bunu yapabiliirdi. Belki.

"Birkaç insan, bir cadılar meclisini nasıl yenebilir?" diye sordu. Güzel. Doğru yoldaydı. "Cadıların büyülerinin gücünü ilk elden gördük. İnsanlar ise, biliyorsun, iş büyüye gelince eğitimsizler. Cadılara yaklaşmaya bile yeltenen biri savunmasız olurdu."

"Bilmiyorum."

"Belki de saydığın ırklardan biri insanların suçlu görünmesini istemiş ve onlara komplo kurmuştur."

"Bu mümkün. Ama niye öyle yapsın? Bir mesaj göndermek için mi?"

"Ne olduğunuzu biliyoruz ve türünüzün peşindeyiz' tarzında bir şey olabilir mi?"

"Evet. Hayır. Belki. Bilmiyorum. Daha önce bunun gibi bir şey hiç olmamıştı. Biz kendi savaşlarımızı temizleriz. Hepimiz. İnsanların bulması için çok nadiren kanıt bırakırız. Doğduğumuzdan beri böyle eğitildik. Bu şekilde hayatta kalıyoruz."

"Zaman değişiyor."

"Evet," dedi Victoria açıkça. "Değişiyor."

Bu ne anlama geliyordu? Aden değişmişti ve Victoria da artık ondan hoşlanmıyordı mıydı?

Ufaklık a bir şekilde kükredi.

Aden içini çekerek kendini yatağa bıraktı, irkildi ve kolunu alına attı. “Doğru düzgün düşünemiyorum. Cinayetleri, yemek yedikten sonra konuşalım, olur mu?”

Victoria’nın tereddütlü, “Tamam,” cevabı onu duraksattı.

“Sen çoktan yedin mi?” Bu arada... “Dün gece nerede uyudun?” Aden onun odasını almıştı ve Victoria yanında değildi. Ve Victoria’nın yanındayken bile uyuyakalıp, Victoria’ya kendi odasına ait değilmiş gibi hissettirdiği için kendini paylayabilirdi. Hayatının büyük kısmında bundan yoksun bırakıldığı için kendine özel alanın ne kadar önemli olabileceğini biliyordu.

Daha önceden Victoria, Aden’a sarılıp yatacak kadar kendini rahat hissedirdi. Son zamanlarda ona olan davranışları yüzünden muhtemelen Aden onu hoş mu karşılar yoksa reddeder mi, bilememişti.

Victoria, eli tekrar oradaki ambalaj kâğıdı ya da her neyse onunla oynamak için cebine giderken, “Riley’nin odasında kaldım,” dedi.

Aden bu sözlere duygusal bir tepki verdiğinin farkına bile varmadan boğazından bir hırlama yükseldi. *Sakin ol.*

Victoria’yı ilk defa Elijah’nın imgelemleri dışında görmesini hatırladı. D ve M iftliği’nin hemen ardındaki bir orman açıklığında durmuştu, Riley arkasında dev gibi duruyor, onu koruyordu. Aden onların birbirleri için ne ifade ettiğini merak etmişti ve sadece arkadaş olduklarını öğrendiğinde bile, kıskançlık kıvılcımları onu terk etmemişti.

Neresinden bakılırsa bakılsın, yakınlık yakınlıktı.

“Burada uyuyabilirdin,” dedi Victoria’ya.

“Peki, sen, göklerin ve toprağın kralı, buraya geldiğinden beri bir kere olsun bundan bahsettin mi?”

Hayır, Victoria bilmiyordu. “şimdi bahsediyorum.”

Haşır huşur. Victoria'nın söyleyecekleri bitmemişti. "Bu harika. Muhteşem. Özellikle de günlerce beni uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadığın düşünülürse."

Veeee işte problemin özü. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten. Ama ilerleme kaydediyorum. Değil mi? Yani sen de değıştin." Harika. Şimdi de suç atıyordu ki bu, Victoria'nın hak etmediğı bir şeydi.

"Bu benim daha insan olduğum anlamına mı geliyor?" *Haşır huşur.*

Bu *neydi* böyle? "Kötü bir anlama gelmiyor, yemin ederim. Ama... evet, daha insan gibi oldun. Ve tekrarlıyorum, bu kötü bir şey değil."

"Evet, öyle. Benim eskiden olduğum halimle yeterince iyi olmadığımı söylüyorsun."

"Hayır! Kesinlikle söylediğim şey bu değil."

Victoria'nın söyleyecekleri hâlâ bitmemişti. "İlerleme kaydediyor olman harika. Muhteşem."

Aden az sonra gelecek sözlerden nefret edecekti, bunu biliyordu.

"Ama ben kin gütmeye karar verdim," diye tamamladı Victoria.

Evet. Nefret etmişti. "Sen ciddi misin?"

"Espri anlayışımı tanıyan biri miyim?"

Victoria yeni insancıl yönüne teslim olduğunda tam oluyordu.

"Neden kin güdüyorsun?"

"Çünkü canım öyle istiyor."

Böyle bir mantıkla nasıl tartışabilirdin ki? "İyi o zaman."

"İyi o zaman."

"Hâlâ yemek yemem gerekiyor."

Victoria'nın gözlerinin mavisinde alevler ısıldadı. "Sana bir köle kapıp getirmemi ister misin?"

Hayır. Evet. "Hayır." Aden'in tercih ettiğı menüde yalnızca bir isim yer etmişti ve bu isim hâlâ Victoria'ya aitti. Ama Sorin'in kanını içmişti. Hem, neden dünyayı Sorin'in gözlerinden görmüyordu? Victoria'ya sordu.

“Kan sadece sınırlı bir süre boyunca bu şekilde işler ve sen de bütün bir günü ölü gibi geçirdiğin için Sorin’le olan bağlantın ve onun seninle olan bağlantısı geçmiş oldu.”

“Şimdi,” diye ilave etti Victoria. “Neden köle istemiyorsun?”

“Bir dakikaya kadar ısıracak birilerini bulacağım.” Kendini buna zorlayacaktı. “Önce temizlenmem gerekiyor.”

Haşır huşur.

“Cebinde ne var?” diye sordu.

Victoria’nın yanakları kıpkırmızı parladı. “Hiçbir şey. Şimdi git. Temizlen.”

Pekâlâ. Hantalca yataktan kalktı ve aksayarak banyoya doğru yürüdü, yürüteçli yaşlı bir adamı andırdığından emindi ve evet, Victoria’nın onu bu şekilde görmesinden nefret ediyordu.

“Ah, bu arada Aden? Abimi öldürmediğin için teşekkür ederim,” dedi, Aden kapıyı kapatmadan hemen önce.

“Bir şey değil.”

Aden dişlerini fırçaladı, çabucak duş aldı, Victoria’nın çoktan köşeye yeni giysiler istiflediğini fark etti ve düz, gri tişörtü, kot pantolonu ve kendi botlarını giydi. Her şey ütülenmişti ve üstüne mükemmel uymuştu.

Ufaklık’ın kükremeleri daha da sıklaşır ve Caleb’in boğulurcasına hıçkırıkları sonunda kaybolurken, Aden kendini aynada inceledi. Kendini sarı saçlarla görmek hâlâ bir şoktu. Karışık saçlarını yıllardır boyuyordu. Gözleri de onu şoka sürüklüyordu. Onları en son gördüğünde, altın rengiydiler. Şimdiyse kaleydoskopdaki renkler gibiydiler.

Onu en çok afallatan şey ise morluk, şişik ve deliklerinin olmayışydı. Bir yarışçı gibi yüzde yüz hazır görünüyordu. İç kısımlarının ise aynı seviyeye ulaşması gerektiği ortadaydı. O buharlı duştan sonra bile canı yanıyordu. Dudaklarının korku filminden çıkma bir şeylere benzeyeceğini beklediği ve bir dişini kaybettiği gerçeği düşünülürse –ki üç defa tezahürat yapalım çünkü iyileşme uykusu sırasında yeniden diş çıkmıştı– şikâyet etmeyecekti.

Şu yaratığın çenesini lütfen tıkar mısın, Ad? diye sordu Julian, Aden'ı düşüncelerinden sıyrarak. *Her şeyin üstüne bir de bu kadar kükreme sinir bozuyor ve daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum.*

"Ufaklık'ı susturmak istiyorsak," en azından bir süreliğine, "yemek yemeliyiz."

Victoria'nın tavsiye ettiği gibi bir kan kölesi seç. Lütfen.

Kan kölesi terimi Aden'in gerçekten canını sıkmaya başlıyordu. Evet, bu onun kaderi de olabilirdi... hatta yalnızca ama yalnızca Prenses'e bağımlı olduğu için bu hâlâ mümkündü.

Kulakları seğirdi. Victoria'nın odasında ayak sesleri vardı. Aden kaşlarını çatarak banyo kapısını hızla açtı. Daha kimin girdiğini görmeden, kimin girdiğinin kokusunu aldı. Riley'nin erkek kardeşleri. Maxwell ve Nathan. Açık hava ve korku kokuyorlardı.

Nathan baştan aşağı açık renkliydi. Açık renk saçlar, açık renk mavi gözler, açık renk ten. Maxwell altın rengiydi. İksisi de yakışıklıydı. Yani en azından Aden öyle olduklarını tahmin ediyordu. Ancak ikisi de cadılar tarafından lanetlenmişti. (Bugünlerde kim lanetlenmiyordu ki?) Bu ikilinin arzuladığı herkes, onlara baktığında bir çirkinlik maskesi görüyordu. *Arzulamadıkları* herkes ise onların gerçek yüzlerini, güzelliklerini görürdü.

Elbette Aden onların gerçek yüzlerini görüyordu.

Her ikisi de kaşlarını çatmış, endişeden gerilmiş ve ağlayan Victoria'yı teselli etmeye çalışıyordu.

Aden sessizce ilerleyip Victoria'yı incittilerse ikisini de öğütüp toza dönüştürmeye hazır bir halde, "Neler oluyor?" diye sordu.

Victoria ona bir kadeh uzattığında zaten bir yumruk atmaya hazırdı. "Al. Bunu iç."

Aden kanı görmeden önce tatlı kokuyu aldı. Ufaklık çığına dönerken kükremleri daha çok bir evet, evet, *evetttttt* gibiydi. Belki *banav*er daha doğru olurdu. Aden'in ağzı kontrolsüzce sulandı, dişetleri

beklentiyle dolu küçük bir dansa başladı. Kanın tam olarak kimin damarından akıtıldığını sormadan biliyordu. Victoria'nın.

Kolu havaya kalkıyordu, kadeh ağzındaydı, bir saniye sonra boğazı kadehin içindekileri yutuyordu ve ancak her damlayı tükettiğinde hareket ettiğini fark etti.

Sorin'in kanını içtikten sonra kendini güçlü saymıştı. Budalalık etmişti. Güç *buydu*. İçinde parıltıdan, Noel'deki bir ev gibi onu aydınlatan sıcak bir şelale. Tadını çıkarırken gözleri kapandı.

Aden'in zihnine yapışmış gibi görünen sis tamamen kayboldu. Hücreler, şampanyayla dans ediyorlarmış gibi köpürdü. Sorin'le olan savaştan kalan bütün ağrı ve sızılar yok oldu. Kasları dolgunlaştı, hatta üç dört santim boy atmış bile olabilirdi.

Ufaklık hoşnutluğunu mırılayarak belirtti ve yatma zamanında biberonunu almış bebek gibi yeniden uykuya daldı.

Aden ise daha fazlasını istiyordu.

Çorba Nazisi'nin¹ anımsatan Julian, *Daha fazla yok sana*, dedi.

Ruh, Aden'in ne düşündüğünü nereden bilmişti? Aden kelimeleri sesli olarak mı söylemişti? Victoria'nın boynuna mı bakıyordu? Bir dakika. Nasıl bakıyor olabilirdi ki? Gözleri hâlâ kapalıydı.

Konsantre oldu, kadehi düşürdüğünü ve Victoria'nın kolunu sımsıkı tuttuğunu fark etti. Onu kendine doğru çekiyor... çekiyordu...

Sarhoşluk halinden şok içinde çıkarak Victoria'yı bıraktı. Geri çekildi. Maxwell ve Nathan onu tedirgince seyrediyordu.

Daha sonra dünyayı Victoria'nın gözlerinden görecekti. Hiçbir iyileşme uykusu bunun olmasını engelleyemezdi. Onun, sadece onun kanını istemeye de devam eder miydi? Öyle olursa bu kimin umurundaydı?

Çünkü Victoria'ya sahip olmak, bağımlılık riskine değerci ve işte olayın düğüm noktası *buydu*. Victoria'yla birlikte olmak, onun

1 *Seinfeld* adlı dizide, müşterilerine kızdığında onlara çorba satmayan karakter. (ed.n.)

kanına sahip olmak için *her şeye* katlanırdı. Canını sıkın her şeye ve daha fazlasına.

Victoria ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Aden hâlâ ona gözlerini dikmekte olduğunu fark etti. Bakışlarını yere çevirdi ve Victoria'nın bileği o zaman gözüne ilişti. Uzun kollu bir cübbe giyiyor olsa da, kumaş yukarı kıvrılarak bir yandan diğer tarafa uzanan bir yarayı gözler önüne sermişti.

Victoria kendini kesmişti ve bunu yakın zamanda yapmıştı fakat iyileşmemişti.

Neden iyileşmemişti? Bu arada, daha önce eli soğuktu. Eli daha önce hiç soğuk olmamıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Aden ona.

"Hayır." Victoria telefonunu Aden'in yüzüne tuttu. "Bak, ne geldi."

Aden ekrandakileri okudu. "Tulsa. St. Mary's. Ölüyorum. Acele et."

"Bu, Riley'den geldi," dedi Victoria, gözyaşlarına karşı savaşıırken çenesi titreyerek.

Bu, Riley'den değil, dedi Elijah.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Aden.

"Çünkü Riley..."

"Özür dilerim." Aden elini kaldırdı. "Elijah bir şeyler biliyor. Bekle."

Victoria hem endişeli hem de umutlu bir şekilde başını salladı.

Birincisi, diye devam etti ruh, *tümdengelimle muhakeme yaparak.*

Riley ölüyor olsa bu kadar mükemmel bir biçimde yazamazdı. Peki, hiç yazam hatası görüyor musun? Hayır. İkincisi, az önce Tucker'ın o kelimeleri yazdığı bir imgelem gördüm.

Aden'in midesi dibe vururken, Elijah'nun söylediklerini gruba ilettiler.

Ardından ilgisini yine içine verdi. "Başka ne gördün? Bana da göster. Lütfen."

Hoşuna gitmeyecek.

"Yine de yap."

Sessizlik. Bunaltıcı bir sessizlik.

Bir iç çekme. *Nasıl istersen.*

Bir saniye sonra Aden'in dizleri neredeyse çözülüyordu. Zihninde Riley'nin bir sedyeye bağlı, cildinin ölüm renginde ve bir baldırında açık bir yaranın olduğunu gördü.

Mary Ann de bir sedyeye bağlanmıştı ve ambulansa bindiriliyordu. Açıkça *St. Mary's* diye işaretlenmiş bir ambulansa. Bir kot pantolon, bir sütyen giyiyordu ve açık bir yarası vardı. Fakat onunki omzundaydı. Birilerinin onu temizlemeye çalıştığı belliydi çünkü yol yol kurumuş kanla kaplıydı, koyu kırmızının arasında maviye çalan teni görünüyordu.

Sağlık ekibi göğsüne masaj yapıyordu ama Mary Ann yanıt vermiyordu.

"Tucker o kelimeleri yazmış olabilir fakat yalan söylemiyor-muş," dedi boğuk bir sesle. "Yaralanmışlar. Kötü bir şekilde." Eğer arkadaşları ölürlse...

Eğer *çoktan* öldülerse...

"Riley'nin neyi var?" diye sordu Maxwell.

Aden gördüklerini açıkladı.

Kardeşler o kadar çok küfrettiler ki Aden bir süre sonra saymayı bıraktı. Victoria parmak eklemlerini ağzına bastırdı ama bir hıçkırık yine de ağzından kaçmayı başardı.

"Cadıları *Tucker* öldürmüş, ardından gözünü Riley ve Mary Ann'e dikmiş olabilir mi?" diye sordu Nathan. "O yarı iblis ve illüzyon yapabiliyor. Yani bir cadılar meclisini yenebilecek biri varsa, o da Tucker."

Caleb da hıçkırıklı birkaç küfür bombası patlattı, hepsi Tucker'a yöneltilmişti.

"Tucker, Riley'yi yenemezdi," dedi Maxwell.

Aden kafasının içindeki seslerin ötesini duyabilmek için odaklanmak zorundaydı. "Her ne olduysa, *St. Mary's Hastanesi'*ne gitmeliyiz." Biçim değiştirenlerle ilgili çok şey bilmiyordu fakat sağlık ekibi Riley'de farklı bir şeyler olduğunu keşfederse ne olurdu? "Bizi ıslınlayabilir misin, Victoria?"

Tulsa'ya mı? Evet, dedi Caleb, öfke ve kederden sıyrılarak. Tulsa'ya gideceğiz. Araştırma yapacağız. Eğer bunu yaptıysa Tucker'ı parçalayacağız.

Aden intikam düşüncesinin damarlarına adrenalin pompalandığını hissetti.

Victoria'nın yanaklarındaki bütün renk çekildi. "H-hayır. Sana söylemek istiyordum..." Gözleri hafifçe biçim değiştirenlere kaydı. "Benim, şey, ağabeyim... bana her ne yaptıysa hâlâ yeteneğimi etkiliyor olmalı. Yapamam. Ama belki de, bilemiyorum, sen yapabilirsin."

"Ben mi?" Aden bunu hiç denememişti, nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu ve zaten bu yeteneğe sahip olmayabileceksen zaman kaybetmek istemiyordu. "Hayır, arabayla gideceğiz."

Kapı tıklatıldı ve güzel Maddie içeri girerken menteşeler gıcırdadı. Yüzü, Aden'a Sorin'in ziyaretinden bahsettiği gündeki aynı ifadeye sahipti.

"Yine kötü haber hamili olarak neden benim seçtiğimi bilmiyorum," diye başladı söze, gergince dudaklarını yalayarak, "ama insan arkadaşlarınız geri döndü, Majesteleri."

"Onlarla uğraşacak vaktim yok. Evlerine gitmelerini söyle, ben..."

Onlarla konuşmalısın, diye araya girdi Elijah, acil bir ses tonuyla. *Şimdi.*

Ama cadılar...

"Beklemek zorunda," dedi Aden, Caleb'in sözünü *kendi* sesindeki aynı aciliyet duygusuyla keserek. "Özür dilerim." Maddie'ye yolu göstermesi için işaret ederken gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Beni onlara götür."

Merdivenlerden indiler, birkaç köşe döndüler ve giriş salonuna geldiler. Orada Seth, Ryder ve Shannon duruyordu. Hepsisi de işle kaplanmıştı, omuzlarından resmen duman çıkıyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Aden.

"Çiftlik," diye başladı Seth, sonra öksürmek için durdu.

“Y-yanıp kül oldu,” diye bitirdi Shannon. “Her p-parçası. H-hiçbir şey kalmadı.”

Aden kaskatı kesildi. “Dan? Meg?”

“Hayattalar ama ikisi de yaralandı,” dedi Ryder. “Ve hayatta olmalarının tek nedeni, Sophia’nın onları dışarı çıkarmış olması.”

Sophia, Dan’in’in en sevdiği köpeğiydi. *Tepki verme. Daha değil.* Bir tepki diğerine yol açardı ve Aden şu anda kendini kaybedemezdi. Güçlü olmaya devam etmeliydi. Ancak aynı anda pek çok şey ters gidiyordu. Çok fazla kötü olay birikiyor, Aden’i bunalıyordu. *Eziyordu.*

Bitap görünen ve Aden’in ayakta bile nasıl durduğunu merak ettiği Shannon, ensesini ovuşturdu. Yanaklarında gözyaşları kurumuş, islerin arasında yol yol olmuştu. “Ama S-Sophia sağ çıkamadı. Brian da öyle.”

Brian, çiftlikte yaşayan başka bir çocuktu. Hiç yakın arkadaş olmamışlardı ama Aden yine de onun böyle ölmesini istemezdi.

“Terry ve RJ planlanandan önce taşmıyorlar. Devlet geri kalanlarımızı ayıracak,” dedi Ryder ve bitkinlik o anda etkisini gösterdi. Eğildi, solukları ağır bir şekilde çıkıyordu. “Bizi başka evlere gönderecekler. Belki de hapishaneye. Polisler, yangını içimizden birinin çıkardığını düşünecek.”

“Çıkardınız mı?” diye sordu Nathan.

Seth patlayarak onunla yüzleşti. “Hayır, kesinlikle çıkarmadık. O çiftlik bizim *evimizdi*. Bize önem veren tek insan Dan’di. Ona zarar vermezdik. Asla.”

Peki, geriye kim kalıyordu? Tucker mı? Fakat bir iblis bile aynı anda iki farklı yerde olmazdı.

“Babam,” diye fısıldadı Victoria, dehşete düşmüş bir halde. “Sanırım sana saldırmaya başladı. Bu da güçlenmeye başladığı anlamına gelir.”

Evet, Aden da şimdi böyle düşünmeye başlamıştı. Çocuklar artık güvende değillerdi. Ama kaçarlarsa, bu suçtan kabahatli görünecek-

lerdi. Ayrıca, Voyvoda belli ki çocuklar nereye giderse gitsin onları takip edebildi.

Güvende olacakları tek bir yer vardı. Burası.

Herkes Aden'i izliyor, emirlerini bekliyordu. Ya da yanıtlarını. Onları, hepsini korumanın yükü büyüktü. Fakat bu meydan okumayı kabul etmiş ve kazanmıştı, yani bu yük, taşınmak üzere ona *aitti*.

"Maddie," dedi, kızı doğru dönerek. "Sorin'i bana getir."

Maddie başını salladı ve siyah cübbesi arkasından süzülerek ayrıldı.

Victoria'nın ağabeyi karşı köşeden dönüp Aden'a doğru gelmeye başladığı anda, Aden daha çok emir yağdırmaya başladı. "İdare senin, Sorin. Sadece bu pozisyona fazla alışma. Benim biraz buradan ayrılmam gerekiyor. Bu haberi yay," dedi Maddie'ye. "Maxwell, Nathan, ben ve Victoria'yla Tulsa'ya geliyorsunuz. İnsanlar burada kalıyor. Kendilerine zarar verilmesin."

"Ben de seninle g-geliyorum," dedi Shannon, bir inatçılık örneği.

Vampirler ve biçim değiştirenler, Shannon'ın cüretine nefesleri kesilerek baktılar. Seth ve Ryder ise onların tepkisinden kafaları karışmış gibi görünüyordu.

Bunu tartışmaya değmezdi. Ayrıca yanında bir insanın olması güzel olabilirdi.

Bir dakika. Aden az önce arkadaşından insan olarak mı bahsetmişti? Artık düşünceleri bile bir vampir gibiydi. "O bizimle geliyor," diye düzeltti Aden. "Ve fikrimi değiştirdim. Seth ve Ryder da geliyor." Bu şekilde onları burada bırakmak konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı. "Sorin, ben dönünceye kadar Draven/Victoria dövüşünün beklemede olduğunu herkesin öğrenmesini sağla. Bunu seyretmek istiyorum ve burada yokken seyredelemem. Bunun Victoria'yı dayaktan kurtarmak için bir taktik olduğunu söyleyen herkes..."

"Cezalandırılacak," dedi savaşı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

“Birkaç biçim değiştireni Crossroads Lisesi’ne gönder. O binanın gece gündüz korunmasını istiyorum.” Voyvoda’nın Aden’a bu şekilde de saldırmaya çalışma ihtimaline karşı. “Ayrıca birinin Mary Ann’in babasını da sürekli korumasını istiyorum.” Şansa bırakmak yoktu.

Sorin, olayların gidişatından apaçık mutlu bir şekilde başını salladı. “Olmuş bil.”

Aden hâlâ savaşıya güvenebileceğinden emin değildi ancak başka ne yapacağını bilmiyordu. Ya Sorin babası için çalışıyor, burada Aden’i gözetlemek için bulunuyordu ya da babasıyla başka herkesten daha tutkulu bir biçimde savaşır ve Aden’ın davasına faydası olurdu.

Elijah karşı çıkmamıştı, dolayısıyla Aden da aşırı derecede endişelenmeyecekti.

“Pekâlâ,” dedi, arkadaşlarına dönerek. “Gidip Riley ile Mary Ann’i kurtaralım.”

Çok geç değilse, diyordu şimdi Elijah.

“Ekleyecek verimli ve *olumlu* bir şeyin olmadığı sürece,” dedi Aden ona, “bir daha konuşma.” Gizemli bir uyarı daha Aden’a sadece daha çok eziyet ederdi.

Elijah, Tulsa’ya yaptıkları yolculuk boyunca sessiz kaldı.

YİRMİ

St. Mary's. Turuncu kumtaşı ve sayısız penceresiyle, hem uzun hem de yüksek olan, geniş bir binalar grubu. Merkeze yerleşmiş en yüksek yapının ortasında büyük, beyaz bir haç uzanıyordu. Arabalar otoparkta darmadağın duruyor, insanlar her yönden gelip gidiyorlardı.

Aden, Maxwell'in malikânedeyken getirdiği siyah arazi aracının yolcu koltuğunda oturuyordu ve giriş ve çıkışları, yanından geçen her yüzü incelerken bir yandan da sahneye tam olarak uymayan bir işaret arıyordu. Eğer Tucker bir illüzyon yapıyorsa, Aden bunu bilmek istiyordu.

Hiçbir şey yersiz görünmüyordu. Kimse Aden'ı izlemiyordu.

Kırmızı Cübbe Katliamı'ndan sonra iki yaralı gencin büyük haber olmadığını farz etti. Tabii polis onların bir şekilde bağlantılı olduğundan şüphelenmezse. Her halükârda Mary Ann ile Riley sorguya çekilecekti. Daha çekilmedilerse. Kapılarının önünde nöbetçiler görevlendirilecekti.

Hadi ama. Buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapalım, dedi Caleb, sabırsız bir şekilde, *böylece benim yapmam gereken şeyi yapabiliriz*. Artık cadılar için ağlamıyordu ama kızgındı. Bu, intikamla dolup taşan, soğuk bir kızgınlık çeşidiydi.

Aden gözyaşlarını tercih ederdi. En azından ruh yine onun bedenini ele geçirmeye çalışmamıştı.

"Daha değil," diye mırıldandı ve arabadaki herkes öne doğru eğilerek bir emir bekledi. Aden, "Ruhlar," diye açıklama yaptı.

Arabanın içini hayal kırıklığıyla dolu bir “ah” korosu doldurdu. Onlar da harekete geçmeye hazırdı fakat Aden bu işe körü körüne dalmayacaktı. Bir planları olacak ve her türlü önlemi alacaklardı.

Biliyor musun, burası tanıdık geliyor, dedi Julian.

Gelmeliydi de. Aden burada doğmuştu ve ruhlar burada ölmüştü.

Aden’in içini... *bir his dalgası kapladı. Hüzün olabilirdi. Korku.* Julian nasıl öldüğünü, daha önce kim olduğunu hatırlarsa gidebilirdi. Sonsuza dek. Aden hep istediği şeyin bu olduğunu sanmıştı: kendi başına zaman geçirmek, odaklanabilme yeteneği. Ta ki Eve’i kaybedene kadar.

Eh, bana tanıdık görünmüyor, dedi Caleb ters ters. *Ama belki de bunun anlamı daha yakından bakmam gerektiğidir. İmada bulundum. İMA.*

“İçeride ne bulacağını düşünüyorsun, Caleb? Cadı cesetlerini mi?”

Evet. Hayır. Bilmiyorum, tamam mı? Ama morga bir bakmaktan zarar gelmezdi ya da eğer polis, Riley’yle Mary Ann’in işe karıştığından şüpheleniyorsa, notlarına bir göz atmaktan.

Morg, diye tekrarladı Julian, ses tonunda bir boşluk vardı. *Oraya yakından bakmak istemiyorum. Oradaki kimseyle savaşmak istemiyorum. Tüylerim diken diken oldu. Gitmek istiyorum.*

Evet. Aden morga adım atıp “burada bulunan canlı insanlar/ buraya ait olan ölü insanlar” eşliğini geçtiği anda, odadaki herkes hareketlenip dirilirdi. Saldırırdı. Onları *tekrar* öldürmek için kafalarını koparması gerekirdi ama *bunu* nasıl açıklardı? Hayır, kalsın.

Elijah’nın verimli ya da olumlu bir söz olmasa gerekti çünkü lafa karışmadı.

Aden malikânedeyken kendi dudaklarını kapalı tutup kâhine sert tepki göstermemiş olmayı dileyerek eliyle yüzünü sıvazladı. Elijah sadece ona yardımcı olmak istemişti.

“Benim bu yeteneklerim varken oraya girmeyi göze alamam,” diye itiraf etti Aden ötekilere. “Maxwell, Nathan, iz sürmede ne kadar iyisiniz?”

“En iyisiyiz.” Sürücü olan Maxwell döndü ve hemen arkasında oturan kardeşini süzdü. “Malzemeleri getirdin mi?”

“Tabii ki,” dedi Nathan, koltuğunun altına sıkıştırdığı naylon çantayı kaldırarak. “Her zaman.”

Karşılıklı sırtıtmaya benzer bir şey paylaştılar.

“Onları bulacağız, sorun değil,” dedi Maxwell, Aden’a. “Bir polise toslasak bile kimse bizden herhangi bir konuda şüphelenmeyecek.”

“Açıkla.”

“Neden bunu bir sonraki aşamaya geçirip göstermiyorum?” Nathan çantanın fermuarını açtı, içine uzandı ve Maxwell’e bir güneş gözlüğü fırlattı. Maxwell gözlüğü burnunun üzerine iterken, Nathan başka bir şeyler daha çıkardı ve ardından, hemen arabanın içinde giysilerini çıkarıp kurt şekline girdi.

Seth, Shannon ve Ryder arka koltuğun üzerinden bagaj kısmına atladılar ve pencereye yapıştılar.

“Bu nasıl...”

“B-bu...”

“Mümkün değil!”

“Vampirlerle tanıştınız,” dedi Aden, “şimdi de biçim değiştirenlerle tanışın.”

Daha çok debelenme oldu ve Aden neredeyse korkularının ve şoklarının tadını alabiliyordu. Kalp atışlarının hızlandığını kesinlikle duyabiliyordu. Ufaklık da bunu fark etti ve patentli kükremelerinden birini arz etti.

“Dışarıda başka neler var?” diye sordu Ryder, kurda zehirli bir şeymiş gibi bakarak.

“Hayal edebileceğin her şey.”

Sırtması daha önceki kadar korkunç görünürken, Maxwell arabadan çıktı ve Nathan sürücü koltuğuna, sonra da dışarıdaki beton zemine atladı. Maxwell ona bir koşum takımı, servis yeleği ve tasma taktı.

Aden'in arkasında oturan Victoria elinin arkasından kıkırdadı. Bu yarı şaka, yarı kavramaydı. "Rehber köpek mi?"

Maxwell gözlüğünün üstünden kaşlarını oynattı. "Kimse kör bir adamın ne yaptığını ve niye yaptığını sormaz."

"Dâhiyane," dedi Aden.

"Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz." Bununla beraber ikili oradan ayrıldı, Nathan yavaşça, kırtarak yürürken yolu gösteriyor ve Maxwell arkasından kararsız bir şekilde gidiyordu.

Aden onları izlerken bir anlığına gözüne Dans Eden Anne Edina'nın arabaların içinden rüzgâr gibi geçtiği ilişti. Boğazından serbest kalmaya çalışan sızlanmayı yarıda keserek, *Şimdi olmaz*, diye düşündü.

Belki kadınla uğraşmaya olan isteksizliği, bu yeni anının daha şekillenmeden yıkılmasına neden olmuştu çünkü gözlerini kırptığında kadın gitmişti.

"Kıl payı kurtulduk," diye homurdandı. Kadının neden belirip durduğunu, yoksa *Victoria'nın* mı onu düşündüğünü, annesinin desteğini en çok istediği zamanlarda mı gördüğünü merak etti.

Neden kıl payı kurtulduk? diye sordu Caleb. *Boş ver, fark etmez. Beklemeyi sevmiyorum.*

Daha iki dakika oldu, diye yanıtladı Julian. *Çeneni biraz karparsan hepimiz bunu atlatacağız.*

Victoria sürücü koltuğuna uzandı, omzu Aden'inkine değdi. Aralarındaki giysilere rağmen bu his heyecan vericiydi. "Nasılsın?"

"İyi." Bu doğrudu. Victoria'nın söz verdiği gibi ağrılar ve acılar dinmişti. "Sen?"

"İyi," dedi Victoria ama sesi söylediğinden ikna olmuş gibi ya da ikna edici gelmiyordu.

"Hâlâ kin mi güdüyorsun?"

Victoria mahcup bir şekilde gülümsedi. "Hayır."

"Sevindim." Aden uzandı ve parmağının ucuyla onun yanağını okşadı.

Victoria onun dokunuşuna doğru uzanırken gözleri kapandı. “Kurtlar, Riley ve Mary Ann’i bulunca yeni vampir sesini polislerin, hastane çalışanlarının ve yakınlarında kimler varsa onların üzerinde kullanmana yetecek kadar uzun süre içeride bulunmayı göze almak zorunda kalabilirsin.”

Bu doğrudu. Aden artık bunu yapabiliyordu. Seth’e kaleden ayrılmasını, çocuğun gözlerinin donuklaştığını seyretmesini ve anında bir itaatle karşılaşmasını hatırladı. Victoria’nın kendi sesini kullanmaya çalışıp başarısızlığa uğramasını hatırladı.

Yani Aden bunu yapabiliyor fakat Victoria *yapamıyor muydu*? “Sen neden kendi sesini kullanamıyorsun?”

Victoria’nın gözleri kısa bir anlığına arkadaki çocuklara kaydı, hiçbir pencereye karşı tünedikleri yerden ayrılmamıştı. “Bunu daha sonra tartışırız. Şu anda senin pratik yapman gerekiyor.”

Çocuklar üzerinde mi? Bunu dile getirip sormaya gerek yoktu. Aden biliyordu. Başka kim olacaktı?

İçini çekti ve onlara döndü. “Köpek gibi havlayın.” Basit, kolaydı.

Seth ona orta parmağını gösterdi. Shannon ile Ryder birbirlerine doğru eğilip fısıltıyla bir sohbete giriştiler.

“Tamam, işte *bu* çok verimli oldu,” dedi Aden, alaycı bir şekilde.

“Onların itaat etmesini iste,” diye talimat verdi Victoria. “Sonra da bu isteği, sesinden çıkmaya zorla.” Victoria bir dirseğini aralarındaki konsola dayayıp ağırlığını verirken, Aden’a doğru eğildi ve onun göğsünü, hemen kalbinin üstünü okşadı. “Kelimeleri tam buradan çıkar.”

Aden onun elinin hâlâ buz gibi olduğunu fark etti. Kolumu yakaladı ve bileğini yukarı çevirdi. Kesikler hâlâ iyileşmemişti. Victoria’nın Ses Büyüsü’nü kullanma yeteneği gitmişti. Onları ışınlamayı başaramamıştı. Ona bir şeyler oluyordu ve Aden bu şeyin ne olduğunu bir dahaki sefere yalnız kaldıklarında öğrenecekti.

Şimdi gözlerini kapatıp, *Arkadaşlarının köpek gibi havlamalarını istiyorum. Köpek gibi havlamalarını gerçekten istiyorum. acayip komik olacak*, diye düşündü. “Köpek gibi havlayın.” Kelimeler

zihninden ve *yüreğinden* yuvarlanırken boğazı karıncalandı ve dili daha kalınmış gibi geldi.

Üç çocuk da anında havlamaya başladı.

Vay canına, dedi Julian fısıldayarak.

Victoria, Aden'a bir zafer ve hüznün karışımıyla gülümsedi. "Gördün mü?"

Vay be. Aden başarmıştı. Lanet şeyi başarmıştı. Bu kadar hızlı ve çabalamadan. Arkasına baktı ve hakikaten üç çocuğun da gözleri donuk bakıyordu. Kontrol edilmek üzere Aden'a aittiler. İdare edilmek üzere.

Aden bu düşünceleri kökünden kesip attı. Kontrol etmeyi istememeliydi, idare etmek istememeliydi. Ve kesinlikle daha fazla havlama dinlemek istemiyordu.

"Sessizlik," diye buyurdu.

"Hav."

"Hır."

"Hav. Hav."

"İste," diye hatırlattı ona Victoria.

Elleri yumruk olurken, Aden gözlerini kapattı, beynini bu gerekli göreve odakladı. *Havlamayı bırakmalarını istiyorum*, diye düşündü ve ardından kelimeleri söyledi. Yeniden boğazı karıncalandı ve dili kalınlaştı.

Havlama anında kesildi, çocuklar ona düşmanca bakıyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye çıkıştı Seth.

"B-bir daha bunu y-yapma, seni adi," diye kekeleydi Shannon.

Arka koltuğun üstünden atlayan Ryder dirseğini geriye çekti, yolun geri kalanını uçarak geçip saldırmaya niyetlendiği ortadaydı. Ki bunu yaptı. Aden çocuğun niyetini aynı anda hem görüp hem sezerek elini onunla temas etmeden yakaladı.

"Bir yetişkin gibi kelimeleri kullan," dedi Aden. "Yalnızca bir şeyi test ediyordum, Riley'yle Mary Ann'e yardım edebileceğimden emin olmaya çalışıyordum."

Ryder apaçık bir şekilde Aden'in hızından şoka girmiş olsa da, çabucak geri çekildi ve kolunu yanına bıraktı. "Her neyse, dostum. Bunu bir daha yaparsan ben... ben de... Bilmek istemezsin!"

Shannon yanına geldi ve omzuna kolunu atmaya çalıştı ama Ryder yanakları kızarıırken onu itti. Shannon'ın da yanakları kızardı ve ona arkasını döndü... erkek arkadaşı mıydı? Çift mi olmuşlardı? Yoksa daha o yolda mıydılar?

Biliyor musun, sanırım acil binasının doğu tarafında bir giriş var, dedi aklı başka yerde olan Julian, sanki tüm bu konuşma boyunca binanın taslağını incelemiş gibiydi. Orası kilitli... olabilir... ve kimse orayı kullanmıyor. Olabilir. Ya da daha doğrusu, kullanmıyorlardı. Orada kâğıtlar ve fotoğraflar depolanıyordu. Kayıtlar. Bir duraksama. Sanırım.

Bunun bize ne gibi bir yardımı olacak? diye azarladı Caleb.

Aden, dedi Julian, Caleb'ı umursamadan. *O girişi bir kontrol et, adamım. Lütfen. O kâğıtlara bir göz atmak istiyorum. Tabii oradalarsa. Sen sadece, bilmiyorum, hastaneden uzak dur, olur mu?*

"Niye?"

"Ne niye?" diye sordu Victoria.

Aden özür dilercesine gülümseyerek kafasını işaret etti ve Victoria anlayışla başını salladı. Hakiki bir anlayışla.

Belki bana kim olduğumu hatırlatırlar.

"Hayır, demek istediğim, niye uzak durayım? Morgdan uzak durursak..."

Bu riski göze almak istemiyorum. Hem tüylerim diken diken olmuştu, hatırladın mı?

"Ama tüylerini diken diken eden, o gizli oda ya da her neyse o değil." Eğer gerçekten öyle bir yer varsa, bu oda şimdiye kadar çoktan vücut sıvılarını test etmek için kullanılan bir laboratuvara dönüştürülmüş olabilirdi. Aden'in şansına, içeri girer, laboratuvar önlüklü biri siyah ve kokulu bir şeyin şişesini tutuyor olur ve Aden da, "Her şeyi mahvettin," haykırırları eşliğinde oradan sıvışmak zorunda kalırdı.

Evet.

“Kayıtlardan söz ettin. Ne tür kayıtlar?”

Ben... bilmiyorum. Sadece çok önemli bir konu gibi görünüyor.

Yani ruhların öldüğü gece gibi önemli konular mı? Düşük bir ihtimaldi ancak gizlice bakmaya değerdı. Eğer bir şans varsa, ki vardı, Aden bunu göze almak için hayatını tehlikeye atmalıydı.

“Victoria, sen Shannon ve Ryder’la burada kal. Seth, benimle gel. Kontrol etmek istediğim bir şey var.” Bu çocuktan iyi bir gözcü olurdu ve muhtemelen tek hevesli olan da oydu.

“Süper.” Seth sıfır nokta altı saniyeden kısa zamanda arabanın dışında durmuş, ellerini ovuşturuyordu.

“Bekle. Beni geride mi bırakıyorsun?” Keskin, soğuk hava şiddetle içeri eserek Victoria’nın titremesine neden oldu.

Aden’in bildiği kadarıyla Victoria daha önce hiç titrememişti.

“İnsanlara gözcülük etmen gerekiyor.” Tucker’ın oralarda bir yerde olma ihtimaline karşı. Ve muhtemelen öyleydi de.

Tucker, Voyvoda’nın temsilcisi olsa da, Voyvoda kimseye kızını katletmeleri emrini vermezdi. Onu dövme emri verirdi, evet, diye düşündü Aden bir öfke gelgitiyle. Onu öldürtür müydü? Hayır.

“Ama ben... Ben... ah, pekâlâ.” Victoria gözlerinde gölgelerle başını isteksizce salladı. “Uslu, küçük bir kız gibi geride kalacağım.”

Aden bir gün o gölgeleri temizlemenin bir yolunu bulacaktı. Victoria mutlu olmak için yaratılmıştı. “Hey, sen iyi misin?” diye sordu ona. “Gerçekten.” Victoria’nın yanaklarını ellerinin içine aldı ve yumuşaklığı karşısında heyecanlandı. “Bana anlatabilirsin.”

“Ben iyiyim. Hepimiz iyi olacağız.”

“Evet, olacaksınız.” *Değil mi, Elijah?*

Sessizlik.

Aden iç geçirdi. Kâhinden özür dilemesi gerekecekti fakat burada değil. İşin içine ayaklarına kapanma da girebilirdi, o yüzden özel zaman ayırmak kesin bir gereklilikti. Seyredenleri umursamadan

Victoria'yı usulca ve uzun uzun öptü. "Geri döneceğim. Telefonun yanında mı?"

Victoria başını salladı.

"Kurtlar dönünce bana mesaj at. Ya da bir şeye ihtiyacın olursa. Ya da korkarsan. Ya da..."

"Atarım." Victoria şimdi gülüyordu ve bu tatlı ses, aralarındaki gerginliği azalttı. "Hadi git."

Bir tane daha öpücükten sonra –Aden kendine engel olamamıştı, o öpücüğü almak zorundaydı– Seth'i binanın doğusuna doğru götürdü.

"Neyi kontrol ediyoruz?" diye sordu Seth.

Asma kilitli bir kapıya vardılar ve Aden'in içine aniden bir korku bastırdı. "Sanırım bunu birlikte öğreneceğiz."

YİRMİ BİR

Bir vampir veya biçim değiştiren için bir insanın diğer iki insanı koruması, yeni yeni yürümeye başlamış bir çocuğun diğer çocukları koruması gibiydi. İşe yaramaz. Ancak Victoria hayatında kendi statüsünden hiç bundan daha emin olmamıştı. Kesinlikle, tam anlamıyla insandı.

Önceden Aden'in Victoria'nın sırrını ortaya çıkarmadan veya ısırmak zorunda kalıp Victoria'yı ya da kendini bağımlı hale getirmeden beslenebilmesi için bileğini kesip kanını bir bardağa boşaltmıştı. Metalin üzerinde hiç *je la nune* yoktu fakat bıçak hiç zorlanmadan etini kesmişti. Yara hâlâ iyileşmemişti. Ve Isırgan da kükremeyi, hatta mızıldanmayı kesmişti.

"Sen ve Aden çıkıyor musunuz?" diye sordu Ryder ona, Nathan'ın biçim değiştirmesini izlediğinden beri ilk defa gevşiyordu.

Victoria şakağını sürücü koltuğunun başlığına dayayarak arkadaki Ryder'a baktı. "Evet." *Galiba*. Aden, Victoria'nın yatağında uyandığından beri ona karşı kibar, nazık ve sevecen davranmıştı. Daha çok eski haline benziyordu. Victoria sürekli kendini onun kollarına atıp içindekileri dökme arzusuyla mücadele ediyordu. Korkularını, zaafılarını... aşkını anlatma arzusuyla. Reddedilme korkusu ise dudaklarını mühürlüyordu.

"Aden'in deli olmasını önemsemiyor musun?"

Belki de Victoria'nın yaratığının sessiz olması iyi bir şeydi. Bu soru bütün yanlış duyguları uyandırdı ve Victoria veya Isırgan koltuğun üzerinden atlayıp Ryder'ın dilini koparabilirdi. "O deli değil."

“Kendi kendine konuşuyor. Ya da onlara hitap ettiği şekliyle, ruhlarla konuşuyor. Ben doktor değilim ama bunun deliliğin tanım-lamasının klasik bir örneği olduğundan oldukça eminim.”

Victoria yerinde dönerek öfkeli bakışlarını Ryder’a yöneltti. Draven’a ne kadar da benziyordu. Uyandırdığı şiddet duyguların-dan bihaberdi. “Ben kan içiyorum.” *Ya da içiyordum.* “Ve en yakın arkadaşlarım kurda dönüşüyor. *Biz de deli miyiz?*”

Ryder’m dudağının köşesi yukarı kalktı. Eğleniyormuş gibi gö-rünmeliydi ama sadece üzgün göründü. “Muhtemelen.”

“K-kapa çeneni,” dedi Shannon ona. “Ş-şimdi.”

“Ne var?” Ryder yumruğunu arabanın tavanına vurdu. “Bütün bu olaylar saçmalık ama herkes normalmiş gibi davranıyor.”

“O zaman niye buradasın?” diye sordu Victoria. “Neden bizimle geldin?”

“Canım sıkılıyordu.” Küstah bir ses tonu, meydan okuyan bir ifade.

Shannon artmakta olan bir dehşetle Ryder’a baktı. Neden dehşetle bakıyordu? Victoria gösterge panelinin yanındaki saate baktı, rakamlar yumuşak bir kırmızı renkle parlıyordu. Nathan ile Maxwell yirmi üç dakikadır yoktu, Aden ise on dokuz. Ne zaman geri döneceklerdi?

“Daima her şeyden başını dil dökerek kurtaran a-adam, ‘C-canım sıkılıyordu’ mu diyor? Hayır. Ben seni t-tanıyorum. N-ne y-yaptın?” diye sordu Shannon, Ryder’a. “Niçin Crossroads’tan ayrılmak istedin?”

“Hiçbir şey yapmadım.” Ryder oturduğu yerde rahatsızca kı-pırdandı. “Ve ben ayrılmak da istemedim. Gelmemizi Aden istedi.”

Shannon vazgeçmiyordu. “S-sen n-ne yaptın? S-söyle gitsin. S-söyle ç-çünkü ben zaten bi-biliyorum. İnanmak i-istemedim ama dün gece b-biz şey yaptıktan sonra... sonra sen g-gitmiştin. Leş gibi b-benzin kokuyordun. K-kamyonun üzerinde çalıştığını s-söylediğinde sana inanmıştım. İ-inanmıştım ama sen... sen... S-söylesene!”

Görünüşe göre acıdan dolayı büzülen Ryder kalbinin hemen üstünü sıvazladı. İki çocuk uzun süre birbirlerine öfkeyle baktı. Acı

artıyor, içinden zorla çıkıyor olmalıydı. Ryder'ın ağzından bir inleme kaçtı ve bunu püsküren zehir gibi bir haykırış takip etti.

“Gerçekleri mi öğrenmek istiyorsun? İyi. Yangını ben başlattım. Tamam mı? Oldu mu? Kafamın içinde bir ses vardı ve bana ne yapacağımı o söyledi. Kendimi durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Başka ne var biliyor musun? Bana seni öldürmemi söyledi, *hepinizi* öldürmemi söyledi ve senin yatağının başında durdum. Bana söylediklerini yapacaktım ama titremeye başladım ve yapamadım. Yapamadım, o yüzden de bunun yerine sizi dışarı sürükledim.”

Victoria, kendi dehşet duygusu kabarıırken dinledi.

“Sen... sen...” Shannon başının, kaldırdığı ellerinin üzerine düşmesine izin verdi.

“Ses bana Aden nereye giderse onunla birlikte gitmemi söyledi. Bana...” Sanki bir kriz geçiriyormuş gibi, Ryder'ın bütün vücudu sarıldı. Kirpiklerindeki çizgilerden yalnızca beyazları görünene kadar gözleri geriye devrildi.

“R-Ryder!” Hızla harekete geçen Shannon, arkadaşım kenara itti ve kendi dilini yutmasını önlemek için elini çocuğun ağzına soktu. Ardından Ryder'm sarsılması başladığı kadar ani bir şekilde sona erdi.

Yolcu kapısı yana kayarak açıldı, dondurucu hava, kalan çok az sıcaklıkla savaşmak üzere arabanın içine daldı. Victoria'nın görebildiği kadarıyla kimse kapıyı açmamıştı ama yine de açılmıştı ve şimdi de kendi kendine kapanıyordu. Nedenine dair taşlar yerine otururken Victoria'nın dehşeti alarına dönüştü.

Tucker.

Bir anda koltukta belirdi. Kıyafetleri yırtık pırtık ve kan lekeliydi, Saman sarısı saçları kafasına yapışmıştı ve üzerinde diğerleriyle uyumlu koyu kırmızı lekeler vardı. Gözlerinde, eğer dikkatli olmazsa geri kalanını yiyip bitirebilecek yıpratıcı bir hüznün vardı.

“Merhaba, Victoria,” dedi Tucker. “Görüyorum ki mesajınızı almışsın.”

Victoria sindirilmeyecekti. İnsan olabilirdi ancak Riley onu kendini savunma konusunda eğitmişti. Ne kadar zayıf olursa olsun tamamen çaresiz değildi. “Evet, aldım.” Ayrıca Muhteşem Aden Stone Okulu’ndan azıcık bir şeyler öğrendiği için de cübbesinin kollarının altına hançerler yerleştirmişti.

Ryder akıcı hareketlerle doğrulup Shannon’ı kendinden iterek uzaklaştırdı. “Bana o pis ellerinle dokunma, insan,” diye tersledi ve sertliğine rağmen, sesi resmîydi, kültürlüydü ve derinlerde hafif bir Romanya aksam vardı.

Victoria’nın omurgasından bir ürperme geçti. Bu sesi tanıyordu. Bu sesi hem seviyor hem de nefret ediyordu. Ama... ama... *İmkânsız*, diye düşündü.

“S-sen i-iyi misin?” Ryder daha az önce Shannon’ın evini yerle bir ettiğini itiraf ettiği halde, Shannon belli ki onun iyiliğini düşünüyordu.

“İyiyim. Daha doğrusu, iyi olacağım.” Ryder çizmesine uzandı, kendi hançerini çıkardı ve Shannon’ı kalbinden bıçakladı.

O kadar hızlı hareket etmişti ki Victoria neler olduğunu ancak Shannon çılgık attıktan *sonra* algılayabilmişti. Kan akmaya başladık-tan sonra. Ryder bıçağı daha da, derine saplayıp çevirdikten sonra.

Shannon’ın ağzından lıkırdama sesleri çıktı, kelimeleri bir araya getiremiyordu. Gözleri her şeyi anlatıyordu. *Ne? Neden? Nasıl ya-pabildin?*

“Hayır!” Victoria arka koltuğa atlayıp bir yandan Shannon’ın önüne yerleşirken, bir yandan da Ryder’i iterek ondan uzaklaştırdı. Bıçaklanıp bıçaklanmayacağını umursamadan sırtını bir kalkan gibi kullanarak bıçağı hızla çekti ve avuçlarını yaraya bastırdı. Titreyen elleri, ılık kanla buluştu.

Ryder küçük bir kahkaha attı. Victoria onun güzelce halledilmiş işten dolayı ellerini bile ovuşturmuş olabileceğini düşündü. “Güzel kokuyor, değil mi Tucker, oğlum?”

“Evet,” diye yanıtladı Tucker, otomatik bir şekilde.

Victoria'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu. Ya da kurtarmasının. Yaşlar, Victoria'nın gözle-rini yakarak yanaklarına aktı. "Shannon, üzgünüm. Çok üzgünüm. Benim..." Bir şey yapmış olması gerekirdi, ne olursa.

Shannon şimdi güçlkle soluk alıyordu, ciğerlerine çaresizce oksijen çekmeye çalışıyordu. Ağzının kenarlarından kan sızıyordu. Acı çekiyordu, çok acı çekiyordu ve Victoria bundan, onun öldüğü düşüncesinden daha çok nefret ediyordu.

"Bu iş," dedi Ryder, Tucker'a, "böyle yapılır. Bunu Aden'a yapmış olsaydın, kızım asla onu kurtaramazdı."

Kızı.

Öyleyse imkânsız değildi. Voyvoda, Ryder'm bedenini ele geçirmişti.

Bunu o yapmıştı. Bunu Voyvoda yapmıştı. Shannon'a yapmıştı. Aden'a yapmıştı. Hepsine yapmıştı. Bir zamanlar ölümü için yas tuttuğu adam *bunu yapmıştı*.

Victoria, Shannon'ı başka yere ışılayamıyordu. Onu arabadan dışarı taşıyamıyordu. Aden'ı beklemek, Shannon'm gereksizce acı çekmesine neden olurdu.

Aden. Victoria bir anlığına *onun* bıçaklandığı geceye döndü. O da acı çekmişti. Sona ermesini çok istemişti. Hayatı da dâhil olmak üzere her şeyin sona ermesini. Biraz huzur için ne gerekiyorsa. Hatta bir noktada, onu bırakması için Victoria'ya yalvarmıştı.

Victoria bunu o zaman yapmamıştı. Şimdi yapabilirdi.

"Çok üzgünüm." Kendinden daha önce hiç olmadığı kadar nefret ederek vampir dişleriyle Shannon'ın şahdamarım kesti. Bunlar, artık eskisi kadar uzun ya da keskin olmayan vampir dişleriydi ancak Victoria'nın şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Shannon'dan çıkan kıkırdama sesi azalarak kayboldu ama Victoria'yla mücadele etmedi ve Victoria kanı elinden geldiğince hızlı bir şekilde yutarken, bakır ve çaresizlik olması gereken bir tat aldı. Victoria kendini bunu çok düşünmekten men etti, burada olmaz, şimdi olmazdı ve içmeye

devam etti. Ta ki hiçbir şey kalmayıncaya kadar. Shannon'ın başı yana düşünceye kadar.

Artık gidene, acısı kalmayıncaya kadar.

Uzaktan kurt pençelerinin yere sertçe basılıp çizmesini duydu. Nathan. Maxwell.

Victoria birden doğruldu, nefes nefeseydi, yine ağlıyordu ve arabanın dışındaki alanı gözleriyle taradı. Her şey bulanıktı. Burnunu çekip göğsü hızla inip kalkarken bileğinin tersiyle gözlerini sildi. Özgür bırakmak için bile olsa, bunu Shannon'a nasıl yapabilişti?

Hâlâ gözlük takmakta olan Maxwell ve hâlâ rehber köpek üniformasını giyen Nathan oradaydı. *Her ikisi de* körmüş gibi arabalara çarpıyorlardı.

"Bu arabayı asla bulamayacaklar," dedi Tucker. "Bunu garantiye aldım."

"İllüzyon yapma yeteneğin, hâlâ hayatta olmanın tek sebebi, çocuk," diye belirtti Ryder. "Umarım bunu biliyorsundur."

Bu sohbeti *şimdi mi* yapıyorlardı? Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Kalpsiz canavarlar.

Victoria artık babası olmayan babasına ve hayatını sonsuza dek değiştirmiş olan çocuğa bakmak için döndü. "*Bunu nasıl yapabildiniz?*"

"Seni yeniden görmek harika, aşkım." Ryder'm gülümseyişi, kış kadar soğuk ve hançer gibi keskindi. "Asla affedemeyeceğim ve *affetmeyeceğim* şekilde bana ihanet etmiş olsan da."

Babasının onu öldürme niyeti, gözlerinde öylesine ısıltıyla parlıyordu ki Victoria kendini spot ışığı altındaymış gibi hissetti. "Beni korkutmuyorsun. *Baba*. Artık değil."

Babası çenesine parmağının ucuyla vurdu. "Bunu değiştirmek için ne yapabilirim?" O kadar kalpsiz bir sırıtişı vardı ki keyfi bile hastalıklydı. "Eminim aklıma bir şeyler gelecektir."

Bu adama nasıl *hayranlık besleyebildim?* "Shannon böyle bir ölümü hak edecek hiçbir şey yapmadı."

Nihayet. Beklediği bir tepki. Babasının keyfi kaçtı, gözleri kısılarak minik çizgiler oluşturdu ve dudakları dişlerinden geri çekildi. Avını görmüş bir yırtıcının ifadesi. “Aden’a yardım etti. Elbette öyle bir ölümü hak...”

Victoria atlayıp üzerine çıktı. Voyvoda, Ryder’ın bedenini ele geçirmiş olabilirdi ama Ryder hâlâ bir insan vücuduna sahipti. Bu da, Ryder’ın hâlâ savunmasız olduğu anlamına gelirdi.

Victoria onun şahdamarını çiğnerken, Ryder’ın gidecek hiçbir yeri yoktu.

Demek ki Victoria bir insan olarak o kadar da beceriksiz değildi.

YİRMİ İKİ

Aden'in gömleğinin altında, pantolonunun içinde ve kollarının altına sıkıştırılmış dosyalar vardı. Seth'in de öyle. Julian'm onları yönlendirdiği küçük, tozlu odaya dalmışlar ve söz verildiği gibi içeride kimse olmamıştı. Aden çok uzun zamandır içeride kimsenin olmadığını tahmin ediyordu. Kilit paslanmıştı, kapıdaki menteşeler gıcırıyor ve uyguladığı baskıyla neredeyse yerlerinden düşüyorlardı.

Bir kutudan diğerine hızla geçip ararken, kâğıtları altüst etmişler ve *her şeyin* açıklanamaz şeylerle ilgisi bulunduğunu anlamışlardı. Açıklanamamış ölümler, açıklanamamış yaralanmalar, açıklanamamış iyileşmeler. Tutabilecekleri her şeyi almışlardı. Sonradan kalanlar için geri dönerlerdi. Bugün için bir numaralı öncelik, Riley ile Mary Ann'di.

Şimdi arazi aracına geri dönüyorlardı ve Aden üzerinden tedirginlik hissini atamıyordu.

"Elijah," diye mırıldandı.

Seth ona garip garip baktı ancak bir şey söylemedi.

Aden'in özü, özel bir zamanı bekleyemezdi. "Özür dilerim." Ruh genelde intikamcı biri değildi ama belki de Elijah *konusamıyordu*. Belki bir terslik vardı. "Sinirlerim bozuktu." Kelimeler, Aden'in ağzından aceleyle çıktı. "Acısını senden çıkarmak istememiştim."

Bir duraksama. Tanıdık bir iç çekiş. *Biliyorum*.

Sonunda. Ne mutlu ki. "Konus benimle. Sana neler olduğunu söyle."

Sadece düşünüyordum. Ya bütün problemlerin benden kaynaklanıyorsa? Benim sana yol göstermemden? Ya bu kötü şeylerin

*başına gelmesinin sebebi, benim sana onların olacağını söylememse?
Mesela kendi kendini yaratan bir kehanet gibi?*

“Şey, bunun cevabı ‘mümkün değil’ olurdu. Sana ihtiyacım var.
Her zamankinden de çok.”

Ya ben ağzımı kapalı tutsam, bunların hiçbir olmasaydı?

Bunun nereye varacağını bilmek için Aden’in kâhin olmasına gerek yoktu. “Bana bunu yapma, Elijah. Şimdi olmaz.” Evet, yıllar boyunca defalarca ruhlara o çenelerini kapamalarını söylemişti. Birkaç defa ruhlar bunu denemişlerdi. Nadiren başarılı olmuşlardı. Çoğunlukla başarısız olmuşlardı. Birbirleriyle ve Aden’la konuşmak, onların tek çıkış yolu, kaybettikleri dünyayla olan tek bağlarıydı.

Yapmak zorundayım. Yapacağım.

Bu sefer Elijah’nın sesinde bir kesinlik vardı. Söylediği şeyde ciddiydi. “Hayır.”

Üzgünüm, Aden.

“Hayır,” diye tekrarladı Aden.

Bunu deneyeceğiz. Sessizliği deneyeceğiz.

“Ben ciddiyim. Bana bunu yapma.”

Gerçekten üzgünüm, Aden. Geçmiş için. Gelecek için. Çok üzgünüm. Ben sadece... Bunun gerçekten en iyisi olduğunu düşünüyorum. Yani işte bu kadar, bir süreliğine sana olan son sözlerim.

“Bir süreliğine ne demek onu tanımla.” Bulutlar ortadan kaybolmuştu. Güneş tepedeydi, Aden’in tenini okşuyordu, kaşınmasına ve yanmasına neden oluyordu.

Ne kadar zaman gerekirse. Dikkatli ol ve seni sevdiğimi bil.

“Elijah.”

Sessizlik.

“Elijah!”

Daha çok sessizlik.

Seth onun kolunu yakaladı ve durması için çekti. “Bu saçmalık da ne böyle?”

Aden'in beyni, gördüğü şeyi bir mantığa oturtmaya çalışırken Elijah bir anlığına unutulmuştu. Bir zamanlar bir koşuşturmaya sahne olan otopark, şimdi tamamen boştu. Ne insan, ne araba vardı. Sadece birkaç metre ötede olan ve boşluğa toslayan Maxwell ve Nathan dışında.

Tucker buradaydı ve bir illüzyon yapıyordu, buna şüphe yoktu. Aden tuttuğu kâğıtları attı ve koşturdu. Beş adım atmışken o da katı bir şeye çarptı ancak önünde hiçbir şey yoktu.

Aden'in göremediği bir insan hışımla, "Nereye gittiğine dikkat etsene!" dedi.

Aden bu görünmez insandan kaçınmak için elinden geleni yaptı. Ve belki de başardı ama birkaç adım sonra başka bir şeye tosladı. Bir protesto daha gelmediğine göre büyük ihtimalle bir arabaydı. Betona çarptığı anda soluğu kesildi. Hafif esintiye daha çok kâğıt kapıldı ve ayrırt edilemeyen arabalara çarparak olduğu yerde kaldı.

Çevresindeki insanlara dokunmadan Aden'in aklıyla bu şekilde oynamak *delilikti*.

Arkasından Seth koşarak geldi, Aden'in gömleğini yakalayıp ayağa kaldırdı. "Böyle uçuk şeylerin uzmanı sensin. Bana neler olduğunu söyle."

"Tehlike, herkes tehlikede. Victoria!" diye bağırdı, koşmaya başlayarak. "Victoria!" Eğer Victoria ona seslenebilirse, Aden onu bulabilirdi.

Başka bir şeye çarptı.

"Aden," diye seslendi Maxwell. Aralarında hâlâ oldukça mesafe vardı. "Beni görebiliyor musun?"

"Evet."

"Ben senin dışında hiçbir şey göremiyorum."

"Tucker burada. Dikkatli ol."

Maxwell sert bir şekilde başını salladı. "Riley'yi bulduk. Yaşıyor. Kapısında nöbetçiler var. Mary Ann'i bulmak daha zor oldu, kokusunu alamadık ama kapısındaki nöbetçiler yerini ele verdi. Burada

neler oldu? Kan kokusu alıyoruz, tam..." yaklaşık bir metre ötedeki bir noktayı işaret etti "... şurada."

Aden havayı kokladı ve kendisinin de kan kokusu duyabildiğini fark etti. Victoria'nın değildi ama... Shannon'ın mıydı?

Bir motora daha yeni anahtar sokulmuş gibi, Ufaklık kükreyerek canlandı, koku onu kamçılararak çılgınlığa sürüklüyordu.

Aden, "Sakin ol," dedi ancak bu işe yaramadı. "Buraya gelmeden hemen önce yemiştin."

Ufaklık'ın cevabı ne oldu? Bir *ver bana* kükremesi daha.

Her ne kadar aciliyet hissiyle dolmuş olsa da, Aden, Maxwell'in gösterdiği noktaya ulaşana kadar büyük bir dikkatle, gittiği yönü hissederek, hâlâ göremediği arabaların yanından kıvrıla kıvrıla ilerledi. Uzandı ve dokundu...

Arazi aracı. Biliyordu. Motor hâlâ çalışıyordu, metal ılıktı.

Kapının kolunu bulana kadar arabanın üstünü aradı. Tam çekeceksen kilit takıldı ve araba yeniden göründü.

Arka pencereden içeri bakıyor, Shannon'ı net bir biçimde görebiliyordu. Garip bir açıda duran Shannon'ı. Her yerinde kan olan Shannon'ı. Gözleri açık ve boşluğa bakan Shannon'ı. Hareketsiz Shannon'ı. Boğazı paramparça olmuş Shannon'ı. Ölü. Shannon'ı.

Gözlerini kaçır. Lütfen gözlerini kaçır. Caleb öğürdü. Aden onu kükrete yüzünden güçlükle duyabiliyordu. *Bu olamaz... Bu o değil...*

Hayır. Hayır, hayır, hayır, diye saçmalamaya başladı Julian.

Bu bir illüzyon değildi. Aden kanın kokusunun sahtesinin yapılabileceğini sanmıyordu. Ve şu anda Ufaklık hiç olmadığı kadar yırtıcı hale gelmişti, gözü dönmüş bir şekilde kaçmayı, o koyu kırmızı nektarın tadına bakmayı isteyerek Aden'in kafatasını tırmalayıp ısıırıyordu.

Şok, Aden'i yaşıyor olması gereken baş ağrısına karşı uyuşturdu. Ancak uyuşmuş olsa da, Victoria'nın Ryder'in boğazını parçaladığını görünce kusmak istedi. Kan, pıhtılaşmış kan ve başka şeyler, Victoria aç bir köpek bahçı gibi başını iki yana sallarken püskürüyor, damlıyor, her yöne fışkırıyordu.

Victoria bunu neden... Victoria bunu nasıl...

Aden'in ona sonsuza dek çile olacak şekilde ağzı sulandı. Bir yanı, Ufaklık'la hiçbir ilgisi olmayan bir yanı sırf içeri girip o yaranın üstünde çılgınlar gibi âlem yapmak için arabayı ikiye bölmek istiyordu.

Ryder ölmemişti, ağzı açıktı, sessiz bir çığlık atıyordu ve debelenmeleri gittikçe zayıflıyordu.

Aden'in yanında bir vücut ısısı. Kulağında dehşete düşmüş bir nefes kesilmesi. Cama vurulması. "Dur! Sen ne yapıyorsun? Dur!" Seth pencereye kuvvetle vurarak bütün aracı salladı. Bundan sonuç alamayınca Aden'in hareketsiz elini bir kenara itti ve kilitli bagajın kapısını sertçe çekti.

Bu şamata Victoria'yı çılgınlıktan çıkardı. Hareketsiz kaldı ve sanki ne bulacağından korkuyormuş gibi başını yavaşça çevirdi. Göz göze geldiler. Victoria nefes nefeseydi, yüzünden kanlar damlıyordu. Ama... Aden onda kana susamışlığın donukluğunu görmedi, bu Aden'in arkadaşlarının peşine neden düştüğünü açıklayabilecek bir şey olurdu. Üzüntü, vicdan azabı... hiddet gördü. Hayal kırıklığı. Gözyaşları.

Bakışları Aden'a yalvarırcasına dönmeden önce yolcu koltuğuna kaydı. Aden havayı kokladı ve en sonunda Tucker'm karanlık kokusunu yakaladı.

Tucker ortaya çıkmamıştı fakat Aden onun aracın içinde olduğunu biliyordu. Victoria'nın büyük tehlikede olduğunu biliyordu.

Hayal ettiği gibi aracın yanında kendinden emin adımlarla yürüyüp metali tırmaladı ve kapıyı menteşelerinden söktü. Kanın kokusu anında yoğunlaştı ama şimdi bu, ölümün acı kokusuyla karışmıştı.

İçeri daldı ve Victoria'yı kollarına aldı. Victoria büyük bir şiddetle titriyordu. Aden doğrulurken Victoria yüzünü onun boynuna gömdü, kolları ona dolandı ve sıkıca tuttu. İçler acısı bir şekilde hıçkırdı.

"O... benim babam... ele geçirdi..."

Maxwell ve Nathan, zıplayarak Aden'in yanına geldi. Maxwell, Victoria'nın yarası olup olmadığına bakmaya çalıştı ancak Aden onu

bırakmadığı, o da Aden'i bırakmadığı için bu imkânsız bir işti. Nathan arabanın içine doğru hırladı, köpek dişlerinden zehir akıtiyordu.

Tucker hâlâ hiçbir yerde görülemmediği halde, "Köpeğini geri çek," dedi.

Aden, "Onu ye ve geriye kimsenin bulabileceği bir şey kalmayacağından emin ol," diye emretti, sonra da Tucker, "Kalan arkadaşlarını kurtarmak istiyorsun, değil mi? Çünkü sana yardım edebilecek tek kişi benim," diye ekleyince Nathan'm emre itaat etmesini önlemek için ensesinden yakalamak zorunda kaldı.

Victoria, ayaklarını yere koyana kadar kııldı ama yine de Aden'in boynunu bırakmadı. "O... o... haklı. Ona zarar verme. Ona ihtiyacımız var."

İhtiyacımız mı var? *Bu* da ne zaman olmuştu? Ayrıca burada neler olmuştu böyle? "Tucker, sakın hareket edeyim deme."

Bir kahkaha geldi ve ardından Tucker belirdi, artık kendini korumaya çalışmıyordu. Yolcu koltuğunda sakince oturuyordu. Sarı saçları kafatasına yapışmıştı ve suratına kan sıçramıştı. "Sanki hareket etsem beni durdurabilirsin."

Seth başını, vücudunun titremesiyle aynı anda iki yana sallıyordu.

"Victoria," dedi Aden, ses tonunu yumuşatarak. "Senden şimdi uzaklaşacağım. Tamam mı?"

Victoria'nın hıçkırıklarına panik de karıştı. "Hayır! Lütfen!"

"Yalnızca bir iki dakikalığına," dedi, ondan yavaşça uzaklaşmaya başlayarak. Kollarını indirmeden önce Victoria'nın kendi başına dengede durabileceğinden emin oldu. "Ryder'a yardım edeceğim. Tamam mı?"

"Etme." Titrek bileğinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Shannon'ı Ryder öldürdü. Çiftlikteki yangım o başlattı ve beni öldürebilirdi ama ben... ben... Voyvoda onun bedenini ele geçirdi, işini onun aracılığıyla yaptı."

"Voyvoda onun *bedenini mi ele geçirdi?*" diye tekrarladı Maxwell anlamsızca. "Ama... ama... böyle bir şey imkânsız."

“Ashında gayet imkânlı.” Caleb sayesinde Aden da başka insanların bedenini ele geçirmişti. Pek çok kez. Sadece bedenlerinin içine girmiş ve zihinlerini ele geçirmişti. Voyvoda’nın yaptığı da bu muydu? Şu anda bile Ryder’in kafasının içinde miydi? Ryder’ı öldürmek, ikisinin de sonunu getirir miydi? “Şu an için Ryder’a elimden geldiğince yardım edeceğim.”

“Victoria’ya inanıyor musun? Öyle şak diye mi?” Seth arabaya bir yumruk indirerek camı çatlattı. “Onun ne yaptığını gördün. Dışları Ryder’in boynundaydı. *Ve. Sen. Ona. İnanıyor musun?*”

“Evet, inanıyorum,” diye yanıtladı Aden, arabaya girerken. “Anlamadığın zaman konuşma.”

“Ah, çok iyi anlıyorum,” dedi Seth. “O bir katil ve bu senin umurunda değil.”

Aden olduğu yerden, “O bir katil değil,” diye hırladı. Onu hızla kavgaya itmesi garantili olan tek bir konu vardı. Victoria’nın şerefi. Victoria bir yalancı değildi ve bu olaydan dolayı *yıkılmıştı*. Aden onu daha fazla incitemezdi.

Aden kendi tişörtünü birden çıkarıp Ryder’ın kan fışkıran boynuna sardığında, Tucker onu durdurmaya çalışmadı. Aden kendini arkasında ölü, kurtarılmaz bir halde yatan Shannon’ı düşünmekten men etti. Daha doğrusu, men etmeye çalıştı.

Ona çiftlikte iyi davranan ilk çocuk olan Shannon.

Bedeni ölümden dirilip ona saldırabilecek olan Shannon.

Tekrar öldürmek zorunda kalacağı Shannon.

Acele et, dedi kendi kendine.

Zavalh Shannon, dedi Julian.

Anlamsız bir ölüm daha, diye feryat etti Caleb.

Kan kokusu çok kuvvetliydi. Aden’in ağzı sulandı ve dişetleri ağrıdı. Ufaklık’ın kükremelerine büyük bir öfke de karışmış ve Aden’in kafatasına vuruşları daha belirginleşmişti.

Aden, özel olarak kimseyi hedeflemeden, “Gözünüz Shannon’ın üzerinde olsun,” dedi. “Hafifçe kumildasa bile bana söyleyin.”

“Söyleyeceğiz,” diye söz verdi Maxwell.

“Ayrıca merak etmeyin,” diye söze girdi Tucker. “Burada olanları bizim dışımızda kimse göremiyor. Bunu garantiye aldım.”

İyilik Meleş Ödülü, Tucker’la tanış. Tanışmasan da olur. “Bunun hesabını vereceksin,” dedi Aden ona. “Hepsinin. Umarım bunu biliyorsundur.”

“Ah, evet,” dedi çocuk, Aden onun sesinin ilk defa bu kadar üzgün çıktığını duyuyordu. “Biliyorum.”

Onun bedenini şu anda ele geçirebilirim, diye gürledi Caleb. Kendi kendine zarar vermesini sağlayabilirim.

Hayır. Onu duydun, Victoria’yı da duydun. Mantığı sesi Julian. Onun illüzyonlarına ihtiyacımız var.

Aden, Ryder’ın gevşek kolunu kaldırdı ve eliyle yoklayarak nabzını aradı. Zayıftı, güçsüzdü ama atıyordu. Aden’in hâlâ taktığı yüzük, Voyvoda’nın yüzüğü güneş ışığında parladı. Aden bu şeyi yeniden doldurtmuştu, yani içinde yığınla *je la nune* vardı.

Elinden geldiğince sözleri, kendini kesip çocuğu kanıyla beslemeyi de içeriyordu. Bu da tam olarak Aden’in yaptığı şey oldu. Başparmağının içiyle, ısıldayan mücevheri yerinden sıyrıldı. Berrak sıvı içinde dönüyor, çok masum görünüyordu. Elini hafifçe yana doğru çevirip tek bir damlanın diğer eline sıçramasını sağladı.

Yanma ve cızırdama anında başladı ve Aden dişlerinin arasından nefesini çekti. Fakat kan çıktı ve Aden ardından gelen sızıntının Ryder’ın boynuna, ağzının içine akmasına izin verdi.

“Shannon kımlıyor,” dedi Maxwell.

Aden’in yüreği hafifçe hopladı. Belki de her şeye rağmen Shannon’ın dirilmesini *istemmişti*. Veda etmeye hazır değildi.

Eğer bu doğruysa, Aden az önce haftanın en şerefsiz eylemini gerçekleştirmişti. Onun ne istediğinin bir önemi olmamalıydı. Arkadaşını bir zombiye dönüştürmek, Aden için bile fazla aşağılıktı.

“Onu yerde tutun,” dedi Aden.

Shannon'ın göz kapakları aniden açıldığı anda biçim değiştiren, cesedin üzerine sıçradı. Donuk, yeşil gözler Aden'a kilitlendi ve kanla ıslanmış eller ona uzandı.

Seth uzandı ve biçim değiştirenin arkadaşına zarar vermesini engelleme girişimiyle Maxwell'i devirdi. Artık bir zombi olan, tek bildiği canlı ete karşı açlık olan yeni bir ceset olan arkadaşı. Salyası Aden'ı zehirleyecek ve kendi ölümünü arzulamasına neden olacak olan arkadaşı.

"O yaşıyor ve tıbbi yardıma ihtiyacı var. Onu hastaneye götürmeme izin verin," dedi Seth bir panik ve rahatlama karışımıyla.

"O yaşamıyor," dedi Aden, tam tersini ne kadar istiyor olsa da. Hayır, bunu arkadaşına yapmamalıydı. Her iki arkadaşına da. Seth'e umut vermişti.

Tucker ellerini çırpı. Bu, herkesin ilgisini çekmek için tutulmuş bir alkıştı. Evet, onların ilgisini çekti ancak gerginliği de bin kat artırmış oldu. "Hepiniz doğrudan Voyvoda'nın ekmeğine yağ sürüyorsunuz. Dikkatiniz dağınık ve ayrı yollara gitmeye çalışıyorsunuz."

"Sanki senin umurunda." Maxwell artık mücadele eden Shannon'ın tepesinde tünediği yerden kıpırdamadı.

"Benim ne hissettiğime dair hiçbir fikrin yok! Voyvoda benim erkek kardeşimi tehdit etti. Onu kurtarmak için ne gerekirse yapacağım. Ve evet, buna eğer gerekli olursa her birinizi öldürmek de dâhil. Bunun gerekli olduğunu kanıtlamayacağınızı umuyorum."

Aden bu erkek kardeş olayının doğru mu yanlış mı olduğunu bilmiyordu. Ancak Voyvoda'nın herkesi kullanma becerisi olduğunu biliyordu.

"Buna," diye devam etti Tucker, "beni sonradan öldüreceğinizi bilsem de sizinle bir anlaşma yapmak da dâhil. İşte söylüyorum. Kardeşimi kurtarın, onu koruyun ve ben de Mary Ann'le Riley'yi kurtarmanıza yardım edeyim."

Evet, hemen o işe koyulabilirlerdi. Çünkü buradaki herkes akıl hastanesine yatırılması gereken birer vakaydı. “Ve bize ihanet etmene şans mı tanıyalım? *Yine mi?* Hayır.”

Tucker bir kalp atışı zamanda öne atılarak Aden’in burnunun dibine girdi. “O piçin bana yaptırdıklarından nefret ediyorum. Mary Ann’i severim. Acı çekmesini izlemekten keyif aldığımı mı sanıyorsun?”

Aden göz ucuyla Maxwell’in Nathan’ı geride tutmak için kolunu uzatmak zorunda kaldığını görebiliyordu. Bunu yaptığı da iyi olmuştu. Yoksa Nathan’m inci gibi dişleri şimdi Tucker’ın yanaklarına gömülü olurdu.

Tucker’ı geri iterken Aden’in yarası henüz kapanmamıştı, bu hareket deriyi biraz daha açtı. “Evet. Öyle düşünüyorum.”

“Ben *Voyvoda’nın* acı çekmesini istiyorum. *Bunu* anlıyor musun? Ondan nefret ediyorum. Bana yaptırdıklarından nefret ediyorum.” Tucker’ın burun delikleri, soluklarının şiddetiyle açıldı ama oturduğu yerde kaldı. “Kardeşimin güvende olduğundan emin olmadan ona karşı hareket edemem.”

Tucker’m kaygısı samimi görünüyordu ve Aden her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret ediyor olsa da, Tucker gerçekten de arkadaşlarını St. Mary’s Hastanesi’nden çıkarmanın en iyi yoluydu. Fakat. “Kardeşine yardım etmemi istiyorsan bana Mary Ann ve Riley konusunda yardımcı olursun. Öncelikle.”

“Öncelikle mi? Hayatta olmaz. Benden istediğini alıp kurtulacaksın. Hayır, önce sen bana yardım et, sonra ben sana ederim.”

Aden, Ryder’m yüzünü inceledi, bir değişiklik bekliyordu ama hiçbir şey göremedi. Kanı ya işe yaracak ya da yaramayacaktı ancak yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Arabadan inerken Ufaklık derhal sakinleşti ve Aden kollarını Victoria’ya açtı. Victoria kendini onun kollarına attı, hâlâ şiddetli bir şekilde titriyordu.

“Seni şimdi öldürmeyi,” dedi Tucker’a, “ve kardeşine Umarım Her Şey Yolundadır kartpostalı göndermeyi tercih ederim.” Soğuk bir

davranıştı ve Aden blöf yapıp yapmadığını düşünmek istemiyordu. Burada, şimdi olmazdı.

Tucker azı dişlerini birbirine sürttü. “Sana nasıl güvenebilirim?”

“Ya *ben sana* nasıl güvenebilirim?”

Daha çok sürme. Ardından, “Anlaştık. Ben sana şimdi yardım edeceğim, sen bana sonra,” dedi.

Bundan fazla tartışma olmayacak mıydı? Hımm. Aden bir çeşit plana avantaj mı kazandırıyordu? Ve Tucker’ın bir planı vardı, bunun üstüne bahse girerdi. Lanet olsun, halkının canına bahse giriyordu. “Bir saniye bile bunu Voyvoda için yaptığını düşünürsem, ben...” Ne yapacaktı? Yeterince çirkin bir tehdit yoktu.

“Onun için yapmıyorum. Bu sefer değil,” diye ekledi Tucker. “O gelip gidiyor ve şu anda gitmiş durumda.”

“Ryder’a yaptığı gibi seni de ele mi geçiriyor?”

“Hayır. Bana... yol gösteriyor.”

Kolay bir çözümü vardı. “Ona karşı koy.”

Tucker gömleğinin yakasını çekiştirdi. “Anlamıyorsun. Karşı koyamıyorum.”

“Özgür irade, dostum. Bir denemelisin.” Aden’in gözleri tekrar Ryder’a kaydı. Boynundaki deri hakikaten de birleşiyormuş gibi görünüyordu ve yüz hatları acıyla çarpılmıştı.

Acı iyiydi.

Acı, hayat demekti.

“Maxwell, sen Ryder ile Shannon’ı arabayla eve götür,” dedi Aden, işleri ilerletmek için emirler vererek. Victoria, Aden’i kurtarmıştı; Aden da arkadaşlarını kurtaracaktı. Sonuçların bu kadar ağır olmayacağını umuyordu. Shannon’ın –*bunu düşünme*– çürümesini engelleyecek bir yol bulabileceğini umuyordu. “Onları ayrı odalara kilitler, Ryder’ı tedavi et ve Voyvoda’nın onu ele geçirme ihtimaline karşı söylediği hiçbir şeyi umursama. Bir vampir al, Stephanie olabilir, ikisini de biraz kanla besle.”

“Shannon çoktan öldü yani tamam ama Ryder nakilden sağ çıkmaz,” dedi kurt ve Shannon’ı emniyet kemeriyle zapt edip uzun kısmını bilekleri ve göğsünün çevresinden düğümledikten sonra sürücü koltuğuna geçti.

“Sağ çıkacak mı?” diye sordu Aden, Elijah’ya.

Sessizlik, yine çok bunaltıcı bir sessizlik.

Pekâlâ. Ruhun yardımı olmadan devam ederdi.

“Sen neden onlarla gitmiyorsun, Seth? İkisine de bakmak konusunda yardımcı olabilirsin.” Aden’in söylemediği şey ise: Seth tam insandı ve Voyvoda artık insanları ele geçirebiliyordu. Aden, eski kralın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Kendisi bile bir bedene girebilmek için ona dokunmak zorundaydı. Bu yüzden de her türlü önlemi almahydı.

Çocuk bacaklarını klasik bir saldırı pozisyonuna göre açıp kuvvetlendirirken, yanakları kırmızı bir renk aldı. “Gideceğim. Ama ikisinden biri ölürse...” Kısık gözleri Victoria’yı delip geçiyordu.

İntikam almak isterdi.

“Bu, Victoria’nın suçu olmayacak ve sen de ona dokunmayacaksın. Asla.” Dokunursa düşman olurlardı. Aden bunu istemiyordu.

Seth için ise sözünden dönmek yoktu.

Bir de bu eksikti... ama bununla daha sonra uğraşmak zorundaydılar. Tabii Seth bunu gerekli hale getirirse. “Victoria benimle kalacak.” Victoria’nın Tucker’ın yanında olması fikrinden hoşlanmıyordu fakar gözünün önünde olmaması fikrinden de hoşlanmıyordu. Son defasında neler olduğuna bakmak yeterliydi.

Aden kot pantolonunun beline uzandı ve elinde kalan kâğıtları çıkardı. Onları döşemenin temiz bir yerine attı. “Her şeyi oku. Beni ara ve neler bulduğunu anlat.”

Tucker çıktı ve bir sonraki park yerinde duran arabanın arkasına geçerek onu bir siper gibi kullandı. Seth yolcu koltuğunda onun yerini aldı.

“Eve giderlerken kesinlikle görülmemelerini sağlayabilir misin?” diye sordu Aden, Tucker’a.

“Evet.”

“Sağlayacak mısın?” Sözlerini yoruma açık bırakmak akıllıca olmazdı.

“Evet.”

Aden’in ona inanmaktan başka şansı yoktu. “O zaman yap.”

“Siz nasıl eve gideceksiniz?” diye sordu Maxwell.

İyi soru. “Bir araba çalarım.” Ve bu ilk defa olmazdı.

“Tamam, o zaman. Görüştüğümüzde görüşürüz.” Birkaç saniye sonra arazi aracı uzaklaşıyor, Aden, Victoria, Tucker ve kurt biçimindeki Nathan’ı buradaki işleri halletmek üzere geride bırakıyordu.

Aden onlara, “Ben hastaneye girme riskini göze alamam,” dedi. “Gördüğünüz gibi, hâlâ ceset diriltme işindeyim.”

“Nathan’la ben, Tucker’la gidebiliriz,” dedi Victoria. “Seninle burada buluşuruz.”

Aden onun gönüllü olacağını biliyordu. Bu, tedirginliğini azaltmadı. Victoria güçlüdür, dedi kendi kendine. Işınlanamıyordu fakat hızlı hareket edebiliyordu. “Eğer Victoria’ya bir şey olursa...” Herkes bu sözlerin yalnızca ve yalnızca Tucker için olduğunu biliyordu.

“Kabahatli ben olmayacağım.”

“Birilerine her zarar verdiğinde söylediğinin bu olduğuna bahse girerim.”

İblisin gözünün altında bir kas seğirdi. “Arkadaşının saf dışı edilmesi gerekiyordu. Victoria’nın onu saf dışı bırakmasına izin verdim. Bahaneye gerek yok. Bunun neresi yanlış?”

Bunu şimdi tartışmayacaklardı. Birbirleri hakkındaki fikirlerini değiştirecek değillerdi. “Riley sana güvenme hatasına düştü ve bak, bu onu nereye getirdi. İnan bana, sana kendini asabileceğin kadar ip vereceğim ama hepsi bu.”

“Yani?”

“Yani Victoria bana şu an olduğu haliyle dönecek yoksa senin peşine düşer ve işini bitirirken canını yakarım.”

Tucker kabaca güldü, hiç gözü korkmamıştı. “Nasıl olsa Riley de canımı yakmayı planlıyor. Ve bil bakalım ne oldu? Onu uyardım. Beni dinlemedi. Bu onun suçu. Bu yüzden de saçma sapan konuşmayı bırakalım da şu işi halledelim. Ben senin arkadaşlarını alacağım, sen de benim kardeşimi. Anlaşmamız bu.”

Aden cevap veremeden Victoria aralarına girerek, “Ben iyi olacağım,” dedi. Aden’a hafif bir gülümsemeyle baktı. “Ayrıca Nathan benimle. Tucker’ın bir şey yapmasına izin vermez.”

Aden, eğer Tucker o illüzyonlarından saçmaya başlarsa Nathan’ın iblisi durduramayacağını belirtmedi.

Victoria’yı sertçe ve hızla öptü. “Ne yapman gerekiyorsa yap ama oradan çıkmayı başar.”

Victoria’nın göz bebekleri büyürken siyah, maviyi yuttu ve Aden onun anladığını biliyordu. Güvenli bir biçimde çıkabilmek için birkaç boğazı parçalaması gerekiyorsa, o zaman birkaç boğazı parçalayacaktı.

“Bu işi yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?” dedi Tucker ters ters.

Victoria gözlerini Aden’dan ayırmadan, “Yapıyoruz,” dedi. Ardından döndü ve üçlü Aden’dan uzaklaşarak hastane kapılarının ardında gözden kayboldu.

Aden otoparkta, kaygıları ve pişmanlıklarıyla baş başa bırakılmıştı. Bunların araba çalmasına faydası olmazdı, o da onları bir yana itti ve otoparkı dikizledi.

YİRMİ ÜÇ

Karanlık.

Aydınlık.

Karanlık.

Aydınlık.

Karanlık teselli veriyordu, aydınlık ise ıstırap. Dolayısıyla, Mary Ann'in hangisini tercih ettiğini bulmak zor değildi. Tatlı mı tatlı karanlık. Fakat o aptal, *aptal* aydınlık zorla aklına girmenin yolunu arayıp duruyordu.

Şu anda olduğu gibi. *Küt küt. Küt küt.* O zavallı, hırpalanmış vücudu itilip kakılıyordu, her hareket şiddetli bir acıya dair yeni bir dersti. Başarısız olmaktan çok mutlu olacağı, ileri seviye bir "canının yanmasının ne olduğunu bildiğini sanıyorsan bir de bunu dene" sınıfı.

Tepesinden çatallı bir erkek sesi, "Onu taşımalsın, Vic," dedi.

Tanıdıktı. Belki de... istenmeyen biri miydi? Yoksa çok istenen mi? Kalp atışları iyice hızlandı.

"Bana öyle hitap etme. Ayrıca neden onu taşımak isteyeyim ki?" Bir dakika. *Bu*, Mary Ann'in arkadaşı sayılabilecek, Aden'in kız arkadaşı Victoria'nın sesine benziyordu.

"Maxwell benim giysilerimle gitti yani küçük kardeşimin yatağından çaldığım togaya takılmakla meşgulüm," dedi erkek olan. Evet... bir şekilde tanıdık geliyordu. Mary Ann onu tanıyor olmalıydı ama tam olarak çıkaramıyordu. Bu sadece onun olmasını umduğu kişi değildi, bu kadarını çözümüştü. "Eğer onu düşürürsem Riley küplere biner."

Riley. Evet! Mary Ann'in çok arzuladığı ancak hâlâ duymadığı ses buydu.

“Siz şikâyet ediyorsunuz ama koca oğlanı taşıyan benim.” Hey, bu ses Tucker’a benziyordu. “Rejim yapmalı. Cidden.”

“Siz sadece işinizi yapın,” dedi Victoria, Mary Ann’in onda daha önce hiç duymadığı bir halsizlikle. Prenses genelde yorulmak bilmezdi. “Neredeyse dışarıdayız. Tucker, bizi kimsenin göremeyeceğinden emin misin?”

Tucker alçak sesle söylendi. *Bana bunu daha kaç defa sorabilirsin?* benzeri bir şeylerdi. “Evet, eminim.”

“Peki, ya nöbetçiler ile hemşireler?”

“Hâlâ vücutlarının yatakta olduğunu görüyorlar. Aslında şu anda onları yaşama döndürmeye çalışıp başarısızlığa uğruyorlar. Çocuklar ölüyor. Çok üzücü. Ühü.”

“Peki ama dokunduklarında...”

“Hayır. Birincisi, şeytani eylemlerim gücümü artırıyor. Tahmin edebileceğin gibi oldukça güçlüyüm. İkincisi, insan beyni gördüğünü kabul eder ve gerisini kendi doldurur. Doldurmazsa, ben doldururum. Yani buradaki insanlar sanıklarının ölü ve kayıp olduklarını fark ettiklerinde, çok geç olacak. Şimdi kapa çeneni. Bizi *duyabilirler*.”

“Ama...”

“Aden’in becerilerinden bu kadar mı şüphe ediyorsun? Ediyorsun, değil mi? Bilgin olsun diye söylüyorum, muhtemelen kendi kulaklarını kesip başka bir yere postalamak istiyordur. Tanrım!”

Şimdi söylenen Victoria’ydı. “Mary Ann yakındayken çalışamadığını sanıyordum.”

“Bazı şeyler değişir.”

“Evet,” dedi Victoria, iç geçirerek, “değişir.”

Mary Ann’i... kurtarıyorlar mıydı? Kesinlikle. Ama nereden? Mary Ann’in hatırladığı son şey, Riley’yi öptüğü, bunu sevdiği, daha fazlasını istediği, nihayet sonuna kadar gideceklerini düşündüğü, bulundukları ortamın farklı olmasını dilediği, ardından da omzundaki zonklayan acı, ılık kanın akması, Riley’nin onunla beslenmesini

söylemesi... Bir dakika, bir dakika, bir dakika, o düşünce zincirini bir geri al bakayım.

Riley'den beslenmişti.

Riley iyi miydi? Yakınlarda mıydı?

Bunu öğrenme ihtiyacından gözü kararak özgür kalmak için debelendi.

Üzerindeki kayışlar daraldı. "Mary Ann. Dur, durmalısın." Yine o tanıdık ama çok da tanımadık erkek sesi.

Kuru boğazından bir "Riley," çıkarmayı başardı.

"O güvende. Bizimle birlikte."

Güzel. Tamam. Evet. Mary Ann gevşedi, iç rahatlamasının şiddeti, aydınlığı veda etmeye zorladı ve aniden karanlık geri döndü.

Aydınlık.

Mary Ann gıcırdayan tekerlekleri duydu. Ardından yüksek sesli, bangır bangır rock müziği. Ardından hafif, sessiz rock müzik ve fısıltı halindeki bir tartışma. Artık itilip kakılmıyor, yumuşak bir şeyin üstünde dinleniyordu. Gerçi yan tarafına batan küçük, sert bir cisim vardı.

Aklı anında gitmemesi gereken bir yere kaydı.

Ağır göz kapaklarını zorla araladı. Birileri göz kapaklarına vazelin bulaştırmış olmalıydı çünkü her şey bulanıktı. Evet, bu espri komik değildi ve Mary Ann ağzını açabildiği anda şikâyetle bulunacaktı.

"... diyorum ya, ben iyiyim," diyordu Tucker.

"Üzgünüm ama yine de önlem alırsam beni anlarsın herhalde," diye cevapladı Aden.

Aden. Aden buradaydı.

"Benim boğazıma bir bıçak tutarken, kız arkadaşının arabayı kullanmasına izin vermek önlem değildir. Ölüm arzusudur. Hem bana hâlâ ihtiyacın var, biliyorsun. Ben olmasam polis tarafından kenara çekilebilirdin."

"Ve senin de *bana* ihtiyacın var. Unutma."

Bunu sessizlik takip ederek Mary Ann'in düşüncelerinin bir hizaya girmesine izin verdi. Kurtarılmıştı. Riley'yle birlikte. Riley neredeydi? Kalbi göğsünün içinde küt küt atarak ona bir şeyler anımsattı ama Mary Ann bunun ne olduğunu bilmiyordu. Gözlerini silmek için titrek ellerini kaldırdı. Elleri hiçbir şeyle kaplı olmasa da görüş hizası biraz netleşti ve etrafına bakınabildi. Bir çeşit kamyonetin içindeydi, arka koltukta sere serpe yatıyordu.

Tamam, onu sırtından dürtten şey bir emniyet kemeri idi, yoksa bir erkeğin... Evet, içi rahatlamıştı.

İçini daha da rahatlatan Riley'nin kendi koltuğunun önündekine yaslanmış olduğunu görmesiydi. Uyurken bile Mary Ann'in kıpırdandığını duymuş olmalıydı çünkü başını ona doğru çevirdi. Gözleri kapalıydı, yüz ifadesi acılıydı.

Acılı, cansızdan her zaman çok daha iyiydi.

Mary Ann uzandı, titremesi her saniye daha da kötüleşiyordu ve parmaklarını Riley'nin koluna doladı. Riley hiçbir tepki vermedi fakat bu sorun değildi. Başlarına ne gelmiş olursa olsun, hayatta kalacaklardı.

Mary Ann içini çekti, etrafına yeniden karanlık basıyordu. Bu sefer uyuyakahrken gülümsüyordu.

Mary Ann guruldayan bir mideyle uyandı.

Kaşlarını çattı, gözlerini kırıştırarak açık vücudundaki kas ağrılarını elinden geldiğince gerinerek gidermeye çalıştı ki bu da bir hiçe eşitti ve dikkatlice doğruldu. Bir anlık baş dönmesinden sonra bulunduğu yeni ortamı ayırt edebildi. Arabanın yerini küçük, düzenli bir oda, arka koltuğun yerini ise tanımadığı bir yatak almıştı. Burayı kim dekore ettiyse kahverengiyi gerçekten çok seviyordu. Kahverengi halı, kahverengi perdeler, kahverengi yorgan.

"... beslenmelisin," diyordu Victoria.

"Sen de."

"Evet, şey, ben şimdilik iyiyim."

“Bu nasıl mümkün olabilir? Yemek yediğini görmedim.”

“Sırf sen bir şeyi görmedin diye olmadı demek değildir, değil mi?”

“Yani bunu yaptın mı? Yemek yedin mi?”

Beslenmek. Besin. Yemek. Mary Ann’in midesi bu karışıma bir gürültü daha ekledi ve hem Aden hem de Victoria gözlerini onun olduğu tarafa diktiler. Victoria, Aden’in kucağındaydı. Şu rezalete bak.

Mary Ann’le Aden’in ilk defa karşılaştıkları başka zamanların aksine, bu sefer Mary Ann’in içi ona sarılıp kaçma duygusuyla dolmamıştı. Ona yalnızca sarılmak istiyordu. Aden onun en iyi arkadaşlarından biriydi, onu kardeşi gibi seviyordu ancak Aden’in kendine çekip güçlendirme, Mary Ann’in itip zayıf düşürme kabiliyetleri onları birbirinin tam zıttı yapıyordu. Zor kullanarak yanlış uçlarından birbirine bastırılmış mıknatıslar gibiydiler ve bir arada var olmak için yaratılmamışlardı. Şimdiye kadar.

Mary Ann neyin değiştiğini merak etti fakat parçaları birleştirmeye çalışamayacak kadar açtı.

“Uyanmışsın,” dedi Aden, içinin rahatladığı aşıkardı.

“Evet.” Aden farklı görünüyordu. Çok farklı. Koyu renk saçları gitmiş, onun yerine kısa kesilmiş sarı saçlar gelmişti. Yüzü daha sert, daha haşındı, omuzları daha genişti. Eğer Mary Ann yanılmıyorsa, bacakları da daha uzundu.

Tüm bu gelişme, iki haftalık zamanda olmuştu. Vay canına. Gerçi Mary Ann de büyük ihtimalle farklı görünüyordu. Dövmeleri vardı, daha inceydi, hatta belki de sıskaydı. “Riley nerede?”

“Hemen yanında.” Victoria başını hafifçe eğerek yatağın diğer tarafını işaret etti.

Bir şaşkınlık şokunu zar zor gizleyebilen Mary Ann, yatağın üzerinde dönerken yaylar buna itiraz etti. Beklediği gibiydi. Riley onun yanındaydı. Uyanıktı, yastıklarla desteklenmişti ve... acı mı çekiyordu? Gözlerinin altındaki koyu halkalar dışında benzi atmıştı. Yeşil gözlerinin normalde capcanlı olan parlaklığı azalmıştı.

Mary Ann o halkaları silip atmak istercesine elini ona doğru uzattı ancak Riley başını aniden yana çekerek teması engelledi.

Büyük bir şaşkınlık mı? Evet, Mary Ann'in yaşadığı buydu. Ardından da tam, kesin bir kahr. Riley onun olduğu tarafa bile bakmıyor, sadece Aden'la Victoria'ya gözlerini dikmeye devam ediyordu. Bir açıklama yapmadı, yalnızca dudaklarını sımsıkı, inatçı bir biçimde kapalı tutmaya devam etti.

Onun neyi vardı?

Mary Ann bir şey mi yapmış, bir şey mi söylemişti?

Yoksa sadece dokunulamayacak kadar çok mu canı yanıyordu?

Bluzu yoktu, göğsü yarasızdı fakat alt tarafı örtülerin altında gizliydi. Belki de bacakları onu deli ediyor, diğer taraflarını her tür insan temasına karşı hassas bir hale getiriyordu. Mary Ann cevabın bu olduğuna inanmayı çok istiyordu ancak içten içe en kötü ihtimalden şüpheleniyordu.

Riley'nin Mary Ann'le işi bitmişti.

Ve eğer durum buysa, eh, onu buna Mary Ann zorlamıştı, değil mi?

Aden ile Victoria'ya dönerek boğuk bir sesle, "Daha önce Tucker'ı duyduğumu sandım," dedi.

Vampir prenses, Aden'in kucağından kıpırdamamıştı. Neden kıpırdasmdı ki? Orası muhtemelen odadaki en rahat yerdi. Gerçi... Victoria'nın sırtı dikti, duruşu mükemmeldi, elleri düzgün bir şekilde bacaklarının üzerinde birleştirilmişti. Başka herhangi biri pes edip yayılırdı. Aden yayılmıştı, gerçi bir elini Victoria'nın sırtında bir aşağı bir yukarı oynatıyordu.

Tepeden tırnağa bir çift gibi görünüyordlardı. Uyumlu, birlikte bir birliktelikti. Riley'nin ona söylediği gibi sorunları olabilirdi ama bu konunun üzerinde çalıştıkları belliydi.

Mary Ann'in içinde bir özlem sızısı dolandı. O ve Riley de sorunlarını yoluna koyar mıydı? Mary Ann bunu istiyor muydu?

Çok düşünüp taşınmaya gerek yoktu. Evet, istiyordu. Ancak kendine Riley'yle birlikte olma izni verip onu zaten attığından daha büyük tehlikeye atar mıydı?

Evet, diye düşündü yine. Atardı. Paylaştıkları o öpüşmeden sonra Riley'yle birlikte olmak için *her şeyi* yapardı. Tabii Riley onu isterse. Mary Ann ondan kaçmış fakat Riley onu kovalamıştı. Mary Ann ondan kurtulmaya çalışmış ancak Riley onunla kalmıştı. Ve şimdi... şimdi sevgilisinin aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Evet, bu enerji emme meselesinin bir çaresini bulurlardı. Riley bu konuda kendine hep çok güvenmişti, Mary Ann'in de ona inancının vaktiydi.

"Mary Ann? Dinliyor musun? Tucker gitti," dedi Aden.

"Ah. Nereye gitti?"

"Bilmiyoruz." Victoria dudaklarını büzdü. "Riley onu öldürmek üzereydi, dolayısıyla ortadan kaybolması onun için en iyisiydi."

"İşimi yapmama izin vermeliydin," diye çıkıştı Riley, Aden'a. "Majesteleri."

Riley'nin sesinin o haşın çatallığını duymak Mary Ann'i titretti. Tüyleri ürpermiş bile olabilirdi. Riley konuşma kabiliyetini yitirmişti. Sadece Mary Ann'le konuşmak istemiyordu. Of.

"Diğer çocuk nerede?" diye sordu Mary Ann. "Hastanede olan? Beni taşıyan?"

Victoria'nın kaşları çatılırken alnında kaygı çizgileri oluştu. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal."

"Peki duydu mu... boş ver. O, Riley'nin kardeşi Nathan'dı ama bizimle yolculuk etmedi. Varlığı, Tucker'ın keyfini kaçırdı."

Ve onlar da Tucker'ın keyfini kaçırmak istememişler miydi? Şok ediciydi. "Birileri bana lütfen neler olup bittiğini anlatabilir mi?" Karnı tekrar guruldayınca yine yüzü kızardı.

"Aç mısın?" diye sordu Aden.

“Ben... evet.” Bir dakika. Birkaç haftadır yemek... gerçek yemek arzulayarak acıkınamıştı. Yalnızca enerji istemişti. Sihir. Güç. Şimdiyse bir hamburger için neler vermezdi.

Mmm, bir hamburger...

Üç çift göz de ona garip garip baktı.

“Bu... garip,” dedi Victoria en sonunda.

Mary Ann’in midesi bu tasviri bir daha guruldayarak protesto etti. “Bu, gerçekleri değiştirmiyor. Açlıktan ölüyorum!”

“Eh, o zaman seni besleyelim.” Prenses ayaklarının üzerine sıçradı, yüzündeki ifade biraz fazla hevesliydi. “Sana bir şeyler getireyim.”

“Hayır.” Aden başını iki yana salladı. “Kesinlikle olmaz. Tucker dışarıda. Senin...”

“Bana bir şey olmayacak. Eğer olursa ben de sana mesaj çekerim. Muhtemelen fark ettiğin gibi, modern teknolojiyi kullanmakta iyiye gitmeye başladım,” dedi Victoria ve Aden’i yanağından öpmek için eğildi. “Hem sen gidemezsin. Mary Ann’e anlatacak çok şeyin var.”

“Ona sen de anlatabilirsin.”

“İmkânsız. Onun bilmesini istediğin şeylerin yarısını unuttum bile.”

“Mümkün değil,” dedi Aden. “Sen ve Riley o elleri kavuşturup hatıraları değiş tokuş etme olayını yaptınız. Hepimizden çok şey biliyorsun.”

“Doğru. Bu da demek oluyor ki senin de bize yetişmen gerekiyor.”

Victoria onun cevabını beklemedi ve şok edici bir şekilde, ne Aden ne de Riley, bir zamanlar yaptıkları gibi onu durdurmaya çalıştı. Kapı, Victoria’nın arkasından hafif bir vuruşla kapandı, güneş ışığı bir anlığına içeri dolup ardından buhar gibi kayboldu.

“İnatçı,” diye homurdandı Aden.

“Tipik,” diye söylendi Riley.

Şovenler.

“Bana ne söylemen gerekiyor?” diye sordu Mary Ann, korkusu açlığına karışıyor ve göğüs kafesinde kalm bir asit örtüsü bırakıyordu.

“Hazır ol.” Sonraki yarım saatte Aden o kadar çok dehşet verici şey anlattı ki Mary Ann kulaklarını zımpara kâğıdıyla ovalamak istiyordu.

Bir cadı meclisi katledilmişti. D ve M Çiftliği yakılıp kül edilmişti. Kazıklı Voyvoda, insanların bedenlerini ele geçirip alçakça şeyler yaptırıyordu. Tucker’ın küçük erkek kardeşi, olası bir adam kaçırma ve cinayet kurbanıydı.

Shannon ölümüne bıçaklanmıştı. Şu anda bir zombiydi.

Aden’in sesi, sanki gözyaşlarıyla boğuşuyormuş gibi birkaç kez titredi fakat onlarla savaşıp sözüne devam etti. Sözüünü bitirdiğinde, Mary Ann neredeyse bitirmemiş olmasını diliyordu.

“Ne kadar çok ölüm,” diye fısıldadı Mary Ann. Eğer bir şeyler yapılmazsa yeni baştan ölecek zavallı, tatlı Shannon. Ama herhangi bir şey yapılabilir miydi? Mary Ann onun için, kaybettikleri için hıçkırarak ağlamak istiyordu. Onu *olduğu gibi* geri getirmek istiyordu. Ona sarılmak istiyordu. Voyvoda’yı en korkunç şekilde cezalandırmak istiyordu.

Riley’nin kollarını ona sarmasını, onu avutmasını, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu.

Tabii ki bunların hiçbiri gerçekleşmedi. Daha da kötüsü, dehşet dolu fısıldanmasını takip eden sessizlik tam bir eziyet bulutu gibi üstüne çökmüştü. Kimse nereye bakacağını ya da ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Menteşeler gıcırdadı ve ışık yeniden odaya doldu. Victoria içeri girdi, kapıyı kapattı ve o ışığı dışarı kovmuş oldu. Elinde kâğıt bir torba tutuyordu, torbadan ekmek, et ve patates kızartmalarının kokusu geliyordu. Mary Ann’in ağzı sulandı ve kendinden utandı. Duyduğu şeylerden sonra iştahının kaçmış olması gerekirdi. Yani, mesela, sonsuza dek.

Ancak Victoria ona o yağ lekeli torbayı verdiğinde, Mary Ann kendine engel olamadı ve üzerine atlayarak her bir kırıntıyı rekor zamanda yutuverdi. Son lokmayı da yuttuktan sonra, sessizliğini odayı terk etmediğini fark etti. Aslında herkes gözlerini dikmiş ona

bakıyordu. Harika. Büyük ihtimalle dişlerinde yemek ve çenesinde hardal vardı. Utancı artarken bileğinin tersiyle yüzünü sildi.

“Kendini hasta hissediyor musun?” diye sordu Victoria. Aden’in kucağındaki oturma yerini yeniden sahiplenmişti. Daha önce olduğu kadar solgun değildi ve cübbesindeki şey ketçap lekesi miydi?

“Hayır?” diye yanıtladı Mary Ann, şaşkınlığı kelimeyi bir beyandan çok soruya dönüştürmüştü. Midesi hakikaten de minnettardı. Daha önce, yemek yemeyi *düşündüğünde* bile mide bulantısıyla savaşırmıştı. “Bunun anlamı nedir?”

Victoria düşünceli bir halde kulak memesini çekiştirdi. “Bir cadı okuyla vuruldun ve çok kan kaybettin.”

Mary Ann başını salladı.

“Ve hastanede sana kan nakli yapıldı.”

“Evet. En azından öyle sanıyorum.”

Prenses yine alt dudağını çiğnemeye başladı. Bir gerginlik alışkanlığı mıydı? “Belki bu yeni kan, insan kanı seni yeniden insan yapmıştır. En azından bir süreliğine. Belki de bunun Riley’yle ilgisi vardır? O daima senin bastırma kabiliyetini engelledi. Belki de şimdi enerji emme kabiliyetini engelliyordur.”

“Yani şu anda kimsenin enerjisini ememem, emmeyecek miyim?”

“Eğer yemekleri midende tutabilirsen ki öyle gibi görünüyor, sihir ve enerji, muhtemel mönü seçiminde yoktur.”

“Artık kaçmana gerek kalmayacak,” dedi Aden.

“Bu şekilde kalmanın bir yolu varsa kalmayacak,” diye cevapladı Mary Ann, yataktan atlayıp bir budala gibi dans etmemeye çalışarak. Bir yolu olmalıydı.

“Bilmiyorum. Sana enerji emmene karşı koruma kilidi yapabiliriz ama mesela buna olan açlığın geri dönerse, o zaman ölürsün.” Victoria, ilgisini tekrar Mary Ann’e vermeden önce Riley’yi inceledi. “Yani daha önce enerji emicilere kilit yaptık. Yetenekleri yokken değil çünkü bildiğim kadarıyla bu daha önce hiç olmadı ama daima açlıktan öldüler.”

Eğer bundan daha kötü bir ölüm şekli varsa bile Mary Ann'in aklına gelmiyordu. Ancak bu aynı şekilde ilerlemesine engel miydi? Hayır. "Umurumda değil. Denemek istiyorum. Bir koruma kilidi istiyorum." Eğer bir şansı varsa bunu deneyecekti. Babasına dönmek için ne gerekirse yapardı.

Riley'yle olmak için ne gerekirse.

Hayatındaki erkekleri incitmektense ölmeyi tercih ederdi, yani kendi hayatını riske atmak konusunda bir kaygısı yoktu. "Malzemelerimiz var mı?"

"Evet. Nathan senin yeni kilitlerini ve bir tanesinin üzerinde oluşan kabuğu fark etti ve Riley'nin hasarı düzeltmek isteyeceğini düşündü, o yüzden de ayrılmadan önce gerekli olanları getirdi."

"Bunu yapmadan önce iyice düşüneceğiz," dedi Aden.

Aden lafını bitirmeden Mary Ann başını iki yana sallıyordu. "Hayır. Bunu yapacağız. Burada, şimdi. Buradan ayrılmadan önce."

Aden da Riley'ye bir bakış attı, yüzündeki ifade "Mary Ann'i yola getirmem için yardım et"ten çok "neler oluyor"du. "O nadiren tartışan, tatlı Mary Ann'imize ne oldu?"

Riley başka hiçbir yardımda bulunmadan omuzlarını silkti ve bu, Mary Ann'i, Riley'nin ondan kaçması kadar üzdü. "Bu geçtiğimiz haftada neler öğrendiğini bize anlattın. Şimdi bizim öğrendiklerimizi sana anlatma sırası bizde."

Bir duraksama. Titrek bir nefes. "Pekâlâ." Aden kendini darbeye hazırladı. "Başla."

Riley, Mary Ann'in ruhların kimliğiyle ilgili araştırmasını, başarısını, Aden'in ailesiyle ilgili araştırmasını ve başarılı olduğunu varsaydıklarını anlatırken, bir yarım saat daha geçip gitti.

Aden beti benzi atıp kaskatı kesilerek dinledi. Gözleri o kadar hızlı bir biçimde renk değiştiriyordu ki dönen kaleydoskoplar gibiydi. Mavi, altın, yeşil, siyah. Menekşe rengi. Göz alıcı bir menekşe rengi. Ruhlar, kafasının içinde deliye dönüyor olmalıydı.

Riley sözünü bitirdiğinde bunalıcı sessizlik yine ortaya çıktı.

Aden başını sandalyenin başlığına yasladı ve gözlerini tavana dikti. “Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var. Belki bir seneye. Ya da iki.” İnatçı bir baş ağrısıyla mücadele ediyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. “Ama hepsinin içinde en çok neden nefret ediyorum, biliyor musunuz? Ortalıkta koşturup her şeye tepki vermemiz ama hiçbir şeye *neden olmamamızdan*.”

“Anlamıyorum,” dedi Victoria.

“Evet,” dedi Mary Ann. “Ne?”

“Voyvoda’nın iplerimizi elinde tutmasına izin veriyoruz. O, gölgelerin içinde saklanıyor, insanları bize zarar vermeye zorluyor ve biz onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyoruz. Hiçbir planımız olmadan, öç almadan şaşkınlık içinde dönerken bekliyor, katlanıyor, tepki veriyoruz. Voyvoda bizden korkmuyor çünkü biz hiç ilk olarak saldırmıyoruz. Neden ilk biz saldırmadık?”

“Aklımda ne var?” diye sordu Riley, sert ses tonu, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, ölüm hücreesindeki bir hükümlüden duyulabilecek bir tür sabırsızlıkla karışmıştı.

“Tonya Smart’la kendim konuşacağım. Eğer gerçekten öylelerse... ailemi ziyaret edeceğim. Kendim ve ruhlarla ilgili olabildiğince çok şey öğreneceğim. Çünkü sonuçta, eğer Voyvoda’yı yenmek için bir umudumun olmasını istiyorsam formumda olmalıyım. Ve bin ayrı yöne çekiltilirsem olamam.”

Aden duraksayıp dinleyip dinlemediklerinden emin olmak için herkese dikkatle baktı. Kimse bir cevap vermeyince sözüne devam etti. “Siz ikiniz henüz buradan ayrılmaya hazır değilsiniz, hâlâ oldukça güçsüzsünüz ve dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim. Bu yüzden dinlenin. Güneş doğduğunda harekete geçiyor ve o iplerden bazılarını kesiyoruz.”

YİRMİ DÖRT

Mary Ann dinlenemiyordu. Şok ve ilaçlar etkisini kaybediyor, duygular bir koçbaşının kuvvetiyle ona bir yumruk indiriyordu. Aden ve Victoria bir saat kadar önce ayrılmışlardı, yan odada kalıyorlardı fakat Mary Ann gözlerini kapayamıyordu. Riley hâlâ yanındaydı, sessiz, hareketsizdi. O kadar sessizdi ki Mary Ann'in kulakları çınlıyordu. O kadar hareketsizdi ki ölü olabiliirdi.

Tıpkı Shannon'm yeni baştan ölü olmaya mahkûm olduğu gibi.

Bir zombiyi öldürmenin tek yolu, kafasını uçurmaktı. Arkadaşının sonunun bu olacağını, onu bir daha asla görmeyip konuşmayacağını düşününce dakikalarca, belki de saatlerce ağladı. İçinde hiçbir şey kalmayınca kadar ağladı. Gözleri şişip yanmıca, burnu tıkanmıca kadar. Bir noktada Riley onu kollarına, o güçlü, sevgili kollarına aldı ve onu sıkıca tuttu.

Vücudu titremeyi bırakınca Mary Ann titrek bir nefes verdi. Keşke bu, ıstırabının sonu olsaydı ancak beyni hâlâ sessiz olmayı reddediyordu. Tucker'la da baş edilmesi gerekecekti. Ona gerçekten güvenmemiş olsa da, onun neler yapabileceğini biliyor olsa da, *bunu* beklememişti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Riley kısık sesle. Kolları düşüp Mary Ann'den uzaklaştı.

Mary Ann yana yuvarlanıp ona dikkatle baktı. Sırtüstü yatmış, tavana bakıyor, cevap bulabilmek için dalıp dalıp giden Aden'i anımsatıyordu. "Eğer sorduğun şey buysa, içimdeki her şeyi kusmak istemiyorum."

"Eh, iyi o zaman."

“Bana kilit yapacak mısın?”

“Hâlâ istediğin buysa, evet. Hasarlı olanı düzeltereğim ve başkalarından enerji almanı engelleyecek yeni bir tane yapacağım.”

“Teşekkür ederim.” Ama neden Riley bu kadar istekliydi? Mary Ann’in yaşamasını veya ölmesini artık umursamadığı için mi?

“Öyleyse beklemenin bir gereği yok, değil mi?” Riley bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve Mary Ann onun baldırında kabuk tutmakta olan yarayı gördü. Açık, kırmızı ve iltihaplıydı. Ciddi bir acı çekmiş olmalıydı.

Mary Ann uzanıp Riley’nin kolundan tutarak ayağa kalkmasını engelledi. “*Sen* nasıl hissediyorsun?”

Riley, “İyi,” dedi ve Mary Ann’in elini üzerinden attı.

Mary Ann yeniden üzgün bir halde seyrederken, Riley, kardeşinin bıraktığı çantayı karıştırdı. İhtiyacı olan her şeyi bulduğunda, Mary Ann’in yanında tezgâhını kurdu.

“Arkanı dön.”

Mary Ann ona itaat etti. Riley onun hâlâ giydiği hastane geceliğini çekerken konuşmadı, kumaş Mary Ann’in omzundan sarktı. Sırtındaki kilidin düzeltilmesi *canım yaktı*, iğne yeni kabukların ve iyileşmekte olan etin üzerinden geçiyordu.

Riley işini bitirdiğinde, Mary Ann titriyor, terliyordu, darma-dağın bir haldeydi.

“Yenisini nereye istiyorsun?”

Mary Ann’in tekrar insan olma ihtimali vardı. Normal olma. Ve bu da demekti ki tekrar babasını görme ihtimali vardı. Kolundaki dövmeleleri görünce babası çılgına dönerdi. Bunlara daha fazlasını eklemenin, dolayısıyla babasını da daha fazla çıldırtmanın gereği yoktu.

“Bacağıma,” dedi.

Sırtı zonkluyordu, bu yüzden dümdüz yatmaya yeltenmedi. Sa-dece kendini bir yastıkla destekledi ve bir bacağı uzattı.

Riley geceliği onun dizinden sıyrıldı ve bir anlığına hareket etmedi. Yalnızca Mary Ann’e baktı, yüzündeki ifade... öfkeli miydi?

“Riley?”

Mary Ann’in sesi, onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Kaşlarını çatarak tekrar çalışmaya başladı. Diğerinden sonra Mary Ann bu dövmeyi algılamadı bile. Ama vay canına, bu seferki *büyük*tü, dizinin hemen altından ayak bileğine kadar uzanıyordu.

Tabancanın motoru kapandı ve Riley her şeyi temizledi, sonra da Mary Ann’in kanayan baldırını banyodan aldığı bir havluyla hafifçe kuruladı. “Victoria yanıyordu. Bu işe yaramazsa ölmeyeceksin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer zayıf düşmeye başlar veya artık normal yemek yiyemezsen, kilidi kapatabilirim ve sen de yine nor... kendin olursun.”

Kendini “normal haline dönersin” demekten alıkoymuştu. Ancak işin özü, eğer kilidi kapatırsa Mary Ann’in yeniden enerji emici olacaktı. Mary Ann bir yandan, bunun anlamının Riley’nin onun hayatta olması ya da ölmesine hâlâ önem verdiği olduğunu biliyordu. Diğer yandan az önce bir ilişkiye kapılarını kapamıştı, değil mi?

“Ne olursa olsun, açık kalmasını istiyorum,” dedi Mary Ann. “İşlemesini istiyorum.”

“Mary Ann...”

“Hayır. Yani bana bir kilit daha yapmanı istiyorum.”

Riley’nin gözleri kısıldı ama itiraz etmedi. Fakat Mary Ann onu tanıyordu ve canı ne isterse onu yapacağını düşündüğünü biliyordu. “Ne için?”

“Ne için olduğunu biliyorsun. Aden’inkinden istiyorum. Hiç kimsenin benim kilitlerimi bir daha asla kapatmamasını sağlayacak olandan istiyorum.”

Daha Mary Ann sözünü bitirmeden Riley başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“İtiraf et. Eğer o dövmeden olsaydı, cadılar fiziksel yaralanmadan ölmemi engelleyen kilidin üzerinde bir delik açmaya çalışmazlardı.” Cadılar kilitleri ve tam olarak ne anlama geldiklerini sezebiliyordu.

“Evet ama yakalanırsan ne yapacaksın? Vücuduna istemediğin bir kilit eklenirse ne yapacaksın?”

“O zaman bana daha fazla kilit yapılmasını engelleyen bir kilit yap.”

“Aklı olan biri bu kilidi edinmeye *asla* çalışmaz. Kendini başka pek çok büyüye karşı açık bırakacaksın.”

“Riley.”

“Mary Ann.”

“O kilidi istiyorum, Riley. İlk bahsettiğimi.”

“Çok riskli.”

“Aden’da var.”

“Ve onda bu riske değer. Ona doğru çok fazla kişi çekiliyor, onu kullanmak, kontrol etmek, zarar vermek istiyorlar.”

“Flaş haber. İnsanlar bana da zarar vermek istiyor.” Aslında Riley’nin tanıdığı herkes Mary Ann’i öldürmek istiyordu. Hatta kardeşleri bile. O cadıları ve perileri katlettiği gece ona olan bakışlarını hatırlayan bir tek Mary Ann miydi? Dehşet, iğrenme ve öfkeyle bakmışlardı. Bugün Mary Ann’i kurtarmak için bu kadar zahmete katlanmalarının tek sebebi, Riley’nin onu sevmesiydi. Ya da eskiden sevmesiydi.

“Fiziksel yaralanmayla ölümü engelleyen, bozulmaz bir kilidin varken, sence cadılar bir dahaki sefere seni nasıl öldürecekler?” diye gürlledi Riley. “Ve seni tekrar öldürmeye çalışacaklar da. Kırmızı Cübbe Katliamı için sen suçlanacaksın.”

“Ama ben...”

Riley onun sözünü bitirmesine izin vermedi. “Tahmin edememe ihtimaline karşı açıklamama izin ver. Seni bir yere kilitlerler, öldürmeden aç bırakıp işkence ederler, yaşlılıktan ölünceye kadar seni bu durumda tutarlar.”

Mümkün değil. “Bu, *onlarca* sene sonra olabilir.”

“Aynen.”

Mary Ann, Riley’nin onu korkutmasına izin verdiğini fark etti. “Bana o kilit dövmesini yap.” Çoktan karar vermişti: aç olduğu için

bir başkasının daha ölmesine sebep olmaktansa, acı içinde, işkenceyle kendisi ölürdü daha iyi. Riley onun fikrini değiştirmeyecekti.

“Malzemeleri çoktan kaldırdım.”

“Evet ve onları tekrar çıkarmak çok zor.”

“Hayır.”

“Sana karşı artık bir tehlike olmayı istemiyorum.”

Riley’nin çenesinde bir kas seğirdi. “Değilsin.”

“Ah, peki ne değişti?” diye sordu Mary Ann, başarabildiği kadar sıradan bir biçimde. Sonunda Riley’yi böyle davranmaya neyin ittiğini öğrenecekti.

Riley dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, gözleri tanıdık bir yeşil alevle parlıyordu. Arzu değil, öfke aleviydi. Gerçek anlamda Mary Ann’e asla yöneltmediği bir şeydi. “Artık biçim değiştiremiyorum.”

Artık... bir dakika, bir dakika, bir dakika. “Ne?”

“Biçim değiştiremiyorum. Denedim. Hastaneden ayrıldığımızdan beri defalarca. Sadece... yapamıyorum.”

“Senden... Senden beslendiğim için mi?”

“Beslenmek istememiştin, hatta karşı koydun ama ben zorladım, zorladım ve seni zorla besledim.” Öfkesi paramparça oldu, yerini umutsuzluk aldı. “Fakat önemi yok. Sonuç aynı oldu.”

Önemi yok mu? Her şeyden çok önemi vardı! Riley zorlamış olabilirdi ancak bunu alan *Mary Ann* olmuştu. Riley’den hayvan şeklini alan o olmuştu. İçsel benliğini. *Özünü*. O gitmişti. Sonsuza dek. Mary Ann yüzünden. Ondan nefret ediyormuş gibi davranmasına şaşmamalıydı. Çünkü ediyordu.

“Riley, çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Benim niyetim asla... Ben asla...” Vicdan azabını dile getirecek kelime yoktu. Bunu yoluna koyacak hiçbir şey yoktu.

Mary Ann’in yaptığı her şeyin içinde, bu en kötüsüydü. Ya o kurumuş gözyaşı kanalları ne yaptı? Aniden nasıl çalışacaklarını hatırlayıp gözlerini yaktı ve yanaklarında ıslak şeritler bıraktı.

“Bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk,” dedi Riley.

“Sen... insan mısın?”

Acı bir gülüş. “Oldukça.”

Gittikçe kötüleşiyordu. Bu, Riley için bir işkence olmalıydı. Hayatı boyunca bir biçim değiştiren olmuştu.

O çok uzun hayatı boyunca. Artık kısa kesilebilecek olan hayat. Mary. Ann. Yüzünden. Riley'nin arkadaşları biçim değiştirenlerdi. Ailesi de. Ve şimdi her şeyden çok nefret ettiği şeye dönüşmüştü: zayıf birine.

Riley ayağa kalktı ve Mary Ann'e arkasını döndü. “Bir duş alacağım. Biraz dinlenmeye çalışacağım.” Mary Ann'in cevabını beklemedi, banyoya doğru uygun adımla gidip kapıyı kapattı.

Mary Ann'i dışarıda bıraktı.

Bir tahmin yürütmesi gerekse, şimdi ve sonsuza dek dışarıda bıraktığını söylerdi. Mary Ann top gibi kıvrıldı ve hıçkırarak ağladı.

Aden kısık sesle küfretti. “Bunu duydun mu?”

“Ağzından çıkan müstehcen şeyleri mi?” diye sordu Victoria. “Evet. Küfürleri resmen kulağımın içine bağırдын.”

“Onu değil. Riley'nin az önce Mary Ann'e söylediklerini.”

“Ah. Hayır. Sen duydun mu?”

“Evet.” Victoria ona dayanarak yattı, yan tarafına sokuldu ve Aden da onun saçlarının yumuşaklığını severek parmaklarını içlerinden geçirdi. Odaları karanlıktı ancak Aden'in gözleri o karanlığı, gece görüşü gözlükleri giymiş gibi delip geçiyordu.

“Nasıl?” diye sordu Victoria.

“İnce duvarlar?”

“O zaman *ben* duyardım. Nasıl?”

“Yüzeye çıkan bir başka vampir becerisi mi?”

“Mantıklı.”

Aden, ruhların yorum yapmasını, düşüncelerini dile getirmelerini bekledi. Yapmadılar. Caleb hâlâ cadıların yasını tutuyordu, Elijah sessizlik yemininden vazgeçmemişti ve Tonya Smart'ı duyduğundan

beri, Julian eskiden kim olduğu ve son dileğinin ne olduğunu bulmaya çalışmakla çok meşguldü.

Şu anda Aden'ı çıldırtan tek varlık, Ufaklık'tı. Aden yine açtı ve yarattığı da bunu unutmasına müsaade etmeyecekti. Aslında kükre-yişleri geçen her saatte daha da yükseliyordu.

Elijah'nın o bütün doğum terimleri, hedefi tam gözünden vurmuştu. Aden kendini, çocuğu bezini pisletmiş ve değiştirilmesini talep etmiş yeni bir baba gibi hissediyordu.

"Aden," diye hatırlattı Victoria. "Riley ne dedi?"

Ah, evet. Aden ve Victoria bir sohbetin ortasındaydı. "Riley artık biçim değiştiremiyor." "

Victoria birden doğruldu ve Aden'a dikkatle baktı, gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. "Ne?"

"Elçiye zeval olmaz." Aden onu tekrar kollarına çekti, Victoria'nın yanına kıvrılmasını seviyordu. "Az önce Mary Ann'e söyledim. Görünüşe göre hastaneye gelmelerinden önce Mary Ann ondan beslenmiş."

"Nasıl... Sesi nasıl geliyordu?"

"Şaşırtıcı derecede iyi."

"Ah, olamaz. *En* üzgün olduğu zamanlarda böyle konuşur." Victoria yumruğunu Aden'in göğsüne vurdu. "Mary Ann'i öldüreceğim!"

Yeniden doğrulmaya kalkıştı ama Aden onu daha sıkı tutarak yanında kalmasını sağladı. "Riley duş alıyor ve Mary Ann'in ona zarar vermek istediğini sanmıyorum."

"Umurumda değil. Bu yüzden ırklar, enerji emicileri kimlikleri ilk saptandığı zaman katlediyor. Böyle kazaların olması gerekmiyor."

"Belki Riley iyileşir. Belki..."

"Mary Ann onun yeteneğini çaldı. Bu iyileşecek bir şey değil."

"Aynı bir insanın vampire dönüştürülemeyeceği gibi mi?" Victoria bir zamanlar Aden'a *bunun* da imkânsız olduğunu söylemişti.

"Ben... Ben... ah! Ben yine de arkadan Mary Ann'in boğazına sarılıp onu bayıltmak istiyorum. Sonsuza dek! Nasıl yapacağımı biliyorum. Riley bana öğretti."

Pekâlâ. Victoria kendi kendini öfke krizine sokup Isırgan oyun oynamaya çıkmadan önce bu konuyu değiştirme vaktiydi. Isırgan'ın çıkması, Ufaklık'm da çıkıp oynamasına neden olurdu. Ayrıca Aden'in içinde Riley'nin kurdunu son kez görmediğine dair bir his vardı. Belki bu kendi hüsnükuruntusuydu fakat dürüst olmak gerekirse, hislerine güveniyordu.

Daha Victoria'yı gözüne kestirmeden önce onunla tanışacağını biliyordu. Tabii Elijah'nın imgelemleri sayesindeydi ama Aden'in da öğrenmekte olduğu gibi, ruhlar kabiliyetlerini onunla paylaşıyordu. Ve onlar ayrıldığında, o beceriler Aden'la kalıyordu. Elijah, vücudundaki tek kâhin değildi. Aden da öyleydi.

Bu hatırlatma onu duraksattı. *Aden* geleceğe bir göz atabilir miydi?

“Bırak gideyim, Aden. Derhal.” Victoria'nın nefesinin soğuğu, göğsünü okşadı.

“Daha değil. Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ne?” diye sordu Victoria, gönülsüzce.

“Senden beslenmemi istemediğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum.” Aden onun kanını *hâlâ* her şeyden çok istiyor olsa da. Bu noktada, bunun bir daha değişeceğinden şüpheliydi. “Benim mağaradayken olduğum akılsız varlığa dönüşeceğimden mi korkuyorsun?”

“Hayır. Eğer böyle bir ihtimal olsaydı bu, kanımı kadehten içtikten sonra gerçekleştirdi.”

Aden da aynı şeye inanıyordu. “Dünyayı senin gözlerinden göreceğimden mi korkuyorsun?”

“Hayır. Yani görmedin. Elbette hâlâ görebilirsin ama bu düşünce beni rahatsız etmiyor. Daha önce gördün ve hakikaten de benimle ilgili bilinecek her şeyi biliyorsun.”

“O zaman bana o kafanın içinden neler geçtiğini anlat. Lütfen.”

Victoria, Aden'in göğsünün üzerine bir motif çizdi, parmağının ucu, Aden'i gıdıklıyor, daha duyarlı hale getiriyordu. “Bu hoşuna gitmeyecek.”

“Yine de anlat.”

Victoria'nın dudakları en hassas yerine dokundu, Aden'in kalp atışları onunla buluşmak için hızlandı. "Hani vampire dönüşüyorsun ya?"

"Evet," dedi Aden ve o anda Victoria'nın bununla nereye varmaya çalıştığını biliyordu. Biliyordu ve hoşuna *gitmiyordu*. Kan dolaşımını sinsi bir soğuk bastı.

"Şey, ben de... insana dönüşüyorum. Tamamen insana."

Tam isabet.

"Tenim şimdi seninkinin eskiden olduğu gibi. Kolaylıkla kesilebiliyor. Artık ışılanamıyorum. İkna edici sesimi kullanamıyorum. Ve insan yemekleri yiyorum. Mary Ann'in öğlen yemeğiyle dönmeden önce bir hamburger yedim. Bir hamburger! Ve bu hoşuma gitti."

Ne çok değişiklik. Çok fazla değişiklik. "Hâlâ kana ihtiyacın var mı?"

"Benim yok, artık yok ama Isırgan'ın var. Kükreyişi... Başta çok aç olduğu için çok kuvvetliydi fakat şimdi güçsüzleşiyor. O kadar suskun ki korktuğum şey, onun... onun... bilirsin."

Evet. Ölmesi.

Aden düşüncelerini bir sıraya sokmaya çalışarak burnunun kemiğini tuttu. Bu gerçeği kendisi fark etmeliydi. Sonuçta bu çok mantıklıydı ve pek çok şeyi açıklıyordu. Victoria'nın buz gibi tenini, eskiden yaptığı şeyleri yapmaktaki isteksizliğini. Son zamanlarda girdiği bütün riskleri, Aden'in ondan girmesini istediği bütün riskleri düşününce, duvara vurup birkaç delik açmak istiyordu.

Bundan başka, yapmak istediği yalnızca bir şey daha vardı.

"Tamam. İşte yeni planımız. Sen benden besleneceksin, ben de senden. Tıpkı mağaradaki gibi bir kan takası."

Victoria başını iki yana sallarken yanağı Aden'a sürtündü. "Nasıl tepki vereceğimizi bilmiyoruz. *Onların* nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz." Yaratıklar.

"Kesinlikle ve öğrenmemizin zamandır. Artık biz önleyici tedbirler alıyoruz, unuttun mu? Sadece tepki vermiyoruz, neden oluyoruz."

Bu kez Victoria rüzgâr gibi titrek bir soluk verdi. “Pekâlâ. Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum.”

Güzel çünkü Aden’in ağzı şimdiden, bir tat almak için yanıp tutuşarak sulanıyordu. Belki de buna zorlamasının nedeni çok istemesiydi, bunun onları kurtaracağını düşünmesi değildi ancak o anda, bunu umursamıyordu. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Aden yuvarlanarak Victoria’nın üstüne çıktı ve Victoria ona karşı yumuşayarak küt küt atan nabzını ona sunmak üzere başını yana çevirdi. Aden’in dişetleri ağrımaya, hatta zonklamaya başladı ve dilini iliklerine kadar şoke olarak vampir dişlerinin üzerinde gezdirdiğini anladı. İlk defa dişleri jilet kadar keskindi. Victoria’nın kiler kadar uzun değildi ancak eskiden olduklarından belirgin ölçüde uzunlardı.

“Önce sen,” dedi boğuk bir sesle, ısırdığında Victoria’nın olabileceğince güçlü olmasını istiyordu.

Victoria’yı bir titreme aldı ama ardından Aden’in boynunu yalıyor, emiyor, kanını ısıtıyor, ısıyor, içiyordu ve daha öncekinin aksine, ısırığı Aden’in canını acıtiyordu. Damarlarına akıp onu hissizleştiren bir kimyasal yoktu fakat Aden bunu da önemsemiyordu, Victoria’nın ondan ihtiyacı olanı alması hoşuna gidiyordu; bu, onunla tanıştığundan beri yapması için yalvardığı bir şeydi. Ve Victoria’nın işi bittiğinde, Aden da ona aynısını yapıyor, emiyor, ısıtıyor, ısıyor, içiyordu.

Victoria inledi, bu ses odada yankılandı. Parmakları Aden’in saçlarına sürtündü. “Bu güzel bir his,” dedi çatallı bir sesle.

Sonra inleyen Aden oldu. Çok tath, çok lezzetliydi, onu dolduruyor, içinde akıyor, onu güçlendiriyor, Ufaklık’ı susturuyor, ikisini de tüketiyordu. Daha hareket ettiğini bile fark etmeden Victoria’ya karşı sürtünmeye başladı fakat Victoria buna aldırış ediyormuş gibi görünmüyordu, Aden’in her hareketine kendi hareketiyle karşılık verirken, hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu.

Ama bir süre sonra bu, ikisi için de yeterli olmamaya başladı. Aden dişlerini onun boynundan çekti, bu kesinlikle yaptığı en zorlu

şeydi ancak çok fazla almak istemiyor, onu kendisinden bile korumak istiyordu ve Victoria hayal kırıklığıyla sızlandı. Aden ondan uzaklaşmıyordu.

Victoria boğuk bir sesle, "Aden," dedi, biraz soluklanarak.

"Evet."

"Daha fazla."

"Isırık mı?"

Yumuşak, parlayan bir gülümseme. "Her şeyden daha fazla."

Sanki Aden'in daha fazla telkine ihtiyacı varmış gibi. Victoria'yı, oksijen almak için başını kaldırmak zorunda kalıncaya kadar öptü ve ardından yeniden öptü.

O ikinci öpüşmede bir ara kıyafetleri kayboldu ve elleri keşfetmeye başladı. Aden'in canı yanıyordu ancak kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Victoria'nın da dediği gibi daha fazlasına ihtiyacı vardı fakat çok daha fazlasını alamazdı. Düşünceleri kısa devre yapıyordu. Bu, her şeyin olacağını düşündüğü gibiydi, sadece daha da iyiydi. Çok daha iyi.

"Çok mu hızlı?" dedi, çatallı bir sesle. "Durayım mı?"

"Çok yavaş. Durma."

"P-prezervatif," dedi Aden. Prezervatifi yoktu. Ve prezervatifsiz Victoria'yla birlikte olamazdı. Hamile kalması riskini göze almazdı. Dışarıda cinsel yoldan bulaşan hastalıklar vardı, bunu da biliyordu ve Victoria'nın bu hastalıklardan birine sahip olmadığını, vampirlerin insan hastalıklarına bağışıklığı olduğunu biliyor olsa da, bu konuda da aptalca davranmayacaktı.

"Ben... bir tane getirdim. Ormanda yaptığımız sohbetten sonra yanımda bir tane taşımaya başladım. Sürekli."

Nihayet o hisirdayan kâğıt anlaşılmıştı. Keşke Aden bunu zamanında biliyor olsaydı.

Victoria, prezervatifi almak için kıpırdanarak altından çıktı ve yokluğu, Aden'i kederlendirdi. Victoria birkaç saniye sonra dönmüştü ve kaldıkları yerden devam ettiler.

Kalpsiz

Ruhlar bir kere olsun yorum yapmadılar. Ufaklık bir kere olsun kükremedi. Belki de Aden'in aklı, onları fark edemeyecek kadar yapmakta olduğu Şeye odaklanmıştı. Yalnızca Victoria vardı, yalnızca burası ve Şimdi. İlk seferleri. Aden'in ilk seferi.

Onun... her Şeyi.

YİRMİ BEŞ

Bana gerçekten de meydan okumak mı istiyorsun, evlat?

Voyvoda'nın sözleri Tucker'ın beyinde yankılandı, tehditkârlardı, bıçak kadar keskinlerdi. Tucker motel odasında volta atarken ellerinde tuttuğu bıçak kadar keskin. Bu lağın çukurunu, diğerlerinin kaldığı –ya da daha doğrusu önceden kaldığı– çöplükten, hatta aynı kattan kiralamıştı. Bunu biliyor değillerdi. Mary Ann'e yakın olmak, kendini yine huzurlu hissetmek istemişti ama bu işe yaramamıştı. Voyvoda'nın onu kendine çektiğini hâlâ hissedebiliyordu.

Piç kuruşu kendi kızının saf dışı bırakılmasını istiyordu. Çöküşünden sorumlu olan bütün oyuncuların saf dışı bırakılmasını istiyordu. Ve istediğini almaya yaklaşmıştı. Bu oyuncular en sonunda birlikte ve aynı fikirdelerdi. Aden güçlü. Riley güvenlik. Victoria gözlere şenlik. Tamam, arabulucuydu. Ve Mary Ann beyin.

Tucker onları çoktan öldürmeliydi.

En azından Voyvoda'nın, Tucker'ın onlarla bir anlaşma yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Saygı gösterecekler iyi olacak bir anlaşma.

Aden, vampiriyle seks yaptıktan sonra, ikisi saçma sapan, romantik bir şekilde muhabbet etmişlerdi. Tucker'ın hâlâ tüyleri ürperiyordu. Diğer taraftan Mary Ann ile Riley birbirlerine üstü kapalı laf sokmuşlar, neredeyse kan akıtmışlardı. Tucker daha çok çifte kumruları tercih eder gibiydi. Neyse ki bunların hepsi, dörtlü bir araya gelip motelin rahatlığını dış dünyanın geniş savaş alanına çıkmak üzere terk ettiklerinde bitmişti. Hâlâ saldırıya karşı savunmasız bir haldelerdi ve Voyvoda da ondan tam olarak bunu yapmasını istiyordu. Saldırı.

Beni dinliyor musun, oğlum? Bana kulak asılmamasından hoşlanmam. Benim sinirlerimi bozanlara kötü şeyler olur.

Sanki Tucker bunu çoktan bilmiyordu. Voyvoda'nın onu Aden'a yapmaya zorladığı şeye bakmak yeterdi. Ryder'ı Shannon'a yapmaya zorladığı şeye bakmak.

Tucker'ın adımlarının hızı artarken botları haliya gömüldü. Bu karmaşadan zayıt *vermeden* nasıl çıkacaktı? Aden'ı öldürse, Aden onun erkek kardeşini kurtaramazdı.

Tucker bir eliyle, bıçağı tutan eliyle saçlarını geri çekti, metal kabza kafasının derisinde çizgiler bıraktı.

Sana söylediğim şeyi yapacaksın. Benimle savaşman imkânsız. Bir yolu olmalıydı.

Benim ümidimi kırarsan kardeşini öldürürüm. Yoksa unuttun mu?

"Hayır, unutmadım. Ama onu öldürürsen, beni kontrol edebilmek için bir yöntemin kalmaz," diye çıkıştı Tucker.

Voyvoda güçleniyor olabiliirdi fakat Tucker'm üzerindeki nüfuzu güçlenmiyordu. Her geçen saat, biraz daha zayıflıyordu. Tucker bir bağışıklık geliştirmeye başladığını tahmin etti. Ama yeterince hızlı bir şekilde değil. Hiç hızlı değildi. Voyvoda hâlâ onu birine gidip fiziksel ya da zihinsel olarak zarar vermeye zorlayabiliirdi ve Tucker'ın tek yapabileceğı sırtıp buna dayanmak olurdu.

Ancak Voyvoda etkisinin azaldığını biliyor olmalıydı ve bu yüzden Tucker'm küçük kardeşini tehdit ediyordu. Tek arkadaşları görünmez olan ve kendi babasının ona ayakkabılarının altındaki köpek pisliğı gibi davrandığı altı yaşındaki çocuk, onun o masum, tatlı, küçük kardeşi şeklindeki bir sigorta poliçesi. Ethan mutluluğı hak ediyordu ama herkes ona daima acımasızca davranıyordu.

Tucker onu seviyordu fakat en suçlu da kendisi olmuştu ve şimdi telafi etmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Çocuğı ilk ve son olarak kurtarmak istiyordu.

Önemsiz bir insanı kontrol etmenin daima bir yolu vardır, dedi Voyvoda, kendini beğenmişçesine gülerek. Her zaman bir yolunu bulurum.

Bu çok ama çok doğrudu. Fakat Tucker tam olarak insan değildi, öyle değil mi? “Başka kimseye zarar vermek istemiyorum.” Kendi... dostlarını katletmek istemiyordu. Ya da muhtemelen söyleyecekleri gibi, dost gibi görünen düşmanlarını. Bununla birlikte onlar, Tucker’ı göz açıp kapayıncaya kadar öldürürlerdi. İyi bir sebepten dolayı. Fakat ona kardeşini kurtarmaya yardım edecekleri sözünü vermişlerdi ve Tucker da onların bunu deneyeceğine inanmak zorundaydı.

Başarılı olurlar mıydı? Belki. Aden’in o vampir yaratıklarını terbiye etme şekli... Belki Voyvoda’nımkini de eder ve onu Voyvoda’ya karşı kullanırdı. Evet, belki. Tucker’ın kesin olarak bildiği tek şey, eski kralı kendi başına yenemeyeceğiydi. Yardıma ihtiyacı vardı. O yardım, Aden’di. Yani onu öldürmek mi? Hayır.

Senin ne isteyip ne istemediğin umurumda değil. Bu işi yap. Sana söylediğimi yap. Onları yok et. Şimdi.

Tucker kendine engel olamadan ayakları kapıya doğru ilerliyordu, hançer bir kere daha hazırda bekliyordu. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Topuklarını haliya gömerek hızını azalttı. Birkaç gün önce dışarı çıkmış, emredildiği gibi hareket etmeye derhal başlamış olurdu. Victoria’ya yalan söylememişti. Ne kadar kötü suçlar işlerse, o kadar güçlü oluyordu. Bunu anlaması çok uzun zamanını almamıştı.

Bundan birkaç gün sonra belki Voyvoda onu bu şekilde idare edemeyecekti. Ama birkaç günü var mıydı? Kardeşinin var mıydı?

Büyük ihtimalle yoktu.

Tucker ensesini ovaladı. Şu anda istediğini elde etmenin tek bir kesin yolu vardı. Bu olasılığı daha önce göz ardı etmişti ama şimdi, burada edemezdi. Ve artık etmek de istemiyordu.

“Nereye gittilerse beni oraya yönlendir,” dedi, ses tonu bütün duygulardan arınmıştı.

Voyvoda'nın sevinci, neredeyse Tucker'ın tepesinden tırnaklarının ucuna kadar üzerinde süründü. *Aferin oğluma.*

Bir daha dene, dedi Julian.

Aden, Tonya Smart'ın kapısını altıncı kez çaldı. Kadın şu anda ne kadar öyle olmamayı diliyor olursa olsun evdeydi ve kapıyı açınca kadar da Aden gitmeyecekti. Ya da polisi arayıp Aden arsadan polis eşliğinde çıkarılınca kadar.

Riley ile Mary Ann birkaç kilometre ötede, Stone'ların evini kontrol ediyor, onların hakikaten de Aden'in ailesi olduklarından emin olmaya çalışıyorlardı. Aden onlarla gitmeyi reddetmiş, ayrılırlarsa bu işin daha kolay ve daha hızlı olacağını iddia etmişti. Aslında ona ihanet eden ve unutan iki insanla yüzleşmeye hazır değildi.

Çünkü ya iyi, düzgün insanlarsa? Ya Aden'in yetenekleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyorlarsa? Ya o yeteneklerin, onların Aden'i vermesiyle hiçbir alakası yoksa? Ya Aden'i sadece istememişlerse?

Bunun düşüncesi bile Aden'in yüreğinin kan ağlamasına neden oluyordu.

Victoria yanında duruyor, Aden'in elini tutuyordu. Artık Victoria'nın insan olduğunu bildiğine göre, hiçbir sebepten dolayı gözünün önünden ayrılmasma izin vermeyecekti. Birinin Victoria'yı koruması gerekiyordu ve Aden da o biri olmak istiyordu. Şimdi, sonsuza dek. Sadece Victoria'nın kanının cennet gibi bir tadı olması ve Aden'in onu hâlâ arzulaması ve muhtemelen daima da arzulayacak olmasından değildi, aynı zamanda Aden yaptığı her şeyden, ondan aldığı her şeyden sonra bile Victoria'nın ona güvenmesi, onu gözetmesi, onun için en iyi olanı istemesi ve hâlâ sevmesinden dolayıydı.

Tekrar, diye hatırlattı Julian. *Lütfen.*

Eve'i kaybettikten sonra, ruhlar eskiden kim olduklarını öğrenmek için Aden'i zorlamayı bırakmışlardı. Ayrılmaktan, Aden kadar korkuyorlardı. Fakat artık bilgi erişilebilir bir mesafede olduğu için Julian'ın korkusu dağılmıştı. Şimdi yalnızca sabırsızlanıyordu.

"Belki daha sonra tekrar denemeliyiz." Victoria avluyu gözden geçirdi.

"Aynı sonucu alırız." Aden yine kapıyı çaldı. "O evde. Onun... kokusunu alabiliyorum." Hatta kadının hızla atan kalbinin sesini bile duyuyordu. Ve evet, bu durum Aden'ı biraz ürkütüyordu.

Elbette Ufaklık bu sestten hoşlanıyordu. Gerçi bu onun için, diğer bütün yeni doğanlar için olacağı gibi bir ninni değildi; bir savaş davulunun sesiydi. Bunu duyuyor ve beslendiği halde acıkiyordu.

"Eğer kadın bizi duymazdan gelmeye bu kadar kararlıysa, buraya gelmeden önce başarısızlığa uğramışsınız demektir." Victoria'nın sesi alçalmış, kışkırtıcı bir kadın posterinin kıvılcımlanarak hayata geçmesi gibi boğuklaşmıştı.

Aden'ın yoğunlaşmış sezgileri, daha önce hiç fark etmediği detayları seçiyordu. "Pek..."

Hayır! diye bağırды Julian. *Gitmiyoruz.*

"Henüz gitmiyoruz," dedi Aden.

Bir rahatlamayla gelen iç çekiş sesi yankılandı. *Teşekkür ederim.*

"Sadece sizinle konuşmak istiyorum, Bayan Smart," diye seslendi Aden. "Lütfen. Burada bir hayat kurtarabilirsiniz."

Sonraki birkaç dakika hiçbir sonuç alınmadan geçti.

"Bu işe yaramıyor." Victoria o dudağını çiğneme hareketini yaptı. "Keşke yapabilsem... ama yapamam." Gözlerini kırıp Aden'a baktı. "Ama sen yapabilirsin."

"Ne yapabilirim?"

"Onu kendine çağırabilirsin. Seninle konuşmaya *mecbur* bırakabilirsin."

Doğru. Bunu yapabildi. Unutup duruyordu.

Aden'ın başı geriye düştü ve gökyüzüne dikkatle baktı. Yıldız ışığından iğne delikleriyle dolu bir koyu kadife. Geniş, sonsuz. Tıpkı kendi yeteneği gibi. Herkese istediği her şeyi yaptırabilirdi. Tıpkı ardı ardına pek çok doktorun kendi isteklerini ona dayatması gibi... sadece onlar bunu haplarla yapmışlardı. Tıpkı ardı ardına pek çok

koruyucu anne babanın, onu evlerine almaları “hediyesi” karşılığında kesin, tam bir boyun eğme beklmeleri gibi. Galiba bir çek için her şey yapılabilirdi.

Aden bu denklemin diğer ucunda olmanın korkunçluğunu biliyorken bunu başkalarına yapmak... tekrar tekrar... yapmaya *devam etmek*.

Bu iyi bir plan, dedi Julian.

“Biliyorum.” Fakat bunu ne kadar çok yaparsa o kadar kolay olacak ve o da her şey için ona bel bağlayıncaya kadar bu yeteneğe başvuracaktı. “Sadece... biraz düşünmeme izin ver.”

Victoria anlamıştı. “İnsanları zorlamaktan hoşlanmıyorsun.”

“Evet.” Victoria’yı verandadaki salıncağa çekti ve oturdular, tahta altlarında sallanıyor ve gıcırıyordu.

“Daha önce Ses’i kullanmaya direnen kimseyi tanımamıştım. Bu hayranlık verici.”

Sinir bozukluğu, yerini zevke bıraktı ve Victoria’yı kucaklamak istedi. Tabii bu da başka bir düşünceye yol açtı: yeniden onunla birlikte olmak istiyordu.

Bir de bakmıştı ki beyninin düşünebildiği tek şey bu olmuştu. Seks. İlk seferiydi ve bunun Victoria’yla olmasından çok memnundu. Onu anlayan, başından neler geçtiğini, hâlâ neler geçmekte olduğunu bilen biriyle. Onu yargılamayan ve onunla birlikte olmaktan hoşlanan biriyle.

Bir kadının tanıdık sesi aniden, “Seninle onun hakkında konuşmayacağım,” dedi. “Konuşamam.”

Şahane. Yine bu saçmalık.

Ama işte buradaydı. Aden göz ucuyla Victoria’nın annesinin önünde dönmesini, siyah cübbesinin ayak bileklerinde dans edişini seyretti. Bir anlığına, bu kadının Tucker’ın lütfettiği bir imgelem, bir illüzyon olup olmadığını merak etti. Voyvoda’nın İblis Oğlan’a Edina’nın nasıl görüldüğünü söyleyip Tucker’m da sırf Aden’i delirtmek için işleri oradan devralıp almadığını merak etti.

Ama hayır. Anlık görüntüler ilk belirdiğinde, Tucker, Mary Ann'le birlikteydi. İblis bile iki ayrı yerde aynı anda bulunup sorun çıkaramazdı. Aden hastanedeyken Edina'nın, Victoria onu düşünürse, *düşünürken*, ortaya çıkıp çıkmadığını merak etmişti. Şimdi bu fikri de çöpe atıyordu. Victoria kadından hiç bahsetmemiştir ve öyle olsa bahsetmiş olurdu.

Birden ona en olası gelen, Victoria'nın kanıyla beslenmesiydi. Victoria'nın kanını iki defa içmişti ve hâlâ zihinleri birleşmemiştir. Ya artık kan bağları kendini bu şekilde ortaya koyuyorduysa?

İmgelemde başka kimse belirmedi ve Edina'nın "onun hakkında konuşma" itirazına gelen yanıt duymadı ama Edina, "Hayır. *Hayır!* Onu seviyorum ve tek bilmen gereken şey de bu. Onunla kaçıyorum ama seni yanıma alamam, hayatım. Baban benim gitmeme izin verebilir ama senin gitmene asla vermez. Bunu kanıtladı, öyle değil mi?" dedi.

Çocuğunu ardında mı bırakacaktı? Victoria'yı ardında mı bırakacaktı?

"Aden?" dedi Victoria.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Ah. Tamam."

Victoria onun muhtemelen ruhları dinlediğini farz etmişti ve Aden onun yanlışını düzeltmedi.

"Sana her gün yazacağım, hayatım," dedi Edina. Kalın bulut örtüsünün içinden bir güneş ışını fışkırdı ve doğrudan Edina'nın üzerinde parladı. Tıpkı etrafındaki toz zerrecikleri gibi titredi. "Söz veriyorum."

Duraksama.

"Benim cesur, küçük Vicki'm ol ve baban nerede olduğumu sorarsa, ona odamda olduğumu söyle."

Vicki. Victoria. Evet. Aden kız arkadaşını daha iyi anlarken, midesi toz zerrecikleriyle uyumlu bir şekilde hopladı. Ses Büyüsü'nü bu kadar çok kullanmasına şaşmamalıydı. Etrafını hep bir karğaşa

sarmıştı. İnsanlara ne yapacaklarını söylemek, onun idareyi ele geçirme, sonunda istediği sonuçları alma yöntemi olmuştu.

Aden? Neler oluyor? diye sordu Julian.

“Hiç.”

Bir anda imgelem değişti. Bu sefer dünyanın geri kalanı yok oldu, çevresini siyah duvarlar kuşattı. Tepki verecek zaman yoktu. Üstünde aynalı bir tavan, altında parlak, damarlı akik bir zemin vardı.

Aden, vücuduyla olan bağlantısını kaybetti, kendini bir başkasının gözlerinden bakarken buldu. Victoria’nın gözlerinden. Bu hissi çok iyi biliyordu.

Hemen önünde, Aden’in ancak Kazıklı Voyvoda olduğunu tahmin edebileceği bir adam, altın kabartmalı bir tahtta oturuyordu. Vay canına, adam gerçekten etkileyiciydi. Daha önce Aden’in onunla ilgili tek gördüğü şey, yanmış kalıntılarıydı. Şimdiyse vampir kral, otururken bile iri yarı, yüce, güçlü bir şahsiyetti.

Kısa, gür, siyah saçları ve aralıksız bir ateşte yanan safirler kadar mavi gözleri vardı. O gözlerin kenarlarından dal dal çizgiler çıkıyordu ve onu yaşlandırmak yerine bir azim ve zalimlik ifadesi çiziyorlardı. Dudakları ince bir kesik gibiydi, koyu kırmızıyla lekelenmiş ve acımasızca büzülmüştü. Kara bir kaşın kavisinden inatçı çeneye kadar bir yara izi uzanıyordu.

Aden, kızların onu psikopat bir katil tarzında yakışıklı bulacağını zannediyordu. Voyvoda’nın geniş omuzları vardı, gövdesi çıplaktı ve kaslarla kaphıydı. Her parmağında birer yüzük vardı, bu onu kendi erkekliğinden emin bir adam yapıyordu. Bacaklarının şeklini alan, diz altı, açık kahverengi pantolon ve dizlerine kadar bağlanmış çizmeler giyyordu.

“Bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun?” Voyvoda, daha önce hiç duymadığı bir dili konuşuyor olsa da, Aden anlamakta hiçbir sorun yaşamıyordu çünkü *Victoria* anlıyordu. “Peki, kabul ediyorum.” Voyvoda ayağa kalktı. Uzun boyluydu... daha uzun oldu... dev bir adam ve sırf kastı.

Konuştugu vampir onun kadar uzun boylu ve onun kadar kaslıydı. "Kabul edeceğinizden hiç şüphem olmadı."

"Silahı seçebilirsin."

Çevrelerinde gergince seyreden, güçlkle soluk alan bir kalabalık vardı. Bir tanesi hariç. Victoria'nın ağabeyi Sorin. Tahtın durduğu kürsünün hemen altında durmuş, düş kırıklığıyla başını iki yana sallıyordu.

Victoria ondan birkaç metre uzaktaydı. Gözleri bir aynaya kaydı ve Aden onun küçük bir kız olduğunu, kırbaçlama imgelemindeki halinden belki iki yaş daha büyük olduğunu gördü. Annesi diğer tarafında duruyor, gözyaşları yanaklarında iz bırakıyordu, yüz hatları korkuyla gerilmişti.

Victoria'nın yansımasında duygularının açığa çıktığına dair hiçbir iz yoktu. Ancak annesinin eline yapıştı, parmak eklemleri renkten mahrumdu. Sakin görünüyor olabiliirdi fakat içten içe sinirleri altüst olmuştu ve elini bırakamayacak kadar çok korkuyordu.

"Kılıcı seçiyorum," dedi adam.

"Harika bir seçim." Voyvoda süzülerek merdivenlerden düşemeye indi. "Ne zaman? Nerede?"

"Şimdi. Burada."

Tatminkâr bir baş sallama. "O zaman fikrimiz birmiş."

"Yalnızca bu konuda."

Kalabalıktan biri önce Voyvoda'ya, sonra rakibine birer kılıç attı. İkisi de kılıçları rahatlıkla yakaladı. Bir saniye sonra adam ileri hamle yaparak kendini dövüşün içine attı.

Voyvoda tamamen hareketsiz bir biçimde durdu. Ta ki adam ona ulaşmadan hemen önce, bir karaltı gibi dönüp kılıcını sallayınca caya kadar.

Kan ve bağırsaklar, döşemenin her yanına döküldü.

Adam nefes almaya çalışıp ağzından hıkırdama sesleri gelirken, gözleri kocaman açık bir halde dizlerinin üzerine düştü. Karnını sıkıca tuttu, ani yenilgisinin derinliğini henüz algılayamamıştı. Hiç çaba

harcamadan ve tek bir adım atmadan, Voyvoda ikinci kez saldırdı ve adamın kellesi koptu.

Kalabalığın topluca nefesi kesildi.

“Başka kimse var mı?” diye sordu Voyvoda, tırnaklarını pantolonunun belinde törpüleyerek. “İçinizden herhangi biriyle dövüşmek, benim için zevktir.”

Edina hıçkırıklara boğuldu ve salondan hızla çıkarak küçük kızım ardında bıraktı. Babası, hoşnutsuzluğunun baskısını üzerine çevirirken titreyen küçük kızı.

“Niye onu durdurmadın? Yerde paramparça yatan onun sevgilisi. Eminim baba diyeceğin adamdı. Baba demek *istediğin* adam.”

“Hayır! Ben... Ben...”

“Senin bahanelerini veya yalan inkârlarını dinlemeyeceğim.” Voyvoda elini havada salladı. “Git. Kelleyi al ve onu bir kazığın üzerine yerleştir. Bu görev senin ve ya onu tamamlarsın ya da kendini onun yanında yatarken bulursun.”

Victoria itaat etmek için acele eder, bir çocuğun *asla* karşılaşmaması gereken şeylerin arasından güçlükle geçerken titremesi arttı.

Aden’in ilk düşüncesinin Voyvoda’yla, Voyvoda’yla savaşmakla ya da böyle bir adama karşı kazanma şansının olmamasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Beyni yalnızca Victoria’ya odaklandı. Bunlara katlanmak zorunda kaldığını bilmek, onu perişan etmişti.

Eskiden olduğu o kıza koşmak, onu kapmak, böyle dehşetlerden korumak istiyordu. Az önce bağırsakları deşilen adam, Edina’nın, kızını geride bırakarak birlikte kaçmaya yeltendiği adamdı. O kız sonra annesinin pisliğini temizlemek zorunda kalmıştı. Gerçek anlamda.

Onun zavallı Victoria’sı. Aden bir zamanlar, kimsenin ondan daha beter bir çocukluk geçirmemiş olacağı gerçeğine bahse girerdi. Ama Victoria’nınki öyle olmuştu. Karşılaştırılınca Aden üzerine düşen meleklerle cennette büyümüş gibiydi.

Sahne kayboldu, bir an oradaydı, bir an sonra ise bir buhar bulutu.

“Aden,” diye fısıldadı Victoria, onu sarsıp şu ana döndürerek. “Biri geliyor.”

Evin ön kapısı gıcırdayarak açılıp Tonya dikkatle dışarı bakarken, Aden göz kapaklarını kırıştıtarak odaklandı. Aden onu çağırılmamıştı ancak kadın işte buradaydı. Büyük ihtimalle Aden’in gittiğinden emin olmak için kontrol ediyordu ama her neyse. Elindekiyle idare edecekti.

Kadın onu görünce, “Ne istiyorsun?” diye çıkıştı. Verandaya çıkmadı, sinekliği aralarında tuttu. “Neden gitmiyorsun?”

Aden salıncaktan kalktı. “Arkadaşlarım sizi ziyaret etti, size eşinizi sordu...”

“Evet ve ben de kızı geri dönmemesini söyledim.”

“O da dönmedi. Ben geldim.”

“Üzgünüm ama sana söyleyecek bir şeyim de yok.”

Kadın kapıyı kapatmak üzereydi ve Aden işte o zaman pes etti. Beklemekten bıkmış, yanıtsız sorulardan bıkmış ve yeni yeteneğini bir lanet gibi görmeye artık istekli olmayan Aden, isteğinin tamamını kelimelere yükleyerek, “Kapıyı açık bırak,” dedi.

Victoria Ses Büyüsü’nü sevmişti ancak ondan vazgeçmişti. Aden için. Aden artık bunu hafife almayacaktı.

Tonya’nın gözleri anında donuklaştı ve kapıyı açık bıraktı.

Victoria, Aden’in yanında durdu ve parmaklarını onunkilere geçirerek teselli verdi.

“Kayınbiraderin öldü ve geride hiçbir aile üyesi bırakmadı. Sende onun bir fotoğrafı var mı? Şahsi eşyası?”

Sessizlik.

“Sana söylemesini söyle,” diye yol gösterdi Victoria.

Aden bunu isteyerek, çok isteyerek, “Bana bilmek istediklerimi söyle,” diye ekledi.

“Ben...” Tonya’nın gözleri donuk olsa da, içinde Aden’a karşı çıkacak gücü buldu. “Sana söyleyemem.”

Kaşlarını çatan Victoria başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil. Ona söylemelisin. Sana söylemeni emretti. Hiçbir şey bilmiyorum ama *ben* bile ona itaat etmek istiyorum.”

“Ben... Ben söyleyemem.”

Aden yavaşça Victoria’dan ayrıldı ve onu ürkütmemek için elinden geleni yaparak Tonya’ya yaklaştı. Tonya olduğu yerde kaldı. Aden her ne kadar Tonya’dan genç olsa da, daha uzundu, çok daha uzundu ve o hâlâ donuk gözlere bakmak için aşağı... çok aşağı bakması gerekiyordu. O gri gözlerin derinliklerinde cam gibi bir pırıltının yanında başka bir şeyin de yüzdüğünü o zaman gördü. Karanlık bir şeydi, gölge gibi.

Julian da gördü ve dehşet içinde soluğu kesildi. *O da ne öyle?*

“Bilmiyorum.” Aden yanıtlara olan ihtiyacının her damlasından yararlandı. O ihtiyacının, yeniden konuşmadan önce boğazından, yanmaktan neredeyse buhar çıkarıncaya kadar gırtlığında köpürmesine izin verdi. “Bana bilmek istediğim şeyleri anlatacaksın, Tonya Smart. Şimdi.”

Gölgeler koyulaştı, sonra ayrılıp parçalandı ve Tonya biraz rahatladı. “Evet. Fotoğraflar ve şahsi eşyaları var.”

Bu kadar kolay bir şekilde gelen yanıtlar. Bu, Aden’in tahmin ettiği kadar güçlü ve bağımlılık yapıcıydı. Bir vampirin ısırgı kadar güçlü ve bağımlılık yapıcı. Bu, Aden’i durdurmayacaktı. “Onları bana getir. Onları bana ver.”

“Getir. Ver. Evet.” Kadın evin içinde kayboldu.

Yarım saat geçti ve Aden onu kaybettiğinden, zihinsel etkisinden kurtulup bir daha dönmek üzere arka kapıdan kaçtığından endişelenmeye başladı. Ama o zaman gittiği kadar ani bir şekilde, Tonya kapının girişine dönmüş, Aden’a bir kutu uzatıyordu.

İşe yaramıştı.

Aden kutuyu içi rahatlamış bir halde, “Teşekkür ederim,” diyerek aldı.

Julian, kafasının içinde dans ediyordu. *Buna inanamıyorum!*
Orada benim fotoğrafım olabilir.

Aden kutuyu bir eliyle dengeledi, diğeriyle Victoria'yı tuttu ve kutunun içindekileri incelemek için motele geri döndü. Riley ile Mary Ann'in de onun kadar şanslı olduğunu umuyordu.

Ya da ummuyordu.

YİRMİ ALTI

Riley giriş kapısına tekme attı, tahta parçaları her tarafa yağdı. Hiçbir alarm sesi gelmedi. Bu, alarmlardan birinin tetiklenmediği anlamına gelmiyordu ama canı cehenneme. En son bu mahalledeyken temkinli davranmak onun neredeyse ölümüne sebep olmuştu. Hayvanını öldürmüştü. Yani artık temkinli davranmak yoktu.

Paldır küldür eve girerken elleri yumruk oldu. Şu anda geçmişi düşünemezdi. Köpürür ve gözünün önündeki her şeyi parçalardı. “Beş dakikamız var.” Ondan sonra yetkililer gelebilirdi. “İyi değerlendirelim.”

Arkasından Mary Ann acele etti. “Yani ne bulursam alayım mı?”

Joe ve Paula Stone’un burada yaşadığını farz ediyorlardı. Yani evet, planları ne bulurlarsa almaktı. Çoktan birkaç defa üzerinden geçtikleri bir plandı. Riley cevap verme zahmetine girmeden sessizce koridorda ilerledi. Mary Ann cevabı biliyordu, sadece gergindi. Riley onu teselli edebilmeyi diledi ancak o anda, kendini bile teselli etmekte sorun yaşıyordu.

Bu yolda yalnızca iki kapı aralığı vardı. İlkinden içeri girdi. Bu ana yatak odası mıydı? Belki. Küçüktü, yalnızca bir yatak, komodin ve şifonyer vardı. Yatakta örtüler, sanki aceleyle bir kenara itilmişler gibi darmadağınktı. Komodinin üzerindeki bir bardak yana düşmüştü, içindekiler, görünüşüne bakılırsa su, giysilerin bir tepe oluşturduğu yere damlamıştı. Şifonyerin çekmeceleri kısmen açıktı. Tek pencere, kalın, siyah boyayla kaplıydı.

Belli ki bir s̈uredir burada kimse bulunmamıştı. Muhtemelen Mary Ann'le yolun karşı̈sında neredeyse seks yapıp ikisinin de hayatının sonsuza dek değıştiğı sabahtan beri.

Eğ̈er öyleyse, evet, Joe ve Paula kaçmış demektir. Temelli. Ve kaçtı̈larsa, bunun anlamı da Riley ile Mary Ann'in gelmekte olduğunu biliyorlar demektir. Ama nereden bilebilirlerdi? Ve *neden* kaçmışlardı? Neden korkuyorlardı?

"Riley," diye seslendi Mary Ann.

Riley onun sesini takip etti ve az sonra kendini ikinci yatak odasında, Mary Ann'in yanında dururken buldu. Yerler oyuncaklarla doluydu, bu, Riley'nin bir anlığına dilinin tutulmasına neden oldu. "*Bir çocukları mı var?*"

"Ya öyle ya da gündüz bakımevi işletiyorlar."

"Yalnızca kız çocuklarına hitap eden bir bakımevi mi? Hayır." Odada erkeksi hiçbir şey yoktu. Mavi renk yoktu, yarış arabaları yoktu, aksiyon figürleri yoktu. Sadece pembe renk, pelüş hayvanlar ve bebekler vardı.

"Sence..."

Aden'in bir kız kardeşı mi vardı? "Olabilir." Muhtemelen. Ve bunu ilginç bir şekilde öğrenmişlerdi. Riley, çifti, kamyonu düşündü ama bir araç koltuğı gördüğünü hatırlayamadı. Bu, kızın onlarla olmadığı anlamına gelmiyordu. "Sadece..." Ne? Bir saat aradı, bulamadı. Nasıl zamanında harekete geçebilmişlerdi? "Mutfağı git, bütün çekmecelere bak. Bulduğun her tür faturayı kap. Üzerinde isim olan her şeyi."

"Tamam." Mary Ann koşturmadı, sadece orada durdu. "Riley, ben..."

"Bu konuda konuşamam. Sen sadece git," dedi ve Mary Ann başka bir şey söyleyemeden önce ana yatak odasına geri döndü. Aklını mutlu bir şeyler düşünmeye zorlayarak dolabı, komodindeki her çekmeceyi karıştırdı, sonra da yatağın ve karyolanın altını aradı. Geride kişisel hiçbir şey bırakılmamıştı.

Mantıklıydı.

“Şey, Riley,” diye seslendi Mary Ann, sesi çatlayarak.

Riley’nin sırtı ona döndüktü ancak korkusunu sezebiliyordu. Çaka gibi ayağa fırladı ve ona döndü fakat soluğu ciğerlerinde buz tutarak olduğu yerde donup kaldı.

“Mary Ann. Bana doğru yürü. Yavaşça.”

Mary Ann’dan bir boğazlanma sesi çıktı. “Yapamam.”

“Sen emir veremezsin, ufaklık. Ben veririm,” dedi, Mary Ann’in arkasında duran adam. Mary Ann’in kafasına bir silah doğrultmuş olan adam.

Adam uzun boylu, sarışın ve incedi. Pazen bir gömlek giymiş, kolları yarıya kadar kıvrılarak birkaç dövmeyi gözler önüne sermişti. Koruma kilitleri. Neye karşı olduklarını Riley anlayamıyordu. Henüz. Daha yakından bakması gerekiyordu. Ne mi biliyordu? Adamdan öfkenin karanlık, tedirgin dalgalar halinde titreştiğini. Ateş ederdi ve ardında bıraktığı ölümler umurunda olmazdı.

Riley, Mary Ann’e böyle bir durumda nasıl tepki vereceğini öğretmediği için kendine küftü. “Onu incitirsen,” dedi aynı derecede sakince, “ben de seni öldürürüm.” Bu boş bir laf değildi.

Riley hayatı boyunca bunu ve çok daha fazlasını yapmıştı. Asla sebepsiz yere saldıran o olmamıştı ama asla arkasına yaslanıp kötü davranışa da katlanmamıştı.

“Eğer ölü olursan bu senin için biraz zor olur, öyle değil mi.” Soru olması gerekirken, bu bir beyandı. “Ama merak etme. Çabuk halledeceğim.”

Üzüntü verici olan, Riley’nin buna karşı hiçbir savunın olmayışydı. Gerçek bir savunması yoktu. Kurdunu kaybetmiş olmasa, adamın eve girdiğini duyardı. Bunu başaramasa, onun kokusunu alırdı. Bunun yerine, eski kız arkadaşının dehşete düşmesine izin vermişti. Başına gelenleri hak etmiş sayılırdı.

Ama Mary Ann etmemişti, bunların hiçbirini hak etmiyordu. Eski... kız arkadaşı hak etmiyordu. Riley ancak o zaman onu az önce

řimdiki zaman yerine geçmiř zamanda dūřündüğünü fark etti. Bu daha önce Mary Ann konusunda hiç yapmadığı bir řeydi.

Adam silahı Mary Ann'in kafatasına bastırdı, bu da Mary Ann'i öne itti. Odanın içine tökezleyerek girdi.

Mary Ann'in gözlerinde yaşlar birikirken, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Arkamdan gizlice geldi ve ben..."

"Kapa çeneni, kızım. Seni yeterince dinledim."

Mary Ann en sonunda erişebileceği mesafeye gelince Riley onu kolundan yakaladı ve arkasına çekti. Mary Ann titriyordu, parmakları onun parmaklarına yapışıyordu. Onu teselli edecek zaman yoktu. Mary Ann'in siperi gibi davranabilmek için onu tamamen bırakmak zorundaydı. Mary Ann'in avuçları Riley'nin sırtına dayandı, ardından da tişörtünü elinin içinde sıkı. Sonra tıpkı Riley'nin ona yaptığı gibi Riley'yi bıraktı ve yanma geçti.

Riley onun önüne geçip bu manzarayı yüzündeki sert bir "daha önce hepsini gördüm" ifadesiyle izleyen, silah tutan insana ters ters baktı. Yaklaşık aynı boydaydılar, bu da adamın bir doksan olduğunu gösterirdi.

"Sen Joe Stone musun?"

Adamın gözlerinde bir şaşkınlık belirdi fakat kendi sorusunu sormak için bu soruyu kulak ardı etti. "Komşumun penceresini kırıp her yerde kan bırakan çocuklar siz misiniz?"

"Evet," diye cevapladı Riley. "Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş?" Bu kadar küstah bir dürüstlük adamı sersemletmişti fakat sadece bir anlığına. "Kimsiniz ve evimde ne arıyorsunuz?"

Riley bu kez yalan mı yoksa doğru mu söylemeliydi? Bu adam *kimdi*? O ve Aden'in aynı renk saçları ve aynı kare şeklinde çeneleri vardı ama başka binlerce insanın da vardı. Başka hiçbir şeyleri benzer görünmüyordu.

Adamın suratı sertti, burnu sanki bir veya on kez kırılmış gibi çarpıktı ve yanaklarında çapraz, minik yara izleri vardı. Aden'in melek gibi bir yüzü vardı, sertlikten eser yoktu.

“Sana bir soru sordum, evlat.”

“Ben de cevaplamadım.” *Ayıyı dürtme.* Özellikle de kurdu o ayıyı yiyemeyeceksen.

Bu, Riley için yeni bir kavramdı. Kâğıt üstünde bu adamdan daha yaşlıydı. Eskiden daha güçlüydü, hem kâğıt üstünde hem de ringde. Çok daha güçlü. Ve çok daha zalim. Peki, şimdi neydi? Zavallı, bu kadardı işte.

Mary Ann sakin, dengeli bir sesle, “Oğlunu tanıyoruz,” dedi. “Aden. Yani Haden. Herkes ona Aden diyor.”

Karşılarındaki Stonehenge’in ifadesinde bir değişim olmadı. Daha da kötüsü, silahı sağlam bir şekilde tutarak gücünü ispatlıyordu. Başka herhangi biri çoktan ağırlığından yorulmuş olurdu. “Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Ah, sanmıştım ki... senin... belki biz... bu gerçek olamaz!” diye haykırdı Mary Ann. “Ya yanlış evdeysen?”

“Değiliz,” dedi Riley.

Mary Ann, Riley’nin sesini bastrarak konuştu. “Efendim, üzgünüm. Çok üzgünüm. Biz buraya...”

Riley’nin ilkel bir yanı, Mary Ann’in savaşıma şevkini kırdığı için adamı cezalandırmak istiyordu. Belki yakınlarda ölümünden dönmesi konusunda da kısmen suçluydu, onun cesur karakterini sönükleştirmiş ve... hey. Daha az önce çok yavaş bir şekilde yine Riley’nin önüne geçmişti. Hay lanet... Mary Ann, *Riley’ye* siper olmaya çalışıyordu.

Şevki sözde kırılmıştı.

Riley bunu Mary Ann’in kendisini belki biraz seviyor olduğuna dair bir işaret olarak algılayabilirdi. Ama tek düşünebildiği, onu artık Mary Ann’e bakabilecek kadar güçlü görmediğiydi. Neden öyle görsündü ki? Riley bile görmüyordu.

Joe ciddileşerek silahı hazır hale getirdi. “Konuşmak için beş saniyen var, evlat yoksa beynin duvarlarımı boyar.”

“Bütün sırlarımı son anda kusmam için yüksek sesle de sayacak mısın?” Joe’nun cevabını beklemeye gerek yoktu. O andan itibaren

adama Joe'ymuş gibi davranmayı planlıyordu. Yoksa Riley boşuna uğraşmış olurdu. "Aden'in kim olduğunu çok iyi biliyorsun. O senin oğlun." Riley konuşurken Mary Ann'i arkasına itti. Bir adım, sonra iki adım atarak onu pencereye ulaştırmaya çalışıp gerilettili. Oradan atlayıp kaçabilirdi ve Riley de hiç korkusu olmadan bu durumun üstesinden gelebilirdi.

"Benim oğlum yok."

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil. Benim Joe olduğumu niye düşünüyorsun ki?"

"Flaş haber. Bir soruya başka bir soruyla yanıt vermek, seni akıllı ya da gizemli yapmıyor."

O kara gözler daha da kısılarak ufak çizgilere dönüştü. "Tavrılarına dikkat et, çocuk. Silahı olan benim."

Geriye doğru bir adım daha. Neredeyse varmışlardı...

"Ne yaptığını biliyorum, o yüzden sakın bir santim bile kıpırdama." Joe, silahın namlusu Riley'nin göğsüne dayanmıca kadar ilerledi. "Buradan ayrılmıyorsun. Ben birtakım cevaplar alıncaya kadar değil."

"Sanki senin silahın bana doğrultulmuş ilk silah. Korkmamı istiyorsan orijinal bir şeyler yap. Cevap istiyorsan, kızın gitmesine izin ver."

"Hayır," dedi Mary Ann ve Riley onun kolunu sıkmak için geriye uzandı, bu, çenesini kapaması için sessiz bir emirdi. "Kalıyorum."

"Onu dinleme."

"Çok geç," dedi Joe. "Dinledim. Kalıyor."

Hayatta olmazdı. Bu oyunu oynamayacaklardı. "Bu karardan pişman olacaksın." Riley teslim oluyormuş gibi avuçları dışa dönük bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Aslında pişman olacağımı sanmıyorum."

Hızla hareket eden Riley silahı yakaladı ve sertçe yere itti. Joe bir el ateş etti ancak kurşun yere saplandı.

Riley onu serbest bırakmadı ama Joe'yu o şekilde tuttu ve diğer eliyle onu bir defa, iki defa yumrukladı. Ardından, Joe sersemlemiş

durumdayken, silahı döndürmek için iki elini kullandı, bu arada Joe'nun tetikteki parmağını kırdı. Kendisi de bir el ateş edebilirdi fakat yapmadı. Sadece artık gevşemiş olan elden silahı çekti ve nişan aldı.

"Demiştım."

Kısık sesle küfredip yüzünü buruşturan Joe, avuçları dışa dönük bir şekilde ellerini kaldırdı. Riley'nin aksine, o ciddiye. Kırk parmağı garip bir açıda duruyordu, uzvun geri kalanı bir işe yaramıyordu.

Riley silahı ona nişan almaya devam etti, başka yerlerde de silah zulasadığından emindi. "Kıpırdarsan bu, yaptığın son şey olur. Mary Ann, Aden'ı ara."

"Ne? Neden?"

"Burada olması gerekiyor."

Göz ucuyla Mary Ann'in cep telefonunu çıkardığını ve rehberini karıştırdığını gördü. Birkaç saniye sonra ahizeye doğru fısıldıyordu. Bütün bu sürede Riley dikkatinin büyük bir kısmını Joe'nun üzerinde tutuyor, bir tepkiye karşı tetikte bekliyordu. Soluğunun aksaması ve bir dolu titreme dışında, adam hiçbir tepki vermemişti.

"Eğer Joe Stone değilsen," dedi Riley, Aden buraya gelmeden gerçekleri öğrenmeye kararlı bir şekilde, "kimsin?"

Bir yutkunma. "Pekâlâ. Oyuna katılacağım. Diyelim ben bu Joe Stone'um. Benden ne isteyecektin?"

Tamam. O zaman bu adam Joe'ydu, ona şüphe yoktu. Başka neden bu soruyu sorsundu ki? Ama dalavere niyeydi? "Başlangıç olarak bir özür."

"Evimi koruduğum için mi?"

"Oğlunu terk ettiğin için."

Gözünün altında bir seğirme. Kızgınlıktan mıydı yoksa suçluluktan mı?

"Mary Ann?" dedi Riley.

"E-evet?"

"Buraya gel."

Bir saniye sonra yanındaydı. "Aden yolda."

“Bu iyi. Ŗimdi silahı tut,” dedi Riley, gözlerini Joe’dan ayırmadan.
“Ne!”

Mary Ann’d̈n bir kez daha korku yayılıyordu.

“Silahı tut, parmağını tetikten ayırma ve hareket ederse sık.”

“Tamam. Elbette. Evet. Tamam.” Mary Ann titreyen ellerle uzandı ve Riley’nin tarif ettiği gibi yaptı. Silah ağırdı ve Riley onun uzun süre tutabileceğinden şüphe duyuyordu, o yüzden hızla hareket edip Joe’ya yaklaştı ve üzerini aradı. Bu arada hep Mary Ann’in nişan hattının dışında kaldı. Riley üç bıçak, bir şey enjektörü ve bir şok tabancası buldu. Bulmadığı şey ise bir kimlikti.

Bütün bunlar boyunca Joe hiç hareket etmeden durdu. Akılcıydı.

“Riley,” dedi Mary Ann.

“İyi gidiyorsun, hayatım.” Joe’yu yatağa, bir kenara ayrılmış bıçaklardan uzağa itti, Mary Ann silahın namlusuyla onu takip etti.
“Otur ve öyle kal.”

Joe oturdu ve Riley, Mary Ann’in yanına döndü. Silahı geri aldığında Mary Ann içinin rahatlamasıyla nefesini bıraktı.

“Bıçakları al ve kapının yanında dur. Aden ve Victoria dışında bu odaya giren olursa onları bıçakla.”

“Burada başka kimse yok,” dedi Joe. “Ve kimse de beni kurtarmaya gelmeyecek.”

Adamın normal ses tonu duygusuzdu ve yeni o sesi kullanmaya başlamıştı. Riley ona bir kaşını kaldırdı. “Öyleyse karın Paula seni kurtarmak için içeri dalmayacak mı yani?”

Bronz benzi atıp hastalıklı bir griye dönüştü. “Hayır, gelmeyecek. Ve onu aramaya gitmeyi düşünme. O güvende.”

Ah, evet. Bu Joe Stone’du.

Bir saat sonra peşinde Victoria’yla birlikte Aden gelene kadar sessizlik hâkim oldu. İkisi de kırışık giysiler giyyordu ve saçları kesinlikle yataktan çıkmış gibiydi. Victoria’nın yanakları kızarmıştı ve boynunda iki mükemmel delik vardı. Kahretsin, Aden’in bile

boynunda delik izleri vardı ama onunkiler, bir insanı savuşturmuş gibi tırtıklıydı ve açıkça yırtılmıştı.

Victoria baştan savma işler yapmaya başlıyordu. Keske bu, Aden'in dert edeceği son şey olsaydı. Artık sadece birbirlerinden beslenmiyorlardı ki bu daha yeni başlarına gelenler düşünülürse tehlikeliydi, bir de yatıyorlardı. Riley'nin de tasdikleyeceği gibi, işle zevki karıştırınca verimli bir sonuç çıkmıyordu.

Ve eğer Aden'in yarattığı özgür kalsaydı... eğer Victoria kendini kan arzusuna kaptırsaydı... eh, kimse hayatta kalmazdı. Fakat ikisi de ayaklarının üstünde sağlam duruyordu, ikisi de titremiyordu ve ikisi de salya akıtmıyor ve birbirlerinin atan nabızlarına bakmıyordu.

Bu iyi bir şeydi. O vampir yaratıkları, saldırganlık ve testosterona tepki veriyordu ve bunlardan şu anda havada bolca vardı, neredeyse yoğunlaşıp pusa dönüşüyorlardı.

Joe aniden alarına geçerek kaskatı kesildi. Ve ne büyük sürpriz ki Aden'in olduğu tarafa bakmıyordu. Aden *dışında* her yere bakıyordu.

"Evin geri kalanı temiz," dedi Victoria. "Ve diğer evlerden de izleyen şüpheli kimse yok."

Uzun zamandır bir aradaydılar. Victoria kendisine söylenmeden Riley'nin nasıl çalıştığını ve hangi bilgileri istediğini biliyordu.

Aden, Joe'yu şöyle bir gözden geçirdi, yüzü ifadesiz kaldı. "Bu o mu?" Ama ah, sesindeki öfkeyi saklayamamıştı. Aynı zamanda merakı da kabarmıştı.

"Evet," dedi Mary Ann. "Bu o."

Riley ona düşüncelerini toparlaması için bir saniye verdi.

Sonraki birkaç saniyeyi, Victoria'yı Mary Ann'in yanına götürüp iki kızı da onun görüş hizasından çıkarmakla geçiren Aden'a bakmaya hâlâ gönülsüz olan Joe, "Düşündüğünüz kişi değilim," dedi.

"Çok iyi bir yalancı değilsin, Joey. Ben olsam bu hikâyeyi satınaya çalışmayı bırakırdım. Paula'yı tanıdığını çoktan itiraf ettin."

"Ya da etmiş gibi yaptım."

“Her neyse.” Riley silahı indirip ucunu haliya doğrulttu. “Ah, ayrıca senin arkadaşlarımdan birini yakalamandan daha hızlı nişan alıp daha hızlı ateş edebileceğimi düşünmüyorsan, beni test et. Sana meydan okuyorum.”

Joe’nun dudakları sımsıkı kapanıp ince bir çizgi oluşturdu.

“Senin kim olduğunu sanıyoruz?” diye sordu Aden, yeniden sohbe dalarak.

“Senin... baban.” Joe neredeyse bunu söylerken boğuluyordu.

“Peki, değil misin?”

Sessizlik. Ardından, “Neden onu arıyorsun?”

“Bu, sadece onunla tartışacağım bir şey.”

Yine sessizlik. O kadar gergin bir sessizlikti ki Riley onu bir bıçakla kesebilirdi. Aden yavaş ve ölçülü bir şekilde ileriye doğru yürüyüp Joe’nun önünde çömelince şok oldu.

Joe çekindi fakat bunun dışında Aden’in ilgisinden kaçmak için hiçbir hareket yapmadı.

“Bana kim olduğunu söyle,” dedi Aden.

Hay lanet... Aden az önce Mary Ann’in adlandırdığı şekliyle Ses Büyüsü’nü kullanmıştı ve sesine, bir kurdu bile istediğini yapmaya zorlayabileceği kadar güç sızdırmıştı. Çoğu zaman kurtlar buna bağışık olurdu.

Ve görünüşe göre Joe da öyleydi. “Hayır,” dedi, sonunda Aden’in gözlerinin içine bakarak. “Demek onlardan birisin.” Şimdi duyguları vardı, hem de fazlasıyla. Hayal kırıklığı, inanamama, kızgınlık.

Aden’in sırtındaki kaslar, tişörtünün altında dalgalandı. “Kimlerden biri?”

“Vampirler. Başka kim olacak?”

Bu tek kelime, *vampirler*, onu ifşa etmişti. Joe dışarıda neler olduğunu biliyordu. Joe öteki dünyayı biliyordu.

“Yani onların var olduğunu biliyor musun?” dedi Aden, boğulurcasına.

“En azından inkâr etmeye çalışmıyorsun,” dedi Joe, duygusuzca. Ancak öfkesi, diğer duygularla birlikte çekiliyor ve onu korku ele geçiriyordu.

“Sen benim babam mısın?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Yine bu muhabbet.” Bir duraksama daha oldu ve bu seferki daha uzundu. Ardından Aden, Joe’ya istediği yanıtları verdi. “Kafamın içinde mahsur kalmış üç tane ruh var. Birtakım şeyler, mesela hayatının eski hallerine yolculuk etmek, ölüleri uyandırmak, başkalarının bedenlerini ele geçirmek ve geleceği tahmin etmek gibi tuhaf şeyler yapabiliyorum.”

“Eee?”

Aden acı bir şekilde güldü. “Sanki bunların hepsi yetmezmiş gibi eee diyorsun. Eee. Ailemdaki başka birinin eskiden veya hâlâ benim gibi olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Neden böyle olduğumu bilmek istiyorum. Kendi anne babamın neden bana yardım etmeye isteksiz olduklarını bilmek istiyorum.”

Gözlerini hafifçe kısan Joe’nun kirpikleri Aden’inkilerle aynı çikolata rengindeydi. “Ve cevapların anlamana faydası olacağını mı düşünüyorsun?”

“Zararları olmazdı.”

“Ailenin özür dileyceğini mi umuyorsun? Yanıldıklarını söylemelerini mi? Seni yeniden kollarına almalarım mı?” Şimdi acı bir şekilde gülen Joe’ydu. “Sana şu anda söyleyebilirim ki eğer öyleyse aşırı derecede hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Kralının yüreğinin paramparça olduğunu bilmek için Riley’nin onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Aden bunu hiç itiraf etmeye bilirdi ancak bütün bunlar çok hoşuna giderdi. Büyük ihtimalle gizlice bunları arzuluyordu. Bu o kadar derine gömülmüş bir sırda ki kendinden bile saklamıştı. Fakat bu şekilde reddedilince kendine gerçek anne babasıyla hiçbir ilgisi olmasını istememesiyle ilgili ne kadar yalan söylerse söylesin, artık kendini önemsemekten alıkoymazdı.

“İnan bana,” dedi Aden, duygusuz haline geri dönerek, “beni akıl hastanelerinde çürümeye terk eden insanlarla hiçbir ilgimin olmasını istemiyorum. O canavarlar beni, canımı yakan doktorların bakımına ve beni zorla normal yapmaya çalışan bakıcı ailelere bıraktılar.”

“Olmaması gereken bu değildi...” Joe dudaklarını sıkı fakat yeterince şey söylemişti. Riley bunu çoktan anlamıştı ve şimdi Aden da kesin olarak biliyordu.

“Bana olması gereken bu değil miydi?” diye tersledi Aden. “Ölmem mi gerekiyordu? Yoksa beni o kadar küçükken devletin bakımına bırakmanın benim için iyi sonuçlanacağını mı düşündünüz?”

Joe’nun açılan burun deliklerinden soluğu bir ıslık gibi çıktı. “Bu doğru. Ben senin baban mıyım? Evet. Senin gibi başka birisi var mıydı? Evet. *Benim* babam. Onun üzerimize çektiği şeyler yüzünden bir çocukken dünyanın her tarafına sürüklendim. Ve sen *bana mı* canavar diyorsun? Gerçek bir canavarın ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok! Ben kocaman, çirkin yaratıkların annemi, erkek kardeşimi öldürmelerini izledim.”

“Ve bu da bana olan davranışlarını mazur mu gösteriyor?”

Joe sanki Aden konuşmamış gibi devam etti. “Yeterince büyüdüğümde babamdan uzaklaştım ve asla arkama bakmadım. Ölmeden önce birkaç kez benimle iletişime geçmeye çalıştı, eminim ailemin geri kalanını öldüren şeyler tarafından öldürüldü ama onunla hiçbir alakam olsun istemedim. Artık o şekilde yaşamayacaktım. Bakmam gereken kendi ailem vardı.”

“*Bana* bakmadın!” diye bağırды Aden. “Babanın yeteneklerini devam ettirebileceğini biliyordusayn, niçin çocuk yapma riskine girdin?”

“Bilmiyordum. Sadece babam vardı. Düşündüm ki... Bunun genetik olmadığını umdum, genetik olmamalıydı. Bunu kendi kendine yapmıştı. Karışmaması gereken şeylere karışmıştı.”

“Ne gibi?”

“Büyü, bilim.” Joe eğilip Aden’in yüzüne yaklaştı. “Seni terk etmeye gelince, nasıl yapmazdım ki? Tıpkı onun gibiydin. Doğdu-

ğundan aşağı yukarı bir hafta sonra ortaya çıkmaya başladılar. Önce pencereden içeri emeklemeye çalışan başıboş goblinler, sonra kurtlar, sonra cadılar. Hepsi ırklarıyla gerçek bir bağı olmayan avarelerdi ama onları gruplar halinde çekmeye başlamanın an meselesi olduğunu biliyordum. Kaçmaya başlamamız... annenin ölmesi... senin, benim ölmem an meselesiydi.”

“Peki, ya kız?” diye sordu Riley. Aden bilmiyordu, henüz değil fakat bilgi eksikliğini konuşarak belli etmedi.

“Bir kaza.”

“O...”

“Onun hakkında konuşmayacağım!”

“İyi ama nedenlerine inanmıyorum,” dedi Aden. “O canavarları kendime on yıldan uzun süre çekmemeyi başardım.”

“Koruma kilitleri sayesinde,” diye yanıtladı Joe.

Aden elini yumruk yaptı. “İlk kilidimi birkaç hafta önce edindim.”

“Hayır. İlk kilidini daha bebekken edindin.”

“Mümkün değil.”

“Hayır. Gizli.”

Burun delikleri açıldı. “Nerede?”

“Kafa derinde.”

“Çiller,” diye nefesi kesildi aniden Victoria’nın. “Hatırladın mı?”

Aden kafasını ovdu. “Öyleyse neden çalışmayı bıraktılar? Hazır o konuya gelmişken, eğer bana bunları yaptıysan, eğer bunlar canavarları uzak tuttuysa neden beni yanında tutmadın?”

Joe gözlerini kapattı, sırtı kambur oldu. İç geçirdi. “Belki mürekkep geçmiştir. Belki büyü bir şekilde bozulmuştur.”

Aden ile Mary Ann birbirlerine baktı ve Riley onların ilk karşılaşmalarını, bir atom bombası ayarında gücün ortaya salındığı ve Joe’nun saydığı her şeyin çağırıldığı günü hatırladıklarını anladı.

“Ve seni neden yanımızda tutmadığımıza gelince,” dedi Joe, “bu riski almaya istekli değildim. Annenin güvenliğini sağlamalıydım.”

“Annem.” Aden’dan katıksız bir özlem yayıldı. “O nerede?”

“İşte bunu asla söylemeyeceğim.” Kesin, nihai.

Riley bunu kabul etmeyi reddetti. “Eğer bulunmak istemiyor-duysan, isimlerinizi değiştirmeliydin.”

Joe onunla yaklaşık yarım saniyeliğine göz göze geldi. “Değiş-tirdim. Bir süreliğine. Ama Paula...” Omuzlarını silkti. “İsrar etti.”

Aden’in onu bulmasını mı istemişti?

Aden aniden doğruldu. “Yeterince dinledim.”

Aslında Riley onun sınırlarına vardığını düşünüyordu. Duygusal bir çöküntüye yaklaşıyor olabilirdi. Babası buradaydı ve onu hâlâ istemiyordu. Ona yardım etmek istemiyordu, ağzına bir parmak bal çalmak bile istemiyordu.

“Peki ya Joe?” diye sordu.

“Bırak. Onunla işim bitti.” Bununla birlikte Aden odadan, evden çıktı.

Riley, kızların onu takip etmesi için işaret etti. Onlar görüş alanından çıkınca silahı yere fırlattı. Ona doğru bir hamle yapmaktansa, Joe yatakta kaldı. “O iyi bir çocuk ve şimdi senin nefret ettiğin bütün dünyaların kralı. Ve bil bakalım ne oldu? Kâbuslarındaki canavarlar, onun her emrine itaat ediyor. Seni herhangi bir kilidin aksine ve dünyada kimsenin yapamayacağı kadar iyi korurdu ama sen onu bir çöpmüş gibi fırlatıp attın. Yine.”

Gözler kırptırıldı. “Ben... anlamıyorum.”

“İyi ama şunu anla: O senden daha iyisini hak ediyor. Çok daha iyisini.”

Bu sefer Joe ok gibi ayağa fırladı. “Benim neler yaşadığımdan haberin yok...”

“İstedğin kadar bahane uydur. Gerçekleri değiştirmeyecek. Kendi oğlunu korumadın. Ağgözlü, bencil ve her açıdan bir piç kurususun. Şimdi bana gömleğini ver.”

Ani konu değişimi, adamda şok etkisi yarattı. “Ne?”

“Beni duydun. Gömleğini ver. Bana bir daha söyletme. Sonuçlar hoşuna gitmez.”

Joe giysiyi kafasının üstünden çekti ve Riley'ye attı. "İşte. Mutlu musun?"

Riley gömleği yakaladı. "İlgisi bile yok." Joe'nun göğsünün her yerinde kalın yara izleri vardı, pençe şeklinde yara izleri. Ayrıca başka koruma kilitleri de vardı ve Riley en büyük olanını tanıdı. Bu bir alarmdı. Ne zaman tehlike yaklaşırsa, tüm vücudu titreşirdi. Riley yaklaştığında kaçmayı bilmesine şaşmamalıydı. "Şunu anla, Joe Stone. Eğer seninle tekrar konuşmak istersek, artık saklanabileceğin bir yer yok." Gömleği burnuna götürüp kokladı. Artık biçim değiştirmese ve iz sürüp süremediğini bilmesede, erkek kardeşleri ikisini de hâlâ yapabiliirdi. "Kokunu aldık."

Bununla birlikte Riley de uzaklaştı.

YİRMİ YEDİ

Günün geri kalanını, bütün geceyi ve ertesi sabahın çoğunu Aden başka bir motel odasında Victoria, Mary Ann ve Riley'yle geçirdi. Tonya Smart'ın onlara verdiği fotoğraf ve kâğıtları tekrar tekrar incelediler, yemek yemek ve bacaklarını esnetmek için sadece birkaç kez mola verdiler.

Aden, Victoria'nın kanından yarım litreyi hızla içerek Ufaklık'ı yatıştırırken, Victoria onun kanından yarım litreyi ve bir Big Mac'i, Mary Ann üç Big Mac'i ve Riley bir tavuk kızartmalı çocuk mönüsünü mideye indirdi.

Dalga geçildiğinde, "Ne var? Tavuğu seviyorum," dedi ve ardından herkese surat asmaya ve genel olarak regl dönemindeymiş gibi davranmaya devam etti.

Kimse Riley'nin kurdundan bahsetmedi. Bu belki de kafasının infilak edebileceğini bildikleri içindi. Kimse Joe'dan da bahsetmedi. Ruhlar bile. Bu belki de *Aden'in* kafasının infilak edebileceğini bildikleri içindi.

Joe. Babası. O koyu gri gözlere baktığında biliyordu. Hatta bir parçası adamı tanımıştı bile. Babası, diye düşündü yine. Babası. Ondan vazgeçen adam. Onu yanında tutacak kadar sevmeyen adam. Onu gerçek anlamda kurtların önüne atmış olan adam. Gerçekleri ancak ölüm tehdidinin ardından itiraf etmiş adam.

En ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiş olsaydı... Ama hayır, Joe Stone, Aden'in olduğu kişi ve şeyden utanıyor, hatta onu, annesi ve kız kardeşini görme fırsatından bile mahrum bırakıyordu. Ve şimdi Aden yüreği kan ağlıyormuş gibi hissediyordu. Kan ağlıyordu ve bu

yaraya dikiş atamıyordu. İçinde düzenli bir şıp şıp sesi vardı. Bir kız kardeşi vardı; Riley onun oyuncaklarını görmüştü. Belli ki Joe küçük kızı, Aden'i hiç sevmediği şekilde seviyordu.

Şıp şıp.

Aden yıllarca anne babasıyla tanışma hayali kurmuştu. Babasının onun imdadına yetiştiği, Aden'in gitmesine izin vermenin ne kadar büyük bir hata olduğunu, Aden'in ne kadar çok sevildiğini söylemesinin hayalini. Sonra, bunların hiçbirisi olmayınca bu istek keskinleşip aldırmazlığa dönüşmüş ve en sonunda da aldırmazlık antipati olmuştu.

Joe'ya bir kez baktığı anda o istek geri dönmüştü.

Ancak Aden ne söylerse söylesin, Joe onu bir yükümlülük olarak görmüştü. *Ben başarılı oldum*, demek istemişti. *Artık vampirlerin kralyım. Dahası, bu unvanı hak ettim. Bana hazır olarak verilmedi.* O zaman babası ona dehşetle bakar mıydı? Muhtemelen.

Bu onu kral olmayı istemekten alıkoymazdı. Ya da kral gibi davranmaktan. Sorin ve Seth'ten çoktan mesaj almıştı. Shannon hücrelerinde oturmuş ve birisi onun için kanla içeri girene kadar gözlerini duvara dikmişti. O zaman saldırmıştı. Ryder iyileşmekteydi fakat yaptığı şey yüzünden teselli edilemiyor ve ona yaklaşan herkese kendisini öldürmesi için yalvarıyordu.

Sorin onun talebini yerine getirmek istiyordu; Seth ise Sorin'i öldürmek istiyordu.

Aden her ikisine de çocuğu yalnız bırakıp iyileşmesine izin vermelerini emretmişti. Ah, evet. Bir de defolup gitmelerini. Ryder'a yardım etmeleri gerekiyordu, engel olmaları değil.

Julian, Aden'in düşüncelerini bölerek, *Hey, sanırım onları tanıyorum*, dedi heyecanlı bir şekilde.

Aden'in odaklanması gerekiyordu. Elindeki fotoğrafa dikkatle baktı ve iki adam gördü. İkisi de orta boyluydu. Birinin seyreilmekte olan, koyu renk saçları ve gözlüğü, diğerinin koyu renk saçları kaplı bir kafası vardı ve gözlüksüzdü. Yan yana duruyorlar fakat birbirlerine

dokunmuyorlardı. Ya da gülümsemiyorlardı. Fotoğrafın arkasında, *Daniel ve Robert*, yazıyordu.

İşte Smart kardeşler bunlardı.

Bunun gerçekten ben olabilir miyim? diye sordu Julian. *Yani saçlı ve gözüksüz olanı kastediyorum. Kelimi kapatmak için saçlarımı yana taramazdım ben.*

Nereden biliyorsun? diye sordu Caleb. Daha doğrusu, homurdandı. Ama en azından ağlamıyordu. *Eski hallerimizle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz.*

“Bu adamları tanımama sevindim ama onlarla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu Aden. “Ya da bu kutuda neden büyü kitapları olduğunu?” Yığınla büyü kitabı. Ya kâğıtlar? Hepsi büyü yapmakla ilgiliydi. Aşk büyüler, kara büyüler. Ölüleri diriltmek için büyüler. Ölüleri bulmak için büyüler. Robert yaptığı şeyleri bu şekilde mi yapmıştı?

Eğer öyleyse, *Aden* niye yaptığı şeyleri yapmak için büyülere ihtiyaç duymuyordu? Joe, büyübabasının bile sihir kullandığını iddia etmişti.

Julian iç geçirdi. *Hayır. Hatırlamıyorum.*

Eve de hatırlamamıştı. Başlangıçta değil.

Yine de artık an meselesiydi.

“Ve Çocuk Kral, hayal dünyasından geri döner,” diye homurdandı Riley.

Çocuk Kral mı? Aden ona orta parmağını gösterdi, Victoria da onun elini vurarak yatağa indirdi. Onlar bir yatakta, Riley ile Mary Ann diğer yataktaydı. Joe’nun evinden ayrıldıklarından beri çift birbirleriyle tek kelime konuşmamıştı. Gergindiler, birbirlerine bir bakış atmaya bile istekli değildiler.

“Julian bu adamları tanıdığımı düşünüyor. Öyleyse, hangisi hangisi?”

Esneyen Mary Ann ayağa kalktı ve fotoğrafı incelemek için gürültülü bir şekilde yürüdü. “İnternette Daniel’in fotoğraflarını gördüm. Bu o, bu da Robert.”

Mümkün değil, dedi Julian.

Caleb kıs kıs güldü ve bu ses Aden’a cesaret verdi. Eğer Julian, Mary Ann’in şüphelendiği gibi Robert’sa, o zaman Julian hakikaten de seyrek saçları ve gözlüğü olan adamdı.

“Ölülerle iletişim kurup polislere cesetleri bulma konusunda yardım etmesiyle tanınıyormuş. Birkaç makaleyi yazdırmıştım.” Daha önce Riley’nin aldığı naylon poşetin içini karıştırdı ve Aden’a bir yığın kâğıt verdi. “Bunları sana daha önce vermeliydim. Üzgünüm.”

“Sorun değil. Hepimiz oldukça meşguldük.”

“Düşünüyordum da,” dedi Mary Ann, “onun ruhunu kafanın içine çekmen için, Julian’m hastanenin yakınlarında ölmüş olması gerekirdi. Bu da mantıklı. Kardeşi orada çalışıyordu, yani Robert muhtemelen Daniel’i ziyaret ediyordu. Ya onu ziyaret etmiş, morgdaki cesetlerden birini diriltmiş ve o ceset de ikisini birden öldürmüştü?”

“Bana daha önce söylediğine göre, o gece hastanede yalnızca Daniel ölü bulunmuş,” dedi Riley. “Ve hırpalanarak öldürülmüş.”

“Doğru,” diye kabul etti Mary Ann.

Vay vay. Sohbet ediyorlardı.

Mary Ann az önce onun yerine cevap vermiş gibi Riley kollarını kaldırdı. “Öyleyse, Robert’in cesedi neredeydi?”

“Asla bulunamadı.” Mary Ann omuzlarını silkti. “Sadece ortadan kayboldu.”

“Yani o da o gece ölmüş olmalı. Ve senin de dediğin gibi yakın-larda ölmüş olmalı yoksa Aden onu içine çekemezdi,” dedi Victoria.

“Ya Aden, *Daniel’i* içine çekmişse?” diye sordu Riley.

Julian bu gerekçeye can simidiymiş gibi tutundu. *Saçları olan mı? Riley’nin teorisini beğendim.*

“Ama Daniel hastanede yıllarca çalışmış,” diye yanıtladı Mary Ann. “O zamandan daha önce neden ölüleri diriltmedi? Birileri fark ederdi.”

Riley bir kaşını kaldırdı, Aden’in daha önce onda hiç görmediği bir kötülükle Mary Ann’e tepeden tırnağa baktı. “Belki gizli kabiliyetleri vardı. Böyle şeyler olur.”

Mary Ann çenesini sıktı. “Olabilir. Ne olmuş?”

Olan şey, hepsinin Riley’nin Mary Ann’in enerji emmesine atıfta bulunduğu bildiğiydi.

“Lütfen beni hakem yapmayın,” dedi Aden onlara. “Neyse, sanırım hepimiz Julian’ın Smart kardeşlerden biri olduğu konusunda hemfikiriz.”

Biri derken yakışıklı olanı kastediyorsan, o zaman evet, katılıyorum, dedi Julian.

Aden’in aklının bir köşesinde, Ufaklık bir mızıldanma sesi çıkardı. Devamlı büyüyen canavar açtı. Yine. Ve yatıştırması gittikçe daha da zorlaşıyor, daha fazlasını, daha kısa aralıklarla arzu ediyordu.

“Ben makaleleri okuyup,” dedi Aden, “bir şeyler Julian’ın gözüne çarpacak mı bakacağım.”

“Zamanda geçmişe gitmek, Eve’in hatırlamasına yardım etmişti,” diye hatırlattı Mary Ann ona. “Belki Julian’ın kontrolü alıp seni geçmişe götürmesine ve hikâyelerden birini onun gözünden yaşatmasına izin vermelisin.”

Zaman yolculuğu. Bu odadaki hemen hemen herkes bir noktada Aden’a geçmişe gitmesini tavsiye etmişti ve görünüşe göre Aden bunun sonuçlarını anlamalarını sağlayamıyordu. “Geçmişteki bir şeyi değiştirirsen, gelecekteki bir şeyi değiştirmiş olursun. Değişen şeyin eski halini mumla arayabilirsin.”

“Bize bir bak, Aden,” dedi Mary Ann. “İşler bundan daha beter olabilir mi?”

“Evet.” Kuşkusuz.

“Ama ben nasıl öyle olabileceğini anlamıyorum.”

Tamam, buna ne demeliydi? “Uyanabilir ve Crossroads’a hiç gelmemiş olabilirim. Sizinle hiç tanışmamış olabilirim.”

Karanlık bir umut, Mary Ann’in gözlerini dipsiz havuzlara dönüştürdü. “Belki bu iyi bir şey olur.”

Gözyaşlarına karşı mücadele ediyormuş gibi, Victoria’nın çenesi titredi. “Mary Ann haklı. Eğer Crossroads’a gelmemiş olsaydın, babam asla senin peşinde olmazdı.”

“Bunu bir düşün, Aden,” dedi Riley.

Bu da neydi böyle? Aden’a karşı birleşelim saati mi? “Julian’a yardım etmenin başka bir yolu var,” dedi. “Ve hepimiz iyi olacağız. Değil mi, Elijah?”

Sessizlik.

O nefret ettiği sessizlik.

“Lütfen konuş benimle.” Aden öne eğilip yüzünü yukarı doğru kaldırdığı ellerine dayadı. “En azından istedikleri şeylerin artı ve eksilerini tartışalım.” Tabii Aden geçmişe gitmeyi asla düşünecek değildi. “Beni sürüncemede bırakma.”

Tanıdık, sevilen, gerekli bir iç çekiş. *Sana ne gördüğümü söylemeyeceğim, Aden.*

Nihayet bir yanıt gelmişti ve Aden kızgın olduğu kadar rahatlamıştı. Bunca zamandan sonra, Elijah’nın söyleyeceği *bu muydu?* “Peki, o zaman... ne gördün? Geçmişe gidersem ne oluyor? Gitmezsem ne oluyor? Bütün bu karmaşanın sonu mu geliyor?” Aden ruhlarla yaptığı konuşmaları saklamaya alışkındı ama işte şimdi, ruhlar da sanki odadaymış gibi konuşuyor ve utanmıyordu.

Sebebini biliyordu. Onları kaybedecekti ve onlarla kalan her anının tadını çıkarıyordu.

Bir iç çekiş daha. *Evet. Sonunu gördüm.*

Tekleyen yürek, terleyen avuçlar, damarlarında donan kan. “Nedir? Ne oluyor?”

O sessiz muameleden bir doz daha. Aden acı acı belki de beş dakika öncesine zaman yolculuğu yapmış olduklarını düşündü.

“Bana yardım et, Elijah. Lütfen.” Yoksa bir imgelemin görünmesi için zorlayacağım, diye düşündü.

Zaten benim reddettiğim şey sana yardım etmek. Olayları yanlış yorumluyordum, Aden. Seni yanlış yönlendiriyor, her şeyi daha berbat ediyordum.

“Her seferinde değil.”

Bir keresi bile çok.

Ufaklık gürlledi.

Aden’in burnunun içini birden her çeşit tatlı koku doldurdu. Başını kaldırdı. Victoria ona daha yaklaşmış, parmak uçlarıyla Aden’in kolunu bir aşağı bir yukarı okşuyordu. Oldukları şekilde, Aden onun deli gibi atan nabzını, boynunda üstü kabuk tutmuş delikleri doğrudan görebiliyordu. Aden’in ağzı bir şelaleye dönüşmüştü ancak kendine, onun damarına mısır koçanı muamelesi yapma iznini *vermeyecekti*.

“Bu zaman yolculuğu meselesine sonra tekrar döneceğiz.” Riley yatağından yavaşça kalktı. “Şu anda kafadaki kilitleri görmek istiyorum.”

Eğer “sonra” derken “asla” demek istiyorduyorsa o zaman evet, Aden bu plana katılıyordu. Elijah ona işe yarar hiçbir şey söylememişti. Ve Aden kendi imgelemini yaratmak için girişimde bulunmadığı sürece her şeyi mahvetmek üzere kendine ikinci bir şans vermesi için yeterince iyi bir neden yoktu.

Biçim değiştirenin, eski biçim değiştirenin, tepesinde belirmesiyle, Victoria’nın tatlı kokusunun yerini Riley’nin toprağımsı kokusu aldı. Sert parmaklar saçlarını tarayarak saç tutamlarını çektiirdi.

Riley, “Oldukça silinmişler ve olması gerekenden daha uzun süre çalışmışlar ama ne olduklarını biliyorum. Joe yalan söylemiyormuş. Bunlar yaratıkların sana topluca saldırmasını engellemiş,” dedi.

“Ta ki ben Mary Ann’le tanışmıcaya kadar.” Joe, Aden’in bu konuda minnettar olmasını beklemişti. Sanki bu yeterliymiş gibi. *Neden beni sevemedi ki?*

“Enerji patlaması ya da her neydiyse o şey,” dedi Mary Ann, başını sallayarak. “Kilitlerin çalışmasını durduran oydu, kesin.”

Riley, Aden’ı bıraktı ve kendini Victoria’nın yanına attı.

Victoria başını onun geniş omzuna yasladı. “Sizin yarattığınız sihir, Aden’ın basit bir insan olan babasının yarattığı sihri etkisiz hale getirmiş olmalı,” dedi.

“Ona öyle hitap etme,” diye çıkıştı Aden. “Onun adı Joe.” Victoria ile Riley’yi birlikte görmek daima kıskançlık duygularını kabartıyordu. Fakat o anda bundan fazlasını yaşıyordu. Birlikteyken rahatlıkları, birbirlerinden teselli bulmaları... Aden’ı rahatsız etmişti.

Victoria’nın yanaklarındaki renk çekildi. “Özür dilerim.”

Harika. Şimdi de kötü ruh halinin acısını Victoria’dan çıkarıyordu. “Özür dilemene gerek yok. Bu şekilde tepki vermemeliydim.” Aden konuşurken, Riley’nin Victoria’nın kolunu aşağı yukarı okşamasını izledi. Birbirlerine karşı rahatlıkları, Aden’ı yine şaşırtmıştı.

O ben olmalıydım. Bunun yerine, onlar birbirlerine güveniyorlardı. Yıllardır güvenmişlerdi. Onlarca yıldır. Aden’in aklına bir fikir daha geldi, bu ilk ortaya çıktığından beri onun canını sıkan, daha önemli meseleler çıkınca derinlere gömdüğü bir konuydu. Şu anda bir yana itemediği bir konu.

Victoria’nın, ilk seferinin babasının onun için seçtiği adamla olmaması için bekâretinden kurtulmak istediğinde, gideceği kişi...

Riley olurdu.

Yalnızca Riley.

Aden elleri yumruğa dönüşürken çakı gibi ayağa fırladı, Ufaklık’ın kükremesi daha belirginleşmişti. Ve Aden’in hiç şüphe olmaksızın bildiği an işte uydu. Ufaklık sadece aç değildi. Hakikaten de Aden’in duygularına tepki veriyordu.

“Aden, gözlerin,” derken, Victoria’nın nefesi kesildi. “Menekşe rengindeler, parhyorlar.”

“Ellerini onun üzerinden çek,” dedi Aden, kendi sesinden şoka uğrayarak. Katmanlıydı, biri kendine aitti, diğeri dumanlı, çatallı bir sestti. Her ikisi de çileden çıkmıştı. “Hemen.”

Riley’nin gözleri kısıldı. Başta bu onun tek tepkisiydi. Ardından kolunu yanına bıraktı ve ayağa kalktı. “Evet, Kralım. Siz nasıl isterseniz, Kralım. Başka bir arzunuz, *Kralım?*”

“Riley,” dedi Victoria, gözlerini Aden’dan ayırmadan. “Odadan çık. Lütfen. Mary Ann, Riley’yi odadan çıkar.”

Riley öylece orada durdu. En azından Mary Ann harekete geçmişti. Riley’nin elini yakaladı ve onu kapıdan dışarı çekti. Riley karşı koymadı ve bir saniye sonra meşum bir *tık* sesi geldi.

“Biliyorsun,” dedi Victoria, ellerini ovuşturarak.

“Biliyorum.” Haşin, tehditkâr.

“Ben...”

“Duymak istemiyorum.” Aden hışımla kâğıt ve kitapların olduğu kutuyu aldı, banyoya ilerledi ve ardından kapıyı çarptı. Zaten uğraşmakta olduğu her şeyin üstüne, bir de kız arkadaşı, arkadaşlarından biriyle yatmıştı. Tabii, çok uzun bir zaman önceydi. Ancak Aden kendini her zaman Riley ile Victoria’nın arkadaş oldukları, yalnızca arkadaş oldukları gerçeğiyle avutmuştu. Artık bunu yapamazdı.

Riley’nin suratını iyice benzetmek istiyordu. Bunun yerine klozetin kapağını kapattı, oturdu ve kutuyu ayaklarının arasına bıraktı.

“Bunun olacağını biliyor muydun, Elijah?” dedi, alaycı bir şekilde gülümseyerek.

Cevap yoktu. Elbette.

Victoria’yı suçlayamazsın... diye başladı Julian.

“Senden de bir şey duymak istemiyorum. Sadece şu saçmalıkları gözden geçirelim ve eskiden kim olduğunu bulalım. Tamam mı? Oldu mu?”

Sessizlik.

Aden’in aniden minnettar olduğu bir sessizlik. En azından Victoria’yı Riley’yle yatakta görmemişti, en azından bütün o imgelenlerle

ilgi odağı olan Edina'ydı. İmgelemler. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Belki de şimdi bir tanesini oluşmaya zorlayıp deneme zamanıydı.

Ya da hiç zamanı değildi, diye düşündü yarım saat sonra göğsünden ter akarken. Çalkantılı duyguları araya girmiş, bir ilerleme kaydetmesini engellemişti. Her neyse. Daha sonra yeniden denerdi. Şimdi ise kitaplardan birini alıp okumaya başladı.

Dışarıda soğuk hava onu göremediği dışlarla ısıırken Mary Ann, Riley'ye bakmak için hızla döndü. "*Bu da* neydi böyle?"

Riley'nin ifadesi sertti, Mary Ann'i tamamen görmezden geliyordu. "Hiçbir şey."

Hiçbir şey. Sahiden mi? "Artık benden nefret mi ediyorsun? Bu yüzden mi benimle konuşmuyor veya bana gerçekleri söylemiyorsun? Yine mi gitmeliyim?" Mary Ann ne söylediğinin farkına vardığı anda sözlerini çabucak geri almak istedi. Ya Riley'nin yanıtı tereddütsüz bir evet olsaydı?

Riley temkinli bir biçimde bir eliyle yüzünü sildi. "Senden nefret etmiyorum."

Mary Ann diğer konudan bahsetmediğine dikkat etti. "Bana içeriyor musun? Bu yüzden mi bana güçlkle bakabiliyorsun? Benimle konuşmuyorsun. Victoria'ya teselli veriyor ama bana vermiyorsun."

Riley'nin bir kaşı kalktı. "Teselliye *ihtiyacın* mı var?"

Dikkat edilecek bir başka şey: bu bir teklif değildi.

Riley'yi incitmişti. Hayatını mahvetmişti. Ve bunu ona telafi etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Mary Ann bunu biliyordu. Fakat bu onu Riley'yi sevmekten alıkoymuyordu. İşlerin farklı olmasını dilemekten de.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Teselliye ihtiyacım yok." Aynı Victoria'nın yaptığı gibi başını onun omzuna, o kuvvetli mi kuvvetli omza yaslamak istiyordu.

"Birkaç saniye içinde farklı bir cevap vermek isteyeceksin," dedi bir erkek sesi. Mary Ann'in tanıdığı bir sestti. Tucker'ın sesiydi.

Riley hızla döndü ancak iblisi hiçbir yerde göremedi.

Korku henüz bastırarak zaman bile bulamadan, güçlü bir kol Mary Ann'in beline, bir diğeri boynuna dolandı. Damarına soğuk çelik dayandı. "Riley," dedi soluksuz kalarak.

Riley, Mary Ann'in omzunun arkasına bakarken gözleri kısıldı. "Bırak onu."

"Konuşmamız lazım," dedi Tucker. "Hepimizin. Tercihen hayatta olarak ama pazarlığa açığım."

YİRMİ SEKİZ

Bir şey var mı?

“Hayır.”

Ee, bir daha bak.

“Zaten sekiz defa baktım.”

Bir daha bak.

“Bu konuşmayı daha kaç kez yapabiliriz, Julian?”

Hadi bunu öğrenmeyelim. Hadi bakalım. Bir daha.

Aden dişlerini sıktı. Klozetten birkaç saniye önce kalkmıştı ve şimdi yerde çömeliyordu. Başını arkaya atıp küvetin serin porseleline yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Hüsrânı onu yiyip bitiriyordu ama yanında getirdiği kâğıtların sayfalarını bir kez daha karıştırdı.

Kulakları seğirdi, bir şeylerin... belki giysilerin hışırtısını duydu, ardından hiçbir ses yoktu.

Onlar olmasın. Onlardan hoşlanmıyorum. Tüylerimi diken diken ediyorlar.

Hastanedeki oda gibi. En azından bu da bir şeydi. Aden tuttuğu kitabın sırtını okudu. *Çağların Karanlık Sanatları*.

Bana yine fotoğrafları göster.

Onları çoktan ezberledik, diye şikâyet etti Caleb.

Elijah söz verdiği gibi çenesini kapalı tuttu.

Aden banyo kapısının ardından giysilerin hışırdamasını tekrar duyarken, kitabı bir yana bırakıp fotoğrafları aldı. O fotoğrafları karıştırırken gördüğü şey aynı yaştaki iki oğlan çocuğuydu, o kadar benziyorlardı ki ikiz olabilirlerdi. Ancak ne kadar yaşlanırlarsa o kadar farklılaşmışlardı. Robert, Daniel'dan daha hızlı yaşlanmıştı. Ayrıca

ne kadar yaşlanırlarsa yüzlerindeki ifade de o kadar mutsuzlaşmıştı, ta ki kırklı yaşlarında görünen Robert ile otuzlu yaşlarında görünen Daniel somurtkan ve sefil oluncaya kadar.

Ve Tonya'nın o kadar sadık bir şekilde sevip on yedi sene sonra bile ölümünün üstesinden gelemediği adam bu muydu? Bu saplantılı görünüyordu. Tuhaf bir biçimde saplantılı.

Şu, şu, şu, diye tezahürat yaptı Julian.

Aden hareketsiz kaldı. Tutmakta olduğu fotoğraf, kardeşlere değil, Tonya'nın ta kendisine aitti. Daha genç, daha sarışın, daha güzeldi, onu güneşten koruyan bir ağacın altına oturmuş, küçük pembe çiçek yaprakları etrafında uçuşurken uzaklara bakıyordu. "Ne olmuş buna?"

Bu bir kadına, ona ait olduğu için hiçbir seferinde önemsemedim. Ama ne kadar çok görürsem, o kadar benim... orada olduğumu düşünüyorum.

"Belki fotoğrafı sen çekmişsindir."

Eğer çektiysem bu benim Daniel olduğum anlamına geliyor olmalı. Değil mi? Kayınbiraderiyle zaman geçirmezdi.

Tabii Robert da Tonya'yı sevmiyorduysa, dedi Elijah. Bir dakika. Söylediğime kulak asma. Bunu dile getirmeyi istememiştim.

Elijah'nın sesini duymak, Aden'i hemen canlandırdı.

Ben kelleşmiyordum! diye ısrar etti Julian.

Sanırım bu her kelin kendine bir noktada söylediği bir şeydir, dedi Caleb.

"Tamam, iyi. Yeniden bir takım gibi çalışıyoruz. Bu hoşuma gitti. Böyle devam edelim."

Mary Ann'in önerdiği gibi zamanda geriye yolculuk edelim. Fotoğrafın çekildiği zamana, dedi Julian, resmen ellerini neşeyle ovuşturuyordu. Saçlarımın olduğunu kanıtlayacağım. Aden gözlerini açacak ve Daniel'in bedeninde olacak. Saçlı olarak. Bu kısımdan bahsetmiş miydin?

Derin nefes al, tut, tut. "Kaç defa yeni ve daha beter koruyucu ailelerin yanında uyandığımızı unutuyor musun? Ya da bir zamanlar

çıkarıldığımız bir akıl hastanesinde? Ya da son olarak, bizim bakımımızdan sorumlu yeni bir doktorla, bizi öldürmeyi uman, insan olmayan, peri olan bir doktorla?"

Hayır. Ama...

"Aması maması yok. Diğer herkese hayır dedim, şimdi de sana diyeceğim." Aden şimdiki zamanından tam olarak memnun olmasa da, bunu daha da kötüleştirmek istemiyordu. "Hayır, hayır, bin kere hayır. Artık *bunu* da hallettiğimize göre, bu fotoğrafı kimin çektiği önemli değil."

Bunu bilemezsin.

"Sen aralık ayında öldün. Bu fotoğrafın baharda çekildiği belli. Ve ikimiz de bunun işe yaraması için sadece öldüğün günü hatırlaman gerektiğini biliyoruz."

Hüsran dolu bir homurtu. *İyi de hatırlamıyorum. Bir şeyler yapmalıyız. Denemeliyiz.*

"Tekrar Tonya'yı ziyaret edeceğim. Onu *konuşturacağım*."

Hayır. İncinmesini istemiyorum, dedi telaşla Julian ama duraksadı. *Yani onu incitmeyeceğini biliyorum. Ben sadece... bilmiyorum. Artık acı çekmesini istemiyorum.*

Merak uyandırıcıydı. Julian'm geçmiş hisleri su yüzüne mi çıkıyordu? Elijah'nın tahmin ettiği gibi o kadını sevmiş miydi? O... bir dakika, bir dakika, bir dakika. Aden'in aklı tek bir sözcüğe takıldı. "Artık dedin. Artık acı çekmesini istemiyorsun. O neden acı çekiyordu... çekiyor?"

Ben... Ben... bilmiyorum.

Belki bunu çok fazla düşünüyorsunuzdur, dedi Caleb. *Belki biraz gevşersek cevaplar kendiliğinden gelecektir.*

Aden yakın bir zamanda gevşeyebileceğinden şüphe ediyordu.

Şey, Aden. Victoria'nın başı dertte, dedi aniden Elijah.

"Ne!" Aden'in başı hızla kalktı, gözleri otomatik olarak kapıya gitti. Malikânedeki aynanın aksine, tahtanın içinden ötesini göremiyordu. Bir an sonra ayaklarının üstünde duruyordu. "Onun neyi var?"

Sana verdiğim sözümü tutmadığımı biliyorum ama Tucker dışarıda ve kullanmaya çok kararlı olduğu bir bıçağı var. Mary Ann'le Riley de oradalar. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

“İyiler mi?” Aden o haine asla güvenmemeliydi.

Şu an için evet.

Şu an için. Kelimeler, boynunun çevresindeki bir ilmek gibiydi. Öfkeyle harekete geçmek, *Tucker'ın* da öfkeyle harekete geçmesine neden olurdu. Tamam, tamam. Aden bunu düşünmeliydi, nasıl saldıracığını planlamalıydı. Victoria'ya sinirlenmiş olabilirdi fakat onun zarar görmesini istemiyordu. Hiçbirisinin zarar görmesini istemiyordu.

Aden bir ileri bir geri volta attı. Dinlemeye çalıştı ancak tek duyduğu, o giysi hışırdamasıydı. Neden?

“Herkes odanın neresinde bulunuyor? Biliyor musun?”

İki saniye geçti. Dört. Hışırdamanın şiddeti arttı ancak o kadardı.

O ve Riley bıçakla dövüşüyorlar, diye duyurdu aniden Elijah. İlkisi de oldukça kötü bir şekilde yaralanmışlar. Her yerde kan var. Dehşet içinde soluğu kesildi. Az önce Victoria araya girmeye çalıştı. Şimdi baygın. Mary Ann...

Ufaklık, Aden'in kafatasına çarptı. Öfkeyle harekete geçmek artık hiç de sorun değildi. Victoria incinmişti. Kimse Victoria'yı incitemezdi. Aden'in kafası onu korumaya o kadar odaklanmıştı ki kapıyı açmak için durmadı. Sadece içinden fırladı, parçalar her tarafa dağıldı.

Gördüğü, duyduğu ya da duymadığı şeylerin manasını çözmek bir saniyesini aldı.

İlk fark ettiği şey, odanın bir harabe olmasıydı, komodin dar-madağınıktı, lamba yüzlerce parçaya ayrılmıştı, telefon duvara gö-mülmüştü fakat Aden kâğıt gibi ince banyo duvarından o hışırdama dışında hiçbir şey duymamıştı. Hâlâ da duymuyordu. Ancak çocuklar insan şeklindeki hayvanlar gibi birbirleriyle kapışıyor, birbirlerini yataklara, yerlere, şifonyere fırlatıyordu.

Aden, *Tucker'ın* illüzyonlarının artık sesi de kontrol edebildiğini anladı.

İkincisi, Aden daha önce Tucker'la dövüşmüştü ve çocuğun bu çatışmada bütün gücüyle çabalamadığını biliyordu. Aslında kollarını açıyor, Riley'nin o etli yumrukları yüzüne indirmesine izin veriyordu. Yani ta ki hayatta kalma içgüdüsü devreye girdiğinde, Tucker muhtemelen düşünmeden tepki vererek biçim değiştireni üzerinden atıncaya kadar.

Üçüncüsü, havayı kanın metalik kokusu kaplamış, Ufaklık daha büyük bir çılgınlığa kırbaçlıyordu. Yaratık, Aden'in kafasında bir köşeden diğerine koşuyor, pençeleri derinden kesiyor, Aden'in suratını ekşitmesine neden oluyordu. Aden'in beyni kelimenin tam anlamıyla lime lime olmak üzereydi.

Dördüncüsü, Mary Ann odada hızla koşturup bir silah ararken, dövüşçülerden kaçmıyordu.

Beşincisi, Victoria yerde baygın bir külçe halinde yatıyordu. Burnundan kan akıyordu.

Kimse onu incitemez. Kimse. İçinde... büyük bir öldürme arzusu filizleniyordu... o kadar güçlüydü ki Aden onu nasıl frenleyeceğini bilmiyordu... buna benzer bir şeyi hiç tecrübe etmemişti... Sorin'le savaştığında bile... İnfalak edecekti...

Bize neler oluyor? diye sordu Julian, Ufaklık hiç durmadan kükrer, kükrer, kükrerken Julian'ın sesi zar zor duyulabiliyordu.

Aden kendini kavganın içine atarken bir eliyle Riley'yi devirdi, diğer eliyle Tucker'ı gömleğinden yakaladı. Hızı ona kuvvet verdi ve dönüp Tucker'ı duvara, ardından da yere çaparak onu olduğu yere çivilemeyi başardı.

Saldırma fırsatını sezen Ufaklık, Aden'in derisinden fırladı, kükrerme şimdi Tucker'a yöneltilmişti. Ufaklık henüz cisimleşmemişti ve ısırmaya çalışırken zarar vermiyordu. Tucker sadece orada yatıp bu dayağa katlandı. Sanki göz kapaklarının altında golf topları varmış gibi görünüyordu ve iki dişi eksikti.

Riley kendini toparlamış olmalıydı çünkü birkaç saniye sonra Aden'in yanındaydı. Ufaklık çoktan Tucker'ın kendisine ait olduğuna

karar vermişti ve şiddetle dönüp Riley'ye saldırdı, şimdi somutlaşan dişler, Riley'nin kolunu yadı.

Biçim değiştiren geri çekildi ve Ufaklık dikkatini tekrar Tucker'a verdi. Keskinleşmiş dişlerden salya damladı.

Tucker gülümsedi. "Unutma... söz..." demeyi başardı. "Kardeşim... koru."

Aden kalkmaya çalıştı fakat artık çok geçti. Ufaklık ondan tamamen çıkmıştı ve saldırarak ziyafet çekti. Tucker bir kere olsun mücadele etmedi. Ve ardından başı yana kaydı. Gözleri açtı, boşluğa bakıyordu. Cam gibi donuktu. Nabızı atmamaya başladı çünkü artık boynu yoktu.

Sesler birden ıslıkla geri döndü. Aden bir erkek çığlığı duydu. Bu, insanın kanını donduran, odanın her yanında yankılanan bir sestir ancak odadaki kimse çığlık atmıyordu. Ufaklık yemeğini yerken onun hırıltılarını duyabiliyordu. Riley'nin nefes nefese olduğunu duyabiliyordu. Mary Ann'in hıçkırarak ağlamamak için savaştığını duyabiliyordu. Victoria'nın kesik soluklarını duyabiliyordu.

Hiçbirine bakamazdı. Henüz değil. Eğer Ufaklık onlara saldırırsa...

"Riley, kızları buradan çıkar." Aden kollarını yaratığına doladı, bütün gücüyle tuttu. "Şimdi."

"Seninle nerede ve ne zaman buluşalım?"

"Seni arayıp haber vereceğim. Şimdi gidin." Çok geç olmadan.

Bir duraksama. Ayak sesleri. Kapı menteşelerinin gıcırdaması. Ufaklık her şeyi yiyene kadar Aden olduğu yerde kaldı. Yaratığın zevkini ve hoşnutluğunu hissedebiliyordu. Ardından da yaratığın aşırı yemekten gelen rahatsızlığını.

Aden, Ufaklık'ı kulaklarının arkasından okşarken, "Az önce ben neye izin verdim böyle?" diye fısıldadı.

Tucker ölmek istedi, dedi Elijah, sözlerinden hüznü akyordu. Eğer ölü olursa Voyvoda, kardeşini ona karşı kullanamaz.

"Biliyorum. Ve Tucker'm durdurulması gerekiyordu ama bu şekilde değil." Aden'in bütün tehditleri bir kenara, *bu şekilde değil.*

Böyle şeyler olur, dedi Caleb. Sesi üzgün veya keyifsiz değil, haklı çıkmış gibi geliyordu.

Sahiden mi? diye tersledi Julian, *çünkü daha önce böyle bir şeyin olduğunu hiç hatırlamıyorum.*

Aden, Ufaklık'ı okşamaya devam etti ve yaratık saldırmaya bile çalışmadan buna izin verdi. Hatta uyuyakaldı, vücudu Aden'in gözeneklerinden içeri sızmadan önce sise dönuştü.

Aden orada uzun süre yattı, Tucker'ın kanı etrafında toplanarak gysilerini, saçlarını ıslattı. Ufaklık'ın tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama bu... Onu kontrol etmek, dizginlenmek mümkün olmamıştı.

Bu tekrar olamazdı.

Diğer vampirlerin yaptığı gibi kendine koruma kilidi yapabilirsin, dedi Elijah. *Kilit, Ufaklık'ı içinde tutmana yardımcı olur. Onu sakın, sessiz tutmana yardımcı olur.*

İyi de sen niye bu kadar kederlisin? diye sordu Julian. *O canavarı kontrol etmek iyi bir şey.*

Evet ama kilit bizi de susturur.

Ne? Julian.

Ne! Caleb.

Ufaklık gibi biz de farkında olacağız ama sesimiz olmayacak. Artık olmayacak. Hayır, hiçbiriniz karşı çıkmayın. Bu noktaya varacağımızı biliyordum. Ve Aden'in biz olmadan var olabileceğinden emin olmak istedim. Olabilir. Sen yeterince güçlüsün, Aden. Yeterince zekisin.

Yani öylece arka planda kayıp mı olacağız? diye sordu Caleb, inanamaz bir halde. Keyfi kaçmıştı.

Bu adil değil, dedi Julian.

Hayat asla değildir.

Demek Aden'in dışarı çıkıp sevdiği herkesi öldürebilecek yaratığını kontrol etmekle, en sevdiği dostlarını ortadan kaldırmak arasında seçim yapması gerekiyordu. Evet, hayat adil değildi.

Ayağa kalkıp asık suratlı bir şekilde konuştu. “Şu anda Ufaklık memnun hatta belki de bir hazımsızlık sorunuyla savaşıyor. Şu anda hiçbir şeye karar verilmesi gerekmiyor.”

Hiçbir şeye karar verilmesi gerekmiyor derken ne demek istiyorsun? Karar verilecek bir şey olmamalı, dedi Caleb.

Aden onu duymazdan geldi, henüz onunla uğraşamazdı. “Temizlenelim, diğerlerini bulalım ve Tonya’yı bir kez daha ziyaret edelim.”

Arabamız yok, dedi Julian, kendi... karısının?.. adının anılmasıyla diğer her şey unutulmuştu.

Arabaya ihtiyacımız yok, diye cevap verdi Elijah. Artık yok.

YİRMİ DOKUZ

Aden buluşma yeri ve zamanını belirlemek için mesaj çektiğinde, Riley çoktan yeni bir oda temin etmiş, temizlenip yaralarını sarmıştı. Victoria uyanmış, duş alıp üstünü değiştirmişti ve oldukça yara bere içindeydi. Mary Ann duş almış, üstünü değiştirmiş ve kızmıştı. Et-rafındaki herkese olduğu kadar kendine de.

Tucker ölmüştü, vahşi ve sefil bir şekilde öldürülmüştü ve kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. *Kendisinin* de umursayacağını düşünmemişti. Tucker çok fazla acı ile derde neden olmuştu ve daha fazlasına da olurdu. Ama Mary Ann'in bir yanı onun yasını tutuyordu. Bir zamanlar tanıdığı oğlanın yasını tutuyordu. Ona saygılı, nazik davranan ve kendini güzel hissetmesini sağlayan oğlanın. Çocuğunu asla tanımayacak olan oğlanın.

Bu haberi Penny'ye nasıl verecekti? Aramak, ona anlatmak zorundaydı. Sadece şimdi değil. Belki kendi üzüntüsü hafifledikten sonra.

Mary Ann olanlar için Aden'i suçlamıyordu. Eğer çocuğu o öldürmeseydi, Riley öldürürdü. Bu yaratıklarda ikisinin arası yoktu. Ya öldür ya öldü.

O eski moda "sonsuz dek hapis yatma" cezasına ne olmuştu?

Mary Ann'in öfkesini daha da artıran, Riley'nin ona davranış biçimiydi. Evet, Riley kendi yaratığını ona teklif etmişti fakat Mary Ann'in aklı yerinde olsaydı onu asla almazdı.

Riley onunla her şeyi bitirmek istiyorsa bitirirdi. Fakat bunu Mary Ann'e açıkça söylemek zorunda kalacaktı. Artık Mary Ann'e sessizlik cezası uygulayıp ardından sanki hâlâ umursuyormuş gibi

onun “şerefini” savunmak yoktu. Artık onu kendinden uzak tutup ardından lezzetli bir yemek olurmuş gibi ona bakmak yoktu.

Bu iş bittiyse, *bitmişti*. Mary Ann’in bunu bilmesi ve bütün bağları koparması gerekiyordu.

Riley’yi seviyor, hayatında olmasını istiyordu ancak düzgün davranılmayı hak ediyordu. Bu yüzden Tucker’dan ayrılmıştı çünkü Tucker ona düzgün davranmamıştı. Sırf Riley’yi bir sonraki nefesinden daha çok arzuluyor diye bu fikrini artık değiştiremezdi.

Riley olmayınca ölmezdi. Bunu biliyordu. Onu özlerdi ve muhtemelen haftalarca ağlayarak uyurdu. Ama sonunda bir şey olmazdı. Değil mi?

Riley’yi bir daha yalnız yakaladığında bu konuyu bir çözüme bağlayacaklardı.

Terk edilmiş bir deponun otoparkı olan buluşma yerine kadar birkaç sokak boyunca yürüdüler. Bu tarafta çok fazla trafik yoktu ki bu her zaman iyi bir şeydi. Güneş batıyor, her tarafa gölgeler düşüyordu. Bu da diğer iyi şeydi.

“Merak ediyorum da acaba Aden...” diye başladı Victoria, ardından soluğu kesilerek durdu.

Aden öylece beliriverdi. Göz açıp kapayana kadar yere eğilmiş, soluklanmaya çalışıyordu.

İşinlanabiliyordu. *Aden. İşinlanabiliyordu*. Bu da ne zaman olmuştu böyle?

“Bu... benim düşündüğümünden... biraz daha... zormuş,” dedi nefes nefese.

“Aden!” Victoria ona koştu.

Aden doğruldu ve Victoria ona ulaştığında, Aden’in kolları onun için açılmıştı. Victoria kendini onun üstüne attı ve Aden ona sıkıca sarılarak yüzünü boynuna gömdü. Victoria acıyla biraz yüzünü buruşturdu, yaralarından dolayı canının yandığı belliydi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Aden ona. Birbirlerini neredeyse kaybetmek, kızgın olduğu şeyleri gölgede bırakmış olmalıydı.

“Evet. Sadece Tucker beni duvara fırlattığında, kafamda çıkan hafif şişlik var. Sen?”

“Ben iyiyim. Sana o kadar kızdığım için üzgünüm. Benim...”

“Hayır. Sana daha önce söylemediğim için ben üzgünüm. İnanamıyorum...”

“Kıskanmıştım ama eğer bir durup...”

Tanrı aşkına, üst üste konuşuyor, gizlice dinlemeyi çok zorlaştırıyorlardı.

Victoria, Aden’in yanaklarını tuttu. “Kıskanç olman için hiçbir sebep yok, yemin ederim. Bu bir seferlik bir şeydi ve bir daha asla olmayacak. Çok iyi bile değildi.”

Mary Ann’in onların hangi konuda gevezelik ettiklerine dair hiçbir fikri yoktu ancak Riley’nin olmalıydı çünkü “kendi suçu olmaması” ve “her zamanki gibi, iyiden de öte” olmasıyla ilgili bir şeyler homurdandı.

Biraz zaman aldı ama Mary Ann’in kafasında bir şeyler yerli yerine oturdu. *Bir seferlik bir şey. Bir daha asla olmayacak. Çok iyi değil. İyiden de öte.*

Seks.

Mary Ann dik dik bakarak arkasına döndü. Rüzgâr eserek saçlarının birkaç tutamının Riley’nin gözlerinin üzerinde Kuğu Gölü balesi yapmasına neden oldu. Riley’nin kolları göğsünde kavuşmuştu, duruşu sıradan ve kaygısızdı.

“Bana ikinizin hiç ilişkisi olmadığını söylemiştin!” Kelimeleri Riley’ye sanki birer silahmış gibi fırlatmıştı.

Riley takdire şayan bir biçimde Mary Ann’in neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmadı. “Bir defa yattık. Bu pek ilişki sayılmaz.”

Öyleyse neydi? “*Yatmadığın biri var mı?*”

Riley’nin bezgin ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Omuzlarını silkti. “Yalnızca şanssız azınlık ama bunun tek anlamı, onlarla henüz tanışmamış olmam.”

“*Sahiden mi? Şimdi de iğneleme mi yapıyorsun? Sahiden mi?*”

“Ne dememi istiyorsun, Mary Ann?”

“Bu ne zaman oldu? Bana bu kadarını söyle bari.”

“Seninle tanışmadan önce.”

Ve bu da her şeyi uygun mu kılardı? “Victoria’nın kız kardeşiyle çıkmadan önce mi?”

Riley, Mary Ann’in öğrendiğini duymamış ya da umursamıyor-muş gibi başını salladı. “Evet. Ondan önceydi. Bir kız arkadaşımı asla aldatmadım ve aldatmayacağım yani bu tartışma anlamsız.”

Anlamsız.

“Git kendini becer,” dedi Mary Ann. “Ah, bekle. Bu grubun yüzde ellisi zaten becerdi!” Matematik hesabı yanlıştı ama Mary Ann’in umurunda değildi. Riley’yi Victoria’yla beraberken izlediğinde bu kadar kıskanmasına şaşmamalıydı. Çiftin birbirlerine karşı bu kadar rahat olmasına şaşmamalıydı. Birbirlerini çıplak görmüşlerdi! Ve bir kere tadı alındığında, yasak meyvenin ikinci kez tadına bakmak o kadar kolay olurdu. Ve üçüncü defa.

Mary Ann bunun ispatıydı. Yapmaması gerekirken Riley’yle kaç defa öpüşüp koklaşmıştı?

“Bak, yaptığımız şey garipti, tamam mı?” Şimdi kelimeleri bir silah gibi fırlatan Riley’ydi. “Victoria’nın da dediği gibi, bu yinelenen bir performans olmayacak.”

Sanki bu her şeyi düzeltiyordu. “Öyleyse neden ben Aden’la yatıp bunun ne kadar anlamsız olduğunu görmeye...”

Riley eğilerek Mary Ann’in burnunun dibine girdi, yatıştırma çabasından eser kalmamıştı. “Aden’la yatmayacaksın.” Çatallı sesinin altında o kadar çok öfke vardı ki Mary Ann tümünün dokunuşunu kemiklerine kadar hissetti.

Tek yapabildiği şaşkınlık içinde gözlerini kırpmaktı. İşte bu, Riley’den beklemediği bir tepkiydi. Bu hâlâ Mary Ann’in ne yaptığını ve kiminle yaptığını önemseddiği anlamına gelirdi. “Niçin? Hâlâ kız arkadaşın olduğum için mi?”

Bir saniye geçti. Öfke eridi ve Riley doğrularak aklını başına topladı. “Ben... Ben bilmiyorum. İkimiz de birkaç hafta önce olduğumuz kişiler değiliz.”

Dürüstlük. İşte *bunu* beklemişti ve şimdi daha fazlasını istiyordu. “Sadece söyle,” dedi, mest olmuş izleyicilerine rağmen meselenin üzerine giderek. *Lütfen söyleme. Lütfen sonumuzun geldiğini söyleme. İlişkimizi bittiğini, sona erdiğini.*

Riley’nin gözünün altında bir kas seğirdi. Bu üzüntüsünün bir işareti ve son zamanlarda oldukça sık olan bir şeydi. “İnsan sayılırım. Artık seni koruyamam.”

Eğer tek savunması buysa Mary Ann’dan asla kurtulamayacaktı. “Moteldeyken gayet iyi idare ettin.”

“Ya bir kurt sürüsü seni öğlen yemekleri yapmaya karar verdiğinde ne olacak?”

“Yani hâlâ biçim değiştirebilseydin, her günün her saniyesinde benimle birlikte mi olurdu?”

“Hayır. Tabii ki olmazdım.”

“Beni bir yere mi kapatırdın?”

“Hayır.”

“O zaman beni bundan önce nasıl koruyacaktın, hım? Sen biçim değiştirsen de değiştirmesen de birilerinin kahvaltısı, öyle yemeği ya da akşam yemeği olabilirim. Bahane yaratmayı bırak ve ikimizin de söylemek istediğini bildiğimiz şeyi söyle.” *Beni dinleme.*

Riley ağır bir şekilde nefes alıp veriyordu, burun delikleri nefes alışının gücünden açılıyordu. “Biz... biz...”

“Söyle!” *Hayır. Söyleme.*

Omuzuna sert bir el dokundu ve Mary Ann irkilerek tiz bir çığlıkla arkasına döndü. Yanında kaşlarını çatmış bir Aden duruyordu. Riley ona hırladı, kralına ne yaptığını fark etti ve yüzünü ifadesizleştirdi.

“Haydi, Tonya’nın evine gidelim. Ben Victoria’yı oraya götürürüm. Riley, sen de Mary Ann’i götür.”

Mary Ann'in yanaklarını sıcak bastı. Tamam, işte şimdi seyircilerini umursuyordu. "Neden tekrar Tonya'ya gitmek istiyorsun?"

"Onun Julian'la ilgili, benim kâğıt ve fotoğraflarda bulamadığım yanıtları var. Bizimle orada..." Aden şu anda ve geçmişte hiç sahip olmadığı kol saatine bir göz attı. "Yarım saate kadar buluşun?"

Şu anki sorunlarının üzerinden geçmek için yeterli zaman, demek istiyordu.

Riley başını salladı. "Tamam."

"Güzel." Aden'la Victoria el ele, yavaş yavaş uzaklaştılar.

İnsanın başına çok güzel kakıyorlardı.

Riley diğer yöne doğru ilerleyerek, "Haydi," diye homurdandı. Uzaktaki köşeden döndü, Mary Ann hemen arkasındaydı. Kaldıkları yerden devam etmektense, Riley alınacak bir araba seçti.

Pat diye kilidi açıp kontağın çevresindeki iri bir plastiği çıkarıp korunmasız kalan telleri kesip bükünce Mary Ann karşı çıkmadı. Sadece gözcü gibi davrandı ve motor gürleyerek canlanınca yolcu tarafına yerleşti.

Bir süre sonra yollarda, içini rahat ettiremeyecek kadar süratli bir şekilde kıvrılarak gidiyor, trafiğe bir girip bir çıkıyorlardı. Trafik hâlâ yoğun değildi ama tek gereken bir aracın yollarına çıkmasıydı ve merhaba, enkaz.

"Yavaşla."

"Bir dakikaya kadar."

Riley daha önce hiç bu kadar sağı solu belli olmaz bir biçimde araba kullanmamıştı. Mary Ann'le birlikteyken değil. "Senin söylemediğin şeyi söylersem yavaşlayacak mısın?"

Riley'nin parmakları direksiyonda kıvrıldı, parmak eklemleri hızla rengini kaybediyordu. "Senin söylemene ihtiyacım yok. Ben söyleyebilirim."

Mary Ann tepki vermeyecekti, tepki vermeyecekti, lanet bir tepki vermeyecekti. "O zaman söyle." Güzel. Sesinde telaştan eser yoktu.

"Söyleyemem," dedi Riley, kendi kendisiyle çelişerek. "Uğraşıyorum, bir yanım bunu istiyor ama yapamıyorum."

Riley'nin iddiasında teselli bulunacak bir yan yoktu. "Yaptığım şey için beni hiç affedebilecek misin? Benden yapmamı istediğin şey için?"

Riley uzanıp dikiz aynasını ayarladı. "Mesele bu değil, Mary Ann. Ben yaptığım şeyi yapmasaydım, sen yaptığın şeyi yapmasaydın, hayatta olmazdın. Ve ben diğer seçenektense, senin hayatta, hayvanımın ölü olmasını tercih ederim."

Mary Ann işte bundan bir teselli bulabilirdi ama bu ona pahalıya patlıyordu. Aniden bir utanca saplanmıştı, teni bununla sızlıyordu. "Keşke sana onu geri verebilsem." Fakat onu emmiş, muhtemelen lezzetli parçalarını lokma lokma çiğnemişti çünkü onu içinde hissedemiyordu. Hiçbir ölçüde sezmiyordu.

"Yapamazsın," dedi Riley, Mary Ann'in çoktan bildiğini doğrulayarak.

"Eğer mesele bu değilse o zaman neden bana bu kadar kızgınsın?"

"Sana söyledim. Seni bu şekilde koruyamam."

"Riley, senden asla beni çok iyi koruduğun için hoşlanmadım. Senden kot pantolonunun içinde çok seksi görüldüğün için hoşlandım!"

"Çok komik." Kelimeler gizli bir alaycılıkla karışmıştı fakat dudakları kenarlarından kıvrılarak Mary Ann'i sevindiriyor, moralini yükseltiyordu.

"Ama doğru sayılır."

Riley'nin aklı, gereğinden fazla hızlı bir şekilde başına geldi. "Benim sürüm, vampirler, hepsi senden nefret ediyor, senden korkuyorlar ve senden intikam almak isteyecekler."

"Artık enerji emmesem bile mi?"

"Evet. Bir enerji emici daha önce hiç sağlığına kavuşturulmadı. Onlar için artık bir tehlike olmadığına inanmayacaklar."

Ve görünüşe göre Riley de inanmıyordu. “Birkaç hafta önce onların bir insan kralı asla izlemeyeceklerini söyledin ama onlara bir de şimdi bak.”

Riley ona bir bakış attı ve araba nihayet yavaşladı. Hâlâ ses duvarını aşıyordu ancak Mary Ann bundan güç aldı. “Benimle birlikte olmak istiyor musun? Çünkü beni tekrar tekrar ittiğini hatırlar gibiyim.”

Ya şimdi ya hiç. Hatta Mary Ann her şeyi açık açık da konuşabilirdi çünkü Riley’den de tam olarak bunu yapmasını istiyordu. “Evet. Seninle birlikte olmak istiyorum.”

“Ve sen yine enerji emmeye başlarsan benden kaçacak mısın?”

Bu hiç de Mary Ann’in istediği karşılık değildi. “Ben...” Kahretsin. Ona verecek bir yanıtı yoktu. Kaçar mıydı? Kaçmaz mıydı? Bilmiyordu ve fark etmezdi de. Arkalarında mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Bangır bangır bir siren çaldı. “Galiba kenara çekiliyoruz.”

Riley yavaşlayarak sakince yolun kenarına sürdü.

Mary Ann’in içini panik kapladı. “Arabanın çalındığını biliyor mu? Bu yüzden mi bizi durdurdu?”

“Hayır, yoksa silahımı çekip nişan almış olurdu. Sadece sakın ol ve hiçbir şey söyleme.”

Kahredici birkaç dakikadan sonra polis, arabalarının yanında durup dirseğini kapıya yaslamışken Mary Ann bir panikatağa karşı savaş veriyordu.

“Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musun, evlat?”

“Yo.” Ve Riley’nin sesi bunu umursuyormuş gibi çıkmıyordu.

“Hız sınırının elli beş kilometre üzerinde.”

“Yani tabelanın sadece bir öneri olmadığını mı söylüyorsunuz?”

Mary Ann küfretmek istiyordu. Riley niye bu kadar düşmanca davranıyordu?

Gözleri kısılan polis, Mary Ann’e odaklandı, suratı asılırken dudakları aşağı sarktı. “Ehliyet ve ruhsat. Hemen.”

“Veremem,” dedi Riley rahatça. “Bu benim arabam değil.”

Mary Ann *hakikaten de* küfretmek istiyordu. Riley ne yapıyordu? Tutuklanmak mı istiyordu?

“Ne diyorsun, evlat?”

“Kime ait olduğunu bilmediğimi.” Riley hınzırca sırıttı. “Ben bunu,” havada tırnak işareti yaptı, “ödünç aldım.”

Veeee... işte polis o zaman silahını çekti.

Nerede kaldılar? diye bininci kez merak etti Victoria. Belirlenen yarım saat gelip geçmiş ancak Riley ile Mary Ann görünmemiş, mesaj çekmemiş ve *Victoria'nın* mesajlarıyla aramaların da cevaplanamışlardı.

Aden'a, “Belki de gidip onları aramalıyız,” diye öneride bulundu. “Sonra sen bizi gitmemiz gereken yere ışınlarsın.”

Victoria'nın bir metre bile ışınlanamaması için senelerce çalışması gerekmişti ve o zaman bile soluksuz kalırdı. Ama Aden durmak, dinlenmek ya da doğru yere geldiğinden emin olmak için çevresini kontrol etmek bile zorunda kalmadan, onları şehrin kilometrelerce uzaktaki ucuna jet hızıyla getirmişti. Victoria afallamış, etkileniş ve evet, kıskanmıştı.

Kıskançlık ona kendini suçlu hissettirmişti. Aden onunla birlikte olmak için çok şeyden vazgeçmişti. Victoria kendi vampir becerilerinin kaybıyla baş edebilirdi.

“Muhtemelen tartışıyorlardır ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardır,” diye yanıt verdi Aden. “Haydi. Bunun için onlara ihtiyacımız yok.”

“Muhtemelen haklısın.” Riley'nin bir kız için uğraşmasına hiç gerek kalmamıştı yani karşı koyan bir Mary Ann, ona iyi gelirdi. Onları birlikte görünce Riley'nin kimsenin bakmadığı sandığı zaman Mary Ann'e yönlendirdiği ihtiyacı görünce Victoria arkadaşına olanlar yüzünden Mary Ann'i suçlamayı bırakmıştı. Birbirlerine ihtiyaçları olduğu ortadaydı.

Aden onu hızla öptü ve verandanın basamaklarından yukarı çekti. Giriş kapısını sert ve keskin bir şekilde açtı.

Birkaç saniye geçti. Victoria hiçbir şey görüp duymuyordu ama Aden duymuş olmalıydı çünkü, “Kapıyı açacaksın, Tonya ve bizi içeri davet edeceksin,” dedi. Cilalı, kiraz ağacından yapılmış kapı açıldı, içeri girerlerken Tonya’nın gözleri çoktan donuklaşmıştı.

Aden, Victoria’yı oturma odasına götürdü. Mobilyalar temizdi fakat açık bir şekilde eskiydiler, kanepedeki çiçekli kumaşın bazı yerleri solmuştu, büyük sehpa çizikti. Aslında... Victoria o sehpa da duran birkaç dergiyi inceledi. Sararmışlardı ve on yedi yıl öncesine aittiler.

Kanepede rahatına bakarken yüzünü ekşiten Aden, “Julian delirmeye başlıyor. Mobilyaları tanıdı. Dışarıda değil, içeride daha çok zaman geçirdiği belli,” diye mırıldandı.

“Evet, içerisinde aynı o ölmeden önceki gibi görünüyor olma ihtimali var.” Victoria dergileri gösterdi.

“Hımm. İlginç.”

Tonya karşılırlarına oturdu. “Ne istiyorsunuz?” Kelimeler, sanki onları zorunlu hoş karşılama isteğiyle savaşıyormuş gibi azarlar-casına çıkmıştı. Ve o gölgeler... Onlar gözlerinin içinde deli gibi dalgalanıyorlardı.

“Öncelikle sana zarar vermeyeceğimi bilmeni istiyorum,” dedi Aden. “Anlıyor musun?”

Kaşlar çatıldı. “Evet ama sana inanmıyorum.”

“Sorun değil. İspatlayacağım.”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Tonya yeniden ve ne büyük bir mucize ki daha az saldırgandı.

“Cevaplar. Eşin ve onun erkek kardeşiyle ilgili cevaplar. Bana bilmek istediklerimi anlat, ben de seni rahat bırakayım.”

“Sevgili Daniel’ım ve o hain Robert’la ilgili konuşmayı sevmiyorum.” Hayranlık, tiksiniyle karışmıştı. Kaşları tekrar çatıldı ve gölgeler hız kazandı. “Onları hep böyle adlandırırım. Ve gerçekten böyle hissediyorum. Kocamı sevdim ve kardeşinden nefret ettim... ama...”

“Ama?” diye üsteledi Victoria.

“Ama her zaman öyle hissetmemiştim. Yani Robert’ı hiç sevmemişim ama hoşlandım. Ve Daniel’dan boşanmak istediğimi hatırlıyorum.” Alm kafasının karışıklığıyla kırıttı. “Belki de bunu sadece hayal etmişimdir çünkü onu çok sevdim. Daima seveceğim.”

Aden şakağını ovuşturdu. Julian bağılıyor muydu? “Bana onları anlat.”

“Onlar... ikizdi.” Tonya her kelimeyi çok ince bir borudan itmek zorundaymış gibi davranıyordu. “Daniel hastanenin morgunda çalışıyordu... Robert ise işe yaramaz bir dolandırıcıydı. Evet. Bu doğru.” Şimdi daha akıcı konuşuyordu. “Benim Daniel’ım kardeşini kıskanmıyordu.”

Ancak kelimeler çok prova edilmiş gibi çıkıyor, sanki ona tekrar tekrar söylenen bir şeyi yineliyordu. Belki de öyleydi. O büyü kitapları... gözlerindeki gölgeler... Riley’nin bahsettiği solgun siyah aura.

Belki de Tonya’nın duyguları ve sarsılmaz bağlılığı sihirle teşvik edilmişti.

Evet. İşte bu, diye fark etti Victoria şok içinde.

O ve Aden birlikte daha dik oturdular. “Sanırım ne olduğunu biliyorum,” dediler.

OTUZ

Hatıralar Aden'in beynine akın etti. Hiçbiri ona ait değildi, hepsi Julian'ındı ve hepsi de kahrediciydi. Adı Robert Smart'tı. Evet, seyrelmekte olan saçları vardı ve gözlük takıyordu. Daniel yakışıklı, güçlü, akıllı olandı fakat hiçbir zaman sevilen olmamıştı ve bu yüzden de daima Robert'ın doğüstü kabiliyetini kıskanmıştı.

Böylece Daniel büyü kitaplarına başvurmuştu. Kara büyüye, bilinmeze gittikçe daha da girmiş, en sonunda insan kurban etmeyi araştırmıştı.

Robert'ı kurban etmeyi.

Normal insanlar bu yoldan nasıl gideceklerini bilemezdi ancak Daniel normal değildi. İnsan anne babası gizemli olan her şeyi sevmiş, tüm kalpleriyle kâhinlere, ruh çağırma tahtalarına ve her türden sihre inanmıştı.

Belki de bu yüzden Robert'ı çok daha fazla sevmişlerdi. Belki de bu yüzden Daniel en sonunda onu öldürmüştü

12 Aralık gecesinde, Daniel, Robert'ı aramış ve hastaneye gelmesini istemişti. Robert gitmişti çünkü ikizine mantıklı olmasını söylemek istiyordu. Fakat bir konuşma olmamıştı. Daniel onu defalarca bıçaklamış, Robert yerde ölürken onun yeteneğini kendi içine çekmeye çalışmıştı.

Ama ikizi başarıya ulaşmadan önce Robert, Aden tarafından emilmişti. Geçmiş gömülmüş, zihni yeniden doğmuştu.

Hayatta olduğu son dakikalarda Robert'm kardeşini yenilgiye uğratmak için yaptığı diğer şey neydi? Yıllar boyunca ölüleri diriltme yeteneğini kontrol etmeyi öğrenmişti ve morgdaki ölüleri diriltmişti.

Birkaç tanesi Robert'ı halletmiş, onu bütünüyle yemişlerdi ve geri kalanlar yardım ulaşmadan önce Daniel'ı öldürmüşlerdi.

Ancak bütün bunlardan önce Daniel, Tonya'nın ebedi sadakatini kazanmak için ona bir büyü yapmıştı.

Victoria, "Şey, Aden," dediği anda Julian, *Tonya'yı sevmiştim*, dedi, sesi hüzünlüydü, çok hüzünlü ve hatıralarla doluydu, *ama o beni hiç sevmeydi. Onu sevdi ve bunun bedelini ödedi. Daniel'in deliliğini çok geç fark etti ve onu terk etmeye çalıştı. İşte o zaman Daniel onu daima kendisini sevmekle lanetledi. En sonunda benim tek istediğim, Tonya'yı özgür bırakmaktır. Ve eğer kendi kardeşim bana ihanet etmeseydi bunu yapabiliirdim.*

"O zaman onu şimdi özgür bırakacağız," dedi Aden. Bir hüznün dalgası onun içinde dolanıyordu. Bunu yapmak, *Julian'ı da özgür bırakırdı. Aden'in taptığı, hazırcı, eğlenceyi seven Julian'ı. Aden'in sonsuza dek yanında olmasını istediği Julian'ı. Eve'i kaybetmek, Aden'i perişan etmişti. Julian'ı kaybetmek daha da kötü olurdu. Julian onun ağabeyi gibiydi, ona kanından bile daha yakındı.*

"Aden?" diye yeniden denedi Victoria.

Ama nasıl olur? diye sordu Julian. *Danny'nin hangi büyüyü kullandığını bilmem gerekiyor ama bilmiyorum. Orada değildim. Hastaneye gitmemin gerçek sebebi bu. Onu bana söylemesi için kandırıp kandıramayacağımı görmek.*

"Aden, lütfen."

Ya Tonya'nın hayatında geçmişe gitsen? Daniel'in yaptığı büyüyü duyabiliriz.

"Aden!"

Bekle, bekle, bekle, dedi Elijah, Aden dikkatini Victoria'ya vermeden önce. *Aden geçmişe yolculuk eder, Tonya'nın gözlerinden bakar, kulaklarından işitir ve ONA, BİZE, Daniel'i sevmek üzere büyü yapılabilir. Aramızdan kimsenin bunu istediğini sanmıyorum.*

Ona, bize, büyü yapılmayacak. Hem bu riske değer, diye yanıtladı Julian öfleyerek.

Aden'in onlar adına aldığı risklerin daima buna değeceğini düşünüyorlardı. Onlar için değerdı. Kalan diğerleri için değmezdi.

Benim cadılarım için geçmişe gitmedi, senin insanın için de gitmeyecek, dedi Caleb.

Bize yardım etmek için her şeyi yapacağını söyledi, diye çıktı Julian. Yanılıyorsam düzelt ama zaman yolculuğu her şey kategorisine giriyor.

"Çocuklar, lütfen. Başka bir yolu olmalı. Bunu kaç kere söylemem gerekiyor? Geçmişe yolculuk etmek tehlikeli."

"Aden!" Soğuk parmaklar Aden'ı sarstı.

Aden kendini odayı tekrar açık bir şekilde görmeye zorladı. "Victoria, ben..." Kelimeler boğazında ölüverdi.

Babası fazlasıyla sakın olan Tonya'nın yanında oturuyordu, bacağında bir silah duruyor, namlusu Aden'ı nişan alıyordu. Aden derhal ayağa fırlayıp Victoria'nın siperi gibi davranarak onun önüne geçti. Ufaklık, Aden'ın damarlarındaki ani saldırganlık yükselişine tepki göstererek yüksek sesle hırladı.

Yaratığı kontrol etmeye yarayan kilit birden mükemmel bir fikir gibi geliyordu, sonuçların canı cehenneme.

Aden biraz derin nefes alma çalışması yaparak tansiyonunu düşük ve zihnini açık tuttu. Duyguların içinde kaybolmayacaktı. Bu kez değil.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Gerçekten sana koruma kilidi yapacağımı ve bir tanesinin iz sürücü olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Aden, Joe'nun her zaman onun nerede olduğunu bildiğini fark etti. Babası sadece şimdiye kadar onu aramamayı tercih etmişti. *Tepki verme. Onun istediği de bu.*

"Şimdi, eğer kız arkadaşına zarar verecek olsam çoktan zarar vermiş olurum." Joe namluya parmağıyla vurdu, hafif ama yine de tehditkârdı. "Otur."

Aden oturdu, Victoria'ya siper olabilmeye devam etmek için vücuduna açı verdi. Victoria ona karşı titriyordu, buz gibi nefesi, Aden'in ensesindeki tüyleri ürpertiordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Victoria.

"Öyle olman için bir sebep yok."

"Gizlice içeri girdi ve..." Bir titreme daha Victoria'yı sarstı.

Aden arkasına uzanıp onun dizini sıktı.

"Senin yerinde olsam kıpırdamazdım," dedi Joe. "En ufak bir hareket bile beni geriyor."

Uyarı alınmıştı.

Bütün bu konuşma sırasında Tonya hareket etmemiş ve konuşmamıştı. Ölmüş değildi fakat tam anlamıyla orada da değildi.

Aden'in ilgisini kadına çevirdiğini fark eden Joe, "Onu uyuştur-dum," diye açıkladı. "Tek bir şırıngayla kendinden geçti ama hâlâ fonksiyonlarını yerine getiriyor. Canını kurtarmak için daima kaçan bir adam, ne silah olursa olsun kullanmayı öğrenir."

Tehlikenin ilk dalgası geçmişti. Demek ki sırada sohbet vardı. "Çok hüznünlü konuşuyorsun. Bu yaşa gelmişsin, aş kendini artık. Bazı insanların daha zor hayatları oldu."

Ufaklık biraz hır çıkarıp tartışan ruhların sesini bastırdı.

Saman sarısı kaşlardan biri kalktı. "*Kendini* mi kastediyorsun? Benden daha zor bir hayatının olduğunu mu sanıyorsun, evlat?"

Sakin tepki vereyim deme. "Senin bir bebek olduğunu kastediyorum. Bu arada, bana en son bir silah doğrultan adama ne olduğunu görmeliydin. Ah, bekle. Göremezsın. Öldü."

Joe boştaki elini kalbinin üstüne koydu. "Oğlum bir katil. Gurur duy-dum."

Joe ilk defa gönüllü olarak aralarındaki bağı kabullenmişti. Ve bunu bu şekilde, öfkeli ve suratsız bir halde yapmak, tabancadan çok daha ölümcül bir silahtı. "Ne yani, sen hiç nefsi müdafaa sırasında birini öldürmedin sanki..."

Tepki veriyorsun...

Aden nefes alıp verdi.

Victoria, Aden'in elini tuttu. Titremesi şiddetlenmişti ancak yüzü huzurluydu. Ufaklık bir daha kükredi. Aden bu adam –adamdan bir daha baba diye bahsetmesi mümkün değildi– ne kadar hor görse de, Joe'nun, yaratığının çocuk menüsü olmasını istemiyordu.

“Bu arada, kendi kendine yaptığın konuşmalar artık üç yaşın-dayken yaptıklarından daha ilginç.” Joe'nun gözü Victoria'ya kaydı. “İlk kelimesinin ne olduğunu biliyor musun? Lijah. İkincisi, Ebb'di. Üçüncü, Jew-els. Dördüncüsü, Kayb. Evet, biraz telaffuz sorunu vardı.”

Ben sonuncu muydum? dedi Caleb. *Sevgin için sağ olasin, Hay-den.*

Aden kendini ruhla dikkat dağıtıcı bir sohbete kaptırmaktansa onu duymazdan geldi. Joe'nun sözlerinde hiç sevgi yoktu. Yalnızca düpedüz gerçekler vardı. Şüphe yoktu, Joe, Aden'in derisini diri diri yüzmeye ve ölünceye dek iç kanamasıyla bırakmaya kararlıydı.

Kelimelerle cinayet. Akıllıca. Bunun için hüküm giyemezdin.

Victoria dilinin altından cıkcık yaptı. “Biliyor musun, Joe... Sana Joe diyebilir miyim? Aden muhtemelen onlar senden daha iyi ebeveyn ve arkadaş oldukları ve olacakları için ilk önce ruhların adını söyledi. Düşündürücü bir şey, sence de öyle değil mi?”

Joe çenesini sıkı ve Aden bu sefer Victoria'nın dizini uyarıcı bir şekilde sıkarak onun tekrar saldırmasını engellemeyi umdu. Ne kadar tatlı bir şekilde saldırıyor olursa olsun. *Silahlı ayıyı dürtme.* Fakat Aden saldırabilirdi çünkü... tamam, bu da çok iyi bir fikir değildi. Victoria bu kadar savunmasızken değildi.

“Bu kadar yeter. İşimize bakalım, olur mu?” dedi Joe. “Neden bu kadının hayatında geçmişi yolculuk etmek istiyorsun?”

“İstemiyorum.” Ama neden ona gerisini anlatmayacaktı ki? Aden yanlış bir şey yapmış değildi. “Ancak ona büyü yapıldı ve benim de o büyüyü bozmam gerekiyor. Bozmam için hangi büyüünün kullandığını bilmem gerekiyor.”

“Anlayamıyor musun?” Bu soru, Joe’nun özel ihtiyaçları olan bir çocukla konuşurken kullanabileceği bir tonlamayla sorulmuştu.

En azından Aden’a yalancı dememişti. “Sen anlayabiliyor musun?”

“Bir dakika. İnsanların geçmişine zaman yolculuğu yapabiliyorsun, belli ki vampirlerin ve kurtların kralısın ama yapılan büyünün yankısını duyamıyor musun? Sihrinin titreşimini hissedemiyor musun?”

Yine o özel ihtiyaçları olanlara yönelik ses. “Sen duyabiliyor musun?” diye sordu Aden tekrar. “Bekle. Bana bunu söyleme. Bunun için de bir kilidin var.”

Sarı saçlı başı iki yana sallandı. “Pratik.” Ardından, “Hem niye bu kadın umurunda ki? Senin için hiçbir anlamı yok.”

“Umurumda değil.”

Hadi ama, dedi Julian ters ters.

Joe kaşlarını çattı. “O zaman neden...”

“Ben umursamıyorum,” diye devam etti Aden, “ama kafamın içindeki ruhlardan biri umursuyor.”

Tamam, o zaman. Buna saygı duyabilirim.

“Ruhlar. Tabii ya. Hep en çok onları sevmişsindir.” Joe, Tonya’ya döndü. “Bana bir iyilik yap da bir kalem ile kâğıt getir, hayatım. Olur mu?”

“Evet, tabii,” dedi Tonya, kelimeleri yuvarlayarak. “Kalem ile kâğıt.” Ayağa kalktı ve aldırışsız, habersiz ve büyük tehlike içindeyken sendeleyerek uzaklaştı.

Victoria da arkasından gitmek için harekete geçti ancak Joe sanki başını sallıyormuş gibi silahını “hayır” dercesine salladı ve Victoria olduğu yerde kaldı. “Kaçmasından korkmuyor musun?”

Adamın tek söylediği, “Hayır,” oldu. “İlaç, beynini önerilere açık hale getiriyor. Yalnızca ona söyleneni yapacak.”

Belki de bunu itiraf etmek, en akılcıca şey değildi.

Victoria onu bir saniyelğine inceledi. “Biliyor musun, sen benim babamdan da betersin ve bunun mümkün olabileceğini sanmazdım. Beni dokuz kamçılı bir kırbaça döverdi. Sırf eğlencesine.”

“Evet, peki senin baban kim, tatlım?”

Aden, Victoria’nın dizini, onu sessizliğe davet etmek için bir kez daha sıkı. Joe öteki dünyanın yaratıklarından o kadar çok nefret ediyordu ki Victoria’yı kökenleri, hatta başkalarının günahları yüzünden cezalandırmaya çalışabilirdi.

Joe, Aden’a hafif bir gülümsemeyle baktı, Victoria’nın gizemini pas geçmekten hoşnuttu. “Babasıyla sorunları olan, arızalı bir kız seçmişsin. Sanırım mümkün olabileceğini düşündüğümden daha çok birbirimize benziyoruz.”

Ne demek istiyordu? Aden’in annesinin arızalı olduğunu mu? Kadının da babasıyla sorunlarının olduğunu mu? Aden sormayı çok istiyordu. Her şeye rağmen, annesiyle ilgili bilgilere açtı.

Kendine onu düşünme izni verdiği birkaç defada, onun nasıl görüldüğünü, Aden’ı vermek için Joe kadar hevesli olup olmadığını ya da Aden’ı yanında tutmak isteyip istemediğini merak etmişti. Şimdi neredeydi? Ne yapıyordu?

Riley ile Mary Ann’in o gün Joe’yla beraber kamyonette gördüğü kadın mıydı?

Aden’in düşüncelerinin saptığı yönü sezen Joe sertçe, “Sorma,” dedi.

Aden tam da bunu yapmak üzere ağzını açtı fakat Tonya buyrulmuş kâğıt ve kalemle geri dönüp onları Joe’ya verdikten sonra onun yanındaki yerini aldı. Joe bloknotu bacağının üzerinde dengeledi ve yazmaya başladı, diğer eli tabancadan hiç ayrılmadı. İş bittiğinde kâğıdı yırttı ve sertçe sehpa koydu.

Gözleri yeniden Aden’la buluştu, tanıdık ve bir kez daha duygusuzdu. “Artık sana hiç yardım etmediğimi söyleyemezsin.”

Tepki VERME.

Kalbinin şaşkınlıkla küt küt atmasını ya da Ufaklık’ın kafatasına art arda çarpmasını engelleyemedi. Başını yana eğip kâğıdı işaret etti. “Bu nedir?”

“Bayan Smart’ın özgür iradeye olan bileti.”

Gerçek miydi yalan mı? Her halükârda... “Yılın Babası ödülü, Joe Stone’a gidiyor. Gitmese daha iyi.”

Joe kaşlarını çatarak insana doğru eğildi. “Tonya, uslu bir kız olup kıpırdamadan oturacak ve Aden’i dinleyeceksin. Onun dediklerini yapacaksın, değil mi?”

“Evet. Onun dediklerini yapacağım.”

O gözler lazer ışınları gibi Aden’a odaklandı. “Büyüler, büyüü yapan kendisi için bir güvenlik şifresi bırakmadığı sürece bozulamazlar, sanırım bunu tanımlamanın en iyi yolu bu. Şu Daniel’ın yaptığı büyüü kafamın içinde duyabiliyorum ve kendisi için kesinlikle bir çıkış yolu bırakmış. Muhtemelen *kendisi*, *Tonya’yı* sevmeyi bırakıp ondan kurtulmak isterse diye. Ya da cezalandırmak. Ya da incitmek. Daima bir nedeni vardır fakat bunları ben algılayamıyorum. Her neyse, Tonya’nın çıkış yolu da kâğıdın üstündeki kelimeler.”

Aden adama teşekkür etmeyecekti. Bu saatten sonra artık çok zordu.

“Beni bulmaya çalışma, Aden ve anneni de bulmaya çalışma. Arkadaşlarınm sana evde buldukları oyuncakları anlattığına eminim. Evet, küçük bir kız kardeşin var. Hayır, onu göremezsin. O senin gibi değil ve ona yalnızca acı ve dert verirsin.”

Evet, ona anlatmışlardı ancak *kız kardeş* kelimelerini duymak ve onu asla göremeyeceğini, ona sarılamayacağını, duygularını inciten oğlanları dövmeyeceğini bir kez daha fark etmek başkaydı. Aden bıçaklandığı iki seferde de ağlamamıştı ama şimdi ağlamak istiyordu.

“Bu yüzden buradayım,” dedi Joe, açtığı yaraları umursamadan. “Sana onları aramandan asla iyi sonuç çıkmayacağını söylemek için.”

Güm güm. Ufaklık, Aden’ın kafatasına karşı.

Sakin. Sakin ol.

“Sen beni öldürmedin, ben de seni öldürmedim,” dedi Joe. “Bu işi burada bırakalım ve yollarımızı ayıralım. Sonsuza kadar.”

“En azından ona annesinin, kız kardeşinin bir fotoğrafım ver,” dedi Victoria, Aden’a karşı sadece kendisinin olabileceği şekilde anlayışlı davranarak.

“Hayır. En iyisi bütün bağları koparmak. İnan bana.” Bununla birlikte Joe ayağa kalktı ve uzun adımlarla oturma odasından çıktı. Birkaç kalp atışı süresince kemerli kapı aralığında, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi duraksasa da, sonunda söylemedi. Oradan ayrıldı, kapı ardından sertçe çarptı.

Joe bunu Aden’a nasıl yapabildi? Nasıl bu şekilde bırakabilirdi? Yine. Ama en rahatsız edici soru şuydu: Joe onu hakikaten sevip yanında tutsaydı, onu Joe eğitseydi hayat neye benzerdi?

Ufaklık bir sonraki çığlığıyla neredeyse Aden’ın kulak zarlarını patlatıyordu.

Sakin, yavaş.

Tonya etkilenmemiş bir vaziyette yerinde kaldı.

Victoria Aden’a sarıldı ve kucağına oturdu. “Çok üzgünüm. O seni hak etmiyor.”

Bunlar muhtemelen kendi babası Victoria’nın kalbini kırdıktan sonra kendi kendine veya Riley’nin ona söylediği sözlerdi. Aden ona sarıldı, yalnızca Victoria’nın yapabileceği şekilde onu avutmasına izin verdi, kokusunu severek içine çekti, tadını almak için ağzı sulandı, kendini tadını alma düşüncesinden men etti, onu ısırmaktan men etti, bunun yerine sadece Victoria’nın ona sunduklarından büyük bir zevk aldı. Sonunda kendisinin de, Ufaklık’ın da gerginliği azaldı.

Aden, lütfen, diyordu Julian.

Julian. Arkadaşı. Kendine ne yıkım getirirse getirsin, yardım edeceği arkadaşı. Aden, Victoria’yı şakağından öptü, kanepeye yerleştirdi, kâğıdı aldı, okudu ve ayağa kalktı. Kendisiyle Tonya arasındaki mesafeyi kapatırken yumruğunu sıkıp kelimeleri buruşturdu. *Bu* mu işe yaracaktı?

Tonya’nın önünde çömeldi. “Bana bak, Tonya.”

Tonya tereddüt etmeden itaat etti.

Bu işe yaracak mı? diye sordu Julian. Bu işe yaramalı.

Aden babasının önerdiği, lanet bir mağara adamının bile yapabileceği kadar basit, kolay işin onu utandırmaktan fazla bir şey yapabileceğinden emin değildi ama denedi: “Tonya Smart, yüreğin sana ait. Ruhun sana ait. Aşk solabilir, aşk ölebilir ancak gerçeğin seni özgür kılacak.”

Tonya gözlerini kırptırdı.

Neden hiçbir şey olmadı? Bu yine Julian’dı.

“Hâlâ ilacın etkisi altında,” dedi Victoria. “Belki bu onun tepki vermesini önlüyordur.”

“İlacın etkisinden çıkmak için savaş,” dedi Aden ve tıpkı daha önceki gibi Tonya itaat etti. Ona itaat etmesi söylendiği için değil, Aden vampir sesini kullandığı için.

Bakışlarındaki o cam gibi pırıltı temizlenerek gözlerinde büyük bir şiddetle çalkalanan gölgeleri ortaya koydu. İçinden parçalarcasına bir çığlık koptu, tüm vücudu, sandalyesini sallayarak eğildi, ardından iki büklüm oldu. Titredi, inledi, çırpındı, parmakları yumru yumru oldu.

Aden ondan geri çekilerek uzaklaştı, ona nasıl yardım edeceğinden emin değildi.

Durdur şunu, diye yalvardı Julian.

“Yapamam.” Tek yapabildiği, o gölgeler Tonya’nın gözeneklerinden akıp üzerinde yükselir, onu karanlık bir sis ve çığlıklarla, sararken dehşet içinde izlemektir.

Bunlar Tonya’nın çığlıkları mıydı? Büyü onu isteği dışında bir şey yapmaya her zorladığında içine hapsettiği çığlıklar mıydı?

Aden, Victoria’ya döndü, bu hareket gölgeleri korkutmuş filan olmalıydı çünkü hızla yukarı, tavanın içinden çıkarak kayboldular. Artlarında sessizlik, çok ağır bir sessizlik bıraktılar.

Tonya oturduğu yerde çöktü, yere kaydı ve nefes nefese bir halde yattı. Terden sıırıslılandı, yanaklarından yaşlar akıyordu, teni kızarmıştı. “Ben... o... ah, yüce Tanrım!” Top gibi kıvrılırken hıçkırıklar bütün vücudunu sarstı.

Victoria ileri atılıp uzandı. Tonya bu hareketi göz ucuyla yalayıp geriledi. “Bana dokunmayın! Defolun! Evimden defolun! Sizden nefret ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Nefret, nefret, nefret.” Hıçkırımlar çoğalarak neredeyse onu boğuyordu.

“Julian... Robert,” dedi Aden. “Ona söylememi istediğin bir şey var mı?”

Bir duraksama. Ardından, *Hayır. Şimdi dinlemez, hem ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu bir zamanlar olduğu gibi sevmiyorum, sadece Daniel’in onun için inşa ettiği hapiste çürümesine izin vermezdim. O özgür*, dedi Julian. *Gerçekten özgür ve tek önemi olan bu.*

Her kelimedede sesi daha yumuşamış, daha sessizleşmişti.

Aden kendi çığlığını bastırarak Julian’ın ayrılmakta olduğunu fark etti. Öylece, başka uyarı olmaksızın. *Gitme. Hazır değilim.* Aden bu sözcükleri içine attı. Julian’a bunlarla sıkıntı vermenin gereği yoktu. “Ne-ne kadar zamanın kaldı?”

Çok uzun değil. Artık bir fısıltıydı.

Victoria parmaklarını Aden’in parmaklarına doladı. “Aden?”

“Hadi gel.” Victoria’yı evden çıkarırken titriyordu. Kendilerini ıslınlatabilirdi ancak duygusal olarak karman çorman durumdaydı ve nereye ineceklerinden emin değildi.

Soğuk hava çevresinde şiddetle esti, fırtınanın eli kulağında olduğu belliydi. Gökyüzü gri, bulutlar iriydi. Manzara, Aden’in ruh haline mükemmel uyuyordu. Aden onları yoğun bir ağaç kümesine götürdükten sonra dizlerinin üzerine çöktü. “Julian?”

Hâlâ buradayım. Ve bilmeni istiyorum... Seni seviyorum, Aden. Sesi daha da zayıftı.

“Ben de seni seviyorum.” Hem de çok.

Her şey için teşekkür ederim. Harika bir konakçıydın ve seni asla unutmayacağım.

Aden bir kere daha, *Gitme*, diye bağırarak istiyordu fakat bunu yapmadı. Daha yeni Joe’yu kaybetmişti. Tabii Joe’nun hayatının bir

parçası olmak istemiyordu ama bir de Julian'ı kaybetmek? Burada, şimdi ve bu şekilde? Gözleri tıpkı ateşten yeni çıkarılmış kömürler gibiydi.

“Bana harika bir arkadaş oldun.”

Julian, dedi Elijah, aynı anda hem üzgün hem de mutluydu. Aden anlıyordu. Kendisi için üzgündü ancak arkadaşı için seviniyordu. *Biz de seni asla unutmayacağız.*

Dostum, dedi Caleb. *Saçlarını yana tarayanın sen olduğunu biliyordum.*

Julian güldü. *Sizi seviyorum, çocuklar. Başımın belası olduğunuzda bile.*

Bu sefer gülen Caleb oldu. *Bunu başka bir şekilde ifade etmek isteyebilirsiniz. Senin bir başın yok.*

“Seni özleyeceğim,” dedi Aden hafifçe. Çenesi o kadar şiddetli titriyordu ki kelimeleri ağzından zar zor çıkarabiliyordu.

Dörtlü bir kucaklaşmaya girişsek çok mu eşcinsel oluruz? diye sordu Julian.

Evet, diye yanıtladı Caleb. *Bunun yerine popoya zihinsel bir şaplak atmaya ne dersin?*

Bir gülüş daha, bu seferki o kadar zayıftı ki Aden'in duyabilmesi için kendini zorlaması gerekti. *Evet, baş belası olduğunda bile.*

“Sadece... eğer onu görürsen, Eve'e bizden selam söyle.”

Söylerim.

Eminim çok ateşlidir, dedi Caleb, artık keyifli değildi. Diğer herkes gibi o da hisleriyle boğuşuyordu.

Julian kabaca güldü. *Bunun bizim için bir veda olduğuna inanmıyorum. Sizi bir daha görmeyeceğime inanmıyorum. Caleb'in sapıklık yaptığını ya da Elijah'ın keyfimizi kaçırdığını duymayacağım ya da senin Aden, tanıştığım en onurlu, sevecen insanın ışığa çıkan yolu bulduğunu görmeyeceğime inanmıyorum. Ben kâhin değilim ama seni harika şeyler bekliyor, arkadaşım. Bunu biliyorum.*

Yanma, Aden'in yanaklarına geçti, gözyaşları artık durdurulamazdı. "Tekrar görüşeceğiz." Aksine inanmak, Aden'i öldürürdü.

Julian yeniden, *Sizi çok seviyorum*, dedi ve ardından, bir anda kayboldu. Aden onun yokluğunu iliklerine kadar hissetti.

Bu da hazırlıklı olmadığı bir başka vedaydı.

Olduğu gibi kaldı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Victoria kolunu ona sardı ve onunla birlikte ağladı. Aden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

İkisi de suskunlaştığında Victoria, "Riley ile Mary Ann'i bulup eve gidelim, Aden," dedi.

"Evet. Eve gidelim."

OTUZ BİR

“Kendine ne yaptın böyle?”

Bunlar Mary Ann’in haftalardır ya da ona sonsuzluk gibi gelen bir süredir babasından duyduğu ilk kelimelerdi ve çeşit çeşit belanın habercisi olduklarını biliyordu.

Babasının aile arabasının yolcu koltuğunda oturuyordu. Babası onu kefaletle hapisten ya da her neyse oradan kurtarmıştı. Mary Ann neler olduğundan pek emin değildi, sadece kelepçelendiğini, şehir merkezindeki Tulsa Polis Departmanı’na arabayla götürüldüğünü, bir odaya sokulup saatlerce hiç cevap vermeden sorgulandığını ve ardından kelepçelerinin çıkarılıp hızla babasına götürüldüğünü biliyordu. Ki kendisi Mary Ann’le şimdiye kadar tek kelime konuşmamıştı.

Mary Ann babasının adını ve telefonunu polislere vermediği için Riley’nin vermiş olduğunu tahmin ediyordu. Bu kavuşma için Mary Ann ona hem ona teşekkür etmek hem de tokat atmak istiyordu.

Babasını gördüğü anda neredeyse ona koşturup kollarını dolayacaktı. Onu teselli edecek ne olsa yapardı. Penny’nin de söylediği gibi, babası korkunç görünüyordu. Gözlerinin altında morluklar, ağzının kenarlarından çıkan stres çizgileri vardı. Giysileri kırışık ve kahve lekeliydi. Fakat kendini babasına sarılmaktan men etmişti, isyankâr duygularının yeni kilitlerinin çalışmasını aksatacağından ve insan olsa da babasının enerjisini emmeye başlamaktan çok korkuyordu.

Mantıksal olarak bunun olmayacağını biliyordu ama korku... evet, korku mantıksız ve her şeyi tüketen bir şeydi.

“Mary Ann! Seninle konuşuyorum. Hiç uyardıktan, aramadan gidiyorsun ve bana ölümüne endişe etmek kalıyor. Seni aramak, polise yardım etmeleri için yalvarmak, el ilanları asmak kalıyor, sen ise dışarıda o... o...” Babasına büyük bir öfkeye kapıldı, o kadar büyük bir öfkeydi ki parmakları neredeyse arabanın direksiyonunu ortasından bükcekti.

Mary Ann’in içini suçluluk duygusu kapladı fakat, “Riley’yi orada bırakamayız. Geri dönmeliyiz,” dedi. Bunu daha önce bin kere söylemişti fakat babası onu her seferinde yok saymıştı. Riley kendi başının çaresine bakabilirdi, Mary Ann bunu biliyordu. Yine de onu geride bırakmak yanlış geliyordu. Hem de Riley onları bilerek tutuklatmış olsa bile.

Mary Ann artık bunu da biliyordu. Bilmediği şey, nedeniydi. Ve bir nedeni vardı. Söz konusu Riley’ye, bir neden daima vardı. Onu bir dahaki görüşünde öğrenirdi. Çünkü şu anda tek aklına gelen, Riley’nin acılı “ayrılıyor” konuşmasından kaçmak istemesiydi. Ancak bu onun tarzı değildi.

“Lütfen, baba,” diye ilave etti. “Geri dön.”

En azından babası onu bu defa yok saymadı. “Onu bırakabiliriz ve bırakacağız da. Senin kabahatli erkek arkadaşın hiç umurumda değil. O çocuk kendi kuralları dışında hiçbir kanuna bağlı olmadan yaşayan bir haydut ve kendi kurallarının yarısını bile takip ediyor mu belli değil. O bir araba çaldı, Mary Ann. Sen onunla birlikteyken! Ayrıca kollarındaki dövmelemin yıkayınca çıkan cinsten olması için dua etmeye başlamalısın.”

Suçluluk duygusu güçlendi. “Ben... Ben üzgünüm.”

“Üzgün mü? Üzgün müsün? Bana tek söyleyeceğin bu mu?”

“Baba...”

“Hayır. Sessiz ol. Uyuşturucu kullanıyor musun?”

Ne istiyordu? Sessiz olmasını mı yoksa cevap vermesini mi?

“Hayır. Uyuşturucu kullanmıyorum.”

“Sana inanmamı mı bekliyorsun?”

“Evet.”

“Ama inanmıyorum. Artık senin kim olduğunu bilmiyorum. Yani tahmin et ne olacak? Bunu birlikte öğreneceğiz. Kesin olarak.”

“Ne? Beni test mi ettireceksin?”

Sessizlik. Mary Ann’i dilim dilim doğrayıp açık yaralarla bırakan bir sessizlik. Babası doğrudan önüne bakıyordu.

İyi. Mary Ann de onu yok sayacaktı. Dikkatini pencereye, hızla geçen ağaçlara verdi. İleride bekleyen fırtına bulutlarına. Tabelaya, eve gidiş yolunda olmayan, başka bir kasabanın tabelasına.

Mary Ann koltuğuna yapıştı. Önce tabelaya, sonra babasına baktı. Onu yok saymayı unut gitsin. “Nereye gidiyoruz?”

“Benim sana yardım edemeyeceğim aşikâr. Ben de seni, yardım edebilecek insanların olduğu bir yere götürüyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün.”

Mary Ann’in içini bir dehşet kaplayarak ardında cam gibi bir buz bıraktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Psikolojik bir değerlendirmeden bahsediyorum. Grup terapisin-den bahsediyorum. Eğer gerekliyse ilaçla tedaviden bahsediyorum. Sorunun her neyse esas nedenini çözmekten ve küçük kızımı geri almaktan bahsediyorum!”

“Baba...”

“Hayır! İştirmek istemiyorum. Senden günlerce, sonra haftalarca haber almak istedim ama suskunluk ve kaygıdan başka bir şey elde etmedim. Yemek yiyemedim, uyuyamadım, çalışmadım. Kaçırıldığını sandım. Sana... tecavüz edilip işkence edildiğini düşündüm. Bunun yerine ne buluyorum? Dışarıda eğleniyormuşsun. Bu sen değilsin. Bu da sana bir şey olduğu anlamına gelir. Benimle konuşmadığın ya da konuşmayacağın bir şey, o zaman ben de seni zorla başkalarıyla konuştururum.”

Buz kalınlaşıp sertleşti. “Baba, bunu yapma. Lütfen yapma.”

“Çoktan yaptım. Mahkemeye gitmeden ya da hapis cezası almadan seni serbest bıraktırılabilmemin tek yolu bu.”

Hayır. Hayır, hayır, hayır. “Seni incittiğim için üzgünüm. Gerçekten.” Mary Ann, babasına bunu onun iyiliği için yaptığını söyleyemezdi! O bunu anlamaz ve kabul etmezdi. Dahası, ona bunun bir daha olmayacağına dair söz veremezdi. “Ama bana bu konuda güvenmelisin, tamam mı? Bana...”

“Güvenmek mi? Ah, küçük kızım. Eğer bunun gerçekten olacağını düşünüyorsan hayal dünyasında yaşıyorsun demektir. Güven, kazanılan bir şeydir ve sen benim güvenimin üstünde tepinmekten başka bir şey yapmadın.”

Mary Ann babasını hiç bu kadar öfkeli, bu kadar incinmiş görmemişti; ona her zamanki yöntemleriyle ulaşamazdı. “Ben artık küçük bir kız değilim. İzin olmadan beni bir yere kapatıp...”

“Kanunen yetişkin değilsin ve evet, istediğim her şeyi yaparım. Lise ikide, sınıfta kalmak üzeresin. Neden? Çünkü yanlış çevreyle takılıyorsun. Ben de senin çevreni zorla değiştireceğim.”

“Baba...”

Babasının lafı bitmemiştir. “Şu Haden Stone’la arkadaş olduğundan beri farklısın. Daha haşınsın. Bir suçluyla çıkmak için erkek arkadaşını terk ettin.”

Bir bilseydi... Terk ettiği erkek arkadaşı Tucker, Riley’nin hayatı boyunca olduğundan çok daha korkunç bir suçluydu. Ve artık Tucker ölüydü.

Bu düşünce en garip anlarda aklına gelip duruyor ve gözleri yaşlarla doluyordu. Şu an da farklı değildi. “Riley iyi bir çocuk.” Ya da Mary Ann onun hayatını mahvedinceye kadar iyiydi. “Bu tek olaydan ötürü onu yargılayamazsın.”

“Bana ne yapamayacağımı söyleyip duruyorsun ama öğreneceksin. Ah, küçük kızım, hem de nasıl öğreneceksin.”

Mary Ann dişlerini gıcırdattı ve babasına yine farklı bir açıdan ulaşmaya çalıştı. "Sınıfta kalmıyorum. Birkaç hafta kaçırdım ve kolayca telafi edebilirim."

"Evet, edebilirsin ama rehabilitasyondaki işi de tamamlayacaksın."

"Rehabilitasyon mu?" Mary Ann neredeyse gülecekti. Neredeyse. "Sana söyledim. Uyuşturucu kullanmıyorum."

"Dediğim gibi, bunu öğreneceğiz."

Aniden gökyüzünden yağmur boşanınca arabanın ön camındaki silecekler çalıştı ve babası hızını sadece biraz düşürdü.

"Peki ya temiz olduğumu öğrendiğinde ne olacak?" diye sordu Mary Ann, umutlu bir şekilde. "Beni eve mi götüreceksin?"

"Hayır. Orada kalıyorsun. Orası yalnızca uyuşturucu bağımlıları için bir yer değil. Orası başlarını derde sokan ama çıkış yolu bulamayan, yardım olmadan bulamayan çocuklar için bir yer."

Bir akıl hastanesi. Babası onu bir akıl hastanesine kapatmaktan bahsediyordu. Mary Ann'in içinden bir şok dalgası geçip dehşete katıldı ve büyük bir korku yarattı. "Baba, sen bun..."

"Yaptım bile, Mary Ann," diye tekrarladı. "Yaptım."

Asit, midesinde neredeyse bir delik açacaktı. Boğazında açmıştı. *Riley beni kaçıracaktır. Çıkıyor olsak da olmasak da beni orada bırakmaz,* diye düşünerek çatlak bir sesle, "Ne kadar süreliğine?" diye sordu.

"Ne kadar sürerse."

Riley, elleri ceplerinde, cildi resmen buzla kaplanmış, saçları kafa derisine yapışmış halde ve nefesi yüzünün önünde dumana dönüşürken Tulsa şehir merkezinin kararmış, yağmurdan sırlıslıklam olmuş sokaklarında yürüdü. Yanından birkaç araba geçti ama genel olarak dışarıda kimse yoktu.

Bu kasabanın iyi, akıllı insanları çoktan kapalı alanların sıcaklığının ve kuruluşunun peşine düşmüştü. Mary Ann büyük ihtimalle sıcaktı, kuruydu ve eve gidiyordu. Tıpkı Riley'nin istediği gibi.

Onu babasına geri vermişti.

Kralına, arkadaşına itaatsizlik etmiş ve en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Hep küçük, uslu bir asker olmuş, sarsılmaz bir sadakatle ona söyleneni yapmıştı. Ve bugünkü hareketlerinden çoktan pişmanlık duyuyordu. Sadakat olayından değil, Mary Ann'i özlediği için. Onun gülümseyişini, espri anlayışını, dürüstlüğünü, iyi kalpliliğini özlediği için.

Onu geri istiyordu.

Fakat Mary Ann bir kurda âşık olmuştu ve Riley artık o kurt değildi. Mary Ann bu gerçeğe rağmen Riley'nin aynı olduğunu sanabilir, hâlâ ona önem verdiğini sanıyor olabilirdi ancak eninde sonunda gerçeklerin farkına varacaktı: Riley güçsüzdü, savunmasızdı ve yakında kendi türünden dışlanacaktı.

Kendisi için üzüyor muydu? Hem de nasıl. Artık kim ya da ne olduğunu bilmiyordu. Sadece faydalı olmadığını biliyordu. Bir hayal kırıklığıydı. Değersizdi.

Mary Ann'i koruyamazdı ama babasının onu korumasını sağlamak alabilirdi. Ve alacaktı da. Sadece öncelikle bir işi halletmesi gerekiyordu.

Riley bir köşeyi döndü, yağmur şimdi daha şiddetli yağıyordu. Voyvoda'nın ona öğrettiği bir şey, insan radarının dışında nasıl kalacağı ve gerçek kimliğini nasıl gizli tutacağıydı. Tek telefon etme hakkını kardeşlerine bir mesaj bırakıp kendisini aramamalarını söylemek için kullandıktan sonra, cezaevinden topluklamıştı. Oldukça kolay bir işti. Kendinden geçinceye kadar içmeyi planladığı düşünülürse dışarıda kalmak biraz daha zor olacaktı. Neden olmasındı ki? Yalnızca kısa bir süreliğine, olan her şeyi unutmak istiyordu. Ve bir insansa, neden insanların yaptığını yapmayacaktı?

Aden ondan faydalanamazdı ve Prenses Victoria'yı, onlarca senedir yaptığı gibi Mary Ann'den çok koruyamazdı. İşe yaramazdı. Yani mini tatil, işte Riley geliyordu.

Yürümeye, başka bir şey görünceye kadar bir içki dükkânı aramaya devam etti. Bu bir torbacıydı. Niyeti bu değildi ama durdu. Adam ona tepeden tırnağa baktı ve koşmaya başlamadığına göre belli ki Riley'nin uygun olduğu kanısına vardı.

Neden olmasın? Bu da gayet işe yarabilirdi. "Neyin var?" diye sordu.

OTUZ İKİ

Aden alevleri seyretti. Isılarını hissetti. Çatırtılarını duydu. Tucker ölmüştü; bu bir illüzyon değildi.

Hareket etmeden duruyordu. İnanamıyordu. Bir illüzyon değildi ama bu kesinlikle bir rüya, bir kâbustu. Vampir malikânesi gözlerinin önünde yanıyor *olamazdı*. Geriye, yere düşen kerestelerden fazlası kalmamış *olamazdı*.

Yalnızca birkaç günlüğüne yoktu. Bir süre önce Seth ona her şeyin yolunda olduğuyla ilgili bir mesaj çekmişti. Ryder'la Shannon'a olanlar düşünülürse olabileceği kadar yolundaydı. Ama şimdi...

"Ben... Bu gerçek olamaz..." Victoria eliyle ağzını kapattı, yaşadığı şok Aden'inki kadar derindi.

Ruhların, geriye kalan sadece iki ruhun, şoktan dilleri tutulmuştu.

Ufaklık kükreliyordu. Belki de Aden uyuşmuş olduğu içindi. Tamamen uyuşmuştu.

Yağmur üzerlerine inerken o ve Victoria, Riley'yle Mary Ann'i aramışlardı fakat çiftin izini bulamamışlardı. Eve gelip birkaç kurt toplamaya karar vermişlerdi. Aden aradığında Nathan ile Maxwell telefona bakmamıştı.

Aden'in duyguları henüz taze olsa da bir şekilde kendini toparlamış ve onu hâlâ hayrete düşüren yeteneğiyle, Victoria'yla beraber ışınlanmıştı. Yalnızca nerede olmak istediğini düşünüyordu ve *pat* diye orada oluyordu.

Sorin'i bulmayı, kendisi yokken neler olduğu konusunda bir rapor almayı, Ryder'ı ziyaret etmeyi, iyileştiğinden emin olmayı, Shannon'ı ziyaret etmeyi, onun durumunu bizzat değerlendirmeyi, Seth'i ziyaret

etmeyi, belki Maxwell'le konuşup yeni bir şeyler öğrenip öğrenmediğine bakmayı ummuştı. Hastanenin o gizli odasında topladığı bilgiler, Julian için önemli olmayabilirdi ancak diğer iki ruhla alakalı olabildi. Aden ardından arama grubu oluşturmayı planlamıştı. Bu işin aciliyeti olduğunu düşünmüyordu çünkü Riley ve Mary Ann'in hâlâ tartıştığını tahmin ediyordu. Veya bir yere kapanmış, barışıyorlardı.

Yangını fark etmiş –nasıl gözden kaçırabilirdi ki?– ve başta neler olduğunu anlamamıştı. Sadece yanlış bir yeri hayal ettiğini düşünmüştü. Ama hayır. Önünde duran vampir malikânesiydi, yerdeki koruma kilidi, alevler tarafından dokunulmamış tek şeydi.

Çatırdayan kalıntılardan kaçan, çığlık atan kimse yoktu. Kimse felaketin yayılmasını durdurmaya çalışmıyordu.

İçeride kaç kişi yanarak ölmüştü?

Kaçı saklanmış ve güvendediydi?

O kraldı ve burada olması gerekirdi. Onları koruması gerekirdi. Korumamıştı.

“Söyleyecek sözüm yok,” diye fısıldadı Victoria. Ardından o sözleri buldu. “Kız kardeşlerim... ağabeyim... arkadaşlarım... onlar iyi. Bana onların iyi olduğunu söyle.”

“Onlar... iyi.” Aden öyle umuyordu. Dua ediyordu.

Bundan şüphe duyuyordu.

Victoria'nın ağzından hafif bir inleme sesi kaçtı. “Bunu... Bunu kim yapmış olabilir?”

Aden, *Baban*, demek istiyordu ancak demedi. Voyvoda, D ve M Çiftliği'ni yakıp yıkmıştı, o zaman neden eski evini de yakmayacaktı? Vampir o kadar kindardı ve istediği şeyi almak için kendi çocuklarını katletmeye tereddüt etmezdi: istediği, Aden'dan intikam almaktı.

Victoria'nın dizleri çözülmüş olmalıydı çünkü yere yığıldı. Kuru yere. Buraya yağmur yağmamıştı. Daha değil. Gökyüzü engin bir siyah kadifeydi, görünürde parıldayan yıldız yoktu.

Yağ, diye düşündü Aden. *Bize yardım et.*

Bir yağmur damlası burnuna çarptı. Çenesine. Birkaç dakika boyunca bir orasına bir burasına tek tük damlaların düştüğünü hissetti, ardından âdetâ gök delindi ve fırtına büyük bir öfkeyle çöktü. Kısa bir süre sonra yangın titreşerek kıvılcımlara, kıvılcımlar da dumana dönüştü.

Aden acı bir gülüşle belki artık havayı da kontrol edebildiğini düşündü.

İşler nasıl bu kadar ileri gidebilmişti? Nasıl böyle olmuşlardı? “Ne yapacağız?” diye sordu Victoria titreyerek.

Bu sorunun uygun bir yanıtı yoktu. Aden’in önereceği hiçbir şey yeterli olmazdı. Önereceği hiçbir şey herkesi... geri... getirmezdi...

Aden başı dönerken, Victoria’nın yanma, soğuk, artık ıslak olan yere oturdu. Bir yolu vardı. Direndiği bir yol. Nefret ettiği. Herkes ona bunu yapmasını söylüyordu ve son zamanlarda Aden yalnızca hayır demişti.

Bu sefer hayır demeyecekti.

“Ben-ben bunu düzeltebilirim,” derken buldu kendini.

Hayır, Aden, dedi Elijah, sersemliğinden kurtularak. *Ne düşündüğünü biliyorum. Bunu yapma.*

Ruh bununla ilgili bir imgelem mi görmüştü? “Başka yolu yok.” Kesin, kararlı.

Victoria elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. “Aden?”

“Zaman yolculuğu,” dedi Aden. Elijah’ya bir şey görüp görmediğini, ne gördüğünü sormayacaktı. Kendi başına zorla bir imgelem yaratmaya çalışmayacaktı. Bilmek istemiyordu, şimdi değil. Kendini bundan vazgeçirmek istemiyordu. “Zaman yolculuğu yapacağım. Geçmişe gideceğim. Bunun olmadığından emin olacağım.”

“Evet! Evet, bu mükemmel ve... hayır.” Victoria hararetili bir şekilde başını iki yana salladı. “Ters gidebilecek çok şey var. Bunu bana kendin söylemiştin.”

Ayrıca vampirlerin ölüp ölmediğini bilmiyoruz, dedi Elijah. Kaçmış olabilirler. Senin gibi ısınlanmış olabilirler. Bir hiç uğruna geçmişe gidiyor olabilirsin.

Evet, bazıları kaçmış olabilir. Evet, bazıları ısınlanmış olabilir. Ama hepsi değil. İçeride bulunan insanlar değil. Bir ölüm bile çok fazlaydı. Geriye dönmek, bir hiç uğruna olmazdı.

Başarısızlığın ağırlığı Aden'i o kadar dibe çekiyordu ki bir daha gün ışığını görüp görmeyeceğinden emin değildi. Olayları değiştirebilse bile unutamazdı, ne yapacağını ve yapmayacağını bilirdi. Asla unutmazdı.

Ancak onlar unuturdu. Hepsi. Victoria, Mary Ann, Riley. Bir zamanlar nelerin vuku bulduğuyla, bir zamanlar onları bekleyen kaderle ilgili hiçbir fikirleri olmazdı.

Ve bu işe yararsa Voyvoda, Aden'la savaştı. Dimitri'yle savaştı çünkü Dimitri kral olurdu. Victoria o adamla evlenmek zorunda kalırdı. Bu düşünce, Aden'in ellerinin yumruk olmasına neden oldu. Fakat kararını değiştirmeyecekti. Önleyici tedbir almak, *bu* demekti.

Riley'nin kurdu onunla kalırdı.

Mary Ann bir enerji emici olmazdı.

Aden, Mary Ann'le asla tanışmazdı. Öteki dünyanın yaratıklarını asla buraya çağırılmazdı.

Ryder yaşardı.

Kahretsin, Tucker bile yaşardı.

Shannon bir zombiye dönüşmezdi.

D ve M Çiftliği yanıp kül olmaz ve Brian içinde ölmezdi.

Aden bir vampire dönüşmezdi. Ufaklık yaratılmazdı.

Victoria bir insana dönüşmez, yeteneklerini kaybetmezdi.

Belki Eve ile Julian bile Aden'a geri dönerdi.

"Bunu yapmalıyım," dedi Aden. "Olayları bu şekilde bırakamam."

Mary Ann'in de dediği gibi, bundan daha beter ne olabilir? "

Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun? diye sordu Elijah.

Bu karara katılıyor olmalıyım, dedi Caleb. Katılacağımı sanırdım. Ama bir şeyler ters gibi geliyor. Yanlış gibi.

“Sen normalde mantığın sesi değilsindir. Şimdi olmaya çalışma.”

“Aden, beni dinle. Bana cevap ver.” Victoria başını iki yana sallarken ıslak saçlar Aden’in yanaklarına çarptı, ardından onu sarstı. “Hangi zamana geri döneceksin?”

“Başlangıca.”

Victoria’nın gözleri kocaman açıldı, yanakları kıpkırmızı kesildi. “Bunu bir konuşalım. İyiye düşünelim. Eğer geçmişe gidersen Eve sana geri dönecek mi? Ya Julian? Peki, ya sana ne olacak? Yaratığına? Hâlâ bir vampir olacak mısın?”

“Muhtemelen. Belki. Bilmiyorum. Büyük ihtimalle olmam. Kesinlikle olmam. Olabilir.”

“Kilitlerin...”

“Hiç yapılmamış olacaklar.” Aden eğildi ve Victoria’nın dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydı. Ondan bunu yapmasını isteyen herkesi dinlemeliydi. Bunun yerine kendine korku ve inatçılığın hâkim olmasına izin vermişti. Ve bu onu bu noktaya getirmişti.

“Evet.” Üzgün, neredeyse yenilgiye uğramış mavi gözler, Aden’i inceledi. “Ben de seni seviyorum. Ama bunun başka bir yolu...”

“Yok.” Eğer işler Aden’in umut ettiği gibi ilerlerse o ve Victoria asla tanışmazlardı. Birbirlerini asla tanıyamazlardı.

Böylesine dehşet verici bir olaya asla neden olamazlardı.

Victoria’yla tanışıp bununla baş etmeyi tercih ederdi ancak yapmayacaktı. Ve bu aşktı.

Tıpkı Aden’in ailesinin ondan vazgeçmesi gibi, o da Victoria’dan vazgeçecekti. Ailesinin aksine, o bunu kendisi için değil, Victoria için yapıyordu.

Sonunda bu iş Aden’i öldürecekti. Victoria’nın yanından yürüyerek geçebilirdi ve Victoria onu tanımaz ama o Victoria’yı tanırdı.

“Aden, bana bir şans ver...”

“Tek yolu bu. Artık bunu biliyorum.” Onu yeniden öptü, şimdiye kadarki öpüşmelerinden daha derin bir öpücüktü. Yürek burkan bir öpücük. Son öpüşmeleri. Aden bütün özlemini, bütün düşlerini Victoria’nın hissetmesine izin verdi. Bütün pişmanlıklarını. Gelecek için bütün dualarını.

Ve geri çekildiğinde, titriyordu. Victoria ağlıyordu. Aden o gözyaşlarını ağızda tattı, biraz tuzlu, fazlasıyla yürek parçalayıcıydı.

Titreyen bir elle o gözyaşlarını sildi ve ardından gerekeni yaptı. Gözlerini kapattı ve Mary Ann’le ilk tanıştığı günü hayal etti....

Karakter ve Terimler Sözlüğü

Brian *D ve M'nin bir sakini, çiftlik yapıp kül olunca öldü.*

Brendal *Peri prensesi, Thomas'ın kız kardeşi.*

Cadılar *Büyü dokuyanlar, sihir üretenler.*

Caleb *Aden'in kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Başka bedenleri ele geçirebiliyor.*

D ve M Çiftliği *Asi genç suçlular için bir rehabilitasyon merkezi.*

Dan Reeves *D ve M Çiftliği'nin sahibi.*

Dimitri *Victoria'nın ölmüş olan nişanlısı.*

Dr. Morris Gray *Mary Ann'in babası.*

Draven *Aden'in üzerindeki haklar için Victoria'ya meydan okumuş dişi vampir.*

Edina *Victoria'nın annesi.*

Elijah *Aden'in kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Geleceği tahmin edebiliyor.*

Enerji emici *Doğüstü yetenekleri olanlardan beslenen ve onları eninde sonunda imha eden bir insan.*

Eve *Eskiden Aden'in kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Bir zaman yolcusu.*

Goblinler *Küçük, ete aç yaratıklar.*

Haden Stone Aden olarak tanınıyor. Doğaüstü olayları kendine çeken ve kafasının içinde tutsak kalmış üç ruh olan bir insan.

Isırgan Victoria'nın içinde yaşayan şeytani yaratık.

Işınlanma Bir kişinin vücudunu bir yerden başka bir yere anında hareket ettirmesi.

Je la nune Vampirlerin derisini yakan zehirli bir sıvı.

Jennifer Bir cadı.

Julian Aden'in kafasının içinde tutsak kalmış bir ruh. Ölülerini diriltabiliyor.

Lauren Vampir prensesi, Victoria'nın ablası.

Kanlı Mary Voyvoda'nın rakip olan bir vampir grubunun kraliçesi.

Kan köleleri Bir vampirin ısırtığına bağımlı olan insanlar.

Kazıklı Voyvoda Romanya vampir grubunun eski kralı.

Maddie Dişi bir vampir, Draven'in kız kardeşi.

Marie Bir cadı.

Mary Ann Gray Bir enerji emiciye dönüşmüş insan. Doğaüstü olayları baskılıyor.

Maxwell Kurtadam biçim değiştiren, Riley'nin lanetli erkek kardeşi.

Meg Reeves Dan'in karısı.

Nathan Kurtadam biçim değiştiren, Riley'nin lanetli erkek kardeşi.

Penny Parks Mary Ann'in en iyi arkadaşı.

Periler İnsanoğlunun koruyucuları, vampirlerin düşmanları.

Riley Kurtadam biçim değiştiren, Victoria'nın koruması.

RJ D ve M'nin eski sakini.

Ryder *D ve M'nin sakini.*

Seth *D ve M'nin sakini.*

Shannon Ross *Aden'in D ve M'deki oda arkadaşı.*

Sorin *Vampir prensi, Victoria'nın ağabeyi.*

Stephanie *Vampir prensesi, Victoria'nın ablası.*

Terry *D ve M'nin eski sakini.*

Thomas *Peri prensi, hayalet.*

Tucker Harbor *Mary Ann'in eski erkek arkadaşı, yarı iblis illüzyonist.*

Vampirler *İnsan kanıyla beslenen ve içlerinde bir yaratığın tutsak olduğu varlıklar.*

Victoria *Vampir prensesi.*

Kalpsiz Şarkı Listesi

Pink'ten ***"Raise our Glass"***

Ke\$ha'dan ***"We R Who We R"***

Yellowcard'dan ***"Only One"***

The Spill Canvas'tan ***"All Over You"***

Audioslave'den ***"Moth"***

Motley Crue'den ***"If I Die Tomorrow"***

Paramore'dan ***"That's What You Get"***

Sick Puppies'ten ***"Maybe"***

OneRepublic'ten ***"Secrets"***

Greenday'den ***"Basket Case"***

Skillet'ten ***"Rebirthing"***

Black Eyed Peas'ten ***"I Gotta Feeling"***

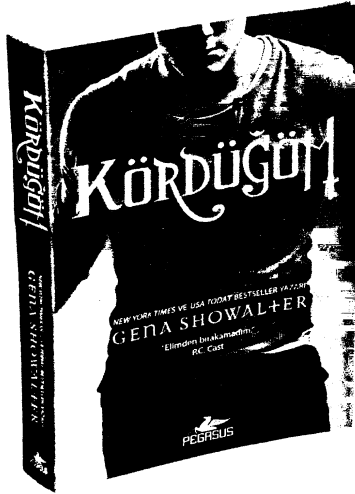
Hey Monday'den ***"Homecoming"***

Switchfoot'tan ***"Your Love is a Song"***

Katy Perry'den ***"Firework"***

Çoğu on altı yaşındaki gencin arkadaşı vardır,
Aden Stone'un ise zihninde yaşayan dört ruh var.

Biri zamanda yolculuk yapabiliyor.
Biri ölüleri diriltiyor.
Biri diğer insanları kontrol edebiliyor.
Biri de geleceği görüyor.

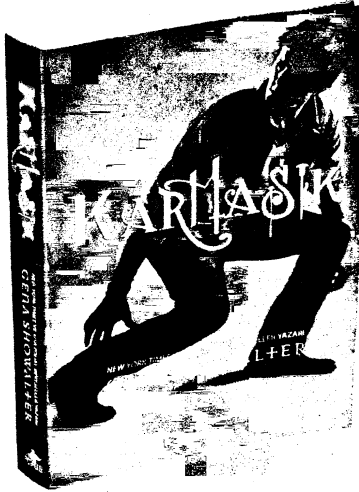
“Elimden bırakamadım.”

P.C. CAST *Gece Evi* serisinin yazarı

“Okumaya başladım ve bir türlü bırakamadım. İnanılmaz!”

Kristin Cast, *Gece Evi* serisinin yazarı

Aden'in hayatı yoluna girmiştir.
Ev. Arkadaşlar. Hayallerindeki kız.
Tabii ufak bir sorun dışında:
Kısa zaman içinde öleceği kesindir...

“Elinizden düşüremeyeceksiniz. Kitapta okurun her an karşısına çıkan cesaret, kurulan ilişkiler ve aidiyet hissi sayesinde gençler kendilerini karakterlerle özdeşleştirecek.”

School Library Journal